CHRIS KUZNESKI

SEMNUL CRUCII

CHRIS KUZNESKI

SEMNUL CRUCII

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KUZNESKI, CHRIS
Semnul crucii / Chris Kuzneski; trad.: Carmen-Iulia Bourceanu. – București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-94-1

I. Bourceanu, Carmen-Iulia (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CHRIS KUZNESKI
Sign of the Cross
©Chris Kuzneski, 2006
Toate drepturile rezervate.

Traducere din limba engleză
CARMEN-IULIA BOURCEANU

©RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

august 2011

ISBN 978-606-8255-94-1

„Cunoașterea este dușmanul credinței“
– tradus de pe o inscripție în piatră
descoperită în Orvieto, Italia,
datând cam de prin anul 37 d.Hr.

Europa Centrală

1

Luni, 10 iulie
Helsingør, Danemarca
(50 de kilometri nord de Copenhaga)

Erik Jansen urma să moară. Numai că nu știa cum. Nici de ce.

După ce rosti o scurtă rugăciune în gând, își ridică privirea și încercă să-și dea seama unde se află, dar nu reuși să vadă nimic. Apa sărată îi ardea ochii și-i întuneca vederea. Voi să-și șteargă fața, dar avea mâinile prinse la spate cu o funie groasă răsucită de câteva ori și legată de cadrul bărcii. Și picioarele îi erau imobilizate la fel, legate mai strâns chiar decât mâinile, deci nu avea nici o șansă să se elibereze. Era la mila lor. Oricine ar fi fost *ei.*

Îl înșfăcaseră când ieșea din apartament și-l vârâseră cu forța într-o dubă. Totul se desfășurase fără zgomot, profesionist. Nici nu avusese timp să țipe. În câteva secunde, îl adormiseră cu un narcotic. Se trezise câteva ore mai târziu și-și dăduse seama că nu se mai aflau în orașul aglomerat, ci undeva pe mare, în larg. Ziua se transformase în noapte deja. Era captiv și nu mai avea mult de trăit.

Jansen era tentat să strige, dar știa că așa ar înrăutăți lucrurile. Nu era genul de oameni care să facă greșeli. Își dădea seama de acest lucru. Dacă ar exista posibilitatea să-i

ceară ajutor cuiva din apropiere, i-ar pune căluș. Sau i-ar tăia limba. Sau ambele. În nici un caz, n-ar risca să fie prinși. Abia dacă avusese de-a face cu ei, dar intuia măcar atâta lucru. Erau profesioniști angajați să-l ucidă din cine știe ce motiv. Și asta urma să se întâmple cât de curând.

Când ajunseră la mal, Jansen simți stâncile scrâșnind sub lemnul de pe fundul bărcii. Zgomotul sfâșie liniștea din jur ca un geamăt animalic, însă nimeni nu păru impresionat. Era miezul nopții, iar țărmul era pustiu. Nimeni n-ar veni să alerge pe aici. Nimeni nu i-ar veni în ajutor. De acum, soarta lui era în mâinile lui Dumnezeu, ca întotdeauna.

Brusc, unul dintre bărbați sări în apa rece ca gheața. Apucă marginile bărcii cu amândouă mâinile și o trase pe plaja îngustă, chiar în locul unde începea o cărare. Ceilalți trei îl imitară și, nu după multă vreme, barca fu ascunsă printre copacii care străjuiau porțiunea aceasta a insulei.

Parcurseseră mai bine de 1 000 de kilometri, dar abia acum se puneau pe treabă.

Fără să scoată vreun cuvânt, slăbiră frânghiile și-l scoaseră pe Jansen din barcă ridicându-l pe umeri, pentru a-l duce pe insulă. Jansen simți că asta ar putea fi ultima lui șansă să evadeze și începu să se zbată ca un pește agitat, vrând să scape din strânsoarea lor, dar nu reuși decât să-i scoată din sărite. În replică, îl izbiră cu fața de pietrele ascuțite, rupându-i nasul, spărgându-i dinții și lăsându-l inconștient. După care, îl ridicară iarăși și-l purtară pe umeri până la locul unde urma să moară.

Unul dintre indivizi îi tăie hainele în timp ce ceilalți construiau crucea. Era lată de doi metri, înaltă de trei și din stejar african. Lemnul fusese tăiat dinainte, așa încât scândurile alunecau și se îmbinau ușor. Când terminară, arăta ca un T uriaș, întins pe iarba proaspăt tunsă. Știau că majoritatea oamenilor vor fi puși în încurcătură de formă, dar nu și

experții. Ei vor ști că este autentică. Exact așa cum trebuia. Așa cum fusese înainte.

Îl târâră în liniște pe Jansen până la cruce, îi așezară brațele pe *patibulum* – bârna orizontală – și-i puseră picioarele pe *stipes* – lemnul vertical. După care, bărbatul cel mai masiv dintre ei, mulțumit de rezultat, apucă un mai și bătu un piron de fier în încheietura mâinii drepte a lui Jansen. Sângele țâșni ca un gheizer roșiatic, stropind fața călăului, dar acesta nu se opri până ce cuiul nu atinse pământul. Repetă procedeul și cu încheietura mâinii stângi a lui Jansen, apoi trecu la picioare.

Pentru că Jansen era inconștient, putură să-i așeze picioarele în poziția corectă: laba stângă a piciorului peste cea dreaptă, cu degetele în jos, lucru care i-ar mulțumi peste măsură pe șefii lor. Se bătu un singur piron prin bolta ambelor tălpi, drept printre metatarsiene.

Perfect! Pur și simplu, perfect! Exact așa cum trebuia să fie.

De îndată ce Jansen fu așezat în poziția dorită, ieși la iveală sulița. O suliță lungă, din lemn. Avea un vârf din fier prelucrat conform indicațiilor. Bărbatul cel mai puternic dintre ei luă sulița și i-o înfipse lui Jansen în coaste. Fără milă. Fără nici un regret. De fapt, torționarul începu să râdă când îi fractură coastele și-i străpunse plămânul. Ceilalți tipi îi urmară exemplul, râzând de muribund când sângele năvăli prin rana din trupul lui. Râdeau cum făcuseră romanii cu atâția ani în urmă.

Șeful își cercetă ceasul și zâmbi. Se încadrau în timp. În câteva minute, trebuiau să fie din nou în barcă, iar peste câteva ore urmau să se afle într-o altă țară.

Nu mai aveau de făcut decât semnul. Un înscris de mână, care avea să fie bătut în cuie pe vârful crucii, deasupra capului victimei. Era modul lor de a revendica acțiunea, modul de a-și anunța intenția. Era doar o expresie. Trei cuvinte cunoscute peste tot în lume. Trei cuvinte care aveau să zguduie creștinătatea și să rescrie cuvântul Domnului.

„În numele Tatălui."

2

El Presidio de Pamplona
(penitenciarul Pamplona)
Pamplona, Spania

Apa rece ca gheața îl izbi pe prizonier de zid și-l țintui locului, de parcă ar fi fost lipit cu aracet. Asta până când gardianul răsuci robinetul hidrantului și-l urmări cum cade la pământ.

– *Hola, señor Payne! Buenos dias!*

– *Buenos dias* pe naiba!

Era închis în celulă de vineri, și asta era a treia dimineață consecutivă în care fusese trezit cu un jet de apă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă gardianul vorbind cu un accent puternic. Nu arăți bucuros să vezi la mine!

Jonathan Payne se ridică și își îndreptă trupul înalt de 1,87 metri. Se ținea bine pentru cei aproximativ 35 de ani, însă nici un fel de antrenament nu ar fi putut să oprească efectul trecerii vremii. Plus rănile vechi de glonț, câteva accidentări de când juca fotbal și faptul că trezitul din somn era pentru el partea cea mai neplăcută a zilei.

– A, nu-i vorba despre tine! *Sunt încântat* să-ți văd cei doi dinți în fiecare dimineață! Dar lucrul de care m-aș putea lipsi este felul tău de a da deșteptarea. Mă duc la culcare în Spania și mă trezesc în cascada Niagara!

Gardianul clătină din cap. Era un tip subțire, cu vreo 25 de centimetri mai scund decât Payne, dar groasele zăbrele de fier ale celulei îi dădeau curaj.

– Vorbit ca un american răsfățat! Mă dau peste cap să-ți fac duș din pat și nu faci decât să te plângi. Mâine, s-ar putea să las furtunul și să te trezesc cu biciul.

– La naiba, Ricardo! Ești un polițai pervers!

– Ce înseamnă „pervers"?

Payne ignoră întrebarea și veni în fața celulei.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar șeful tău mi-a promis că dau un telefon astăzi! Asta înseamnă că tipii de la ambasadă vor fi aici cu mult înainte ca tu să apari cu biciul, asortat în tanga de piele.

– Da, sunt sigur că lasă totul și vin să salveze la tine și prietenul tău! hohoti gardianul pe când se îndepărta pe culoar. Arătând cu degetul spre un alt deținut, zise: Hei, *hombre!* Tu *americano,* nu?

– Eu? întrebă prizonierul cu voce nazală. Da, dom'le! Sunt din Bullcock, Texas.

– Și de ce tu în pușcărie?

Bărbatul roși ușor.

– M-au prins ușurându-mă pe o stradă.

– Așa-i! Udătorul din Pamplona! Cum de uitat de tine? Râzând mai tare și arătând cu degetul spre prohabul deținutului, gardianul întrebă: Și de când este tu și micul tău *señor* închiși aici?

– Cam de două săptămâni.

– Pentru urinat în public? urlă Payne. Și ambasada încă nu te-a ajutat?

– Încă-i aștept s-apară! Ei sunt tocmai acolo, în Madrid, și noi aici, în Pamplona. Mă gândesc că nu fac drumul ăsta prea des.

– Ticăloșii naibii! mormăi Payne.

Presupusese că el și prietenul lui cel mai bun, David Jones, vor fi eliberați imediat după weekend. Sau că, măcar atât lucru, cineva îi va explica de ce fuseseră arestați. Dar începea să nu mai fie așa de sigur. Dacă texanul avea dreptate, Payne își dădu seama că va trebui să ia măsuri drastice ca să scape, pentru că, în nici un caz, nu avea de gând să mai putrezească într-o celulă. Mai ales din moment ce nu făcuse nimic rău.

Era de trei zile în închisoare și încă nu-i fusese comunicată vreo acuzație. Trei zile nenorocite!

Totul începuse săptămâna trecută. Erau în Pamplona pentru *Fiesta de San Fermin,* eveniment cunoscut mai bine drept *Alergarea taurilor.* Se aflau în oraș de vreo două zile, se distrau bând și vizitând împrejurimile, când s-au trezit înconjurați la hotel și atacați.

Payne se pregătea să se îmbrace pentru cină când cineva a lovit cu piciorul în ușă. Erau polițiști locali. Mulți. Veniseră în grup să-l aresteze. Tot bombăneau într-o engleză stricată că este legat de ceva ce a făcut cu mulți ani în urmă. Cu mult înainte de călătoria aceea. Nu a înțeles la ce se refereau până când, uitându-se pe hol, l-a zărit și pe Jones în cătușe. Atunci, și-a dat seama că *sigur* incidentul era legat de slujbele lor anterioare. Din armată. Și, dacă era așa, înseamnă că erau pierduți. Întâmplarea risca să devină un incident internațional.

Cei doi conduseseră cândva trupele MANIAC, un grup de contrainsurgență de elită, format din cei mai buni soldați din rândul Pușcașilor marini, Armată, Marina militară, Aviația militară și Paza de coastă. Fie că era vorba despre recuperare de personal, forme de război neconvenționale, sabotaj de contragherilă sau apărare internațională, tipii respectivi văzuseră mai mult rahat decât un proctolog. Și provocaseră la rândul lor multe nenorociri. Efectuaseră operațiuni clandestine peste tot în lume. Misiuni pe care nimeni altcineva nu le putea îndeplini. Sau care nu se puteau încredința altcuiva.

Când primeau un ordin, venea direct de la gradele cele mai înalte. Direct de la Pentagon. Iar motivul era simplu: cu cât știau mai puțini de existența trupelor MANIAC, cu atât mai bine. Erau arma secretă a Guvernului. Un fel de „omul negru“ a cărui existență Statele Unite nu o recunoșteau. *Nu puteau* s-o recunoască!

Și asta îl îngrijora pe Payne. Dacă fusese arestat din cauza a ceva legat de trupele MANIAC, oare Pentagonul i-ar veni în ajutor? Și-ar permite oare să se confrunte cu publicitatea asta negativă?

Deocamdată, trecuseră trei zile și nu apăruse nici o reacție.

Era nerăbdător...

3

Orvieto, Italia
(64 de kilometri nord-vest de Roma)

Doctorul Charles Boyd lăsă ciocanul din mână și căută bidonul de apă. La 58 de ani, avea o condiție fizică bună, însă căldura emanată de reflectoare era copleșitoare. Transpirația îi curgea de pe cap precum ploaia.

– Dumnezeule mare! mormăi el toropit.

Maria Pelati zâmbi auzindu-l, dar nu se opri din lucru. Fata avea jumătate din anii profesorului și energie de două ori mai multă. În vreme ce acesta suferea de căldură îmbrăcat fiind în stilul tradițional al arheologilor, cu pantaloni kaki gen militar, tricou de bumbac și bocanci de drumeții, fata era în tricou și pantaloni scurți.

De câteva zile, lucrau împreună scormonind în platoul înalt de mai bine de 270 de metri ce situa localitatea Orvieto cu mult peste nivelul podgoriilor din valea Paglia, o locație atât de greu accesibilă, încât era folosită ca un refugiu sigur de către papii din Evul Mediu. Documentele papale demonstrau că papii italieni transformaseră Orvieto într-un fel de „colonie de vacanță“ a Vaticanului, un fel de casă departe de casă în decursul celei mai tumultuoase perioade din istoria Bisericii Romano-Catolice. Din păcate, scribilor papali li s-a interzis să descrie exact coordonatele acestui loc, de teamă ca

descrierile lor să nu fie folosite de inamici pentru a plănui un atac. Și totuși zvonurile au circulat.

Potrivit legendei, exista un oraș construit *sub* oraș – Catacombele din Orvieto –, care era folosit pentru a depozita documentele cele mai importante ale Bisericii și a proteja artefactele lor cele mai scumpe. Majoritatea specialiștilor au considerat ideea existenței catacombelor ca fiind un basm, creația vreunui călugăr cherchelit din secolul al XIV-lea. Însă nu și doctorul Boyd. Acesta nu doar credea în ea, dar își folosea tot timpul liber pentru a le găsi.

– *Professore?* Când eram mică, tata pomenea des despre catacombe, dar nu vorbea de ele ca despre ceva real, ci mai degrabă ca și când ar fi fost un fel de Atlantida. Domnișoara Pelati inspiră adânc și-și îndepărtă părul de pe ochi, un gest pe care îl făcea când era emoționată, apoi vorbi din nou: Ei bine, domnule, voiam să vă întreb cum de sunteți sigur că ele există?

Bătrânul îi susținu privirea câteva secunde, apoi risipi suspansul schițând un zâmbet înainte de a-i răspunde:

– Crede-mă, draga mea, nu ești prima persoană care mă întreabă asta! Adică, un om cu scaun la cap nu și-ar pierde timpul căutând catacombele, nu? E ca și când aș încerca să pescuiesc monstrul din Loch Ness.

Fata pufni în râs.

– Așa, ca fapt divers, să știți că lângă Loch Ness este mult mai răcoare.

– Și tot ca fapt divers, să știi că nu-s deloc nebun.

– N-am spus niciodată asta!

– Dar te-ai gândit că aș putea fi. E normal să-ți fi părut la un moment dat.

Fata își îndepărtă din nou părul, apoi explică:

– Între geniu și nebunie este o delimitare foarte fină, dar nu v-am văzut niciodată depășind granița... Și, evident, *sunteți* foarte evaziv! Încă nu mi-ați zis nimic despre catacombe.

– A, da, catacombele! Spune-mi, draga mea, ce știi despre Imperiul Roman?

– Imperiul Roman? repetă fata mirată. Ei bine, cred că știu destule.

Fără să comenteze, bărbatul scoase din borseta de la brâu un teanc de documente pe care i le întinse fetei, apoi se așeză lângă perete, mai în spate, așteptând în umbră reacția care știa că va urma.

– *Santa Maria!* țipă fata. Astea sunt romane!

– De asta te-am și întrebat de imperiu. Am crezut că faci legătura.

Tânăra Pelati negă dând din cap, apoi începu să studieze documentele. La prima vedere, acestea păreau să ilustreze un sistem elaborat de tunele ce erau ascunse pe sub străzile din Orvieto, însă nu hărțile sau ilustrațiile o nedumereau, ci mai degrabă scrierea. Documentul era scris de mână, într-o formă de latină pe care fata nu reușea s-o traducă.

– E autentic? întrebă.

– Depinde de interpretarea ta. Ce vezi tu acum este o fotocopie a unui pergament pe care l-am găsit în Anglia. Fotocopia este, evident, un fals. Originalul însă e veritabil!

– În *Anglia?* Ați găsit pergamentul în *Anglia?*

– De ce ești așa de surprinsă? Iulius Cezar a stat un timp acolo. La fel și împăratul Claudius.

– Dar ce treabă are asta cu catacombele? Adică, papii au venit în Orvieto cam la o mie de ani după căderea Imperiului Roman. Cum ar putea să aibă legătură?

Pelati știa că papa Grigorie al XI-lea murise din cauze naturale, în 1378, iar cel care i-a urmat în scaunul papal a fost Urban al VI-lea. Mulți cardinali au pretins că alegerea s-a făcut într-un mod impropriu și au cerut să se mai facă o dată. Pentru că al doilea rezultat a fost diferit, în Biserica Catolică s-au stârnit mari divergențe, aceasta scinzându-se în două facțiuni ce-l susținea fiecare pe un alt papă. Italia, Germania

și mare parte a Europei de Nord l-au recunoscut pe Urban al VI-lea, în vreme ce Franța și Spania – pe Clement al VII-lea.

Această rivalitate, cunoscută drept Marea Schismă Occidentală, a divizat catolicismul timp de aproape patruzeci de ani și, în decursul acestei perioade, a expus curțile papale unor pericole nu numai din partea străinilor, dar și de la una la alta. Din acest motiv, papii italieni și-au petrecut mare parte din timpul mandatelor în Orvieto, care era practic imposibil de atacat datorită poziției sale pe acel platou. Și exact acolo, în adâncurile stâncilor calcaroase, se presupunea că au fost construite catacombele legendare.

Boyd zâmbi citind confuzia de pe fața studentei sale. Fără a dori s-o lămurească prea ușor, o întrebă:

– Spune-mi, draga mea, ai vizitat vreodată ruinele romane de la Bath?

Fata mârâi a frustrare.

– Nu, domnule! De ce întrebați?

– Ah, oftă bătrânul amintindu-și orășelul pitoresc de pe râul Avon. Ești în mijlocul Angliei rurale și totuși ai de jur-împrejur relicve din Roma antică. Pare aproape ireal. Și știi care-i amănuntul cel mai grozav? Băile încă funcționează. Izvoarele cu apă caldă tot mai bolborosesc și urcă din pământ, iar ahitectura rămasă în picioare este în continuare măreață. Stâlpii antici se înalță parcă spre cer direct din apele subterane. Dacă stai să te gândești, este aproape incredibil.

Descrierea profesorului o încurcă și mai tare pe Pelati, care, la fel de confuză, se strâmbă zicând:

– Nu vreau să par nepoliticoasă, domnule, dar unde vreți să ajungeți?

– Ia gândește-te, draga mea! Papii de la 1300 au folosit catacombele pentru apărare. Și totuși asta nu înseamnă că *ei* le-au construit. Locuitorii Romei antice erau cu mult mai evoluați decât timpurile lor, se știe, corect? Îmi închipui că, dacă au construit băile care funcționează și două mii de ani

mai târziu, cu siguranță, ar fi putut construi niște tunele încă de acum șapte sute de ani.

– Stați un pic! Atunci, de asta nu sunt însemnări despre construcția lor. Vreți să spuneți că existau deja când papa a venit aici?

Bărbatul confirmă dând din cap, arătând cu degetul spre foile din mâna ei.

– Când am găsit pergamentul original, am presupus din start că este o păcăleală. Nu-mi venea să cred că ar putea fi adevărat. Apoi, l-am testat, iar rezultatele m-au convins. Pergamentul datează cu mai bine de o mie de ani dinaintea Schismei, dovedind categoric existența catacombelor. Mai mult decât atât, acestea *nu* au fost construite de papii din Evul Mediu, ci de romani.

– Când? ceru fata. Aveți o dată exactă pentru pergament?

– După cum știi, datarea cu carbon nu dă *un număr exact.* Cel mult, pot să stabilesc o eră. Boyd înghiți o gură de apă, încercând să prelungească suspansul, apoi continuă: Potrivit testelor mele, Catacombele din Orvieto au fost construite în vremea lui Hristos.

4

Aproape 300.000 de turiști se adună în fiecare an la Castelul Kronborg, dar nici unul nu mai văzuse așa ceva până atunci. Iar cei care erau acum spectatori și-ar fi dorit nici să nu vadă vreodată.

În momentul când Erik Jansen a fost descoperit, bustul său ajunsese să fie gri-albicios, iar picioarele de un violet-deschis, nuanțe date de lividitatea instalată post-mortem. Păsările se ospătaseră în voie cu carnea lui.

Un grup de studenți l-au remarcat pe Jansen și au traversat curtea crezând că este un exponat istoric destinat publicului. Așa că s-au apropiat, minunându-se de minuțiozitatea detaliilor deosebite, care îl făceau să pară viu – culoarea cărnii, groaza de pe chip, textura părului său castaniu-deschis, care se zburlea în vânt.

Tinerii s-au îngrămădit în jurul presupusului exponat, dornici să se fotografieze cu el. Asta până când unul dintre ei a simțit o picătură. Un singur strop. A fost de ajuns. Un singur strop de sânge și s-a declanșat haosul. Copiii urlau sfâșietor. Părinții țipau. Profesorii s-au împrăștiat care încotro să ceară ajutor.

A fost anunțată poliția să vină la fața locului, dar erau depășiți de eveniment, obișnuiți fiind cu accidente rutiere și mici furtișaguri, nu crime și, categoric, nu de gravitatea acesteia. Totuși, așa ceva era de așteptat într-un loc liniștit ca

Helsingør. Acesta se află pe coasta de nord-vest a insulei Sjaelland, vizavi de Hälsingborg, în Suedia, peste strâmtoarea Øresund[1], la mare distanță de viața orașului Copenhaga. Ultima dată când cineva a fost ucis aici se întâmplase în 1944, crima fiind săvârșită de naziști.

Chiar și așa stând lucrurile, polițiștii n-ar fi trebuit să facă greșelile pe care le-au făcut. Unele dintre ele impardonabile.

Primul echipaj a venit cu barca, acostând în același loc ca și asasinii. Din moment ce plaja castelui era particulară, poliția ar fi trebuit să împrejmuiască zona, protejând toate urmele care erau presărate la vedere. Indicii cu privire la crimă, numărul de atacatori, statura lor aproximativă și momentul plecării. Toate acestea se vedeau pe nisip, așteptând parcă nerăbdătoare să fie descoperite. Dar nu pentru mult timp, deoarece comandantul n-a prevăzut asta și a traversat în fugă plaja, ca un soldat în Normandia, urmat la mică distanță de oamenii lui.

Într-o clipă, dovezile au fost distruse.

Desigur, următoarea greșeală a fost și mai gravă. Genul de confuzie care apare când lumea țipă, sirenele urlă alarmant și nu este timp de gândit.

Când polițiștii au ajuns la cadavru, auzind despre sângele care a picurat, au presupus că Jansen este încă în viață. Temperatura corpului le-ar fi dovedit contrariul. La fel și culoarea pielii. Dar așa se face că au smuls crucea din pământ în speranța că-l pot readuce la viață cu manevre de resuscitare, însă n-au reușit decât să distrugă alte probe. Probe esențiale. Care ar fi putut să-i oprească pe criminali înainte să mai lovească o dată.

Ca o ironie crudă, efortul lor de a salva o viață *a garantat* că vor mai muri și alții.

---

[1] Sau Sound – strâmtoare care separă Danemarca de Suedia, în locul cel mai strâmt, având doar patru kilometri, între Helsingør (Danemarca) și Hälsingborg (Suedia) (n.red.)

*

Nick Dial era american, și asta îl făcea foarte antipatic în anumite zone de pe glob. Ca, de altfel, și cariera lui. Conducea proaspăt formatul Departament de omucideri din Interpol (poliția criminalistă internațională), cea mai mare organizație internațională de combatere a crimei din lume, ceea ce însemna că ancheta asemenea cazuri pe tot mapamondul.

Spus mai simplu, coordona schimbul de informații între departamentele de poliție ori de câte ori anchetarea unei crime depășea granițele naționale. Așadar, coordona 179 de țări – cu populație de miliarde și zeci de limbi vorbite –, dar, cu toate astea, avea un buget considerat infim în comparație chiar și cu acela al unei școli americane de cartier.

Una dintre cele mai grești concepții legate de Interpol este rolul lui în stoparea fenomenului criminalistic. Rar trimite agenți să investigheze o crimă. În schimb, are birouri locale, numite Birouri centrale naționale, în toate țările membre, iar acestea își monitorizează teritoriul aferent și raportează informații pertinente Sediului central al Interpolului din Lyon, Franța. De acolo, detaliile exacte sunt introduse într-o bază de date centrală care poate fi accesată prin rețeaua de computere a Interpolului. Amprente, ADN, coordonate aduse la zi, stadiul operațiunilor. Totul fiind disponibil non-stop.

Din păcate, asta nu era întotdeauna suficient. Uneori, șeful unei secții (Narcotice, Falsuri, Terorism etc.) se vedea nevoit să sară într-un avion și să preia un caz. Poate chiar să treacă peste etapele birocratice, să rezolve o dispută privind frontiera sau să se ocupe de presă. Toate aceste treburi îi displăceau lui Nick Dial. I se părea că, în profesia lui, singurul lucru care conta cu adevărat era *dreptatea.* Să îndrepți un rău în cel mai corect mod posibil. Ăsta era mottoul lui, crezul după care se ghida în viață. Considera că, dacă face asta, atunci, prostiile celelalte se rezolvau de la sine.

Dial ajunse în Helsingør după-amiază târziu. Nu știa multe despre caz – doar că fusese cineva crucificat, iar directorul Interpolului îl voia la fața locului –, asta prefera și el. Îi plăcea să tragă concluzii bazate pe observații personale, în loc să se bazeze pe informații obținute indirect.

Majoritatea anchetatorilor s-ar fi grăbit să examineze cadavrul, dar Dial nu lucra așa. Prefera să-și facă o idee despre ce se află în jur înainte să se ocupe de crimă, mai ales când se afla într-o țară necunoscută. Dacă omorul s-ar fi comis în Franța, s-ar fi dus direct la cadavru, deoarece locuia acolo de zece ani și cunoștea modul de gândire al francezilor.

Dar aici nu cunoștea bine specificul locului. Avea nevoie să înțeleagă Danemarca – pe danezi, în general – până să poată înțelege crima. Așa că, în loc să studieze victima, Dial porni pe un coridor lung, căutând pe cineva cu care să vorbească. Nu să interogheze, ci pur și simplu să stea de vorbă. Cineva care să-i explice cum stăteau lucrurile aici. Îi trebuiră trei încercări până reuși să găsească pe cineva care vorbea engleza.

– Scuzați-mă! spuse el prezentându-și scurt insigna de ofițer Interpol. Pot să vă adresez câteva întrebări?

Bărbatul aprobă din cap, pe jumătate intimidat de funcția lui Dial, pe jumătate – de căutătura lui. Dial avea în jur de patruzeci de ani și o figură care parcă fusese dăltuită în granit, cu trăsături ferme, pomeți proeminenți, ochi verzi și păr scurt, puțin încărunțit. Nu era extrem de arătos, însă foarte masculin. Pe obraji îi mijeau țepi negri, dar care nu-i mascau totuși bărbia. O bărbie masivă, ca de vedetă de cinema, ce-l făcea să semene cu Kirk Douglas.

– Deci, cum fac rost și eu de o cană cu cafea pe aici?

Omul zâmbi și-l conduse pe Dial într-un birou mic. Pe pereți erau atârnate orare de lucru și fotografii cu Kronborg. Într-un colț se afla o masă de metal. Dial se așeză pe un scaun de lângă ușă și primi o cană cu cafea.

– Să înțeleg că lucrezi aici?

– De mai bine de 40 de ani. Sunt ghidul cel mai în vârstă!

Dial rânji. Nimerise persoana cea potrivită.

– Știi, am călătorit peste tot în lume, pe fiecare continent, dar n-am mai văzut o țară ca Danemarca. E pur și simplu superbă!

Localnicul nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

– Este secretul cel mai bine păstrat din Europa!

– Ei bine, dacă promit să nu suflu o vorbă, îmi povestești despre ea?

Conversația lor continuă preț de vreo 10 minute, cu date și cifre privind zona respectivă. Dial intervenea din când în când, ca să imprime direcția pe care și-o dorea, dar în mare parte rămase tăcut. La un moment dat, se interesă:

– De curiozitate, ce fel de turiști vin?

– Majoritatea au între 40 și 60 de ani, femei și bărbați în număr egal. Dar, în timpul școlii, ne vin și mulți studenți.

– Iar ca naționalități? Majoritatea turiștilor sunt din Danemarca?

Bărbatul clătină din cap.

– Exact invers! Majoritatea sunt din țările vecine. Suedia, Germania, Austria, Norvegia. Vin și mulți britanici datorită lui Shakespeare.

– Shakespeare? Ce legătură are?

– Nu știi?

Dial negă dând din cap, deși știa *prea bine* legătura cu Shakespeare, dar nu voia să recunoască în fața ghidului. Mai bine, făcea pe prostul și auzea de la el.

– *Hamlet*-ul lui Shakespeare se petrece în castelul din Elsinore.

– Elsinore? Asta-i undeva pe aproape?

– Ești *în* Elsinore! Elsinore *este* Helsingør! Aici e plasată acțiunea din *Hamlet!* Uneori, avem chiar reprezentații în curte. Ar trebui să stai să vezi una!

Dial se strâmbă.

– Mmm, nu prea sunt amator de teatru! Mai degrabă, de evenimente sportive... dar, de dragul anchetei, te mai întreb ceva. Moare cineva în *Hamlet?*

– O, Doamne, da! Toată piesa este numai despre crimă și răzbunare!

– Asta-i interesant într-un fel, având în vedere cele întâmplate recent. Oare o fi vreo legătură?

Bărbatul se uită panicat în jur, apoi șopti:

– Bineînțeles că este o legătură. *Trebuie* să fie! De ce-ar lăsa cineva un cadavru aici, dacă n-ar fi?

Dial se ridică în picioare, pregătit în sfârșit să examineze scena crimei.

– Asta trebuie să aflu!

5

Maria crezu că este vreo iluzie datorată semiîntunericului, însă, când atinse piatra, își dădu seama că nu se înșela. Textura acesteia era prea netedă ca să fie naturală.

– *Professore?* Veniți un pic?

Boyd traversă pasajul, pășind peste cablurile electrice încâlcite și uneltele prăfuite, răspândite pe jos. Maria se uita fix la perete, așa că își îndreptă privirea în direcția respectivă. Într-o clipă, simți cum i se înmoaie genunchii, dându-și seama la ce se uită.

Pe o rază de aproximativ un metru, peretele peșterii devenea din aspru neted și iarăși aspru, ca și când cineva șlefuise o anumită porțiune cu glaspapir. Bătrânul întinse mâna cu teamă, neîndrăznind parcă să dea crezare ochilor obosiți, care puteau să se amăgească la lumina lanternei. Suprafața fină la pipăit îi confirmă că nu era doar o impresie.

– Repede! Dă-mi *arma!* îi ceru el.

„Arma" era cuvântul cu care Boyd numea în glumă föhnul, un dispozitiv arheologic mic, pe care îl folosea în timpul excavațiilor. Avea aproximativ mărimea unui celular și conținea un mic cartuș de oxigen care sufla praful din crăpături, fără să riște să afecteze în vreun fel obiectul găsit, cum s-ar fi întâmplat în cazul folosirii uneltelor ascuțite. Boyd curăță suprafața peretelui ținând o pensulă într-o mână și föhnul în cealaltă. Stârni mici nori de praf în jur, iar o miniavalanșă de

fragmente de piatră îi căzu la picioare. Peste câteva minute, în mijlocul peretelui se conturase o suprafață de aproximativ un metru pătrat.

– Da, cred că am găsit ceva!

Maria chiui de bucurie.

– Știam eu! Mi s-a părut că piatra aia arată diferit!

După ce curăță trei dintre șănțulețele laterale – cel de sus, stânga și dreapta –, Boyd reuși să măsoare lespedea: avea aproximativ 94 pe 13 centimetri pătrați. Maria apropie una dintre lanterne și încercă să întrezărească oarece pe la colțuri, dar peretele peșterii forma o excrescență care acoperea golul.

– *Professore,* ce credeți că poate fi? E prea mică să fie o ușă, nu?

Boyd tocmai termina de scris în carnețel.

– O fi vreun canal de scurgere? Poate un apeduct? O să ne dăm seama mai bine după ce vom vedea ce se află în spatele zidului. Boyd îi întinse o rangă și adăugă: Din moment ce tu ai găsit piatra, cred că ți se cuvine privilegiul de a o îndepărta!

– Mulțumesc, domnule! șopti fata, proptind ranga în șănțulețul lateral. Apreciez gestul, simt că suntem într-adevăr o echipă!

– Ei, să nu te mire dacă o să ai nevoie de ajutorul meu! Lespezile astea sunt destul de greu de urnit. Îmi amintesc că odată, în Scoția...

O bufnitură puternică răsună în pasaj în momentul când piatra uriașă căzu. Luați prin surprindere, cei doi arheologi se uitară unul la altul, apoi la lespedea masivă care le căzuse la picioare.

– Dumnezeule mare! exclamă Boyd. Ai luat cumva steroizi?

Bătrânul se lăsă pe genunchi și, oarecum confuz, începu să examineze piatra care practic sărise din perete. Încercă să răstoarne blocul de piatră pe lat, dar nu putu să-l clintească.

– Cum, Doamne, iartă-mă, ai reușit? Chestia asta cântărește o tonă și crede-mă că nu zic la modul figurat, draga mea, ci efectiv!

– Nu știu! Nici nu am apucat să apăs. Pur și simplu, am vârât ranga și... buf!

Boyd știa că inginerii proiectanți în Roma antică erau foarte înaintați pentru timpurile lor. Însă nu-și dădea seama de ce ar construi un perete unde una dintre pietre să poată fi scoasă cu un efort minim. Se gândi că poate era un tunel de evadare.

– Mă scuzați, *professore?*

Bărbatul clipi, apoi se întoarse spre asistenta lui:

– Iartă-mă, draga mea! Căzusem pe gânduri. Voiai să mă întrebi ceva?

Maria confirmă din cap.

– Voiam să știu dacă putem intra.

Boyd se înroși la față.

– O, Doamne, m-am prostit! Stau și pierd timpul gândindu-mă ce ar putea fi lespedea asta, când suntem pe cale să... Trase adânc aer în piept și adăugă: Da, evident, hai să intrăm!

Intrândul era îngust, abia lăsându-le loc să se strecoare. Boyd trecu primul, apoi o așteptă pe Maria să-i dea echipamentul. Când brațul fetei apăru în sfârșit prin deschizătură, profesorul înșfăcă lanterna și, cu mișcări febrile, încercă s-o aprindă. Fasciculul puternic de lumină străpunse bezna, inspectând ca un ochi curios sacralitatea acelui loc sfânt pentru prima dată după foarte mulți ani, dezvăluind tavanul înalt, cu boltă și picturi murale colorate ce decorau pereții netezi.

– Dumnezeule! exclamă bătrânul înfiorat. Doamne Sfinte!

În câteva secunde, Maria se strecură și ea înăuntru cu o cameră de filmat. Nu știa ce îl lăsase cu gura căscată pe Boyd, dar era hotărâtă să înregistreze totul. Cel puțin, asta avea de gând, dar, în momentul când păși dincolo de zid, lucrătura

artistică o copleși, astfel încât își lăsă mâinile pe lângă corp și uită de obiectivul camerei de filmat.

– *Santa Maria!*

Uimită, fata se învârti în loc, vrând să cuprindă totul cu privirea. Bolta galeriei era specifică tuturor construcțiilor din Roma antică, greutatea tavanului fiind susținută de cei patru pereți ai încăperii. În ciuda stilului clasic, încăperea mai avea ca ornamente arhitecturale și patru coloane toscane, câte una în fiecare colț.

Imediat sub tavanul arcuit, între fiecare două coloane se vedeau patru fresce religioase descriind câte o scenă diferită din *Biblie*. Dintre ele ieșea în evidență cea aflată pe peretele din dreapta, în spatele unui altar de piatră, mai mult ca sigur piesa de bază a grupului, fiind dublă ca mărime.

– Ce este locul ăsta? șopti fata.

Boyd continua să se uite prin jur, șocat la gândul că descoperise catacombele legendare.

– Designul de bază pare similar cu cel al multor edificii ridicate în timpul perioadei de glorie a Imperiului Roman, dar picturile de pe pereți sunt mult mai recente – cam din secolele XV, XVI. Profesorul se opri și studie atent frescele, apoi întrebă: Maria, ți se par cunoscute?

Fata veni spre el, examinând din mers scenele colorate. Nu înțelesese prea bine întrebarea, dar căută să găsească elemente comune între picturi, apoi exclamă:

– O, Doamne! *Le-am mai văzut!* Frescele astea sunt ca acelea din Capela Sixtină!

– Exact! aplaudă Boyd. Adam și Eva, potopul, arca lui Noe. Cele trei subiecte principale de pe tavanul lui Michelangelo. De fapt, aceste imagini pictate seamănă foarte mult cu ale lui.

Maria se uită de aproape la fiecare.

– *Chiar* că au tușa lui, nu?

– Aproape că-mi pare rău să zic asta fără nici o dovadă palpabilă, dar... Mă întreb dacă nu cumva le-a făcut însuși Michelangelo?

Fata făcu ochii mari.

– Glumiți, nu? Realmente, credeți că le-a pictat el?

Boyd confirmă din cap.

– Ia gândește-te, Maria! Decenii la rând, acest loc a servit drept un al doilea Vatican. Când s-a întâmplat Marea Schismă, papii italieni au venit la Orvieto pentru a se proteja. La vremea aceea, Biserica era într-o asemenea dezordine, încât conciliul papal a luat în calcul ideea de a muta permanent Vaticanul aici. Aveau impresia că era singurul loc care le-ar oferi siguranța dorită.

Maria zâmbi cu tristețe.

– Și, dacă Vaticanul ar fi fost mutat, papii, cu siguranță, și-ar fi dorit să aibă un decor adecvat în noul cămin al Bisericii Catolice.

– Exact! Iar dacă papa a vrut ca Michelangelo să se ocupe de decorare, atunci Michelangelo le-a făcut. Boyd pufni în râs amintindu-și o ispravă pusă pe seama celebrului artist: Știai că Michelangelo n-a vrut să aibă nimic de-a face cu Capela Sixtină? Se spune că Iulius al II-lea, care era papă la vremea aceea, l-a silit să se ocupe de lucrare. O dată l-a bătut cu un baston și altă dată l-a amenințat că-l va omorî aruncându-l de pe schelă... Nu prea pare genul de comportament la care te-ai aștepta din partea unui papă, nu?

Fata clătină din cap.

– Credeți că l-a forțat pe Michelangelo să le facă și pe acestea?

Boyd cugetă un pic la întrebarea ei, apoi răspunse:

– Dacă mi-aduc bine aminte, ultimul papă care a stat aici a fost Clement al VII-lea, în timpul atacului Spaniei asupra Romei din 1527. Cred că Michelangelo pictase Capela Sixtină cam cu 20 de ani înainte, adică a avut vreme suficientă

să reproducă dublura scenelor respective pe aceste ziduri înainte să moară.

– Sau, improviză Maria, se poate să le fi executat cineva înainte, iar Michelangelo le-a copiat la Vatican.

Fața lui Boyd se animă dintr-odată, acesta fiind vădit entuziasmat.

– Draga mea, ce idee grozavă ți-a venit! Dacă astea au fost pictate înaintea celorlalte, înseamnă că faimoasa Capelă Sixtină nu este decât o simplă imitație. Măi să fie! Îți dai seama ce perdaf o să primim dacă demonstrăm că Michelangelo a fost un plagiator? Nu ne mai spală toată apa din lume!

Maria începu să râdă, închipuindu-și că tatăl ei ar face infarct dacă ar afla că este implicată în așa ceva.

– Chiar că am stârni o controversă de toată frumusețea!

Deși supoziția ei era foarte discutabilă, aceasta pălea în comparație cu ceea ce erau pe cale să descopere în adâncul catacombelor.

În timp ce Maria filma operele de artă, doctorul Boyd se apropie de cele trei trepte de piatră de pe latura stângă a încăperii. La baza lor se întoarse spre dreapta și privi în întuneric.

Spre surprinderea lui, văzu un lung șir de morminte deschise – atât de multe, încât umpleau galeria până departe în beznă, unde le pierdea din vedere. Deasupra lui, tavanul avea o înălțime de peste 1,5 metri, iar pereții aflați de o parte și de alta erau plini de un sistem complicat de nișe, un osuar ca un fagure pentru osemintele morților. Aceste firide sau *loculi* erau tăiate în pereții calcaroși în rânduri drepte, fiecare dreptunghi măsurând 1,80 de centimetri în adâncime – destul ca să încapă un cadavru.

Bărbatul exclamă surprins:

– E uimitor, pur și simplu, uimitor!

Maria veni repede lângă el și îndreptă camera spre unul dintre mormintele neinscripționate. Încercă să vadă pasajul

din față mai bine, dar nu putea trece pe lângă Boyd, culoarul având mai puțin de un metru lățime.

– Spune-mi, Maria, ce vezi?

Fata zâmbi.

– Văd morți!

Boyd nu sesiză aluzia la filmul *Al șaselea simț.*

– Și eu! Nu ți se pare ciudat?

– Cum adică?

– De ce putem vedea cadavrele? Conform tradiției, aceste *loculi* erau în general zidite cu dale de ceramică și mortar după ce morții erau așezați înăuntru. Alteori, erau închise cu o lespede de marmură. Dar așa ceva n-am mai văzut. De ce să lase corpurile la vedere?

Fata se încruntă, gândindu-se la catacombele Sf. Callixtus din Roma. Fuseseră construite de creștini, la mijlocul secolului al II-lea și acopereau o suprafață de 90 de acri, pe patru niveluri și aproape 20 de kilometri de galerii.

Când avea 10 ani, a mers într-o excursie cu școala la niște ruine, experiență care i-a plăcut atât de mult, încât, la venirea acasă, le-a spus părinților că vrea să devină arheolog. Mama i-a zâmbit și i-a zis că poate să se facă orice-și dorește câtă vreme va munci mult. Dar răspunsul nu i-a convenit tatălui ei. După ce s-a oprit din râs, a privit-o pe Maria fix în ochi și extrem de serios i-a spus să renunțe la visuri și să se concentreze asupra găsirii unui bărbat.

Momentul acela nu-l putea uita. Nici ierta.

– Ziceți-mi dacă greșesc cumva, dar am impresia că mormintele creștine de la Sf. Callixtus sunt și ele deschise, nu? Îmi amintesc că am văzut multe găuri în pereți.

– Ai văzut găuri, dar nu cadavre. În perioada timpurie a creștinismului, era obiceiul ca mortul să fie învelit într-un giulgiu înainte de a fi zidit în *loculi.* Găurile la care te referi erau destupate de tâlhari sau cercetători, dar nu e cazul aici. Dacă te uiți...

Boyd se opri la mijlocul propoziției, atenția fiindu-i brusc atrasă spre culoarul din față. Ceva nu era în regulă. Coridorul se întindea în întuneric, șerpuind prin piatră ca o viperă neagră. Încercă să-i distingă capătul, dar nu reuși. În jurul lui jucau umbre formate din cauza mâinilor care atârnau din morminte de parcă se întindeau după lumină. Ca și când prezența profesorului le tulburase oarecum din somnul adânc de secole. Într-o clipă de panică, bărbatul se trase în spate, lovind una dintre mâinile întinse și-i simți degetele reci ca gheața pe gambă. Groaza îi smulse de pe buze un urlet urmat ca un ecou de un țipăt al Mariei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce-ați pățit? Ați văzut ceva?

Boyd inspiră adânc și râse jenat.

– Îmi cer scuze... M-am speriat singur, ca prostul! explică el roșind. N-am vrut să te sperii. Zău! Doar că-s cam nevricos, asta-i tot... Am atins o mână și m-a speriat.

– O mână? Ați atins o mână? Doamne sfinte, *professore!* Era să mor de frică.

– Știu! Crede-mă că asta am simțit și eu.

Maria își duse mâna la piept și închise ochii. Inima îi bătea cu putere, ca un ciocan pneumatic. Inspiră adânc și căută să-și domolească reacția declanșată de valul de adrenalină.

– Sigur vă simțiți bine?

Bătrânul confirmă timid din cap.

– Da, draga mea, jur!

– Atunci, haideți să mergem! Trebuie să-mi consum toată energia asta!

Porniră amândoi, trecând pe lângă mormintele anonime înșirate în pereți, fără să se oprească să examineze cadavrele. Încă nu-și reveniseră complet din sperietură. 30 de metri mai încolo, coridorul se bifurca. La stânga, ducea spre o scară care se unduia ușor în jos, în întuneric. Coridorul din dreapta continua să înainteze pe lângă sute de cadavre.

Boyd se întoarse către Maria.

– Doamnele aleg!

– Hai să mergem jos! Am auzit că este un minunat magazin de cadouri la subsol.

Bărbatul aprobă din cap și începu să coboare treptele. Acestea aveau o lățime de cel mult 15 centimetri – perfectă pentru pasul celor din timpuri străvechi, dar mică pentru călătorul din timpuri moderne –, ceea ce-l forță pe Boyd să coboare pe lateral. Ca să se ajute la coborâre, se folosi de pietrele mai proeminente din ziduri ca de o balustradă.

La jumătatea drumului, se opri și se întoarse spre cameră.

– Cred că ne aflăm sub culoarul de deasupra, la mai bine de șase metri adâncime. Ce realizare grozavă, să sapi atâta în piatră și totuși să ții această lucrare ascunsă de ochii lumii. Pur și simplu, remarcabil!

Fata întrebă:

– Credeți că romanii au făcut treptele sau au fost săpate în epoca medievală?

Profesorul se opri, memorând parcă tot ce vedea – bolta arcuită, arcadele înalte, culorile, mirosurile, sunetele –, după care răspunse:

– Aș zice că romanii! Primul indiciu ar fi treptele înguste, apoi simplitatea. Sunt tipice celor din Antichitate.

Zâmbind, Boyd continuă să coboare cu grijă. În mod normal, ar fi alergat până la baza treptelor, dar căldura din galeria exterioară îl obosise. În combinație cu lipsa de hrană și somn, zicea mersi că mai stătea în picioare.

– *Professore?* Ce credeți că se află la subsol?

Se pregătea să-i răspundă când îi apăru în față coridorul, desfășurându-se ca un pârâu înaintea lui. Fără cripte, morminte sau uși. Era pur și simplu un coridor gol cât vedeai cu ochii.

– Curios, mormăi el. Aici, simt că am pășit într-o altă lume.

Maria confirmă din cap.

– Parcă ar fi decorat de cei din comunitatea Amish.

Boyd ignoră comentariul ei și înaintă pe hol, uitându-se după detalii care să-i transmită vreo informație. Patru metri mai încolo, observă o placă de piatră pe zidul de pe partea stângă. Avea aceeași nuanță de maroniu ca și restul pasajului, dar suprafața ei era foarte diferită. Fără nici un cuvânt, Boyd se îndreptă spre ea, lipindu-și imediat palmele de suprafața rece. Apoi, ca un orb care citește, pipăi cu vârful degetelor fiecare șănțuleț, cu atingeri ușoare, tandre.

Maria rămase în spate, derutată de purtarea lui ciudată. Voia să-l întrebe ce naiba se petrece, de ce se poartă așa de straniu față de cum îl știa, dar fu destul să-i arunce o singură privire ca să înțeleagă. Îi văzu căutătura și pricepu că mentorul ei, singurul bărbat în care avea realmente încredere și în care credea, îi ascundea ceva.

6

Mergând pe jos către malul din spatele domeniului castelului, Nick Dial își dădu seama că poliția daneză nu ar rezolva niciodată cazul. Exceptând situația când, desigur, ar exista un martor despre care el nu aflase sau vreo cameră de supraveghere care a înregistrat pe neștiute crima. Altfel, modul de lucru al polițiștilor fusese prea neprofesionist, de la bun început, pentru a putea să bată în cuie această anchetă. Fără vreun joc de cuvinte intenționat. Nu numai că au mutat cadavrul, dar n-au făcut mai nimic ca să protejeze integritatea locului crimei.

În condiții normale, ar fi trebuit să interzică accesul în zonă, să ridice bariere temporare care să-i țină pe curioși la distanță și totodată să protejeze solul de rafalele de vânt care bat dinspre Sound. În schimb, ofițerii s-au plimbat pe plajă ca și când erau în vacanță, scormonind nisipul cu bocancii și ignorând în mod flagrant normele privind conservarea probelor.

– Mă scuzați, sunteți domnul Dial?

Dial se întoarse spre dreapta și văzu o femeie îmbrăcată bine, care venea în direcția lui. Femeia își scoase legitimația și o ridică pentru ca el să o poată studia.

– Da, sunt Dial, confirmă el în cele din urmă.

– Sunt Annette Nielson de la Interpolul din Copenhaga. Sunt agentul care a sunat azi-dimineață, pentru raportul inițial de anchetă.

Dial dădu mâna cu ea și zâmbi pe jumătate surprins de faptul că biroul lor din teritoriu a trimis o femeie să se ocupe de un astfel de caz. Nu că avea ceva împotriva femeilor-detectiv, chiar nu, dar știa că majoritatea directorilor de la Interpol erau cu mult mai plini de prejudecăți decât el.

– Încântat de cunoștință, Annette! Spune-mi Nick, te rog!

Femeia dădu din cap și scoase un carnețel.

– Mă bucur că ești aici! Am tot încercat să iau legătura cu inspectorul-șef local, dar mereu găsește scuze ca să nu vorbim.

„Tipic", își zise Dial în sinea lui.

– Ce poți să-mi spui despre victimă?

– Bărbat caucazian, în jur de 35 de ani, fără tatuaje sau piercing. Decesul a survenit cândva în această dimineață, probabil în zori. Are răni prin înțepare în mâini, picioare și cutia toracică. Leziuni grave la față și gură. Ne fac să credem că a fost bătut până a fost lăsat inert.

– Numele i-l știm?

Femeia ridică din umeri.

– Poliția locală i-a luat amprentele, dar nu știu dacă au rezultate încă.

– De unde au venit?

– Mai mult ca sigur, dinspre plajă. Partea din față a castelului este bine luminată și păzită. La fel și interiorul. Din păcate, de când am ajuns eu aici, poliția locală a distrus orice urmă călcând peste ele.

– Numărul de atacatori?

– Câțiva. Crucea este prea grea pentru unul singur.

– Altceva?

– Au lăsat un bilet.

– Un ce? Arată-mi!

Îl duse la crucea întinsă pe gazon, aproape de locul unde începea nisipul. Cadavrul nu mai era acolo.

– Mesajul a fost pictat pe o plăcuță de nuc, prinsă sus pe cruce, cu o țeapă lungă, înfiptă vertical.

Dial citi cu voce tare:

– „În numele Tatălui."

Îngenunche lângă plăcuță, ca să se uite mai atent. Literele aveau 13 centimetri înălțime și fuseseră pictate manual în roșu. Foarte frumos realizate. Ca și când criminalul lua lecții de caligrafie în timpul liber și în aceeași vreme urma un curs de nivel avansat în prelucrarea lemnului.

– Presupun că ăsta nu-i sânge.

– Vopsea roșie, confirmă femeia. Căutăm deja nuanța de vopsea și fabricantul. Mai știi? S-ar putea să găsim o găleată cu vopsea din asta într-un tomberon din apropiere.

– Mă îndoiesc, răspunse Dial. Plăcuța nu a fost făcută aici. Criminalii au adus-o.

– De ce spui asta?

Dial duse plăcuța la nas și adulmecă.

– Din trei motive! Unul, este uscată, ceea ce nu ar fi posibil dacă o pictau azi-dimineață. E prea multă umezeală pe țărm ca să se usuce repede. Doi, dacă o pictau aici, ieșea o mizerie. Vântul ar fi suflat nisip încontinuu, care s-ar fi lipit de vopsea ca de un magnet. În nici un caz, nu au făcut-o aici. Este prea îngrijită.

– Și trei?

Se ridică de pe vine și se strâmbă având convingerea că victima respectivă era abia prima dintr-o serie care avea să urmeze.

– Mesajul este doar cireașa de pe tort. Modul ucigașului de a ne necăji. Capodopera lui e de fapt victima, felul în care l-a ucis pe tip. Asupra acestui aspect trebuie să ne concentrăm.

Din spate răsunară niște aplauze urmate de o exclamație batjocoritoare:

– Bravo!

Dial respiră adânc și se întoarse. Bănuia că era vorba despre șeful poliției locale, pentru că avusese de-a face cu acest gen de idiot de mai multe ori în viață și erau mereu la fel. Îl

tachinau pe Dial pentru că e marele boss de la Interpol, care intervenea „în parohia lor". Apoi, după ce îi lăsa să-și descarce frustrările, suna la superiorul lor direct și, ulterior, erau nevoiți să se dea bine pe lângă Dial – de obicei, cu un public foarte numeros – și să-i satisfacă orice capriciu tot restul săptămânii.

Dar astăzi pur și simplu nu avea chef să mai suporte scena obișnuită. Mai ales nu față de un gogoman care nu știa cum să se comporte la locul unei crime. Așa că, în loc să-l lase să vorbească, Dial se răsuci rapid pe călcâie, atacându-l ca un rinocer furios.

– Unde dracu' ai fost? Te caut de jumătate de oră, dar ți-a fost prea frică să te arăți.

– Pardon?

Dial își scoase insigna și i-o vârî în ochi tipului care avea o față rotundă, buhăită.

– Dacă tu ești șeful, atunci tu m-ai tot evitat.

– Nu mi-a spus nimeni...

– Ce? Că e implicat Interpolul în acest caz? Mi-e greu să cred, pentru că agentul Nielson a fost aici toată dimineața. Din spusele ei, personalul dumitale nu i-a fost deloc de ajutor.

Șeful se uită la Nielson, apoi din nou la Dial, încercând să se gândească la ceva inteligent de zis. Dar Dial nu-i dădu ocazia. Auzise tot felul de scuze și nu mai voia să le asculte iarăși. Timpul era prea prețios într-un caz ca acesta.

– Să nu cumva să mă iei cu rahaturi privind jurisdicția voastră. Victima a fost adusă prin strâmtoarea Sound, iar jumătate din apele alea aparțin Suediei, cu alte cuvinte, este un caz internațional. Internațional înseamnă Interpol, iar Interpol înseamn *eu.* Ai înțeles? Eu! Asta înseamnă că trebuie să te pui pe treabă și să-mi spui tot ce am nevoie să știu sau jur pe Dumnezeu că-l voi suna pe fiecare reporter din Europa ca să-i zic că din cauza ta nu s-a rezolvat încă acest caz.

Omul clipi de câteva ori, uimit. Ca și când nu mai fusese niciodată cel jumulit într-o discuție.

– A, da! Mai e ceva. După ce mă urc în avion și plec din țara asta uitată de lume, mă aștept ca dumneata și personalul dumitale să o trateze pe doamna agent Nielson cu cel mai mare respect. Lucrează pentru Interpol, adică este reprezentanta mea aici. Ai înțeles?

Șeful dădu din cap spre Nielson, apoi întoarse privirea către Dial.

– Zi-mi ce știi, Slăbuțule? Am pierdut destul timp din cauza ta.

Proaspăt mușt ruluit și cam șifonat, șeful încercă să se adune câteva secunde, căutând ceva de spus.

– Am aflat identitatea victimei. Numele lui este Erik Jansen, de 32 de ani, din Finlanda.

– Finlanda? Asta-i la 1000 de kilometri depărtare. Ce căuta în Danemarca?

Șeful ridică din umeri.

– Biroul nostru vamal nu are nici o înregistrare că ar fi fost aici. Vreodată!

– Annette, rosti Dial, sună la sediul central și află pe unde a umblat tipul ăsta în ultimul an.

Fata dădu din cap și apăsă tasta de apelare rapidă a celularului.

– Șefule, cât vorbește ea la telefon, permite-mi să-ți pun o întrebare. Unde e cadavrul?

– L-am dus la morgă.

– Înainte sau după ce ați fotografiat scena?

– Ei bine, murmură el, oamenii mei au încercat să resusciteze victima. Și, ca să acționeze rapid, au scos crucea din pământ.

Dial se strâmbă.

– Spune-mi, te rog, că ați făcut niște poze înainte să scoateți crucea din pământ.

Șeful dădu din cap și fugi s-aducă fotografiile, cel puțin asta i-a zis că face. De fapt, ar fi căutat orice pretext ca să

scape de Dial și nu intenționa să se întoarcă până nu-și mai venea în fire. Dar asta îi convenea lui Dial, pentru că rămânea să se ocupe singur de locul faptei și, în același timp, șeful nu afla o informație-cheie abia primită de agentul Nielson de la Interpol.

– Roma, anunță ea. Jansen a trăit la Roma în ultimii opt ani, nu în Finlanda.

– Roma? Ce făcea acolo?

– Victima noastră era preot și lucra pentru papă.

7

Ultima dată când Payne l-a văzut pe Jones a fost când au fost arestați. După care, amândoi au fost duși la penitenciar în dube separate, dezbrăcați de haine, deposedați de obiectele personale și închiși în celule aflate în aripi diametral opuse ale clădirii. În principal, pentru protecția personalului.

Asta a fost vineri, deci cu 72 de ore în urmă.

Payne stătea pe pat, gândindu-se ce ar trebui să facă în continuare, când brusc apăru o echipă de gardieni. Năvăliră în celula lui și-l legară cu obișnuitele cătușe și lanțuri pentru mâini și picioare ca în filmul *Luke, mână rece.* Gardienii erau niște tipi de constituție medie și nu prea experimentați. Asta însemna că Payne s-ar fi putut elibera dacă era necesar. Dar amână momentul, permițându-le să-l tragă într-o cameră de izolare, unde a presupus că va fi interogat. Sau torturat. Sau ambele.

În mijlocul încăperii se afla o masă de metal fixată în podea. De o parte și de alta fusese sudat câte un inel de fier, ca să-i restricționeze deținutului posibilitatea de mișcare. Gardienii își luară măsuri de precauție suplimentare, prinzându-l pe Payne de inel ca să fie siguri. Trebuiau să fie atenți cu un prizonier ca Payne. *Atât* era de periculos. După ce se asigurară că este imobilizat, părăsiră sala fără să-i vorbească. Nici un cuvânt. Nici un ordin. Nimic. Singurele sunete pe

care Payne le auzea erau zăngănitul lanțurilor și propria respirație. Sesiză în aer mirosul înțepător de vomă veche.

L-au lăsat așa mai multe ore, cât să înceapă să transpire, făcându-și tot felul de gânduri oribile despre ce ar urma să-i facă. Sperând să-l facă să cedeze. Habar n-aveau că își pierdeau vremea. Puteau să-i facă lui Payne orice voiau, că tot n-ar fi simțit. Fusese antrenat să nu simtă. Ca să intre în trupele MANIAC, soldații erau obligați să treacă un test riguros de tortură care consta în două părți: să fii torturat și să torturezi. Payne excelase la ambele.

Deci, în loc să-i stea mintea la posibile scenarii cumplite, Payne se concentră pe altceva. În principal, asupra ultimilor ani din viață. Asupra tuturor lucrurilor care l-ar fi putut aduce în situația de față.

Din păcate, obligațiile familiale l-au forțat să părăsească armata cu mult înainte să-și fi dorit asta. Bunicul lui, omul care l-a crescut, a murit și i-a lăsat o afacere. O companie multimilionară, numită Payne Industries. Domeniu în care Payne nu voia deloc să intre. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care a plecat în armată, ca să evite astfel de obligații. A vrut să-și falsifice numele, creându-și propria identitate, pentru a-și face un rost de unul singur. A vrut să fie propriul stăpân, dar totul s-a schimbat când a murit bunicul lui. S-a simțit dintr-odată obligat să vină acasă și să preia afacerea. Ca și când era destinul lui. Povara lui.

Payne Industries reprezenta povestea tipică a succesului american. Era datoria lui să-și protejeze moștenirea.

Când bunicul lui Payne era tânăr, și-a pus la bătaie economiile și a înființat o mică fabrică lângă Ohio River. La vremea aceea, industria siderurgică se afla în plină expansiune, iar Pittsburgh era capitala ei. Aerul era negru și râurile maronii, dar el avea mii de comenzi. De la flăcăul chipeș, cu moară, din comitatul Beaver, a ajuns cât ai clipi marele magnat. Cel

mai de succes american de origine poloneză din istoria Statelor Unite.

Acum totul – compania, terenurile, banii – revenea nepotului.

O persoană fără experiență în afaceri.

Payne știa că nu este în elementul lui. Așa că și-a transferat îndatoririle în sarcina Consiliului de administrație și s-a concentrat pe opere de caritate. Ce a făcut mai întâi de toate? Nu a fost propriu-zis un act de caritate. A fost mai mult o investiție. I-a dat lui David Jones, care se retrăsese din armată când a făcut-o și el, suficient capital de pornire pentru a-și deschide propria afacere. Jones visase toată viața să conducă o agenție de detectivi, iar Payne avea mijloacele financiare să-l ajute. Așa că de ce nu? După ce i-a murit bunicul, Payne a știut că singura familie pe care o mai avea era doar Jones.

Numai că nu semănau deloc.

Oricum, în primul an, Payne a fost fericit. A strâns bani pentru Fondul de cancer Mario Lemieux și alte organizații de caritate din Pittsburgh, timp în care Jones cutreiera orașul după clienți. Ocazional, Payne îl mai ajuta pe Jones la cazuri mai complicate, dar, în general, fiecare era cu ale lui.

În al doilea an, Payne a început să simtă că n-are astâmpăr. Îi plăcea să susțină niște cauze bune, dar avea nevoie de mai mult de la viață decât să fie amfitrion la turnee de golf și să socializeze la recepții în smoching. Ducea dorul entuziasmului din anii cu trupa MANIAC. De adrenalina pe care i-o dădeau situațiile când își risca viața. Fiorul de a se murdări pe mâini. Astea nu le avea în lumea afacerilor, unde rana cea mai gravă pe care ar fi pățit-o ar fi fost să se taie la deget cu o foaie de hârtie. Deci, Payne compensa asta ajutându-l pe Jones tot mereu. Cei doi deveniseră iarăși parteneri, propunându-și să schimbe ceva în lume. Deși la o scară mult mai mică decât înainte. Cândva, salvau ostatici sau răsturnau guverne. Acum, se ocupau de descoperit soți infideli și căutau

animale de companie pierdute. Amândoi simțeau o cruntă insatisfacție.

Astfel încât făceau ce puteau în timpul liber ca să obțină *artificial* încântarea sau agitația aceea constructivă. Orice ca să aibă parte de starea aceea de tensiune cu care se obișnuiseră. Ca să le mențină vigoarea. Să-i ajute să simtă că sunt încă vii. De exemplu, înot cu rechini în Australia. Raliu în Brazilia. Parașutism în Africa de Sud. Explorări subacvatice la mare adâncime, în Florida.

Și, în fine, alergatul cu taurii în Spania. Asta îi adusese la Pamplona.

Din păcate, acesta era și evenimentul care îi adusese în situația lor actuală. Abandonați în închisoare. Singuri.

Le-a trebuit să vină în Spania pentru adrenalină și, în schimb, s-au trezit arestați.

8

Maria n-avea nici o dovadă, dar știa că Boyd îi ascundea ceva. „Cum fac bărbații în general, gândi fata. Nu le spun niciodată femeilor chestiile importante."

– Haide, îl imploră ea, ce scrie acolo?

Boyd râse îndepărtându-se de placa de piatră.

– Vrei să spui că nu știi? Țț! Țț! Țț! Puteam să jur că latina este una dintre disciplinele tale universitare obligatorii.

– Da, dar asta nu-mi pare latină comună.

– Poate pentru că nici nu este. Acest semn a fost scris într-una dintre formele timpurii ale latinei, nu cea folosită ca limbă uzuală vreme de aproape două milenii.

– Vedeți? De aceea am... Stați așa! Înseamnă că acest nivel a fost construit în vremea Romei antice?

Boyd dădu din cap afirmativ.

– Așa cred. Mă îndoiesc că ar fi folosit un limbaj învechit pe vreun monument comemorativ de-al lor, darămite într-un mormânt de o asemenea măreție. Arătă cu degetul spre o arcadă mare, care șerpuia în josul culoarului îngust: Vom ști sigur într-o clipă!

Realizate din zidărie albă, principalele componente ale arcadei fuseseră splendid sculptate, fiecare ilustrând un moment diferit din răstignirea lui Iisus Hristos. Cele două blocuri mai scunde sau stâlpii de sprijin Îl înfățișau pe Iisus răstignit pe cruce și ridicat deasupra solului de un grup de soldați

romani. Următoarea serie de pietre, bolțarii, Îl arătau pe Hristos atârnând pe cruce, slăbit, scurgându-I-se parcă viața din corp. Coroanele, cele două pietre așezate pieziș față de partea de sus a arcadei, prezentau evenimentele de dinaintea morții lui Iisus. Întâi, când I s-a dat să bea oțet dintr-un burete aflat la capătul unei tulpini de isop – în vreme ce sub El erau flori înflorite, posibil ca simbol al renașterii – și apoi clipa când murea, cu bărbia lăsată în piept.

În mod curios, cheia de boltă, cel mai important bloc din arcadă, era diferită de celelalte. În loc să descrie învierea lui Hristos sau înălțarea Sa la dreapta Tatălui, piatra din mijlocul arcadei fusese sculptată într-o manieră foarte veridică – un bust de bărbat. Unul *care râdea.* Detaliile complicate ale feței acestuia dezvăluiau amuzamentul lui prin câteva caracteristici evidente: curba largă a buzelor, sclipirea voioasă din ochi și proeminența arogantă a bărbiei. Din nu se știe ce motiv, râdea într-unul dintre cele mai nepotrivite momente.

Maria înălță obiectivul camerei și filmă arcada.

– Ce se află aici?

– Placa spune că este o galerie de documente. De fapt, văzând acum această măiestrie artistică, sunt șanse ca destinația ei să se fi schimbat de-a lungul timpului, probabil în ceva mai mult religios. Boyd atinse arcada cu palma și urmări contururile pietrelor de mai jos. În cele din urmă, adăugă: Spune-mi, draga mea, cine l-a ucis pe Iisus Hristos?

Întrebarea fu atât de neașteptată, că-i luă câteva secunde să răspundă:

– Romanii, în anul 33 d.Hr.

– Și de ce a fost a ucis?

Stând în spatele lui Boyd, Maria își dădu ochii peste cap. De ce ținea să facă o prelegere din orice?

– De trădare, răspunse ea. Mulți preoți considerau că el se împotrivește stilului roman de viață. S-au gândit că-i mai

ușor să-L omoare pe Hristos decât să aibă de-a face cu mulțimea lui de adepți.

– Oare au știut că era Fiul lui Dumnezeu, la momentul morții Lui?

– Bineînțeles că nu! Altfel, nu l-ar mai fi răstignit.

Boyd aprobă din cap, mulțumit de răspunsurile fetei.

– Atunci, de ce sunt aceste sculpturi aici? De ce ar face vechii romani o asemenea vâlvă pentru un eveniment atât de nesemnificativ din istoria lor? Dacă erau convinși că Hristos a fost un fals Mesia – la fel ca zeci de escroci care au pretins că sunt Fiul lui Dumnezeu înaintea lui –, de ce i-ar fi dedicat romanii un spațiu atât de amplu într-o asemenea fenomenală operă de artă?

Intrigată, Maria studie imaginile și admise în sinea ei că afirmațiile lui Boyd aveau logică întru câtva.

– Poate că această operă de artă a fost adăugată după ce romanii s-au convertit la creștinism? Poate că au comemorat răstignirea lui Iisus în jurul anului 350 d.Hr, dar tot ar fi cu 1 000 de ani înainte de Marea Schismă.

Boyd se uită la sculptura centrală, uimit de naturalețea acesteia. Era atât de realist realizată, încât practic aveai impresia că-i auzi hohotul de râs.

– Dacă ar fi așa, atunci, de ce personajul postat pe cheia de boltă râde? Hmmm? Romanii L-au ucis pe Fiul lui Dumnezeu, dar, în cele din urmă, și-au dat seama de greșeală. Apoi, într-un moment de căință, s-au convertit la religia Nazarineanului și I-au comemorat moartea ridiculizând-o printr-o statuie care râde... Parcă n-aș zice că e tocmai nimerit.

– Probabil că nu, admise fata.

Hotărâtă, Maria își concentră privirea pe arcadă, încercând să descopere legătura dintre bustul sculptat și imaginile lui Hristos care-l înconjurau. Ca să se complice și mai mult lucrurile, cu cât se uita mai mult la fața omului care râdea, cu atât avea senzația că o mai văzuse undeva.

– *Professore,* mi se pare mie sau recunosc fața statuii de undeva?

– Voiam să te întreb același lucru. Pare al naibii de familiară, nu-i așa?

Maria se strădui să-și amintească, trecând în revistă sutele de figuri istorice pe care le cunoștea.

– O fi oare celebru ca Octavian sau Traian? Sau ar putea fi chiar Constantin, primul împărat creștin?

– Mi-ar trebui un atlas istoric ca să-ți spun sigur. Poate fi oricare dintre ei.

Fata se strâmbă, știind că Boyd avea dreptate.

– Ei, o să-mi amintesc! N-oi fi grozavă la latina antică, dar nu uit niciodată un chip.

– Dacă îți dai seama cine ar fi, să m-anunți și pe mine, te tog! Mi-ar plăcea să înțeleg juxtapunerea dintre sculptură și imaginile cioplite în piatră. Substratul simbolic ale celor două efectiv mă nedumerește. Oare ce-o fi vrut să zică despre Hristos acest artist?

Pe măsură ce înaintau în galerie, lanterna lui Boyd lumina încăperea gigantică, dezvăluind o întindere de aproape trei ori mai mare decât grota de la etaj. Având peste 150 pe 75 de metri, spațiul masiv fusese umplut cu zeci de cufere din piatră cioplite de mână, de diferite forme și mărimi, fiecare dintre ele prezentând o scenă istorică romană. Iar măiestria artistică nu se încheia aici. Pereții fuseseră împodobiți cu o serie de fresce datând din secolul I, fiecare foarte asemănătoare ca temă și culoare cu picturile pe care le văzuseră în sala de la intrare.

– Dumnezeule mare! exclamă Boyd uimit. Tu vezi ce-i aici? Inginerii din Roma antică aveau cu adevărat cunoștințe și viziune înaintea vremurilor lor. După cum ți-am spus mai devreme, multe dintre construcțiile lor stau în picioare și astăzi. Totuși, suntem extrem de norocoși că acest loc nu a fost niciodată afectat de foraje, eroziunea solului sau de

deplasarea plăcilor tectonice. Un mic cutremur ar fi făcut ca acest loc să dispară pe veci.

Maria se încruntă auzind ipoteza pesimistă.

– Ce-ați zice să filmez cât mai mult galeria înainte ca așa ceva să se întâmple?

– Sună grozav, draga mea! Asta îmi dă ocazia să examinez aceste cufere.

Cu o simplă apăsare de buton, fata începu să înregistreze, strângând material documentar filmat și din stânga, și din dreapta camerei, în timp ce păși încet spre colțul îndepărtat. Fata începu de la fresce, concentrându-se asupra unei imagini colorate, apoi trecu la alta, după care ridică obiectivul spre tavanul boltit și îl coborî apoi către zecile de cufere care umpleau încăperea.

Nici nu bănuia că unul dintre ele conținea cea mai importantă descoperire din toate timpurile.

Un secret care va schimba viața – și istoria lumii – pentru totdeauna.

9

Părintele Erik Jansen. De la Vatican. Răstignit. La castelul lui Hamlet.

Nick Dial știa că mass-media urma să aibă o zi grea de muncă pe teren din cauza crimei respective, doar dacă nu reușea să elimine din start asocierea cu Shakespeare. În privința aspectului religios, nu avea ce face – era greu să găsești explicații pentru crucificarea unui preot, însă eliminarea lui Hamlet era posibilă.

Din păcate, Dial nu știa prea multe despre literatură, așa că se hotărî să-l sune pe Henri Toulon, directorul-adjunct al Departamentului omucideri. Toulon era francez, mare amator de vin și capabil să vorbească pe larg pe orice subiect. Fie că era fizică cuantică, pronosticuri la fotbal sau o rețetă pentru cașcaval topit, Toulon avea răspuns la toate.

Dial vorbi:

– Hei, Henri, sunt Nick! Ai un minut?

Toulon răspunse pe un ton răgușit:

– Dar desigur!

– Omule, te simți bine? Pari un pic plouat.

– *Oui,* sunt în regulă! Am stat noaptea târziu. Din nou.

Dial zâmbi, deloc surprins de faptul că Toulon era mahmur. Chefurile acestuia până târziu în noapte erau unul dintre motivele principale pentru care Dial fusese promovat înaintea lui. Asta și dorința Interpolului de a avea un american

ca șef al unei secții, o raritate în organizația dominată de europeni.

– De curiozitate, cât știi despre Shakespeare?

– Mai multe decât mama lui.

– Și despre *Biblie?*

– Mai multe decât Dan Brown. De ce mă întrebi?

Dial îl informă pe scurt cu privire la caz și îi spuse ce-l interesa. De ce a fost răpit Jansen de la Roma, dar ucis în Danemarca?

Toulon răspunse:

– Religia a jucat un rol important în lumea lui Shakespeare, dar nu-mi vine totuși în gând nici un personaj care să fi fost răstignit. Ar fi reprezentat o erezie pe vremea aceea.

– Atunci, fă abstracție de răstignire și concentrează-te asupra crimei! În afară de locație, vezi vreo altă legătură cu *Hamlet?*

– Ce-mi atrage atenția este semnul pus sus pe cruce. Cine l-a pictat a fost genial. Oare cuvântul „Tatăl" din mesaj se referă la Dumnezeu, la un personaj din piesa lui Shakespeare sau la tatăl criminalului real? La prima vedere, aș presupune că se referă la Hamlet. Intriga îl urmărește pe prințul Hamlet care răzbună moartea regelui – un fiu răzbună moartea tatălui. Mie îmi sună perfect. Până la aflarea metodei de execuție. În mintea mea, răstignirea nu se poate asocia decât cu Hristos, nu cu Shakespeare. În cazul în care criminalului i-ar fi păsat de piesa *Hamlet,* ar fi ales o sabie.

– Deci asta din perspectivă religioasă?

– Nu neapărat! Ar putea fi vorba despre tatăl criminalului sau tatăl victimei. De asta mesajul plăcuței este așa de grozav. Va trebui să iei în considerare fiecare posibilitate în parte, fie că-ți place, fie că nu. Nu putem ști, poate criminalul pur și simplu vrea să ne încurce.

– Poate. Sau ar putea fi vorba despre altceva, ceva ce-ți scapă.

– Cum ar fi?

Dial zâmbi, bucuros că Toulon nu știa totul.

– Victima a fost preot. Poate că mesajul la el se referă. *Părintele*[1] Erik Jansen.

– Cu atât mai mult este foarte inspirat mesajul. E memorabil, însă ambiguu. Modalitatea perfectă de a atrage atenția fără să dezvăluie nimic.

– De aceea m-am gândit să te sun. M-am gândit că doar un geniu ca tine ar înțelege ideea asta genială.

Toulon rânji la auzul glumei.

– Uite ce-i, dă-mi o zi-două și văd ce mai aflu. Cine știe? Poate că îmi scapă ceva din vedere acum.

– Mulțumesc, Henri, ți-aș fi recunoscător. Înainte să închid, mai am o întrebare legată de religie. Ai idee cum arăta crucea lui Iisus?

Toulon trase adânc aer în piept și-și trecu degetele prin părul sur, care îi era prins la spate în coadă de cal, în stilul caracteristic. Simțea neapărat nevoia să-și aprindă o țigară, dar nu era permis să se fumeze în sediul Interpolului, chiar dacă uneori mai obișnuia doar pentru că era francez și puțin îi păsa dacă nu le plăcea altora.

– Vei fi bucuros să afli că nu ești singurul care nu știe. Cei mai mulți fac confuzie cu privire la crucea Lui. Spune-mi, ce fel de cruce au folosit în Danemarca?

– Din lemn, făcută dintr-un anumit tip de stejar.

– Nu asta am vrut să zic. Ca formă, e latină? Ca litera T, de fapt, *tau* din alfabetul grecesc? Greacă? Slavă?

– Sincer, habar n-am! Mie toate-mi par grecești.

Toulon își dădu ochii peste cap. Nu înțelegea de ce americanii glumeau în legătură cu orice.

– O cruce grecească este ușor de recunoscut. Arată ca un semn plus. Toate cele patru brațe sunt egale ca lungime.

---

[1] Joc de cuvinte, în engleză *father* are dublu sens, de tată și preot (n. tr.)

– Nu și a lui Jansen. A lui arată ca un T mare. Bârna orizontală este pusă sus de tot.

Toulon fluieră încetișor.

– Deci au pus-o cum trebuie!

– Cum *trebuie?* Ce vrei să spui?

– În general, lumea presupune că Iisus a fost răstignit pe o cruce latină – la care brațul orizontal este poziționat la o treime de vârful celui vertical, dar e greșit. Romanii foloseau pentru crucificare cruce Tau, nu latină.

– Serios? Atunci, de ce bisericile folosesc crucea latină?

– Pentru că liderii creștini au adoptat-o ca simbol în secolul al IX-lea, o decizie care a stârnit controverse, deoarece inițial era o emblemă păgână ce reprezenta cele patru vânturi: de miazănoapte, de miazăzi, de răsărit și de apus. Totuși, creștinii au preferat asta, în locul crucii Tau, simbol care, în Antichitate, însemna moartea prin executare. Moartea criminalilor.

Dial își frecă bărbia, întrebându-se dacă Erik Jansen fusese criminal. Sau spovedise pe vreunul.

– Apropo de cruci, ce poți să-mi spui despre răstignire? Mai exact, cunosc versiunea biblică, dar știm ce s-a întâmplat *efectiv?*

– Cred că depinde de perspectivă. Dacă ești creștin, versiunea biblică este modul în care s-a întâmplat totul în realitate, până la ultimul detaliu. Adică, Biblia este cuvântul Domnului.

– Și dacă nu ești creștin?

Toulon își dădea seama că subiectul era exploziv. Mormăi și-și duse o țigară neaprinsă la gură – doar ca să aibă iluzia gestului –, apoi replică:

– Adevărul este că nu știm ce s-a întâmplat. Istoricii creștini zic una, în timp ce istoricii romani spun altceva. Apoi, ar mai fi evreii, budiștii și ateii. Toată lumea are o opinie diferită asupra a ceea ce s-a întâmplat și nimeni nu știe sigur, pentru că a fost acum 2 000 de ani. N-avem cum să verificăm, de exemplu, o casetă video, și să venim cu ceva incontestabil.

Putem doar consulta ce s-a consemnat, să citim ce au scris strămoșii noștri și să încercăm să ajungem la propriile noastre concluzii, care sunt invariabil influențate de educația pe care am primit-o.

– Adică?

– Altfel spus, dacă părinții te-au crescut să crezi în Hristos, mai departe e de așteptat să-ți păstrezi credința în Hristos. La urma urmei, asta înseamnă credință, nu?

– Și dacă ești necredincios?

– Ei bine, cred că depinde de persoană. Unii nu-și exprimă îndoielile ca să se poată integra în lumea noastră creștină. Alții se duc în zona lor la o sinagogă, templu sau altar și încep să practice credințe necreștine. Și ar mai fi și o a treia categorie, de jokeri. Indivizi cărora nu le pasă ce crede societatea despre ei. Genul de oameni cărora le place să iște controverse. Și, dacă ar fi să dau acum un pronostic, ghici în ce categorie l-aș include pe criminal?

Dial zâmbi, dorindu-și în sinea lui să fie la fel de simplu și cu restul întrebărilor.

– Mulțumesc, Henri, pentru sinceritate. Anunță-mă dacă-ți mai vine ceva în minte.

– S-a făcut, Nick!

Dial închise telefonul mobil și întoarse capul spre agenta Nielson, care zâmbea.

– Ești veselă. Vești bune?

– Tocmai am vorbit la telefon cu Roma. Părintele Jansen avea un apartament mic în apropiere de Vatican. Văzând că nu s-a prezentat la o ședință la ora 21.00, au încercat să-l sune, dar avea telefonul închis. Pe moment, nu li s-a părut ceva grav, s-au îngrijorat abia azi-dimineață, când nu s-a prezentat la lucru. Atunci s-au hotărât să sune la poliție.

– Și ce-ai aflat de Vatican? În ce consta serviciul lui Jansen la ei?

– Urmează să aflu. Aștept un telefon de la superiorul lui. Să sperăm că o să ne lămurească în privința asta.

– Nu te baza pe asta! Am mai avut de-a face cu cei de la Vatican și, de obicei, sunt foarte secretoși cu treburile lor. Desigur, nimeni nu le poate reproșa nimic. Și eu aș ține totul în secret dacă aș avea o colecție de artă în valoare de un miliard de dolari închisă în pivniță... Ce fac detectivii trimiși la Roma?

– O echipă de criminaliști îi investighează apartamentul. Au zis că o să m-anunțe dacă găsesc ceva important. În caz contrar, ne trimit raportul mâine!

– Bună treabă, Annette! Sunt impresionat. Însă vreau să-ți dau un sfat: stai pe capul celor de la Vatican. Chiar dacă ți-au promis că o să te țină la curent, nu înseamnă neapărat că o să-ți și dea raportul.

De fapt, în sinea lui, Dial zâmbea gândindu-se că ar fi o minune să facă așa.

10

Maria se plimba prin galerie, filmând cu atenție zecile de cufere de piatră care umpleau camera. Lădițele gri erau înșirate într-o serie de rânduri drepte, variate ca mărime și formă, unele de dimensiunile unui videoplayer, iar altele cam cât un sicriu, dar toate având un lucru în comun: măiestria artistică.

Câteva aveau cioplite în piatra dură imagini cu scene de luptă colosale, marcând victoriile semnificative din perioada de început a Imperiului Roman. Generali falnici stând în picioare în carele lor de război trase de cai, în vreme ce legionarii luptau vitejește pe câmpul de luptă din depărtare. Războinici epuizați, cu fețele mânjite de sângele celor răpuși continuau să înainteze nimicind tot ce le ieșea în cale, pentru a extinde astfel granițele țării. Iar profilurile eroilor romani erau gravate în piatră cu atâta precizie încât...

– O, Doamne, murmură Maria și apăsă rapid butonul de pauză al camerei video.

– Mai știți fața de pe arcadă, care părea că râde de moartea lui Hristos?

Profesorul veni spre ea.

– Sigur că da! Imaginea aceea hulitoare mi-a rămas întipărită în minte.

Maria arătă cu degetul spre cubul de piatră înalt de aproape 60 de centimetri, aflat la picioarele ei.

– Iat-o!

Boyd se uită la cufărul de piatră și-și dădu seama că Maria avea dreptate. Într-adevăr, era vorba despre același personaj cu rânjet diabolic, prezentat în detaliu.

– Sunt consternat! Ce caută aici?

Fata atinse cu degetul acoperit de mănușă fața sculptată.

– Nu știu! Dar pare extraordinar de fericit.

– Maria, cât ai filmat lucrările din jur, l-ai mai văzut undeva?

Fata clătină din cap.

– V-aș fi spus.

– Dar figura? Nu-ți amintești unde i-ai văzut fața?

Maria privi îndelung sculptura.

– Nu, dar o am undeva în minte. Știu că l-am mai văzut. Știu sigur!

Boyd se ridică și începu să inspecteze în grabă celelalte cufere de piatră din încăpere. Chiar dacă difereau ca mărime, remarca tema similară prezentă pe fiecare: erau împodobite cu imagini de război. De fapt, toate, cu excepția unuia, cel cu Omul care râdea.

– Individul ăsta trebuie să fi fost împărat. Sau, cel puțin, un tip foarte bogat și cu autoritate. Este singurul personaj reprezentat pe un piedestal al lui, singur.

– Plus că era și pe arcadă. Este clar că îi acordau mari onoruri.

– Dar de ce? căzu pe gânduri Boyd, trecându-și degetele pe suprafața cufărului. După o scurtă pauză, trase încet de marginea capacului, ca să se asigure că blocul putea fi mișcat fără riscuri. Apoi, reluă: Știu că asta contravine multora dintre sfaturile pe care ți le-am dat, dar...

Maria dădu din cap a înțelegere.

– Vreți să vedeți ce e înăuntru!

– Trebuie! Nu mă pot abține. Parcă-s un copil inconștient.

– E în regulă! Dacă nu erați de acord să scoateți capacul, aveam de gând să merg să iau o rangă și să-l desfac eu.

Le-au trebuit aproape cinci minute ca să miște capacul, înfrângând presiunea creată de vid, după care au reușit să-l ridice imediat. Era mai ușor decât se așteptau.

– Ai grijă! o îndemnă Boyd. Piatra asta ne-ar putea oferi indicii importante cu privire la identitatea acestui om. N-aș vrea s-o compromitem!

Cei doi așezară capacul cioplit pe podea, asigurându-se că nu-l zgârie. Apoi, mulțumiți de cum au așezat-o, se grăbiră să revină la lădița de piatră pentru a vedea ce au descoperit.

– Adu lumina mai aproape! Repede! îi ceru el.

Maria apucă lanterna și o orientă spre interiorul lădiței. Fasciculul luminos străpunse întunericul, dezvăluind singurul obiect ce se afla în interior: un cilindru subțire, de bronz.

– Ce-i asta? întrebă ea.

Boyd zâmbi în timp ce scotea cu mâna înmănușată cilindrul de 20 de centimetri, din bronz.

– Este o dublură, draga mea! O piesă identică, în două exemplare!

– O dublură?

– Documentele pe care le-am găsit în Anglia – documentele care ne-au condus la catacombe – au fost depozitate într-un cilindru de bronz *identic*... Știi ce înseamnă asta?

– Nu! Ce?

Boyd râse.

– N-am idee, dar e al naibii de important!

Maria zâmbi, dar în sinea ei știa că se întâmpla ceva, iar Boyd nu-i zicea despre ce era vorba. Simțea asta după cum el ținea cilindrul la piept, ocrotindu-l cu părintească grijă, ca pe un nou-născut.

– *Professore?* Pot să mă uit și eu?

Acesta făcu o grimasă, acceptând cu greu să dea din mână artefactul.

– Fii foarte atentă, draga mea! Până îl deschidem, nu putem ști ce poate fi în interior. Conținutul s-ar putea să fie destul de delicat.

Fata aprobă din cap, deși considera că Boyd cam dramatiza în cazul de față. Cu toate astea, se conformă și tratã descoperirea cu același mare respect.

– Uau! Ce ușor este! Sunteți convins că este același tip de cilindru ca acela găsit în Bath?

– Categoric! Boyd apropie lanterna de obiect și indică o serie de gravuri mici, care abia puteau fi văzute. Nu sunt sigur dacă acest simbol poate fi tradus, dar am găsit un marcaj identic și pe celălalt.

Maria își trecu degetul peste ștanța aceea în formă de triunghi, pipăind crestăturile subțiri din metal. Gravura era așa de superficială, încât nu se simțea nimic.

– De ce este așa de slab imprimat? Abia văd.

– Nu știu, recunoscu Boyd. S-ar putea să se fi șters în timp sau poate a fost stilul unui anumit gravor. Ceea ce este în interior sper însă să ne dea un indiciu.

– Asta dacă există ceva în interior!

Privirea lui Boyd îi demonstră că nu gustase gluma. Ca răspuns, acesta smulse artefactul din mâna Mariei.

– Nu avem instrumentele necesare pentru a deschide acest cilindru. Trebuie să mă duc la etaj pentru a le recupera.

Fata clipi, fără să-i înțeleagă reacția.

– Cât sunt plecat, fă ceva cu folos și apucă-te de filmat, ca să încheiem.

– Bineînțeles! Cum spuneți, domnule!

– Ei bine, asta-i tot ce vreau. Boyd făcu doi pași prin arcadă, apoi se opri brusc, revenind: Și nu atinge nimic cât lipsesc. Filmează doar!

Maria se uită în urma lui, ascultându-i pașii pe coridorul de piatră, văzând cum strălucirea lanternei devine tot mai

slabă cu fiecare pas din ce în ce mai îndepărtat. Apoi, ajuns la capătul holului, Boyd urcă pe scările înguste și dispăru din vedere, lăsând-o singură în sala masivă.

Boyd se duse sus, încetinind pe lângă cripte, având grijă să nu se atingă de vreo mână dintre cele care se întindeau spre coridor. Din mers, trecu fasciculul lanternei de-a lungul pereților, creând iluzia mișcării cadavrelor. Pentru o fracțiune de secundă, putu să jure că unul dintre degete se mișcase, ca și când resturile scheletice se trezeau la viață. Se opri să-l examineze cu mișcări foarte lente, apoi păși în prima cameră.

Știa că tubul de bronz trebuia protejat, așa că îl vârî în cel mai adânc buzunar pe care-l avea și trecu prin gaura din perete. Își deschise trusa de instrumente într-un acces de furie, astfel încât aceasta se clătină, iar din ea căzură șurubelnițe și chei fixe, ciocane și cuie, chiar și un mic set de ciocane de piatră, până când își dădu seama că habar n-avea ce caută.

Se opri gândindu-se încă la asta când simți ca un fel de tremur dinspre zidurile grotei, de fapt acestea pulsau efectiv ca niște izbucniri de energie la intervale mici.

Vum! Vum! Vum!

Simțea pietrele cum se cutremură sub tălpi.

Vum! Vum! Vum!

Boyd atinse peretele, încercând să determine sursa trepidațiilor, dar toată suprafața acestuia vibra la aceeași intensitate. Apoi, își lipi urechea de suprafața rece a zidului, sperând că o să identifice originea sunetului acela înalt, secondat de bas. Curios lucru, tăria sunetului păru de fapt să se diminueze când se apropie de pereții peșterii.

Făcu repede niște calcule, gândindu-se ce ar putea cauza un asemenea fenomen. Rezonanță, ondulație, energie. Apoi, își dădu seama că, probabil, motivul era o forță exterioară. Dar ce?

Apropiindu-se de intrarea sitului, observă schimbarea drastică a temperaturii. Corpul lui, care se obișnuise între timp cu temperatura din subteran, acum era forțat să se adapteze la fierbintele soare italian. Simți cum i se strâng broboane de transpirație în sprâncene, picături ce se transformau în noroi pe măsură ce îi alunecau pe fața pudrată cu praf.

De asemenea, ochii, care i se obișnuiseră cu lumina slabă din tunel, îl usturară dintr-odată. Strălucirea luminii era atât de intensă, încât se pomeni că duce mâna streașină la frunte. Mai rău era că, în același timp, sunetul crescu în intensitate, forțându-l să-și astupe urechile pe când încerca să-și acopere și ochii.

– Ce este tărăboiul ăsta? strigă încercând să acopere zgomotul. Ce-o mai fi și asta?

Fără să aibă habar de agitația de deasupra ei, Maria dansa în jurul încăperii, filmând cu atenție cuferele romane. Chiar dacă era o sarcină simplă, știa că munca ei urma să fie vizionată în cele din urmă de către cei mai mari arheologi și oameni de știință din lume, un gând care o încânta din cale afară. Desigur, acest sentiment pălea în comparație cu bucuria simțită atunci când i-ar spune tatălui ei despre succesul recent. Ăsta ar fi punctul culminant al vieții ei, pentru că l-ar forța să recunoască faptul că este mândru de ea. Pentru prima dată, în sfârșit!

Și ar mai fi ceva la care lucrase de atâta vreme, se instruise și visase dintotdeauna. Primul succes într-o carieră în privința căreia tatăl ei o descurajase din prima zi. Un moment când tatăl ei, marele Benito Pelati, ar trebui să admită că o femeie este capabilă de a face ceva de seamă în lumea arheologică.

Un zâmbet apăru pe fața Mariei când ajunse în colțul îndepărtat al galeriei. Ocoli cu grație cufărul cel mare în timp ce dădu zoom pe o scenă elaborată de pe câmpul de

luptă. Peste câteva secunde, observă o lumină roșie care clipea pe partea din spate a videocamerei. I se termina bateria.

– Fir-ar! Nu pot să cred asta! exclamă Maria privind în jurul camerei și dându-și seama că nu avea cum să-și poată termina treaba dacă bateria era pe sfârșite. Trebuia să meargă la etaj pentru a lua din geantă una de rezervă.

Elicopterul negru plutea în apropiere de platou, legănându-se în vântul puternic. Pilotul se străduia cât putea să facă față curenților de aer, dar simți că este în pericol de a pierde controlul aparatului.

– Lăsați-mă s-aterizez, domnule! Vântul formează un vârtej la suprafața stâncii. Nu știu cât îl mai pot controla.

Singurul pasager din spate lăsă jos binoclul de la ochii negri și reci.

– O să-l ții până îți spun eu! Am doi oameni pe stânca aia și treaba mea este să le asigur protecție din aer.

Pilotul îl contrazise:

– Ei bine, și eu am o treabă de făcut. Și este imposibil să o fac în aceste condiții. Aterizez acum!

– Dacă o faci, jur pe Dumnezeu că va fi vai și amar de tine!

Intensitatea căutăturii reprezenta o dovadă certă că era capabil să facă orice pentru a-și finaliza misiunea. *Orice!* Pur și simplu erau prea multe în joc.

– Mai așteaptă cinci minute și totul se va încheia!

11

Piazza Risorgimento
Roma, Italia
(50 de metri de Vatican)

Autobuze pline cu străini treceau cu zgomot pe lângă el, în drum spre poarta principală a Cetății Sfinte. Persoane cu aparate de fotografiat și copii indisciplinați se plimbau pe lângă banca lui, ignorându-i complet prezența. Singurul lor punct de interes era Piața Sf. Petru și Capela Sixtină, și toate artefactele glorioase din muzeul Vatican, și nicidecum bătrânul îmbrăcat în costum scump sau cele două gărzi de corp care stăteau în spatele lui.

Desigur, acesta era și motivul pentru care îi plăcea să vină aici, amuzamentul pervers pe care îl simțea văzând atâția oameni în zonă cum își risipesc banii câștigați cu greu pe ghiduri și excursii private. În tot acest timp, el, așezat pe o bancă, știa că majoritatea comorilor Vaticanului se află sub străzile pe care se deplasau turiștii, totul fiind protejat în galerii închise ermetic, care, prin comparație, ar fi făcut ca Fortul Knox să pară o biată pușculiță de ceramică.

Zâmbi și-și dădu seama că nici unul dintre ei, indiferent cine era sau câți bani avea, n-avea să vadă *niciodată* acele comori pe care el le vedea în fiecare zi.

Conținutul din *Archivio Segreto Vaticano.* Arhivele Secrete ale Vaticanului.

Titlul oficial al lui Benito Pelati era de ministru de antichități, un post pe care îl deținea de peste trei decenii. Neoficial, în Italia, era cunoscut ca nașul arheologiei, pentru că promisese că va proteja fiecare relicvă găsită pe teritoriul italian, chiar dacă asta însemna să încalce câteva legi pe parcurs. Unii critici îl dezaprobau pentru metodele sale discutabile, mai ales în primii ani, când abia începuse să-și construiască reputația violentă. Dar Vaticanul n-a făcut-o niciodată. Ei știau că un om cu talentul lui era de neprețuit. Nu numai pentru cunoștințele sale academice, dar mai ales pentru dorința lui de a face *orice* era necesar ca să obțină rezultate.

Fiecare organizație, chiar și una evlavioasă ca Biserica, se poate folosi de oameni în felul acesta.

Totuși, mai întâi, expertiza lui Benito în lumea artei, nu brutalitatea sa, l-a făcut remarcat. Cardinalul Pietro Bandolfo, fostul președinte al Consiliului Suprem al Vaticanului, era un prieten din copilărie al lui Benito și aliatul său cel mai important. Bandolfo înțelegea politica mai bine decât colegii săi cardinali și a dat asigurări Vaticanului că singura modalitate de a proteja locul lui în lumea modernă ar fi să colaboreze cu Benito, cineva instruit în afara Bisericii. Cineva care ar putea moderniza sistemul lor învechit. Cineva care *nu* se supunea legii papale. În cele din urmă, Vaticanul a acceptat și Benito a fost angajat pentru a actualiza modul lor de organizare.

Și proiectul său a fost organizarea celui mai valoros bun al lor: arhivele secrete.

Benito își trecu degetele prin părul cărunt, dat peste cap, și-și aminti de prima zi când a fost condus în galeria subterană. Ce onoare! Mai puțin de 30 de oameni cunoșteau conținutul colecțiilor Vaticanului: curatorii arhivei, membrii seniori ai Congregației Sacre a Cardinalilor și Curia. Toți aceștia erau catolici devotați, care și-au dedicat viața lui

Dumnezeu, și constituiau un element de bază al Bisericii. Dar nu și Benito. El a fost primul profan din toate timpurile căruia i s-a permis acces nelimitat în galerie. Singurul. Și acest fapt îl făcea să tremure. Nu mai văzuse niciodată atât de multe lucruri frumoase într-un singur loc. Tablouri, statui și comori umpleau sală după sală. Și mai bine de *50 de kilometri* de rafturi care conțineau numai documente scrise – cât vedeai cu ochii: papirusuri, pergamente și tăbliță de piatră.

Din păcate, odată ce a trecut peste toată acea frumusețe și a început să se gândească la treaba lui, și-a dat seama că sistemul de arhivare era la pământ. La început, nici măcar nu se întrezărea apariția computerelor, așa încât totul fusese înregistrat în cataloage, pe cartoteci asemănătoare celor de la biblioteca publică. Cartoteci care puteau fi mutate, pierdute sau furate. Un element în plus de confuzie pentru Benito erau înșiși curatorii. De-a lungul secolelor, cei care se ocupaseră de arhive avuseseră diferite preferințe pentru înregistrarea datelor. Unii înregistrau artefactele pe ani, alții pe țară, alții după temă. Iar unul dintre curatori folosise un sistem pe care Benito nici nu-l putea interpreta. I se părea de necrezut. Privea cea mai valoroasă colecție din lume și totuși aceasta se afla într-o dezordine desăvârșită.

Însă era încântat de haos. Nu numai pentru că avea onoarea de a pune totul acolo unde credea că-i este locul de drept, ci pentru că își dăduse seama că, dacă înșiși curatorii nu știau ce au în galerie, atunci nici Vaticanul nu știa. Și, dacă așa stăteau lucrurile, atunci nu se știe ce putea găsi dacă săpa mai adânc în străfundurile Bisericii.

Era abia de o zi la locul său de muncă și îi fusese dat un bilet de participare la cea mai mare vânătoare de comori din toate timpurile.

A fost o ocazie care i-a schimbat viața pentru totdeauna.

*

Dante era unul dintre principalii asistenți ai lui Benito Pelati, un discipol care se dădea peste cap ca să-l mulțumească pe bătrân. Sosi la vreme și îl salută pe Benito cu un sărut pe ambii obraji. Fără nici un cuvânt, fără să schimbe amabilități. Era o întâlnire de afaceri, nu o vizită de curtoazie. Puteau lăsa pălăvrăgeala pe o altă zi. Dacă era cazul.

Dante era mai voinic decât Benito și avea jumătate din vârsta lui. Cu toate acestea, semănau la chip, în special modul în care nasul le cobora de sub ochii înfundați în orbite. Romanii descriau trăsătura cu sintagma *„profilul împăratului"*, deși lui Dante nu-i păsa de fața, hainele sau marca de mașină pe care o avea. Nu dădea o ceapă degerată pe lucrurile astea, deoarece tot ceea ce conta pentru el era munca. Era o dependență care îi dominase viața.

Trecură câteva minute, timp în care Dante rămase pe loc, liniștit, așteptând răbdător ca Benito să vorbească, pentru că așa se proceda în țara lor tradiționalistă. Bătrânul convocase întâlnirea, așa încât el controla ordinea de zi, ca de fiecare dată când cei doi se întâlneau. Într-o zi, Benito va muri și atunci Dante va avansa în organizație. Dar, până atunci, stătea acolo ca un câine credincios, studiindu-i pe oamenii care se scurgeau în valuri pe strada aglomerată. Așteptând să i se spună despre ce-i vorba.

În cele din urmă, bătrânul zise:

– A fost o zi proastă pentru Biserică.

Dante rămase tăcut, știind că detaliile aveau să vină în propoziții scurte, fiecare declarație fiind atent cântărită înainte de a părăsi buzele bătrânului. Ca și când Benito nu știa cum să-i vorbească.

– Un preot a fost găsit crucificat... S-a trimis un apel... Consiliul are nevoie de ajutorul nostru.

În structura de putere de la Vatican, Consiliul Suprem era al doilea la comandă după Sfântul Părinte. Cel puțin, pe hârtie. În realitate, cei șapte cardinali care au format consiliul

condus de Vercelli, omul care l-a înlocuit pe Bandolfo după ce a murit cu mai puțin de un an în urmă, erau cei mai puternici oameni din Biserica Catolică. Ei hotărau ce trebuie să știe papa și ce nu, protejând scaunul papal de problemele birocratice ale zilei. Spus mai simplu, treaba lor era să-l mențină pe papă curat ca lacrima, în vreme ce ei făceau cele mai dificile alegeri îndărătul ușilor închise. Genul de decizii care puteau mânji papalitatea și Biserica.

Și, când se iveau asemenea probleme, Benito Pelati era de obicei o parte din soluție.

În sfârșit, după câteva secunde și mai bine de tăcere, Benito se întoarse spre Dante și-l anunță:

– Am nevoie să mergi la Viena... Se face o excavație care trebuie supravegheată... Ceva foarte important.

– În Austria? întrebă Dante. Avem permisiunea să săpăm acolo?

Benito îl privi fix, până când, rușinat, Dante lasă capul în jos. Ar fi fost cazul să știe că nu este indicat să pună la îndoială ordinele lui Benito.

– Totul este pregătit... Nu facem decât să-i supraveghem... Cum ați terminat, adu-mi ce-ați găsit!

12

Pe doctorul Boyd îl frământa curiozitatea. Deși ar fi trebuit să se concentreze asupra cilindrului de bronz, era mai preocupat de sunet. Vuietul asurzitor din lumea din afară era prea interesant ca să-l ignore.

– Hei! strigă cu accentul lui englezesc. E cineva acolo?

Palele rotorului elicopterului continuau să facă un zgomot ca de tunet chiar la intrarea în catacombe.

„Doamne sfinte! Ce anume produce un asemenea vacarm? continuă să reflecteze Boyd în sinea lui în timp ce ieșea din grotă. Ar trebui să aibă mai multă considerație atunci când..."

La vederea aparatului masiv și sub influența efectului copleșitor al răgetului palelor, precum și al vântului care îl învăluise, stârnit ca un uragan, amuți complet. Pornise de la bănuiala că zgomotul era probabil de la vreun utilaj care lucra pe platoul de deasupra, dar nu se așteptase să vadă chiar în fața lui un elicopter, la mai puțin de 200 de metri în aer.

Bărbatul de pe scaunul pasagerului rânji, apoi îi comandă pilotului să se rotească spre stânga. O fracțiune de secundă mai târziu, scoase pe fereastra laterală o Beretta M501cu lunetă și o îndreptă spre Boyd.

– Domnilor, șopti acesta în cască, misterioase sunt căile Domnului.

Cei doi soldați își opriră ascensiunea pe platou și priviră spre cer, deși locul unde stăteau nu le permitea să vadă nimic esențial.

– Ce se întâmplă, domnule? E totul în regulă?

Bărbatul își miji ochii în timp ce-și ajusta colimatorul.

– Se rezolvă într-un minut! Un singur glonț, și cea mai mare problemă a noastră va deveni istorie.

Soldații dădură din cap în semn că înțeleseseră.

– Ce-ar trebui să facem noi?

Lunetistul își propti pernuța de recul pe umăr și încercă să compenseze legănarea elicopterului.

– Continuați să urcați! Trebuie să vă ocupați de fată și să sigilați situl.

Boyd își feri ochii cât de bine reuși, dar amestecul de praf și lumină puternică îl împiedica să vadă cine știe ce.

– Hei! țipă el. Pot să vă ajut cu ceva?

Fiindcă nu auzi nici un răspuns, se gândi că trebuie să găsească altă modalitate de comunicare. Așa că, în loc să țipe, își flutură mâna spre elicopter, sperând că pasagerii săi vor face la fel și își vor vedea de drum.

– Stai într-un loc! comandă lunetistul. Stai locului!

Dar era o pretenție imposibilă. Vântul sufla peste coama aceea de deal ca o cascadă, apoi cobora în vârtejuri peste terenul stâncos de la poale. Prin urmare, pilotarea unui aparat de zbor era un coșmar, un pachet de turbulențe efectiv mușcând din altitudinea pe care elicopterul încerca s-o obțină. Pilotul se străduia din răsputeri să contracareze efectul, crescând și scăzând înălțarea rotorului principal, dar fără rezultate notabile. Elicopterele nu erau făcute să zboare în astfel de condiții.

– Nu-l mai pot controla, îl avertiză pilotul. Îți jur, cădem!

*

Cu aparatul de filmat în mână, Maria traversă în pas lejer prima încăpere colorată, îndreptându-se direct spre ieșirea din catacombe. Când se strecură prin deschizătura îngustă, deveni brusc conștientă de zgomot și de vibrațiile care îl intrigaseră pe Boyd.

– *Professore?*

Continuă să urce panta stâncoasă, încercând să-și protejeze ochii de strălucirea intensă a soarelui. Cu excepția mâinii, singurul lucru care o ferea de orbirea totală era silueta care stătea la intrarea în peșteră. Iar după zvelțețe, știa că era Boyd.

– *Professore?* Ce anume face zgomotul ăsta?

Până să-i răspundă acesta, auzi zgomotul inconfundabil de focuri de armă, apoi privi cu groază cum Boyd se întoarce spre ea și o ia la fugă disperat pe pantă, în jos. Fără ezitare, intră cu umărul în stomacul ei ca la un placaj de rugby și o culcă la pământ, ferind-o de rafalele de gloanțe. Din pricina opririi forțate, își scrânti ușor piciorul alunecând, apoi o luă de mână și o trase spre colțul cel mai apropiat, asigurându-se că au ieșit din vizorul lunetistului.

– Ești teafără? se interesă el. Ești rănită?

Șocată, îi trebuiră câteva secunde să-și verifice trupul:

– Nu, n-am nimic!

Boyd se ridică în picioare și aruncă o privire pe după un colț de stâncă. Elicopterul continua să bubuie ca un tunet.

– Cred că avem probleme. Afară e un elicopter.

– Un elicopter?

– Da! Și are un pasager mic și rău. Doar le-am făcut cu mâna, iar el a început să tragă în mine! Privi iarăși pe după colț, tot fără să poată zări ceva. Apoi, reluă: Dar nu ăsta-i cel mai rău lucru. Am văzut că pe elicopter e scris *Polizia.*

– Ce înseamnă asta? Vorbiți serios?

– Sigur că vorbesc serios! O prinse de mână. Ascultă-mă, suntem în mare pericol! Dar, dacă vii după mine, vom supraviețui.

– Putem scăpa de un elicopter al armatei?

– Da! Însă trebuie să acționăm rapid. Dacă aterizează și vin înăuntru, ne omoară.

– Stați! Vrei să vă luptați cu un elicopter? Cu ce?

Boyd se grăbi spre colț și începu să scotocească printre uneltele cu care veniseră.

– Am adus vreo frânghie?

– Frânghie? Nu avem la noi. Am lăsat-o în camionetă.

Cu o mișcare rapidă, Boyd răsturnă cutia cu scule, conținutul revărsându-se cu zgomot metalic.

– Atunci, trebuie să ne descurcăm cu ce avem aici!

Fata îl privi confuză.

– Ați întrebat de frânghie, dar vă mulțumiți cu o trusă de scule? Vă supărați dacă întreb ce aveți de gând să faceți?

– Privește și învață, draga mea! Privește și învață!

Boyd cără cutia până la intrarea în grotă și studie aparatul care le amenința viețile. Plana la mai puțin de 50 de metri în fața deschiderii, ocupanții acesteia privindu-i cu ochi amenințători prin parbriz.

– Maria, vino aici! Ia camera de filmat și tot ce-ai mai vrea să salvezi. Fie că ne iese sau nu, cred că este cel mai indicat să plecăm de aici cât mai repede.

– Plecăm?

– Hai! o zori el. Mai repede!

Fata o luă la fugă spre grămada de obiecte lăsate de ei în fundul grotei, în timp ce Boyd ieși curajos afară, intrând în raza puștii. Nu știa sigur dacă planul lui va funcționa, dar merita să încerce decât să fie prins în capcană, în catacombe, fără nici un fel de armă.

– Hei! Veniți să mă prindeți!

Repetă imediat fraza în italiană, ca să se asigure că l-au înțeles.

Instantaneu, elicopterul veni mai aproape, încercând să reducă unghiul dintre lunetist și țintă, în speranța de a evita o

nouă ratare. Dar manevra fu o greșeală tactică. În clipa când aparatul se înclină, Boyd scoase de la spate cutia cu scule și o azvârli cu boltă, cât de tare putu. Aceasta zbură prin aer și se roti până ajunse în calea palelor rotorului principal.

În vreme ce cutia se apropia, pilotul își dădu seama ce o să se întâmple. Fusese așa de preocupat de vântul puternic și de apropierea periculoasă față de stâncă, încât nu mai apucase să fie atent la Boyd sau la cutia de scule pe care acesta o ținea în mână. O omisiune care avea să-l coste viața.

CLANC!

Metalul se lovi de metal cu un scrâșnet dezgustător, sfărâmând două dintre cele patru pale ale elicei și aruncând schije în toate direcțiile. Pierzând brusc altitudine, elicopterul se smuci în față, trecând la câțiva centimetri de stâncă, înainte ca pilotul să apuce să tragă de manșă. Înclinarea bruscă nu putea fi controlată de rotorul din spate, așa că aparatul începu să se învârtească precum un carusel stricat, până ce se rostogoli și se prăbuși peste camioneta lui Boyd aflată la 200 de metri mai jos. După câteva secunde, mormanul de metal fu acoperit de explozia puternică de pe panta dealului, făcând să se clatine la propriu pământul de sub picioare lui Boyd.

– Nemaipomenit! se felicită singur. A fost genial!

Pe măsură ce bubuitul continua, Maria ieși în fugă din peșteră, ca să vadă ce se întâmplase.

– *Professore,* sunteți...

N-apucă să termine întrebarea, că observă mingea de foc. Din ea se înălțau flăcări portocalii și de un roșu aprins, iar din epava care ardea mocnit ieșeau nori groși de fum negru.

– *Santa Maria*! Le-ați distrus elicopterul! Și camioneta noastră.

Bărbatul confirmă din cap, fericit că făcuse o asemenea ispravă cu mâna lui.

– Slavă Domnului că i-am plătit asigurarea agenției de închiriere!

În mod normal, fata ar fi urlat la un așa comentariu, dar Boyd nu-i dădu ocazia. O prinse de braț și o trase înapoi în interior, unde începu să-și adune echipamentul. Din păcate, fu nevoit să se oprească atunci când auzi un huruit îndepărtat.

– Maria? Ce-i asta? Cumva, un alt elicopter?

Fata se strâmbă, apoi făcu câțiva pași spre gura peșterii. Se uită în sus, încercând să vadă peste stânci. Pe panta abruptă pornise să cadă un firicel de pietre și pământ.

– O, Doamne!

Într-o clipă, Boyd știu ce se întâmplă. Impactul exploziei cutremurase terenul din jurul lor, provocând ultimul lucru pe care l-ar fi vrut.

– Cădere de pietre!

Cei doi se năpustiră afară din tunel, luând-o la fugă cât puteau de repede. Deși era o alegere riscantă, știau că mai degrabă se confruntau cu o cădere de pietre decât cu surparea bruscă a peșterii. Pietrișul putea fi evitat. Dar tunelurile care se prăbușeau nu.

Prinzând-o pe Maria de mână, o luă înainte, ținându-se amândoi de peretele de stâncă străduindu-se totodată să se asigure că nu se pierd unul de altul. Făcură câțiva pași, panicați, pe marginea râpei, dându-și seama că nu puteau s-o ia înaintea pământului și pietrelor care o porniseră la vale. Solul de sub tălpi era prea instabil, iar pietrele continuau să alunece întruna, fiind imposibil de evitat. Trebuiau să găsească adăpost undeva și să spere că va fi bine.

Se ghemuiră în prima firidă pe care o găsiră, sperând că suprafața mare a stâncii din față îi va apăra de căderea de pietre. Din păcate, adăpostiți acolo, văzură că, la bază, stânca avea câteva fisuri care, cu siguranță, aveau să cedeze, făcând-o să se desprindă sub greutatea prea mare.

– Dă Doamne să țină! se rugă Maria. O, Doamne, fă să țină!

*

Cei doi soldați se uitară neîncrezători la elicopterul care se prăbușise pe lângă ei. Din epavă țâșniră spre cer flăcări ca un gheizer din iad, forțându-i să se lipească de peretele de stâncă pentru a se feri. Dar nu focul ar fi trebuit să-i îngrijoreze.

Alunecarea de teren începu cu un firicel. Întâi, o pietricică, apoi o piatră și, în final, un bolovan uriaș. Nu peste mult timp, jumătate din creasta afurisită de stâncă se prăvălea înspre ei și-și dădură seama că, în câteva secunde, aveau să i se alăture comandantului lor în Lumea de Apoi. Cel mai tânăr dintre cei doi bărbați fu norocos, pentru că muri fără să sufere. O bucată de rocă ascuțită lovindu-l drept în cap, spărgându-i craniul în bucăți și secționându-i lobul frontal ca o lovitură de topor. Acum, era lângă tovarășul său și, peste un minut, îl împroșca în față cu resturi din trupul lui.

Imediat după aceea, leșul său fu măturat de un torent de praf și pietre.

Bărbatul mai în vârstă încercă să ignore scena înspăimântătoare, deși era imposibil. Avea bucăți de creier lipite de față ca niște resturi de sushi și-i intraseră în ochi stropi de sânge, împiedicându-l să vadă. În ciuda acestui impediment, reuși cumva să rămână agățat de perete, scuturându-se de pietrele care, în cădere, îi zgâriau carnea, rugându-se să poată supraviețui cumva acestei orori și să ajungă întreg la unitate. Dar nu fu să fie.

Piatra care-i pecetlui lui soarta îl lovi în umărul drept, smulgându-i brațul din încheietură cu un pocnet scabros și sfărâmându-i clavicula de parcă ar fi fost din sticlă. Soldatul se balansă câteva secunde, suficient cât să-și exprime agonia printr-un urlet care se înălță deasupra vuietului făcut de focul din vale, după care se prăbuși la pământ.

O cutie de scule. Patru morți.

Tot peretele de stâncă se zgudui cât dură alunecarea de teren. Maria se uita cu frică la pietrele care săreau pe lângă

ea, dar nimic, nici măcar cea mică pietricică nu reușea să pătrundă în refugiul lor ferit.

După ce căderea de pietre și pământ se potoli, Maria rosti o rugăciune scurtă de mulțumire, apoi se întoarse să vadă cum se simțea Boyd. Acesta era mai palid decât de obicei, dar pe buze avea întipărit un rânjet.

– Sunteți teafăr?

Bărbatul inspiră adânc.

– Fantastic! Și tu?

– Sunt în regulă! Maria îi arătă camera video pe care o ținea între palmele împreunate și spuse: Și la fel e și materialul filmat!

– O, Doamne! Cilindrul!

Boyd dădu nervos la o parte borseta, sperând că artefactul rămăsese în buzunarul de la pantalonii scurți în tot acest haos. Când simți metalul, zâmbi, știind că au avut noroc pe toată linia.

– Ei bine, draga mea, se pare că n-avem pierderi prea mari.

– Nu, dar pe aproape! Maria îi arătă cu degetul spre catacombe. Intrarea era acum acoperită de moloz. Nu cred că va mai intra cineva pe acolo în viitorul apropiat!

Boyd rânji văzând maldărul de pietriș.

– Bun! Între timp, putem duce caseta video la autorități și s-o folosim ca dovadă pentru descoperirea noastră. Apoi, putem reveni cu echipament adecvat, de siguranță și să obținem ce-am vrut din start de la acest sit.

– Da! oftă fata. Dacă mai există într-adevăr ceva de explorat.

– Nu-ți face griji! Sunt sigur că nu vom pleca din Italia cu mâinile goale.

Și Boyd știa că era adevărat, pentru că, deși grota spre catacombe fusese complet distrusă, își dădea seama că deja este în posesia obiectului pentru care venise la Orvieto.

Cilindrul de bronz.

13

Au trecut câteva ore până să vină după Payne. Până atunci, nu-și mai simțea picioarele amorțite complet, ca două membre inerte, pe care abia putea să le miște. Tot încătușat, fu târât la etaj și băgat într-o sală de conferințe de metal, în care Jones, și el în cătușe, era așezat la capătul unei mese lungi. Un străin mătăhălos, îmbrăcat într-un costum negru stătea pe un scaun, în stânga lui Jones. Un al doilea individ, în picioare, în colțul îndepărtat al camerei, vorbea la un telefon mobil, urmărind totul ca o stană de piatră.

Jones zâmbi când îl văzu pe Payne. Era prima dată când se revedeau de când fuseseră arestați.

– Hei, Jon, arăți bine! Cum ai dormit?

– Ca un prunc! În fiecare dimineață, mă trezesc ud.

Prietenul lui dădu din cap înțelegător.

– Al naibii furtun!

Payne se așeză pe scaunul aflat vizavi de Jones și îl studie pe tipul de lângă el. Era aproximativ de aceeași înălțime cu Payne, dar avea în plus vreo 50 de kilograme. De mușchi, nu grăsime. Payne se uită la el vreo cinci secunde, măsurându-l din ochi, și constată că n-avea gât deloc. În cele din urmă, rupse tăcerea și se prezentă:

– Sunt Payne Jonathon. Tu cine ești?

Gorila se uită la Payne, dar nu spuse nimic. Scoase doar un mârâit moale.

Jones, care era de culoare și avea fizic de fundaș defensiv, râse:

– Mulțumesc lui Dumnezeu că și pe tine te urăște! Când am văzut că nu vorbește cu mine, am crezut că e rasist... Poate-i doar surd.

– Ai idee despre ce este vorba aici?

– Nu! Tu?

Payne clătină din cap.

– Mi s-a promis că azi pot da un telefon, dar n-am mai apucat. Poate că băieții ăștia sunt de la ambasadă.

– Nu, replică tipul cu telefonul mobil. Nu suntem de la ambasadă!

– Uuuuuu! exclamă Jones dezlânat. Pot vorbi!

– Da, domnule Jones, putem vorbi! Dar promit că va fi o conversație scurtă, dacă veți continua să faceți comentarii la adresa noastră. Nu tolerez insulte de la un prizonier.

Tipul avea cam 1,82 metri, în jur de 45 de ani și era o canalie. Ceva din atitudinea lui îți dădea de înțeles că: „Dacă te pui cu mine, îți culegi dinții de pe jos". Poate că părul aspru și drept sau ochii care îi erau reci și reptilieni. În orice caz, ceva anume reușea să transmită amenințarea, pentru că era evident că el conducea lucrurile. Omul încheie:

– Deci, ar trebui să plec chiar acum sau tăceți cât să m-ascultați?

Payne nu mai ascultase ordine din armată, dar a înțeles că n-aveau de ales. Ori îl ascultau pe tip, ori se întorceau în celulele lor pentru multă vreme.

– Sigur, treaba cu tăcerea se rezolvă, dar numai dacă aveți amabilitatea să ne spuneți numele și funcția dumneavoastră! Simt că măcar atât lucru meritățm.

– Nu, domnule Payne, *nu meritați* nimic! Nu date fiind acuzațiile cu care vă confruntați!

Bărbatul se așeză la capătul mesei și scoase un dosar dintr-o servietă de piele. Apoi, rămase pe loc timp de un minut,

studiindu-i conținutul. Fără să mai rostească un cuvânt. În cameră se mai auzea doar foșnetul ocazional al documentelor. Când vorbi din nou, tonul aspru i se mai îndulcise. Ca și când se răzgândise în privința modului de tratare a problemei.

– Cu toate acestea, datorită circumstanțelor propunerii mele, cred că ar fi mai bine dacă am rămâne în termeni amiabili.

– Ce propui? întrebă Payne.

– Înainte să ajung la asta, dă-mi voie să-ți onorez cererea. Numele meu este Richard Manzak și lucrez la Central Intelligence Agency.

Scoase legitimația și i-o înmână lui Payne. La fel făcu și însoțitorul lui Manzak.

– Dumnealui este Sam Buckner! Face echipă cu mine în, hmm, în acest caz special.

Payne studie ambele legitimații, apoi i le dădu lui Jones.

– Nu înțeleg! Ce avem de-a face cu CIA? În acest caz, n-ar trebui să fie de competența ambasadei?

Manzak își recuperă legitimația, apoi îi spuse lui Buckner să stea de pază în ușă. Payne sesiză amănuntul, care era ciudat, dat fiind că se aflau într-o clădire securizată. Cu toate acestea, matahala se îndepărtă și se propti cu fundul de ușă ca un elan obosit.

– Acest lucru a depășit de mult nivelul unei chestiuni de ambasadă, îl asigură Manzak. În general, ambasadele evită infracțiunile de acest gen.

– Infracțiuni? Ce vrei să zici? Noi n-am făcut nimic. Am venit aici ca turiști.

– Zău, domnule Payne! Amândoi știm ce tip de misiuni ați avut în trecut. Sunt sigur că, dacă te-ai gândi la asta, ți-ar veni în minte o lungă listă de activități pe care guvernul spaniol le-ar fi dezaprobat. Manzak se aplecă, reducându-și vocea la o șoaptă: De acum, cred că ar fi mai bine să ne abținem de la fapte concrete. Nu știi niciodată cine ar putea asculta.

Payne se gândi la trecutul său cât fusese la MANIAC și-și aminti că trecuseră prin Spania, de sute de ori. Moron Air Base, situată în apropiere de Sevilla, era la jumătatea distanței dintre SUA și Asia de Sud-Vest, făcându-l loc predilect pentru aprovizionare și lansare de misiuni. La fel fusese și cu Naval Station (NAVSTA) Rota, aflată pe coasta atlantică, lângă strâmtoarea Gibraltar. Le oferea acces la Marea Mediterană și asistență în atacurile amfibii. Dacă mai punea la socoteală și Torrejon Air Base, și toate unitățile americane împrăștiate în jurul Spaniei, Payne, se hotărî că era mai indicat să tacă, fiindcă nu se știa ce anume ar fi putut avea ceilalți împotriva lui și a lui Jones.

Știa că, de fiecare dată când transportau arme în afara bazei, era o încălcare a regulamentului. La fel era și trecerea frontierei cu personal non-militar. Sau zborul prin spațiul aerian restricționat. De fapt, cam tot ce au făcut cei din MANIAC în Spania – deși era mereu în interes de serviciu – intra sub incidența legii. Nu că ar fi fost genul de încălcare a legii care ajungea într-adevăr să fie *vreodată* anchetată sau judecată. Relația de simbioză dintre Statele Unite și Spania nu ar supraviețui în cazul în care guvernul spaniol ar începe să-i pedepsească pe membrii activi din misiunile americane aprobate. Totuși, lucrul care îl îngrijora pe Payne era natura secretă a operațiunilor lor. Cum ar putea să se apere dacă nu i se permitea să vorbească despre ce a făcut?

Payne spuse:

– Știi, ai dreptate! Aceasta *nu este* o chestiune care ar privi ambasada. Este dincolo de domeniul lor de acțiune. Aceasta este ceva de care ar trebui să se ocupe Pentagonul.

Manzak clătină din cap.

– Ne pare rău, domnilor, asta nu o să se întâmple. Pentagonul a fost anunțat de către guvernul spaniol, de îndată ce ați fost arestat. Din păcate, după părerea lor, nu au nimic de câștigat dacă se implică. Vă puteți imagina ce coșmar ar fi

pentru relațiile publice dacă s-ar confrunta cu situații în care ar trebui să recunoască misiunile în care ați fost implicați? Lucrurile *ar putea* fi diferite dacă încă ați mai fi fost în serviciul activ. Din păcate, dorința lor de a ajuta este de obicei în strânsă legătură cu utilitatea curentă. Și, din moment ce în prezent sunteți pensionați, ei văd utilitatea voastră ca fiind aproape nulă. Manzak zâmbi strâmb. O lume crudă. Nu-i așa, domnule Payne?

Lui Payne îi veni să sară peste masă și să-i arate lui Manzak cât de crudă poate fi lumea. Doar să-l facă să tacă. Dar știa că nu poate face asta. Nu până când nu afla de ce este aici, de ce CIA era interesată de situația lui. Cine știe, poate că Manzak îi era singurul aliat. Întrebă:

– Și ce-mi poți spune despre tine? Organizația ta ne consideră *utili?*

Zâmbetul acestuia deveni mai larg.

– Nu am fost tocmai sigur până când am citit despre călătoria voastră în Cuba. Impresionant! După părerea mea, cine face *așa ceva* este util... Această misiune m-a impresionat teribil.

Payne și Jones se uitară unul la altul, confuzi. Nimeni, cu excepția celor mai mari grade de la Pentagon, nu trebuia să știe despre Cuba. Nici CIA, nici FBI, nici chiar președintele. Nici măcar cubanezii nu știau despre misiunea din Cuba, deoarece, în momentul în care ar fi aflat, le-ar fi sărit țandăra. Oricum, faptul că Manzak știa despre călătoria lor le spunea multe. Asta însemna că era puternic și avea niște relații serioase. O persoană în măsură să încheie o înțelegere.

– Bun, anunță Payne. Ți-ai făcut temele. Din păcate, mai e o întrebare la care nu mi-ai răspuns. De ce te afli aici?

Manzak se lăsă pe spate și rămase tăcut. Privindu-i cum se agită. Cei mai mulți ar fi răspuns imediat, dar nu acest tip. El își păstra calmul său glacial. Chiar mai rece decât gheața. Era întruchiparea autocontrolului. În cele din urmă, când simți că sunt pe cale să-și piardă răbdarea, le dădu un răspuns:

– Sunt aici pentru a vă răscumpăra libertatea!

Libertatea. Nici Payne, nici Jones nu știau cum ar fi posibil, dar asta nu-l împiedica pe Manzak să stea acolo, nepăsător, bucurându-se de puterea pe care o avea asupra lor, ca un maestru-păpușar diabolic. Nu zâmbi, nu se încruntă, nu clipi. După câteva secunde de tăcere, scoase un alt dosar, ceva mai gros și prins într-o bandă de cauciuc.

Un singur nume apărea pe copertă: *Dr. Charles Boyd.*

– Domnilor, am fost autorizat de către guvernul spaniol să vă fac o ofertă unică. Dacă sunteți dispuși să acceptați condițiile mele, renunță să vă mai țină în închisoare pentru tot restul vieții.

Jones se strâmbă.

– Grozav! Pe cine vor să omorâm?

Manzak îl fulgeră cu privirea.

– Nu sunt sigur ce anume făceați la MANIAC, dar pot să vă asigur: CIA n-ar comanda niciodată un asasinat.

Jones își dădu ochii peste cap.

– Scutește-mă! Îți pot da ca exemplu cel puțin 20 de cazuri în care CIA a fost implicată în moartea unui personaj-cheie din politică – și nici măcar n-am pus la socoteală clanul Kennedy.

– Este irelevant dacă mă crezi sau nu! Ceea ce contează este asta: propunerea mea nu implică vreo crimă sau orice alte activități ilegale.

Payne era sceptic în continuare.

– Atunci, ce implică?

– O persoană dispărută.

– Poftim? Vor să găsim o persoană dispărută? Și dacă suntem de acord, ce vor face? Ne lasă să plecăm? Payne citi numele de pe dosarul din hârtie maro. Așa-i c-am ghicit? E vorba despre doctorul Charles Boyd?

Manzak confirmă din cap.

– Așa este! Vrem să-l găsiți pe doctorul Boyd.

Payne tăcea, așteptând să primească mai multe informații. Pentru că nu veniră, întrebă el:

– Și, de curiozitate, cine dracu' este doctorul Boyd?

Întrebarea îi fusese adresată lui Manzak. Pe neașteptate, Jones uimi pe toată lumea răspunzând.

– Dacă nu mă înșel, este un arheolog din Anglia.

Manzak se uită la Jones.

– Cum de știi?

– Cum? Pentru că sunt deștept. Ce, un negru nu poate fi inteligent?

Payne își dădu ochii peste cap, auzind autoironia.

– Răspunde-i doar!

– Bine, rânji tovarășul lui. L-am văzut pe Boyd pe History Channel. Mi se pare că este un profesor de la Oxford sau una dintre simandicoasele școli englezești cu pantaloni extravaganți. Se poate să fi fost Hogwarts, nu știu. Oricum, era vorba despre Imperiul Roman și modul în care acesta a influențat societatea modernă.

Manzak își notă ceva.

– Și ce-ai mai aflat?

– Nu am știut niciodată că romanii aveau instalații sanitare interioare. Am crezut întotdeauna că...

I-o reteză:

– Mă refeream la Boyd!

– Nu prea multe. S-a folosit vocea lui, dar rareori apărea pe ecran. Era doar naratorul.

Payne se frecă la ochi, încercând să se pună la curent cu totul.

– Deci, dacă am înțeles eu bine, doctorul Boyd este un arheolog englez, cu suficientă credibilitate ca să predea la o universitate de renume mondial și să prezinte un documentar special pe History Channel?

Manzak aprobă din cap, refuzând să ofere informații suplimentare.

– OK, uite ce nu înțeleg! Care este marea urgență atunci? Adică, de ce îl vrea guvernul spaniol pe acest tip așa de tare, încât este dispus să facă o înțelegere cu doi prizonieri? Mai mult chiar, ce rost are implicarea CIA în acest caz? Ceva nu se leagă aici.

Manzak îi aruncă o privire rece, dură, care sugera că nu era pregătit să dea cărțile pe față. Cu toate acestea, Payne îi întoarse aceeași căutătură, refuzând să lase ochii în jos. Era închis de 72 de ore și se săturase să tot fie luat în râs. În câteva minute, observă că agresivitatea lui dă roade, fiindcă Manzak se lăsă pe spate și oftă. Un suspin lung și epuizat, care-i transmise lui Payne certitudinea că își încolțise prada și aceasta urma să cedeze.

Manzak mai rămase un timp așa, ca și când încă mai încerca să se hotărască dacă era sau nu o idee bună. În cele din urmă, cu o expresie de reticență, le întinse dosarul pe masă, anunțând:

– Doctorul Charles Boyd este cel mai căutat infractor din Europa.

14

Pentru anchetarea fiecărei crime trebuie să existe un centru de comandă. Fie că este un caz major sau nu, detectivilor le trebuie un loc unde să-și scrie rapoartele. Uneori, acesta e doar un birou izolat de la sediul central, dar întotdeauna există un loc care devine „inima acțiunii".

Însă rareori era așa luxos ca în cazul de față.

Administratorul domeniului de la Kronborg voia ca Nick Dial să se simtă cât mai bine, așa că îi puse la dispoziție Apartamentele Regale, camere ce serviseră timp de aproape o sută de ani ca reședință regală. Acestea fuseseră construite pentru Frederik al II-lea cam prin anii 1570 și erau decorate cu mobilierul original. Din tavan atârna un candelabru de aur deasupra mesei pentru banchete folosită acum pe post de birou.

De foarte puține ori, Dial avea parte de liniște și intimitate când lucra la un caz, așa încât i se părea că reprezintă luxul suprem, șansa de a fi singur cu gândurile sale, până când va veni cineva după unul dintre dosarele pe care le „împrumutase" de la poliția daneză fără să fie văzut.

Fiecare anchetator adoptă o tactică diferită la examinarea probelor, modul său personal de a analiza situația în ansamblu. Unii vorbesc la un reportofon. Alții își scriu informațiile în computer. Dar nici una dintre aceste tehnici nu i se părea potrivită lui Dial. Era un tip de modă veche în privința

profesiei, iar când era vorba despre probe, rezista în fața ispitei tehnologice, preferând întotdeauna simplitatea unui panou pe care își prindea însemnările. Pentru el, nu exista un mod mai bun de a organiza informațiile legate de un caz. Avea posibilitatea să mute notițele ori de câte ori voia, până se potriveau – asemenea unui puzzle uriaș care dezvăluia în cele din urmă identitatea secretă a criminalului.

Primul lucru pe care l-a pus pe tabla de la Kronborg au fost fotografiile de la locul crimei. Acestea fuseseră făcute dintr-o varietate de unghiuri și arătau până în cele mai mici detalii toate acele orori pe care și-ar fi dorit să le uite. Felul în care două dintre coaste îi ieșeau victimei prin piele ca niște betișoare chinezești rupte, înfipte într-o jumătate de kilogram de carne crudă. Modul în care falca îi atârna într-o poziție nefirească sau cum arăta sângele amestecat cu urină și fecale. Aceasta era realitatea omorurilor în general, genul de amănunte pe care Dial trebuia să le studieze pentru a găsi răspunsurile pe care le căuta.

De pildă, să afle mai multe informații despre Erik Jansen. Acesta ar fi cel mai bun mod de a afla de ce a fost ales să moară. Descoperind mai multe despre victimă, știi mai multe despre criminal. Adică, trebuia să înceapă cu oamenii care îl cunoșteau cel mai bine pe Jansen: prietenii, familia și colegii. Desigur, acest lucru era mai dificil decât părea, deoarece erau împrăștiați prin toată Europa. Adăugând barierele lingvistice și secretomania celor de la Vatican, devenea chiar extrem de problematic.

I-ar fi trebuit o echipă de profesioniști ca să obțină informațiile necesare.

Prima persoană pe care a sunat-o a fost secretara lui de la Interpol. Ea se ocupa cu datul telefoanelor la sediile din Oslo și Roma ca să le spună ce-l interesează pe Dial, după care ei contactau departamentele polițiilor locale și obțineau pentru el informațiile respective.

Din păcate, Vaticanul nu era una dintre țările membre ale Interpolului. Asta însemna că nu exista un Birou Național Central la palatul papal. Neavând contacte locale, nu aveau nici oameni de-ai casei. Și, fără oameni de-ai casei, nu aveau informații din interior. Nielsen încercase să rezolve problema sunând direct la Vatican, dar, așa cum bănuise Dial, nimeni nu răspunse la mesajul ei.

Așa că Dial se hotărî să sune el însuși la Vatican, sperând că funcția lui pompoasă o să facă pe cineva să coopereze. Primise o lungă listă cu numere de telefon de la Nielson și îi ceruse să le trieze în funcție de naționalitate, gândindu-se că danezii și norvegienii ar fi cei mai dispuși să-i ajute din cauza legăturii lor cu crima.

Însă, după ce meditâ un timp, renunță cu totul la idee și abordă problema invers. În loc să privească lucrurile din perspectiva victimei, o analiză din punctul lui de vedere. Cine ar fi dispus să-l ajute *pe el?* Avea nevoie să găsească pe cineva cu care să poată vorbi, cu care să stabilească o legătură. În direcția asta trebuia să acționeze, așa putea demara lucrurile.

Persoana respectivă nu mai avea cum să-l ajute pe Erik Jansen. Dar putea să-l ajute pe Nick Dial.

Cardinalul Joseph Rose crescuse în Texas. Îi plăceau armele, carnea roșie și berea rece ca gheața. Dar mai mult decât orice îl iubea pe Dumnezeu și acesta era motivul pentru care fusese dispus să se mute la aproape jumătate de lume distanță ca să lucreze pentru Vatican. Aceasta era chemarea lui și era foarte mulțumit.

Dar asta nu însemna că nu-i era dor de casă.

Când telefonul sună la el la birou, asistentul lui îl anunță că Nick Dial îl căuta. Numele nu-i spunea nimic, așa încât cardinalul Rose îl întrebă pe asistent despre ce era vorba. Acesta ridică din umeri și-l informă că Dial nu vrea să-i

spună. Apoi, adăugă că are accent american. Două secunde mai târziu, Rose ridica receptorul.

– Cu ce pot să v-ajut, domnule Dial?

Dial zâmbi sesizând acentul nazal, tipic texan din vocea cardinalului. Îi mergea la inimă.

– Vă mulțumesc că mi-ați răspuns, Eminența Voastră! Vă rog să-mi spuneți Nick!

– Bine, Nick! Dar numai dacă mi te adresezi cu Joe!

– În regulă!

– Deci, de unde din America ești?

– De fapt, cam de peste tot. Tata antrena echipe de fotbal de colegiu, așa că am crescut în campusuri, începând cu Oregon, apoi Pennsylvania și Florida. Plus că am stat o groază de timp în Texas.

În următoarele câteva minute, vorbiră un pic despre statul Lone Star[1], după care Rose întrebă:

– Deci, ce pot face pentru tine? Trebuie să recunosc că sunt curios din moment ce n-ai vrut să-i comunici asistentului meu.

– Îmi cer scuze pentru asta! M-am gândit că ar fi mai bine dacă ți-aș spune direct.

– Să-mi spui direct? Asta nu sună bine.

– Mă tem că nu. Conduc Departamentul de omucideri din Interpol, și azi-noapte unul dintre preoții tăi a fost găsit mort.

Rose încercă să rămână calm.

– Unul dintre preoții *mei?* Adică, dintre asistenții mei?

– S-ar putea, replică Dial. De asta am sunat. Știm numele victimei și că lucra pentru Vatican, dar nu reușesc să aflu date supli...

– Numele? întrebă Rose. Zi-mi, te rog, numele lui!

– Jansen! Părintele Erik Jansen!

Suspinul de ușurare scos de Rose îi dădu de înțeles că victima nu-i era cunoscută.

---

[1] Poreclă a statului Texas (Steaua singuratică) (n.red.)

– Cum s-a întâmplat?

– A fost răstignit!

– Doamne, Dumnezeule! Rose își făcu cruce. Ai spus răstignit?

– Da, domnule! Cineva l-a răpit, l-a bătut, apoi l-a pironit pe o cruce.

– Când? Unde? De ce n-am auzit despre asta?

Dial se strâmbă, neștiind la ce să răspundă mai întâi.

– Din câte am aflat, a fost răpit din Roma, noaptea trecută. De acolo, a fost dus în Danemarca, unde a fost ucis.

– Danemarca? De ce Danemarca?

– Nu știm, domnule! Asta speram să aflu. Vezi dumneata, treaba mea este să strâng cât mai multe dovezi posibil, dar am întâmpinat dificultăți. Am încercat să sun mai multe persoane de la Vatican, însă...

– Nu-i nevoie să continui! îl opri Rose, încercând să se gândească la cel mai bun mod de a explica situația. Știu cum putem fi când vine vorba de dat informații. Asta e, probabil că de aia nu am aflat nimic despre această tragedie. Oamenii nu prea sunt deschiși în comunitatea noastră.

– Ceea ce este de înțeles, dar...

– Nu este acceptabil! Sunt de acord cu tine. Rose clătină din cap, oarecum jenat de situație. Nick, îți spun ce am de gând să fac! O să mă interesez personal cum stau lucrurile, chiar dacă asta înseamnă să jumulesc niște pene. Și, când aflu *ceva,* și prin asta înțeleg orice, o să te sun, că-i zi sau noapte!

– Îmi promiți? Pentru că mai multe persoane au...

– Da, Nick, promit! O să aflu ce se întâmplă. Îți dau cuvântul meu de texan!

Iar pentru Dial asta însemna mai mult decât cuvântul lui Rose ca oficial ecleziastic.

15

Jones era obsedat de mistere, acesta fiind motivul pentru care se și făcuse detectiv. Unii văd jumătatea goală a paharului, iar alții o văd pe cea plină. Însă Jones stă și se uită fix la el, încercând să-și dea seama cine-i afurisitul care a băut apa aia.

În orice caz, Payne nu fu surprins când Jones înșfăcă de pe birou dosarul CIA, înainte ca el să apuce măcar să întindă mâna. Jones începu să comenteze:

– Doctorul Charles Boyd este licențiat în arheologie și lingvistică la Oxford și a primit, în 1968, un post de lector la Universitatea Dover. Conform datelor de aici, a fost numit chiar șef de departament în 1991... Uau! Șocant!

Manzak nu părea deloc amuzat.

– Citește mai departe, domnule Jones! Te asigur că mai departe lucrurile se înrăutățesc.

– La naiba, Jon! Nu glumea, ia uită-te aici!

Payne se strădui să nu zâmbească atunci când Jones îi înmână o fotografie prim-plan cu capul doctorului Boyd, poză ce fusese făcută în timpul administrației Nixon. Genul de imagine care rămâne atașată la dosarul de angajat al cuiva și se păstrează în arhiva Personalului, indiferent ce ar face omul respectiv ca să scape de ea. Boyd purta o haină de tweed cu papion din mătase și avea părul pieptănat peste cap – una dintre cele mai cumplite frizuri văzute vreodată de Payne.

Parcă era o poză dintr-o reclamă pentru fixativ, ilustrând felul cum arăta *înainte* de aplicare.

– Nu-mi spune, încercă Jones o glumă, îl caută poliția vestimentară!

– Nu! răspunse Manzak pe un ton aspru. Este suspectul principal într-o anchetă a Interpolului care durează de 20 de ani. De la falsuri de obiecte de artă până la contrabandă și furt de antichități. Tipul se ocupă de toate și le execută profesionist. În momentul de față, este dat în urmărire în câteva țări, cu precădere în Franța, Italia, Germania, Austria și Spania.

– Și de ce nu-l arestează? întrebă Payne.

– Pentru că Boyd este un geniu! De câte ori sunt pe aproape de el, găsește o metodă să-și acopere urmele. De fiecare dată! Zici că are radar.

– Sau informații din interior! sugeră Jones.

Și Payne se gândea la același lucru.

– Bine, să presupunem că tot ce ne spui despre Boyd este corect. Ce legătură are asta cu CIA?

Manzak arătă cu degetul spre dosar.

– Ei bine, să începem cu Spania! Doctorul Boyd a furat niște bijuterii de familie de la guvernul spaniol, vorbim despre piese unicat și inestimabile. Nu-i cazul să vă zic că ar face orice să le recupereze. Din păcate, singurul mod de a le recăpăta este să dăm de doctorul Boyd și să-l facem să vorbească. Pare ușor, nu? Ei bine, până acum, a reușit să ascundă sute de obiecte chiar sub nasul agenților de la Interpol și nimeni nu știe unde le-a dus. Spania se teme că n-o să-și mai găsească artefactele dacă Boyd este omorât în timpul urmăririi. De fapt, cam toată Europa. Toți sunt panicați de asta. *Toată lumea!* Și panica e nemaipomenită, mai ales dacă poți să profiți de ea.

– Vezi? Aici, m-ai pierdut. Cum ar putea să profite CIA în vreun fel de treaba asta?

Manzak se aplecă și rânji precum o vrăjitoare deasupra unui cazan.

– Spune-mi, domnule Payne, ce știi despre CIA?

– Știu cum să-l scriu și cam atât! Payne făcu un semn cu degetul spre Jones și continuă: Cu el cred că vrei să vorbești. La un moment dat, era tentat să se alăture organizației voastre.

Manzak păru surprins:

– Serios?

Jones confirmă din cap.

– Pe scurt, strângeți informații din străinătate, le evaluați, apoi vă trimiteți teoriile la Washington, într-un dosar din acela tipic, din hârtie maronie.

Manzak ignoră ultima parte a descrierii.

– Desigur, nu este chiar așa de ușor cum pare. Uneori, e nevoie de ani buni ca să se ducă la îndeplinire o anumită sarcină. De exemplu, putem strecura un agent într-o țară, îl lăsăm să se integreze, apoi îl contactăm mult mai târziu, ca să vedem ce a aflat. Peste câteva luni, uneori ani. De aceea, în anumite situații, suntem obligați să folosim tehnici mai eficiente, cele cu feedback mai rapid.

Jones rânji.

– Tortură?

– Știți vorba: „O mână spală pe alta". Ei bine, cam așa obținem unele dintre cele mai bune informații secrete. Oferim o favoare – că-i vorba de arme, bani, indiferent – și, în schimb, căpătăm date.

Payne mormăi că a înțeles.

– Ei bine, atunci, înseamnă că eu și DJ reprezentăm o favoare!

– Nu doar o favoare, o mare favoare! Dacă îl prindeți pe Boyd, nu ajutați numai Spania, ci și pe noi. Pentru că, dacă îl avem pe Boyd, o să-l „atârnăm" peste Europa ca pe vâsc și apoi vedem ce țară se înghesuie prima să ne pupe în fund. Unde mai pui că, pentru a finaliza misiunea asta, nu riscăm

nici un agent operativ, deoarece voi, domnilor, o să ne faceți toată treaba „murdară".

– În caz că acceptăm s-o facem! Știi, mă mai preocupă ceva. Să înțeleg că guvernul spaniol n-ar fi dispus să pună pe hârtie acordul nostru?

– Așa este! domnule Payne. Misiunea asta nu-i oficială. Este mai sigur așa.

– Mai sigur pentru cine? Ce i-ar opri să ne aresteze din nou în momentul când îl găsim Boyd?

Manzak ridică din umeri.

– Și ce vă împiedică să plecați acasă în momentul când ieșiți de aici? Nimic! Dar vă mai spun un singur lucru: cred că Spania are mai multă încredere în voi decât voi în ea. Cu pregătirea voastră militară, ați putea dispărea dacă ați vrea și sub nici o formă n-ar putea veni în SUA ca să vă recupereze. Deci, ce aveți de pierdut? Dacă le acceptați propunerea, vă lasă să plecați. Dacă nu, vă putrezesc oasele pe aici!

16

Poliția din Orvieto nu putea fi de încredere. Dovadă era inscripția de pe laterala elicopterului. Dar cât de departe ajungea conspirația? Puteau oare Boyd și Maria să se încreadă în polițiștii din orașul vecin? Nu aveau cum să știe, așa că au decis să facă o plimbare de două ore cu autobuzul până la Perugia, un oraș cu peste 150.000 de oameni, și să caute protecție din partea unei forțe de poliție cu autoritate mai mare.

După ce se instalară pe două locuri din spate, se uitară pe geam căutând girofaruri, oameni înarmați sau ceva care ar fi fost suspect. Însă nimic nu părea să tulbure liniștea din Orvieto, cu excepția zgomotolui puternic scos de țeava de eșapament.

Abia când au ieșit din Orvieto și s-au îndreptat spre zona rurală, reuși Boyd să se relaxeze. Respirația i se liniști și culoarea îi reveni în obraji. Înghiți nodul din gât și toți mușchii i se destinseră.

Înviorat brusc, Boyd scoase la iveală cilindrul pe care îl salvase din catacombe și începu să-l studieze. Pentru el, găsirea catacombelor era un eveniment de o însemnătate care va continua să aibă ecou mulți ani de acum înainte, în comunitatea arheologică. Dar descoperirea de la Orvieto pălea în comparație cu obiectul găsit. Dacă tubul roman conținea într-adevăr ceea ce bănuia, atunci lumea întreagă se va opri

în loc să vadă despre ce este vorba, nu doar o mână de profesori din lumea academică.

Va fi știre de prima pagină pe tot globul, iar poza lui Boyd ar apărea pe fiecare copertă de revistă.

Înainte de a se entuziasma prea tare, profesorul își dădu seama că trebuia să se asigure că în interior se afla comoara promisă. În timp ce, lângă el, Maria ațipise, Boyd ținu cilindrul în dreptul geamului, ca să observe orice i-ar fi putut scăpa în bezna din catacombe. Cu excepția inscripției gravorului, obiectul era complet neted, fără nici un fel de șănțulețe sau defecte. Ambele capete păreau solide, ca și când nu exista nici o îmbinare în metal, însă Boyd știa că nu era așa.

Și artefactul de la Bath păruse inițial dintr-o bucată, dar, după mai multe încercări, a descoperit că unul dintre capete era învelit cu metal destul cât să împiedice intrarea aerului și a umezelii, dar nu suficient ca să-l facă impenetrabil. I-a trebuit numai o șurubelniță pentru a-l străpunge, apoi a desprins partea metalică de la suprafață ca pe un capac de la o cutie de alune.

Disperat, Boyd aruncă o privire sub scaun, căutând ceva cu care să rupă sigiliul. Apoi, umblă la geanta de la camera video, dar toate închizătorile erau făcute din plastic, mult prea fragile pentru a străpunge capacul.

„La naiba, își spuse în gând. Cilindrul este cheia a tot. Nu trebuie să fie..."

Atunci îi veni o idee. Tocmai găsise răspunsul corect la problema lui.

Boyd scoase cheia de la camioneta închiriată și îi împinse vârful în marginea cilindrului de bronz. Recipientul șuieră la dispariția vidului care se menținuse vreme de 2 000 de ani. Cu mâinile tremurânde, bărbatul apăsă și mai mult cheia, apoi coji folia subțire de metal spre margine, însă nu pe de-a întregul. Nu intenționa să scoată documentul în autobuz. Voia doar să se convingă că pergamentul este înăuntru.

Ca să vadă mai bine, Boyd înălță cilindrul vrând să vadă în lumină conturul ca o umbră, dar, în același timp, își pierdu concentrarea. Dacă, până atunci, peisajul îi trecuse în goană prin fața ochilor, acum, brusc, se târa ca melcul. Huruitul motorului, șuieratul vântului și vorbăria celorlalți pasageri dispăruseră de asemenea.

– Maria! o zgâlțâi Boyd. Trezește-te! Ne oprim.

Fata deschise repede ochii.

– Cum adică ne oprim? Unde suntem?

– Pe câmp!

Maria clipi de câteva ori, apoi se uită pe geam ca să vadă unde au ajuns. Din păcate, lanurile de floarea-soarelui și peticele dese de iarbă verde erau obișnuite pentru zona aceea. Nu își putea da seama unde se aflau.

Ieși pe intervalul dintre scaune și merse spre șofer, în speranța că o să vadă un indicator rutier sau vreo bornă kilometrică care să-i indice locația exactă. Din păcate, singurul lucru care îi sări în ochi fu lumina intermitentă a unui girofar. Se repezi înapoi la Boyd.

– Drumul este blocat de o patrulă!

Bărbatul se albi la față.

– Pe noi ne caută! Știam eu!

Maria simțea că Boyd avea dreptate.

– După cum văd eu lucrurile, avem două variante! Putem încerca să le explicăm varianta noastră sau... Puse mâna pe ușa de urgență, o deschise și continuă: Sau putem să fugim naibii de aici!

Fără să-i mai aștepte răspunsul, Maria luă camera video și se strecură afară pe ușa din spate a autobuzului. Boyd o urmă imediat.

– Și acum? întrebă el. Încotro?

Maria își scoase capul pe după colțul autobuzului și se uită în jur.

– La naiba! De ce nu-i trafic? Ar trebui să mai existe și alte mașini! Privi spre Boyd: Am făcut vreun ocol cât am dormit? Nu mai suntem pe autostradă.

– Nu știu! N-am fost atent. Studiam cilindrul.

Fata mormăi încet:

– Drăcie! O să trebuiască s-o luăm la fugă. Este singura noastră șansă.

Studie terenul aflat de ambele părți ale drumului. Câmpul cu floarea-soarelui era perfect.

– Dacă intrăm în lan, putem să ne ascundem până verifică ei autobuzul și pleacă.

Boyd aprobă din cap, apoi își strânse mâna în jurul cilindrului ca un sprinter la o cursă de ștafetă.

– Bine, draga mea! Ia-o tu prima, vin după tine!

După ce inspiră adânc, Maria țâșni din ascunzătoare și sări în mijlocul câmpului auriu unde florile aveau o înălțime de doi metri. Boyd o urmă prin labirintul de tulpini, zărind-o când și când, în vreme ce fata alerga pe câmpul galben ca soarele.

Șoferul autobuzului știu că era ceva în neregulă din clipa când auzi apelul. În cei peste 20 de ani vechime în profesie la aceeași firmă, era prima dată când poliția îi transmitea prin stația radio un traseu modificat. La început, își închipui că a fost un accident în față sau poate un blocaj de trafic, dar, când văzu mașinile cu girofarul pornit pe drumul de țară, știu că se întâmplase ceva mai rău.

Unul dintre pasagerii lui era urmărit.

– Doamnelor și domnilor, anunță el în italiană, vă rog să nu vă alarmați. Aceasta este doar o oprire de rutină solicitată de către autoritățile locale. Sunt sigur că vom porni la drum în scurt timp.

– Ești sigur? strigă cineva. Pentru că doi oameni tocmai au ieșit prin spate.

– Au ieșit? întrebă el. Ce vorbești?

Până să-i mai răspundă călătorul, unul dintre polițiștii din filtru scoase la iveală un M-72 antitanc, îl puse pe umăr și trase. Racheta țâșni cu un șuierat puternic, propulsată de gaze care ardeau la aproape 800°C, și se izbi de grilajul metalic al autobuzului.

Pe culoar, focul izbucni ca un potop, o oribilă minge de flăcări arzând totul în calea ei: scaune, bagaje și oameni, topindu-le efectiv pielea de pe corp. Puținii ghinioniști care supraviețuiră impactului rachetei se zbăteau orbește în fumul negru, căutând o ieșire. Băteau sălbatic în geamurile sparte, încercând să se strecoare prin găurile formate, deși bucățile de geam ascuțite ca briciul le sfârtecau fețele și trupurile.

În cele din urmă, unul dintre bărbați își veni în fire și deschise ușa de urgență în spate, strigând în fum:

– Dacă m-auziți, veniți aici!

Peste câteva secunde, văzu o femeie minionă cum se zbate să iasă din infern, târând după ea un bărbat ars, al cărui chip părea că a fost înlăturat cu o lampă de sudură. Primul bărbat nu știa cum de aceasta mai avea o asemenea putere, dar femeia reuși cumva să-l tragă până la ușa din spate. Îi ajută să coboare și o încurajă:

– Aproape am ieșit, suntem aproape salvați!

Femeia încercă să-i mulțumească, dar izbucni într-o tuse sufocantă. „Măcar e în viață", își spuse individul în sinea lui. Măcar a trecut prin flăcări și a reușit să salveze și pe altcineva. Supraviețuiseră în mod miraculos acestei tragedii.

Cel puțin, pentru moment.

Opintindu-se la fiecare pas ca să se îndepărteze de autobuz, îi zări pe polițiști la distanță și țipă la ei după ajutor, fără să-și dea seama că ei provocaseră dezastrul. Cel mai scund dintre polițiști se grăbi spre ei ca și când avea de gând să-i ajute ori să stingă incendiul cu furtunul cu duză lungă pe care îl ținea. Dar, în loc de asta, turnă gaz peste foc la propriu.

Oprindu-se la cinci metri în fața lor, polițistul își coborî parbrizul căștii ignifuge și apăsă butonul lansatorului de flăcări pe care-l avea, trimițând în aer un jet mortal de combustibil gelatinos. Chimicalele se aprinseră într-un fulger cumplit, care acoperi victimele cu napalm și le pârjoli ca pe niște bezele căzute într-un foc de tabără, pielea începu să le sfârâie și să se înnegrească, devenind încet una cu asfaltul ars.

Zâmbind, polițistul comunică în stația de pe cască.

– Scurgerea a fost rezolvată!

17

Marți, 11 iulie
Dover, Anglia
(129 km sud-est de Londra)

Payne și Jones nu se născuseră ieri. Fuseseră implicați în tot felul de misiuni de mult prea multe ori pentru a ignora evidența: era ceva dubios în oferta lui Manzak.

CIA era o organizație globală, una care avea agenții și conexiuni secrete peste tot în lume. Dacă ar fi vrut *realmente* să-l găsească pe doctorul Charles Boyd, în nici un caz nu ar fi apelat la doi indivizi din afara grupării. Totuși, din nu se știe ce motiv, Manzak venise la Pamplona. Din anumite motive, era dispus să acționeze *din exterior* (în speță, să folosească oameni din afara CIA) pentru a-l urmări pe Boyd și, în cele din urmă, i-a ales pe cei doi foști agenți MANIAC să facă treaba asta. Payne nu prea era sigur de ce, dar avea niște ipoteze. Poate că Manzak urmărea o promovare și considerase că modalitatea cea mai bună de a o obține era să-l prindă pe un urmărit pe cont propriu? Sau poate că Boyd îi făcuse ceva lui Manzak cu mult timp în urmă și în acest fel se răzbuna? Sau poate, să presupunem, era vorba despre ceva mult mai evident. Poate că Manzak voia să pună mâna pe Boyd pentru a putea vinde comorile pe care acesta le furase și să-și însușească banii?

În sfârșit, Payne și Jones nu prea înțelegeau motivația lui Manzak. Tot ce știau era că avusese puterea de a-i scoate din închisoare urgent și asta era tot ce își doreau. În plus, au considerat că, odată reintrați în circulație, vor avea destulă vreme pentru a afla informații despre Manzak, Boyd și orice le mai părea dubios. Cam totul, adică.

După acceptarea ofertei lui Manzak, Payne și Jones își strânseră lucrurile înainte de a fi înghesuiți într-un elicopter. În timpul zborului, Manzak îi informă cu privire la misiune și despre cum să-l contacteze în momentul în care reușesc să-l localizeze pe Boyd. În loc să folosească un telefon, trebuiau să activeze un emițător ce arăta ca o telecomandă de acționare a ușilor unui garaj. Apoi, să aștepte răbdători să vină „cavaleria". Mă rog, nu cavaleria *adevărată*. Se presupunea că misiunea lor era strict secretă, așa că ultimul lucru de care aveau nevoie ar fi fost să intre în oraș niște cai în galop, care să se balige peste tot pe când erau mânați de un cowboy care suna din goarnă. Ceva de genul acesta ar fi fost mai potrivit pentru o paradă a homosexualilor, însă nu și pentru o operațiune a CIA.

Oricum, elicopterul lor a aterizat luni noaptea, târziu, la Bordeaux, în Franța, unde li s-a cerut să se cazeze. Manzak le înmână itinerariile pentru zborul pe care aveau să-l facă dis-de-dimineață, apoi plecă împreună cu Buckner să salveze lumea sau cam așa ceva. Cum se treziră singuri, Payne și Jones se apucară de dat telefoane – mai întâi, sunară la Pentagon să verifice gradele și funcțiile lui Manzak și Buckner, apoi la Universitatea din Dover pentru a stabili o întâlnire cu asistentul doctorului Boyd.

Anglia este mai mică decât statul Alabama, însă deține trei dintre cele mai elitiste universități din Europa: Oxford, Cambridge și Dover. Primele două sunt cele mai cunoscute, și pe bună dreptate. Oxford este cea mai veche universitate din lume unde se vorbește limba engleză și se mândrește cu o

listă foarte lungă de absolvenți de valoare, care-i include pe John Donne, William Penn, J.R.R. Tolkien și Bill Clinton. Cambridge s-a înființat vreo sută de ani mai târziu și este școala pe care au urmat-o John Milton, prințul Albert, Isaac Newton, John Harvard și Charles Darwin.

Totuși, în ultimii ani, mulți dintre studenții de vârf s-au îndepărtat de cele două universități mari, în parte din cauză că politica lor pentru admiteri se pare că pune accent mai mult pe genealogia candidatului decât pe realizările academice. Însă nu acesta este cazul la Dover. Înființată în 1569, de Elizabeta I, a avut tăria de a-l refuza pe unul dintre urmașii acesteia doar pentru că nu se ridica la nivelul standardelor scolastice impuse. Acel episod, mai mult decât orice altceva, a făcut ca reputația academică a Universității Dover să sporească brusc, devenind astfel școala de preferință a familiilor de elită din Marea Britanie.

Cel puțin, asta citise Jones pe internet, în timp ce aduna informații pentru călătorie.

În dimineața următoare, prinseră un zbor spre Londra, apoi se duseră la Gara Victoria să ia un tren expres și, în cele din urmă, cu un tren local, se îndreptară spre Dover. De acolo, mai aveau puțin de mers pe jos până în campusul universității unde, după-amiază târziu, trebuiau să se vadă cu asistentul doctorului Boyd, Rupert Pencester, un tip vesel și care, cu siguranță, o să le ofere o ceașcă de ceai, deși afară erau vreo 24 de grade și un cer însorit. Ca să fie pregătiți pentru întâlnire, Payne și Jones se hotărâră să ajungă devreme și să facă ei înșiși niște investigații.

Departamentul de arheologie aparținea de Colegiul Kinsey, unul dintre cele 33 de colegii ce alcătuiau Universitatea Dover. Se afla în colțul de nord-vest al campusului, destul de izolat de pajiștea ce lega între ele toate școlile. Biroul lui Boyd era la etajul al doilea al clădirii ce fusese proiectată de cel mai mare arhitect al Angliei, Sir Christopher Wren, o

clădire înțesată cu arcade, pasarele și cele mai mari uși pe care le văzuse Payne vreodată. Din fericire, bucățile masive de stejar erau prevăzute cu încuietori contemporane, cărora Jones le putu da de cap în 30 de secunde.

Deschizând ușa, îl pofti:

– După tine!

Nu era nevoie să aprindă lumina, pentru că soarele năvălea în interior printr-o serie de ferestre aliniate dintr-un căpăt într-altul al peretelui. Masa de lucru a lui Boyd se afla pe peretele opus, lângă trei dulapuri și o serie de rafturi pline cu cărți. Payne spera să găsească un calculator plin de informații și orare, însă Boyd părea să aparțină unei alte generații, fiindcă nimic din ceea ce se găsea în încăpere nu era modern. Până și ceasul arăta de parcă fusese construit de Galileo.

Dulapurile erau încuiate, așa că Payne îl lăsă pe Jones să-și folosească măiestria de spărgător în timp ce el se apucă de răscolit pe masa de lucru a lui Boyd. Payne găsi chestiile obișnuite care se află într-un birou, cum ar fi rechizite și obiecte de papetărie, dar nimic care să le fie de folos. Apoi, își îndreptă atenția spre rafturi. Erau pline de cărți despre Imperiul Roman, săpături arheologice din Italia și documente în latină timpurie.

– Primul e gata, se dădu mare Jones. Poți să arunci o privire când vrei. De fapt, și acum. Nu găsești decât cărți despre Italia. Să vedem: ai Roma, Veneția, Napoli și Milano. Jones își concentră atenția asupra celei de-a doua încuietori și spuse: Nu-i chiar așa de șocant. Adică, interviul pe care l-a dat pe History Channel era despre Imperiul Roman. Presupun că aceasta este specialitatea lui.

– Era, zise o voce din cadrul ușii. Asta și intimitatea, motiv pentru care dulapurile sunt încuiate. Sau ar fi mai potrivit să spun *erau* încuiate.

Payne se uită la Jones, acesta se uită în spate și amândoi păliră. Brusc, se simțiră ca Winona Ryder când a fost prinsă furând din magazine.

– Știi, spuse Payne, noi nu...

– Nu-i nevoie, rosti gentlemanul cu un accent aristocratic. Avea 20 și ceva de ani și purta un echipament roșu de fotbal, cu jambiere și pete de iarbă. În partea stângă a pieptului, avea o emblemă cu Dover. Continuă: Nu este treaba mea, zău așa! Eu am venit doar să-mi sun un amic. Vă deranjează?

– Nu, te rog chiar, spuse Payne, pe jumătate șocat.

Tocmai fuseseră prinși în biroul cuiva și totuși li se cerea permisiunea să dea un telefon. Doamne, englezii chiar că sunt politicoși!

– Apropo, zise tânărul, presupun că voi sunteți indivizii care m-au sunat aseară să stabilim o întâlnire. De-aș ști ce anume vă interesează, poate v-aș fi mai de ajutor.

Payne se uită la Jones și îi observă rânjetul. Zeii detectivilor îi aveau în pază.

– De fapt, spuse Payne, avem niște chestiuni urgente de discutat cu doctorul Boyd și timpul ne presează. Ai vreo idee pe unde-l putem găsi?

– Ei bine, vă pot asigura că nu se află în acel dulap.

Payne se aștepta ca puștiul să zâmbească după așa o replică, dar el cumva reuși să-și păstreze figura serioasă.

– De vreo câteva săptămâni, se află în regiunea Umbria din Italia, mai precis în orășelul Orvieto. Aveam de gând să-mi petrec acolo vacanța de vară, până când Charles mi-a zis că aș fi de mai mare ajutor dacă rămân acasă. Nu e tocmai o dovadă de încredere, așa-i? Tonul plin de amărăciune al tânărului le transmise restul.

Era supărat pe doctorul Boyd, așa că se hotărâse să se răzbune folosindu-i telefonul și ajutându-i pe ei.

– Știi unde stă? întrebă Jones.

Acesta încuviință printr-o mișcare a capului.

– Orvieto este destul de micuț. N-ar trebui să vă fie greu să-l găsiți. De pe cel mai apropiat raft, scoase o carte scrisă de Boyd. Știți cum arată?

Payne clătină din cap.

– Avem o poză cu el de pe vremea lui Winston Churchill.

– Probabil, fotografia lui din albumul promoției de la Oxford. Mă surprinde că a fost dispus să stea nemișcat pentru poză. Se ferește de aparatele de fotografiat.

Puștiul le dădu cartea și le arătă fotografia de pe spate. Trebuie să fi fost făcută în timpul unui curs, pentru că îl înfățișa în dreptul tablei, cu un arătător în mână. Figura și silueta lui arătau cam la fel, doar cu treizeci de ani mai îmbătrânite. Singurul lucru ce se schimbase era frizura cu pieptănătura pe spate. În cele din urmă, chelise.

Jones întrebă:

– Te deranjează dacă păstrăm cartea? Aș vrea să citesc ce-a scris.

– Chiar deloc. Puteți lua orice doriți. Puștiul își scrise numărul de telefon pe o bucățică de hârtie și i-o dădu lui Jones. Dacă mai aveți întrebări, vă rog, nu ezitați să mă sunați!

Payne spuse:

– N-o să ezităm!

– Acum, dacă nu vă supărați, v-aș necăji cerându-vă o favoare. În cele din urmă, puștiul schiță un rânjet diavolesc. Când o să-l găsiți pe Charles la Orvieto și terminați *ce-aveți* de rezolvat cu el, vă rog să-i comunicați că eu, Rupert Pencester al IV-lea, îi transmit salutări!

18

Nick Dial știa că va fi contactat din nou de cardinalul Rose, acesta onorându-și promisiunea, însă se îndoia că el ar putea obține vreo informație importantă în numai 24 de ore. Din fericire, cardinalul Rose era plin de surprize.

– Iată ce îți pot comunica, spuse Rose când îl sună. Părintele Erik Jansen a venit la Vatican în urmă cu opt ani, dintr-o micuță parohie din Finlanda. La început, a îndeplinit o serie de sarcini, de la cele clericale la cele spirituale, însă nimic notabil până acum un an.

Dial se aplecă în față.

– Ce s-a întâmplat atunci?

– I s-a dat o funcție nouă în Comisia biblică pontificală.

– Să se ocupe cu ce?

Rose oftă.

– Nu prea știu sigur. Probabil, dacă aș avea ceva mai mult timp...

– Am auzit de CBP, dar n-am nici cea mai vagă idee cu ce se ocupă. Ce-mi poți zice?

– De unde să încep? Ei bine, această comisie există cam de la începutul secolului. Mai degrabă, din secolul trecut. Undeva pe la 1901 sau 1902. A fost înființată de papa Leo al XIII-lea și scopul ei era să se ocupe de interpretări esențiale ale *Bibliei*.

– Cum ar fi?

– Acum vreo câțiva ani, au scos un studiu care examina corelația dintre *Scripturile evreiești* și Biblia *creștină* în speranța de a uni cele două grupări.

Dial își mângâie bărbia.

– Sună destul de controversat.

– Așa și este. Unde mai pui că, de câte ori Vaticanul schimbă interpretarea *Bibliei,* cu siguranță, se vor face valuri.

– Așadar, CBP este ca, de exemplu, Curtea supremă americană. Ei au ultimul cuvânt!

Rose zâmbi la auzul comparației.

– Într-un mod rudimentar exprimat, presupun că ai dreptate, dar CBP se mișcă mult mai încet. Să luăm, de pildă, studiul ebraic. A durat zece ani ca să-și redacteze declarația referitoare la punctul lor de vedere.

– Zece *ani?* E mult de așteptat pentru niște răspunsuri.

– Când este vorba de cuvântul lui Dumnezeu, nu vrei să greșești.

Dial tot dădea din cap în timp ce își nota câte ceva.

– Ai vreo idee la ce lucrează acum?

– Îmi pare rău! Acesta este un secret foarte bine păzit, pe care doar câțiva aleși îl cunosc.

– Se întâmplă cumva ca Jansen să fie unul dintre aceștia?

– Majoritatea celor desemnați sunt membri-seniori ai Vaticanului, bărbați mai în vârstă chiar și decât mine. Mă îndoiesc că l-ar include pe un tip atât de tânăr din comunitatea noastră.

– Totuși, lucra pentru ei. Dial se uita atent la panoul său de lucru și-și concentră toată atenția asupra unei fotografii a părintelui Jansen de la locul crimei. Chiar și cu fața distrusă, părea mult prea tânăr ca să aibă o funcție într-un comitet atât de puternic. Reluă: E posibil să fi fost stagiar sau asistentul cuiva? Adică, mi-ai spus că avea experiență la lucruri de genul acesta.

Rose confirmă.

– Așa s-ar explica mai degrabă decât să fi avut un rol spiritual.

– E posibil ca naționalitatea lui să fi fost un motiv? Este cineva din Finlanda în comisie?

– Pot să verific.

– Cât te interesezi de asta, vezi dacă sunt și danezi. Tot nu am aflat de ce Jansen a fost dus în Danemarca. Poate o fi vreun mesaj pentru CBP.

– Crezi că-i posibil așa ceva? se miră Rose.

– În primul rând, Jansen lucra pentru unul dintre cele mai puternice comitete de la Vatican. Asta îmi dă motive să suspectez că moartea lui are legătură cu ce lucra. Dacă mai iei în calcul și faptul că a fost crucificat, iar ucigașul a lăsat un mesaj cu un citat din *Biblie*, ei bine, vezi și tu la ce presupuneri ajungi.

– Stai o clipă! Vrei să spui că ucigașul a lăsat un citat din *Biblie?*

Dial zâmbi. Rose prinsese momeala. Adevărul era că el încerca să țină ascuns aspectul biblic, de teamă că, dacă media l-ar face public, orice fanatic religios din lume ar începe să-i pună întrebări despre *Biblie*, întrebări la care nu avea răspunsuri. Însă Dial mai știa că, dacă era să obțină cele mai întunecate și secrete confidențe de la Rose, trebuia, la rândul său, să-i dezvăluie propriile secrete. Nimic semnificativ, dar destul cât să pară dat-luat, serviciu-contraserviciu, și nu doar iau, iau, iau.

Așa că răspunse:

– Joe, aș putea avea probleme pentru ceea ce ți-am zis. Totuși, dacă promiți să păstrezi tăcerea…

– Ai cuvântul meu, Nick! Este doar între noi doi. Îți promit!

Dial dădu din cap mulțumit.

– Ucigașul a lăsat un mesaj pe care e scris: „În numele Tatălui". Bătut în cuie pe cruce, deasupra victimei, exact ca semnul de deasupra capului lui Hristos.

– Dar de ce? se interesă cardinalul cu respirația tăiată. De ce ar face așa ceva?

– Nu suntem siguri, Joe, chiar nu știm exact de ce. Și tocmai de aceea trebuie să aflu totul despre părintele Jansen. Ce atribuții avea, dușmani, secrete? Este singura cale de a-i opri pe ucigași să mai facă așa ceva. E singura cale de a salva vieți.

– Dumnezeule mare! Crezi că vor ucide din nou!

– Da, și nu m-ar șoca dacă ar urma același tipar.

– Cum adică, alți preoți?

– Nu, Joe, vreau să spun alte crucificări.

19

Șoseaua Ratchadapisek
Bangkok, Thailanda

Raj Narayan fusese răsfățat de când se știa. Tatăl lui era un om influent în Nepal, un fapt pe care Narayan îl sublinia în fața oricui încerca să-i stea în cale.

Desigur, viața lui avea și unele neajunsuri, cel mai mare fiind imposibilitatea de a face ceva fără ca aceasta să devină știre de importanță națională. Așa că, atunci când Narayan simțea nevoia să fie rău, trebuia să plece din Nepal pentru a beneficia de anonimatul oferit de o țară străină. Și acesta era unul dintre acele momente.

Șoseaua Ratchadapisek este plină de la un cap la altul de cluburi de noapte extravagante și hoteluri de lux, și tot acolo se găsesc și cele mai rafinate restaurante din toată Asia, dar totuși nimic din toate astea nu conta pentru Narayan. În fiecare lună, zbura două ore cu avionul până la Bangkok și făcea asta dintr-un singur motiv: pentru saloanele de masaj celebre în toată lumea. Într-un perimetru de numai cinci străzi se găseau peste 20 de asemenea stabilimente. Fiecare era destinat nevoilor străinilor, bărbați care erau dispuși să cheltuiască într-o singură noapte mai mult decât venitul mediu pe an al unui muncitor thailandez.

Narayan era un bărbat chipeș, pe la vreo 30 și un pic de ani. Cu păr negru ca smoala, ochi închiși la culoare și cu o aroganță afișată mai ceva decât Muhammad Ali. Vizitase Bangkokul de câteva ori și cheltuise atât de mulți bani-gheață într-o singură noapte la Clubul Kate, un club liniștit, departe de strada principală, încât managerul era dispus să elibereze o sală întreagă ori de câte ori Narayan se afla în oraș.

Acum, sorbea dintr-un pahar de martini Bombay în timp ce fetele pe tocuri și doar în niște neglijeuri foarte scurte își ocupau locurile în *acvariu,* o galerie ascunsă în spatele unui perete gros de sticlă. Majoritatea femeilor erau orientale, un amestec eterogen de thailandeze, coreence, chinezoaice și japoneze. Totuși, în Bangkok, cele mai apreciate femei erau fetele asiatice cu pielea albă ca de porțelan, pentru că le dădea un aspect de puritate, deși lucrul acesta nu putea fi nicidecum aproape de adevăr.

Dar, în această lume, singurul lucru care conta era aspectul.

Femeile erau împărțite în patru categorii: normal, super, de nișă și model – clasificare care determina cât de mult erau plătite pentru serviciile lor.

Fetele *normal* erau cele mai ieftine dintre cele patru categorii și includeau tipe cu pielea închisă la culoare, având peste 25 de ani sau ceva kilograme în plus. Dar nu erau urâte. Uneori, aveau anumite defecte, cum ar fi o cicatrice mică, ceea ce le scădea valoarea și statutul.

Pe de altă parte, fetele *super* nu trebuiau să fie supermodele atâta vreme cât aveau pregătire în arta „super masajului", o tehnică de săpunire a întregului corp executată pe o saltea mare de cauciuc, considerată o formă de artă în Thailanda, una ce era predată prin cursuri speciale de către femei thailandeze prea bătrâne ca să mai lucreze într-un club. Pentru mulți bărbați străni, acest act era atât de erotic, încât făceau un drum până la Bangkok doar pentru a fi îmbăiați.

Fetele *de nișă* erau pisicile sălbatice. Veneau și plecau după pofta inimii, uneori lucrând în câteva cluburi într-o singură noapte. De obicei, stăteau la bar, sperând să pună mâna pe vreun străin și încercând să-l convingă să-i cumpere ceva de băut, ceea ce, până la urmă, făcea ca lucrurile să ajungă mai departe.

Dar niciodată cu Narayan. Adevărul era că pe el nu-l interesa nici categoria normal, nici super și nici de nișă. Pentru el, acestea nu meritau atenția lui sau a seminției sale regești. Pentru el, modelele erau singurul grup care-l interesa. Ele erau crema și caimacul. Cele mai bune dintre cele mai bune. Atât de uluitoare, încât multe dintre ele apăruseră și în revistele americane cum ar fi *Penthouse* sau *Cherry*.

Când venea vorba despre aceste femei, Narayan nu se putea abține. Erau mult prea frumoase ca să le ignore. Felul în care se unduiau și defilau în lumina reflectoarelor. Felul în care îi zâmbeau prin peretele de sticlă și se uitau la el de parcă era singurul bărbat din lume. Felul în care își mângâiau pielea cu atingeri languroase, atingându-și trupurile într-un mod provocator, cu rochițele din mătase alunecându-le pe umeri ca roua pe un boboc de lotus. Era ceva în felul în care se mișcau care-l stimula profund.

Trase puternic din țigară și apoi scoase fumul pe nas, ca un dragon flămând. Deja le poruncise „porcilor" să iasă din acvariu și se concentra asupra celor 20 de femei care stăteau în fața sa, încercând să-și dea seama care dintre ele l-ar satisface cel mai mult. Fiecare avea un număr prins de rochiță, ca la un concurs de frumusețe. Dar, în acest caz, câștigătoarea nu primea o coroniță sau vreun titlu pompos gen Miss Thailanda. I se dădeau o grămadă de bani și un bărbat drept partener pentru următoarele câteva ore.

Trecură câteva minute până când Narayan să se hotărască. O studie pe fiecare fată în parte, încercând să-și imagineze ce i-ar face aceasta și ce i-ar face el la rându-i. Nu avea de ce să

se grăbească în luarea unei asemenea decizii capitale. Când o făcu, înclină capul către manager, care alergă la masa sa ca un ospătar zelos. Mișcarea bruscă îi alertă pe bodyguarzii lui Narayan, care se postară lângă cele două ieșiri principale și erau pregătiți să facă ordine. Unul dintre ei scoase pistolul și-l ațintă asupra managerului, gest care-l stânjeni pe Narayan atât de mult, încât le ceru gărzilor să plece din club și-i amenință cu moartea dacă încercau să se întoarcă înainte ca el să fie gata de plecare.

Managerul, obișnuit cu temperamentul lui Narayan, nu a luat în seamă izbucnirea acestuia. De fapt, era motivul principal pentru care îl servea personal pe Narayan. Știa la ce să se aștepte de la cel mai bun client al său.

– Ca întotdeauna, apartamentul dumneavoastră preferat vă așteaptă. V-ați hotărât cine să vă însoțească?

Narayan își stinse țigara de masă.

– Le vreau pe toate. Pentru toată noaptea.

În mijlocul încăperii se afla un pat rotund, nu departe de o cadă cu apă fierbinte. Aburul dens acoperea oglinzile pe de pereți și tavan, un lucru dezamăgitor pentru Narayan. Îi plăcea să se privească atunci când se afla între atâtea modele, cu trupurile lor unse cu ulei încolăcindu-se pe el ca niște șerpi în călduri, mângâindu-l pe rând și sărutându-l peste tot. Îl făcea să se simtă ca un rege.

Narayan zâmbi anticipativ când își scoase cămașa și o aruncă pe canapea, urmată imediat de pantaloni și chiloți. Era unul dintre puținele momente în care își permitea să fie vulnerabil, ceea ce făcea totul și mai excitant. Fără gărzi, fără arme, fără haine. Nimic care să-l protejeze, cu excepția unui prezervativ.

Puse un CD, apoi potrivi luminile de la un panou din apropiere, lăsându-le să lumineze atât cât să creeze impresia de amurg. Auzi o bătaie ușoară în ușă și le spuse să intre în

timp ce el se îndreptă spre baie. Fiind un client fidel, fetele știau exact ce aveau de făcut. Aveau să intre, să se dezbrace și să se întindă precum glazura pe o prăjitură. Cel puțin, atâtea câte încăpeau. Celelalte urmau să stea în apropiere, așteptându-și rândul oricând le chema el.

Narayan auzi pași în încăpere și inima începu să-i bată rapid. Puse mâinile în chiuvetă și-și aruncă puțină apă rece pe față, încercând să-și domolească excitația. Așteptase clipa aceasta încă de la vizita anterioară la Bangkok. Îl făcea mereu să se simtă precum cel mai puternic om din lume.

– Sunteți gata? întrebă el în thailandeză. Pentru că eu sosesc!

Femeia care stătea în cadrul ușii era de o frumusețe răpitoare... și complet goală. La fel era și următoarea, și cea de după ea. Narayan puse mâna pe fiecare în parte când intrară, uneori apucându-le de sâni, alteori de fund, dar mereu făcând ceva, doar cât să le dea de înțeles că, în noaptea aceea, el era șeful și le putea face tot ce-și dorea.

Începu prin a le arunca pe pat pe cinci dintre ele și a le stropi cu ulei de corp cu parfum de iasomie, atât cât să lubrifieze fiecare crăpătură pe care ar fi vrut s-o exploreze pe parcursul nopții. De îndată ce fu sigur că toate frumusețile sale străluceau ca niște flori de lotus, se aruncă pe pat peste ele, ca un copil. Fetele chicotiră de încântare – majoritatea prefăcut – în vreme ce se zvârcoleau în sus și jos pe trupul lui, acoperindu-l cu ulei și excitându-l la culme. Apoi, pe rând, l-au satisfăcut în fel și chip.

O oră mai târziu, când se plictisi de primele cinci, le ceru să se spele și să schimbe așternuturile, în vreme ce el se băgă în baia fierbinte cu alte patru modele care așteptaseră și priviseră. Narayan îi spuse uneia dintre fete să i se așeze în poală și să-l spele pe cap în timp ce o alta îi freca gâtul și spatele. Celelalte două îi spălară pe rând tălpile și picioarele, spunându-i cât de chipeș este și cât de excitate le făcea să se simtă.

Dar excitarea lor dispăru când patru bărbați cu cagule năvăliră pe ușă și se îndreptară spre cadă cu un profesionalism milităresc. Unul dintre ei puse un pistol la tâmpla lui Narayan, cerându-i să stea nemișcat în vreme ce ceilalți le înconjurară pe fetele goale și le înghesuiră pe toate în baie. Misiunea era mai dificilă decât preconizaseră deoarece majoritatea femeilor erau fie date cu ulei, fie ude din cadă, un amestec ce făcea ca gresia să fie alunecoasă ca un lac înghețat. Modelele țipau și plângeau, totul în timp ce alunecau și cădeau în toate direcțiile. În cele din urmă, ajunseră în baie târându-se, un șir de conga din funduri goale alunecând spre capătul camerei.

Scena ar fi fost comică de n-ar fi fost privirile fixe ale celor patru bărbați cu inimi de gheață și pistolul ținut la tâmpla lui Narayan. Bărbații nici nu râdeau, nici nu zâmbeau și nici măcar nu se uitau la procesiunea de femei goale ce trecea prin fața lor. În schimb, își menținură pozițiile așa cum fuseseră învățați.

Flagelarea nu avea să aibă loc acolo. Era mult prea în public și gărzile lui Narayan erau prea aproape. În schimb, bărbații îl duseră într-un bungalou îndepărtat, la distanță de traficul turistic de pe Ratchadapisek Road, însă destul de aproape pentru a rezolva rapid treaba.

Începură prin a-l lega pe Narayan cu fața în jos de cadrul patului, cu un căluș în gură, iar brațele și picioarele desfăcute, întins cu totul la discreția lor.

Bărbatul cu pistolul și-l puse la brâu și scoase un bici, un bici scurt, făcut din trei fâșii din piele cu bile de plumb la capete. Acesta era tipul de bici care fusese folosit la flagelarea lui Hristos, cel care i-a sfâșiat spinarea ca un ferăstrău și l-a sleit de puteri cu mult înainte de a fi țintuit de bârnele crucii. La fel avea să i se întâmple și lui Narayan.

Prima lovitură izbi carnea cu o plesnitură grețoasă, urmată de oroarea urletelor lui Narayan, însă nimeni nu se repezi să-l salveze. Banda adezivă care-i fusese lipită pe gură amuțea în mare parte sunetul, iar bungaloul era mult prea izolat ca să existe pericolul apariției vreunor intruși.

În următoarele câteva minute, bărbatul îl biciui în mod repetat pe Narayan, învinețindu-i picioarele, umerii și spatele până când pielea nu a mai rezistat și a pocnit ca hârtia de împachetat cadouri. Sângele țâșni din venele și capilarele epidermei, împroșcând totul în jur când loviturile următoare tăiară arterele din mușchii de dedesubt.

Exact ca în urmă cu două mii de ani. Exact ca la moartea lui Hristos.

După un timp, Narayan leșină de durere, dar nu înainte ca pielea de pe spate să-i atârne ca resturile unei steag sfâșiat, fiecare fâșie fiind înmuiată într-o vopsea sângerie.

Și totuși acesta nu era decât începutul. Lucrurile aveau să se înrăutățească. Foarte mult.

Și nu aveau să înceteze până când mesajul lor nu era dezvăluit lumii.

20

Miercuri, 12 iulie
Orvieto, Italia

Payne și Jones prinseră un zbor matinal de la Londra la Roma. Cât se aflau în avion, Payne îl sună pe unul dintre șefii mari de la sediul central al Ferrari, care tot încerca să-l convingă să cumpere unul dintre ultimele lor modele, și ceru o mașină de probă. Payne se gândi că, dacă tot era la Roma... ei bine, știți continuarea.

Oricum, după ce-și recuperară bagajele, zăriră un *paisan* dichisit, într-un costum cu o pancartă pe care era trecut numele lui Payne. Tipul îi îmbrățișă de parcă erau neamuri, le înșfăcă bagajele și apoi îi împinse pe un culoar. Două minute mai târziu, descuie o ușă laterală și îi conduse spre zona de parcare VIP plină de limuzine și automobile de lux. Când Payne vorbise la telefon cu șeful tipului, îi spusese că vrea ceva rapid, dar nu prea ostentativ. Poate un model mai vechi, cu ceva kilometri la bord. Nu mai este nevoie să zic că se pierduse ceva din înțeles la traducere, pentru că Mario venise în cea mai fițoasă mașină pe care Payne o văzuse în viața lui. Un Enzo Ferrari ediție limitată, de un roșu strălucitor, nou-nouț, scos direct din showroom. Jones scoase un mic icnet care este posibil să fi fost urmat de o emisie de lichid seminal, dar Payne nu prea era interesat să verifice asta.

– Jon, reuși el să rostească. Știu ce-mi doresc de Crăciun!

Mario deschise larg ușa-fluture și întinse cheile.

– Cine vrea să conducă?

Payne se uită la Enzo și își imagină motorul său V12, de 650 de cai-putere. Dar își dădu seama că nu avea cum să încapă la volan la cei 1,95 metri ai lui. Așa că se întoarse spre Jones și spuse:

– Crăciun fericit!

– Vorbești *serios?*

– Nu te ambala prea tare. Nu ți-am cumpărat-o. Doar te las să o conduci.

Jones se grăbi să admire interiorul în vreme ce Mario îi dădu lui Payne actele pentru cea mai rapidă mașină închiriată a tuturor timpurilor.

Payne fusese pe toate continentele lumii, inclusiv într-o excursie în Antarctica de i-a înghețat fundul, pentru că a pierdut un pariu cu un general de trei stele pe scorul unui meci de fotbal între armată și marină. Și, acestea fiind spuse, nu-și amintea să fi vizitat vreun loc precum zona rurală a Italiei. Frumusețea pastorală a dealurilor unduitoare amestecată cu arhitectura străveche îți taie respirația. Orvieto se afla la 100 de kilometri nord-vest de Roma, ceea ce însemna că ar fi putut parcurge distanța în vreo 10 minute dacă Jones ar fi ținut pedala apăsată la podea. Dar erau așa de încântați de această plimbare cu mașina, încât drumul a durat o oră.

În depărtare, piatra de un gri-deschis a platoului cu o înălțime de 274 de metri se ridica de la sol ca o scenă masivă, încadrând Orvieto și suspendându-l deasupra măslinilor de dedesubt. Jones băgă de seamă poziția defensivă de pe platou și cromatica singulară care domina tot orașul.

– Sunt sigur că asta a fost o citadelă. Vezi cum clădirile se îmbină cu suprafața stâncii? Sunt făcute din piatră asemănătoare cu tuful vulcanic, ceea ce înseamnă că orașul ar

fi fost bine camuflat de la distanță. Exact ca orașul grecesc Micene.

Parcară Ferrariul la marginea de vest a orășelului Orvieto, gândindu-se că mașina ar atrage prea mult atenția. După aceea, fără vreun plan de atac, se plimbară pe prima stradă care le ieși în cale, admirând arhitectura pe măsură ce treceau de o serie de arcade. Deși ușor patinate de vreme, clădirile încă își mențineau forma după atâtea secole, contribuind la pitorescul orașului și oferind o privire către o altă epocă. Singurele pete de culoare proveneau de la jardinierele din dreptul fiecărei ferestre – pline cu flori roz, mov, roșii și galbene – și perdelele groase de iederă ce acopereau pereții unor case.

– Unde o fi toată lumea? întrebă Jones. N-am văzut nici țipenie de om de când am început să ne plimbăm.

Nici o mașină, nici un vânzător, nici un copil care să se joace în soarele după-amiezii. Nu auzeau decât zgomotul propriilor pași pe caldarâm.

– Europenii își fac siesta?

– Unii italieni se prea poate, dar nu un oraș întreg. Pesemne se întâmplă ceva.

După vreo cinci minute, aflară care era motivul.

După ce trecură pe sub o boltă lungă, zăriră sute de oameni înghesuiți în *piazza* din fața lor. Toți stăteau cu capetele plecate, cu fața spre o catedrală masivă, ce părea că nu avea ce căuta într-un oraș atât de monoton. În loc să se integreze în peisajul gri-deschis din Orvieto, biserica gotică era exact la polul opus – fațada sa cu trei frontoane era ca un curcubeu, plină de fresce multicolore ce redau scene din Noul Testament. Acestea erau înconjurate de o serie de basoreliefuri sculptate și patru coloane canelate.

Intrând în mulțime, Payne se hotărî cu greu ce să examineze mai întâi: biserica sau oamenii. Nu mai văzuse niciodată o clădire cu un exterior așa frapant, însă se certă în gând,

amintindu-și că veniseră acolo pentru doctorul Boyd și că ar trebui să cerceteze mulțimea pentru a-l găsi. Căutarea lor dură doar vreo câteva secunde până când sunetul unui clopoțel se auzi pe treptele bisericii și ceremonia se încheie. În mod ciudat, fără nici un fel de agitație, cetățenii din Orvieto se reîntoarseră la viețile lor de zi cu zi.

– Asta ce naiba a mai fost? Toți arată ca niște zombi.

– Nu toți. Jones întinse degetul către un bărbat obez, care stătea la vreo șase metri distanță și făcea fotografii: Tipul de acolo pare turist! Poate ne spune el ce-am ratat.

Se apropiară cu grijă de el, sperând să-și dea seama care-i țara lui de origine înainte de a încerca să aibă o conversație. După mirosul de transpirație, s-ar fi zis că-i european, dar tricoul cu Universitatea din Nebraska, pălăria veche John Deere și pantalonii trei sferturi îl indicau clar drept american. La fel și stomacul său care atârna peste curea ca o pernă imensă, în formă de boabă de fasole.

Jones întrebă.

– Scuză-mă! Vorbești engleză?

Fața bărbatului se lumină.

– La naiba, normal! Mă numesc Donald Barnes. Avea tonul monoton al unui tip din Vestul Mijlociu și strângerea de mână a unui fierar, forță probabil dobândită prin exercițiul repetat al strânsului sticlei de ketchup peste tot ce mânca. Continuă: Mă bucur că mai sunt și alții. Tânjeam după o conversație normală.

Payne glumi.

– Asta-i problema cu alte țări. Fiecare vorbește altă limbă.

– Asta-i *una* dintre probleme! M-am stricat la burtă de când am ajuns.

Că veni vorba de prea multe informații.

– Așadar, ce-am ratat? Se pare că tot orașul a venit aici.

Barnes dădu din cap afirmativ.

– I-au adus onoruri polițistului local care a murit luni, în accident.

Jones întrebă:

– Ce accident? Noi doar ce-am ajuns în oraș.

– Înseamnă că ați pierdut focul de artificii. Vă spun eu, a fost o chestie teribilă. Un elicopter mare s-a izbit de o camionetă parcată la baza dealului.

Payne fluieră încet.

– Hai, lasă-mă!? Ai văzut tu?

– Neah, dar am simțit zgâlțâiala. Explozia a fost suficient de puternică să zguduie tot orașul. Am crezut că a erupt Vezuviul sau cam așa ceva.

Jones se gândi puțin la această informație.

– Știu că poate o să-ți pară ciudat, dar a cui era camioneta? Adică, a reclamat-o careva?

Barnes se uită la Payne, apoi din nou la Jones.

– Voi de unde știți de șoferul dispărut? Polițiștii îl caută și îi întreabă pe toți cei din oraș dacă l-am văzut.

– Și l-ai văzut? întrebă Jones.

Acesta ridică din umeri, făcând colaci de grăsime în jurul gâtului.

– Poliția nu știe cum arată și nici eu nu-l cunosc, deci cum naiba să știu dacă l-am văzut?

Barnes avea dreptate, deși la gramatică și dietă merita să mai lucreze.

Apoi, omul își coborî vocea până ajunse o șoaptă:

– Unii zic că acea camionetă aparținea unui jefuitor de morminte, cineva care nu vrea să fie văzut. Cât de tare e faza asta?

– Destul de tare, șopti Jones, aţâţându-l să spună mai mult.

– Păi, eu fotografiam scena până când au apărut polițiștii și mi-au luat aparatul. Mă gândeam să fac o plângere, dar nu suntem în America și m-am gândit că poate aici au alte reguli. Dar îți zic, a fost cel mai teribil accident.

„Și destul de suspect“, gândi Payne.

Care erau șansele ca un elicopter să sară în aer în același orășel pe care îl vizita și doctorul Boyd, un orășel plin de zvonuri despre un *jefuitor de morminte?* Cu siguranță, era vorba despre doctorul Boyd. Așa că întrebă:

– Polițiștii încă mai cercetează locul?

Barnes ridică din umeri.

– N-am mai fost pe acolo, de atunci. Am fost prea ocupat cu operele de artă și rahaturi din astea.

Jones clătină din cap.

– O să ne apucăm și noi de artă și rahaturi din astea. Dar, mamă, aș vrea să văd locul accidentului. Ne poți spune unde este?

Turistul le arătă spre sud-est, descriind niște puncte de referință pe lângă care cei doi trecuseră.

– Dacă nu-l identificați, mă puteți găsi în partea de est a orașului. Am auzit că acolo e o fântână adâncă de vreo 61 de metri, pe care n-ar trebui să o ratez.

Payne și Jones îi mulțumiră lui Barnes pentru informații, apoi îi urmară indicațiile spre locul accidentului, fără să știe că noul lor amic avea să fie ucis în mai puțin de o oră.

21

Galleria Vittorio Emanuele II
Milano, Italia

Boyd stătea la o masă dintr-o cafenea aflată în apropiere de centrul Galleriei, un mall cu cupolă de sticlă ce adăpostea patru străzi neo-renascentiste. Turiștii se plimbau fotografiind semnele zodiacale imprimate pe pardoseala cu dale din atrium. Simbolul care se bucura de cea mai mare atenție era Taurul, deoarece o legendă locală spunea că purta noroc să stai pe testicule de taur. Însă nu și pentru taur.

– *Professore?* rosti o voce din spatele lui.

Boyd îngheță de groază. Pulsul îi bătu năvalnic în gât, până când văzu că era Maria. Intrase în cafenea să meargă la baie și, între timp, lui i se șterse acest lucru din minte.

Fata rosti din nou:

– *Professore,* vă simțiți bine? Sunteți palid.

– Mi-e bine. Se uită de jur-împrejurul micuței cafenele, ca să se asigure că nu-i asculta nimeni: M-am tot gândit la aceste violențe și încă n-am ajuns la nici o concluzie. Pur și simplu, nu înțeleg.

– Nici eu, recunoscu ea.

Boyd făcu o pauză, mușcând din biscuitul cu caise. Stomacul său bolborosi de mulțumire.

– Și cum rămâne cu tatăl tău? Ar fi dispus să ne ajute?

– Probabil. Dar îmi va scoate ochii pentru tot restul vieții. Trase adânc aer în piept, încercând să-și controleze emoțiile. Apoi, explică: Știți, el mereu a considerat că femeile sunt sexul slab. Așa că eu am fost o mare dezamăgire de la bun început. Deja avea doi fii din căsătoria anterioară și cred că-și mai dorea unul. Acesta este unul dintre motivele pentru care am plecat departe de Italia. Să dovedesc că pot supraviețui pe cont propriu.

– Ceea ce înseamnă că nu-i vom cere ajutorul.

Fata clătină din cap.

– Nu, dacă țineți cont de părerea mea.

Boyd simți că Maria nu îi spunea chiar totul despre tatăl ei. La urma urmei, aceasta era o chestiune de viață și de moarte, nu doar o simplă favoare. Dar Boyd avea și el secrete, așa că nu voia să întindă coarda pe tema asta. Cel puțin, nu deocamdată.

– Absolut, o asigură el. Deși nu prea avem alternative. Cel puțin, nici una nu-mi vine acum în minte, trebuie să dorm puțin.

– Mie-mi spuneți. Ultima dată când m-am simțit atât de obosită, făcusem noapte albă în bibliotecă.

Maria căscă, amintindu-și de zilele când era studentă și obișnuia să facă și câte două nopți albe pe săptămână. Umplea un termos cu cafea, strângea toate cărțile de care avea nevoie și apoi se cufunda în cercetare până ce răsărea soarele.

„Cercetare." Cuvântul îi răsună în cap.

Cercetare. Asta trebuiau să facă. Nu să stea în fund, căscând și pălăvrăgind. Ar trebui să fie într-o bibliotecă, făcând ceea ce știau să facă. Propuse plină de entuziasm:

– *Professore!* Hai să încercăm să aflăm ce scrie în pergament.

– Șșșt! Boyd aruncă o privire prin cafenea, rugându-se ca nimeni să n-o fi auzit. Vorbește încet!

– Scuze, șopti ea. Dar nu avem nimic mai bun de făcut. De ce să nu descifrăm pergamentul?

– Dar cum? Nu-i genul de operă pe care s-o poți traduce din memorie.

Fata își trase scaunul mai aproape.

– De ce ați avea nevoie?

– Intimitate, pentru început. Ar trebui să găsim o cameră unde să putem lucra în liniște preț de câteva ore. Apoi, aș avea nevoie de un ghid pentru traduceri. Au fost scrise câteva cărți despre latina timpurie. Mi-ar trebui una din astea pentru a mă ajuta să descifrez pasajele mai complicate.

– Altceva?

– Da, de cei trei P: pană, pergament și pacientă. Nici o traducere nu se poate face fără așa ceva!

Maria zâmbi în vreme ce lua nota de plată.

– Dacă doar asta vă trebuie, atunci avem noroc. Sunt în apropiere două școli cu biblioteci de talie mondială.

Luară un autobuz către *Università Cattolica,* sperând să găsească tot ce-i trebuia lui Boyd.

Deși nu aveau permise, Maria se folosi de farmecul ei și-l copleși cu vorbe dulci pe tipul de la pază, până când acesta îi lăsă să intre. Avu un asemenea efect, încât îl convinse chiar să le deschidă o sală de lectură privată, ca să poată studia în liniște.

De îndată ce s-au instalat, cei doi s-au și apucat de treabă, fiecare în altă direcție, căutând materiale. Boyd înșfăcă o hartă și căută poziționarea în cadrul bibliotecii a colecțiilor latinești, în vreme ce Maria se așeză la un calculator și tastă: „LATINA TIMPURIE“. În câteva secunde, pe ecran apăru lista cu titlurile celor mai bune cărți din clădire. Din păcate, când se îndreptă spre secțiunea respectivă, profesorul ieșea deja dintre rafturi cu câteva cărți în mână.

– Computerele, râse el, sunt o pierdere de timp și bani!

Se întoarseră în sala de lectură unde Boyd scoase la iveală cilindrul de bronz. Se tot uitase pe furiș la pergament pe

toată durata călătoriei lor spre Milano și își dăduse seama că era scris în aceeași limbă ca și dublura sa, limba Imperiului Roman. Acum, îi mai trebuia doar timp ca să-l traducă.

– Cu ce pot să vă ajut? întrebă fata.

– De ce nu-ți folosești talentele „computericești" ca să cauți lucrări de artă din Roma Antică? Încearcă să localizezi *Omul care râde* din Orvieto. Trebuie să fie menționat pe undeva.

Maria reveni la calculator și căută „ARTĂ DIN ROMA ANTICĂ". Calculatorul scană resursele bibliotecii și afișă o listă lungă. Erau disponibile sute de fotografii, desene în creion, hărți și descrieri, toate detaliind istoria colorată a Imperiului Roman. Maria luă primele cinci cărți pe care le găsi, apoi se așeză la o masă din apropiere.

Când o deschise pe prima, își dădu seama că nu avea un plan de atac. Desigur, ar fi putut să dea pagină cu pagină, în speranța că va găsi o fotografie cu *Omul care râde,* dar știa că sigur există o cale mult mai eficientă de a face acest lucru.

Se gândi puțin și cercetă cuprinsul, în speranța că teoria ei de la catacombe – cum că *Omul care râde* a fost de fapt un conducător roman – era exactă. Spre surprinderea ei, cartea clasifica operele de artă după împărați, ceea ce însemna că putea răsfoi paginile ilustrate ale cărții până ajungea la ultimul conducător al Imperiului.

Pornind de la împăratul Augustus, începu să studieze statuie după statuie și sculptură după sculptură, dar nici una dintre ele nu semăna cu fața *Omului care râde*.

După Augustus, urma Tiberius, care a condus Imperiul între anii 14 și 37 d.Hr., perioadă ce se suprapunea cu perioada adultă a lui Iisus Hristos. În sinea ei, simțea că al doilea împărat al Romei putea fi cel pe care-l căuta. Deoarece *Omul care râde* era dispus în mod ostentativ pe arcada ce prezenta răstignirea, iar Tiberius fusese conducătorul Romei la momentul respectiv, Maria bănuia că ar putea fi una și aceeași persoană. Avea logică, nu? Dar, când văzu fața lui Tiberius

într-o serie de statui, știu sigur că nu el era. Cele două chipuri de bărbați nu aveau nimic în comun.

– La naiba! înjură ea. Tu cine naiba mai ești?

Maria continuă să-l caute pe *Omul care râde* încă vreo două ore, după care luă o pauză. Oboseala acumulată și faptul că nu găsea ce căuta erau un narcotic puternic. Așa că se duse mai mult cu ochii închiși două etaje mai jos, la barul de la subsol, ca să-și ia cel mai mare espresso vândut vreodată. În timp ce își aștepta comanda, se prăbuși într-un separeu din apropiere și puse capul pe masă. Din păcate, zgomotul de pași îi întrerupse moțăiala.

– *La Repubblica?* îi oferi ziarul cel care-i aduse Mariei comanda.

Fata nu mai avea energia să citească și ziarul local, dar acceptă din cap. După ce chelnerul se îndepărtă, își duse ceașca aburindă la gură, savurând aroma bogată, adulmecând-o de vreo câteva ori înainte de a sorbi în sfârșit.

– Aaaaah, mormăi ea. Mult mai bună decât o partidă de sex!

În câteva secunde, Maria simți cum se înviorează într-atât, încât se apucă să parcurgă titlurile din ziar. N-avea nici o intenție de a citi vreun articol – nu era chiar atât de trează –, dar spera să ajungă la zi cu știrile principale: un cutremur în India... o crimă în Danemarca... Violență lângă Orvieto...

– Ce? aproape că strigă ea.

Reveni la acel articol și-și forță ochii să citească titlul, sperând că era doar o halucinație. Șocant, ziarul spunea că avusese loc un atac terorist lângă Orvieto.

Lăsă deoparte cafeaua și începu să citească, devorând cuvintele articolului. Ziarul susținea că doctorul Charles Boyd aruncase în aer un autobuz, omorând astfel 40 de oameni. În continuare, se zicea că nu se știe unde se află acesta, dar avertiza că ar trebui considerat înarmat și periculos.

Cuprinsă de sentimente contradictorii, își strânse lucrurile și alergă sus, să-i comunice știrile și lui Boyd. Dădu năvală în sala de conferințe așteptându-se să-l găsească scriind, cu silueta lui firavă aplecată peste pergamentul întins. Dar nu era acolo. Documentul antic era pe mijlocul mesei, lângă traducerea textului, însă scaunul profesorului era gol. Scena o nedumerea. De ce să lase documentul nepăzit? Cum îl știa, în nici un caz nu l-ar fi abandonat ca să se ducă la baie sau până la catalogul cu lucrări. Era mult prea important ca să-l lase neprotejat.

„Dumnezeule, se gândi ea, sper că n-a pățit nimic."

Înaintă, disperată să găsească vreun semn că era teafăr, o bucățică de hârtie pe care să fie scris „Mă întorc repede" sau vreun plic cu numele ei. În schimb, văzu ceva la care nu se aștepta, ceva care o ului și mai mult. Doctorul Boyd era așezat pe podea, în colțul încăperii. Cu genunchii la piept și cu o privire fixă, ațintită asupra peretelui îndepărtat.

– Doctore Boyd? Vă simțiți bine?

O clipire. O grimasă. Apoi, un frison. Tot corpul îi tremura în timp ce făcea eforturi să-i răspundă, de parcă vorbele pe care le căuta necesitau fiecare dram de putere pe care îl avea. În cele din urmă, reuși să șoptească trei cuvinte:

– Hristos este mort.

– Ce vreți să spuneți? întrebă ea confuză.

– Descoperirea noastră o să-l omoare pe Hristos. O să ucidă Biserica.

– Despre ce vorbiți? Cum poate cineva să omoare Biserica? Biserica nu poate fi omorâtă. Este o instituție, nu o persoană. Ziceți-mi ce nu-i în regulă. Ce se întâmplă?

– Crede-mă, nu vrei să știi ce am aflat eu.

– Ba sigur că vreau. Mi-am riscat viața pentru acest pergament. De fapt, încă îmi risc viața pentru acest pergament. Ridică ziarul local și i-l arătă: Suntem căutați pentru crimă. Noi doi! Autoritățile ne acuză de moartea a zeci de oameni.

De fapt, numele ei nu era menționat, dar se gândi că o minciună mică îi era de ajutor. Prin urmare, consider, dacă nu greșesc, că asta îmi dă dreptul să aflu tot ce ați descoperit.

Cu mâinile tremurânde, Boyd luă ziarul și citi titlul.

– O, Dumnezeule! Nu se poate așa ceva! Controlează și media. Nu se vor opri!

– Despre ce vorbiți? Cine nu se va opri?

– Ei! Trebuie să fi știut totul despre pergament! Doar așa are sens! Știau că se află acolo! Au știut tot timpul.

– Cine a știut? Despre ce vorbiți?

– Nu înțelegi? Nu încercau să ne ia pergamentul. Încercau să-l protejeze. Acum se leagă totul. Trebuie să fi știut că se afla acolo!

– *Professore,* nu prea au noimă spusele dumneavoastră. Noi am găsit catacombele. Dacă ar fi știut cineva despre ele, și-ar fi asumat acest merit de mult.

– Aici greșești! Aceasta nu este genul de descoperire pe care ar vrea cineva să o facă.

– Despre ce vorbiți? Descoperirea catacombelor este majoră!

– Tu nu mă asculți. Eu nu vorbesc despre catacombe. Eu vorbesc despre pergament. Acum, pergamentul este important. Pergamentul este cheia.

– Este mai important decât catacombele? Cum se poate așa ceva?

Boyd clipi de câteva ori, încercând să găsească o analogie pe care Maria să o înțeleagă.

– Catacombele sunt doar un sipet. Pergamentul este comoara dinăuntru.

– Pergamentul este comoara?

– Da! Era cheia întregului sit.

– Frescele, mormintele, cuferele de piatră? Acestea nu sunt importante?

Boyd clătină din cap.

– Nu, în comparație cu pergamentul!

Confuză, Maria încercă să rețină ce i se spunea. Din păcate, fiind atât de obosită, îi venea și mai greu să înțeleagă toate semnificațiile.

„Noi l-am ucis pe Hristos. Noi am ucis Biserica. Catacombele nu erau importante. Pergamentul era adevărata comoară." Oare ce însemnau toate acestea?

Când îl lăsase singur pe Boyd, în urmă cu câteva ore, acesta pretinsese că poate traduce documentul fără nici o dificultate. Iar acum se afla în halul ăsta. Ce-l putea transforma dintr-un profesionist înfumurat într-un zombi smiorcăit, într-un timp atât de scurt? O, Doamne, se îngrijoră ea, poate că Boyd avea o cădere psihică. Poate că elicopterul, avalanșa și autobuzul își făceau efectul într-un târziu. Poate că abia acum își dăduse seama că viețile le sunt în pericol sau...

Brusc, realiză că ea nu știa ce scria în pergament. Îl lăsase pe Boyd cu textul și, când s-a întors, l-a găsit speriat de importanța acestuia, pretinzând că reprezenta cheia supremă. Totul. Oare textul pergamentului îi provocase starea asta profesorului? Se putea așa ceva?

– Ce scrie? întrebă ea. Dacă este atât de important, trebuie să știu despre ce-i vorba.

Boyd își coborî privirea.

– Nu-ți pot spune, draga mea! Pur și simplu, nu pot. Nu ar fi drept.

– *Cum?* După toate prin câte am trecut, măcar atât îmi datorați.

– Nu mă pune în situația asta, o rugă el. Nu încerc să fiu tipul cel rău. Încerc să te salvez. Chiar asta fac! Încerc să te feresc de alte eventuale pericole...

– Ceva mai periculos decât lunetiști și autobuze care explodează? În caz că nu ați observat, oamenii încearcă să ne ucidă și am un sentiment ciudat că nu se vor opri până când

nu facem noi ceva în sensul acesta. Așa că nu mai trageți de timp și spuneți-mi despre ce este vorba!

Boyd făcu o pauză, neștiind ce să facă. În toată cariera lui de cercetător încercase să stabilească adevăruri istorice, însă nu avusese niciodată șansa de a dovedi ceva important până acum. În clipa de față însă, lucrurile stăteau altfel. Această descoperire avea potențialul de a destrăma un întreg sistem de credințe, să schimbe lumea. Era tipul de artefact la care visează arheologii. Unul care avea însemnătate modernă.

– Maria, știu că îți poate părea cam melodramatic, dar ceea ce îți voi destăinui este atât de șocant, de cancerigen, are potențialul de a distruge creștinismul.

– Aveți dreptate, icni ea. Chiar că sună ridicol. Cum, Doamne, iartă-mă, să fie posibil așa ceva?

Boyd trase adânc aer în piept, încercând să găsească vorbele potrivite care să descrie gravitatea situației.

– Dacă știința este dușmanul credinței, atunci, pergamentul de la Orvieto este otrava.

22

Arcul lui Marcus Aurelius
Tripoli, Libia

Nick Dial știa că va urma o altă crucificare. Teoria sa fusese confirmată de un apel telefonic primit dis-de-dimineață. Fusese găsită o altă victimă. De data asta, în Africa.

Când Dial ajunse la Tripoli, nu știa la ce fel de primire să se aștepte. Libia era o țară membră, cu o filială activă a Interpolului, însă îl preocupa un lucru. Era un american care pătrundea pe teritoriul lui Mu'ammar al-Qadhafi. Și era neînarmat.

Nu era tocmai o destinație ideală.

Desigur, aceasta nu era o vacanță. Era o călătorie de afaceri. La aeroport, fu întâmpinat de un agent politicos al Interpolului, pe nume Ahmad, care nu părea deloc a fi antiamerican.

Cât au mers în mașină până la locul crimei, Dial a ținut conversația departe de cazul la care lucrau, alegând să discute despre oraș. Cel mai interesant lucru pe care l-a aflat era despre străzile înguste și care se tot întretăiau, existând zeci de fundături menite să-i inducă în eroare pe eventualii atacatori. O șmecherie învățată de la romani.

Majoritatea ruinelor Romei antice fuseseră distruse cu multă vreme în urmă, dar nu și *Arco di Marco Aurelio a Tripoli.* Sculptat în marmură albă, în anul 163 d.Hr., arcul cu patru deschideri era înalt de 4,5 metri, iar dincolo de el se afla un

dom octogonal, ca un fel de coroană a acestuia. Timpul erodase pietrele din exterior, ciupind ușor din colțuri, însă, într-o oarecare măsură, deteriorarea nu făcea decât să-i sporească prestanța. Ca de altfel și palmierii care-l înconjurau asemenea unor centurioni în exercițiul funcțiunii. Făceau ca monumentul să arate ca un miraj înălțat în piață precum o oază. O oază nenorocită.

Victima fusese găsită cu puțin înainte de ivirea zorilor. Un bărbat asiatic, de peste 30 de ani. Foarte atletic. Foarte gol. Era legat sub monument ca o jertfă adusă zeilor, întins pe două bârne de lemn și țintuit cu trei piroane din fier forjat. Două îi treceau prin încheieturile mâinilor și unul prin picioare. Monumentul fusese mânjit cu sânge care îi șerpuia de-a lungul trupului ca un curcubeu roșu și se scurgea pe pământ, unde se strânsese în bălțoace de noroi stacojiu.

Ahmad merse cu mașina până în piață, claxonând în speranța că va elibera drumul, dar oamenii continuau să se târguiască asupra prețului legumelor și sacoșelor cu pește, ignorând claxonul de parcă nici nu exista. De pe bancheta din spate, Dial privea fascinat, studiind în toate direcțiile specificul local, ascultând dialogurile în limba arabă ale celor care se tot târguiau asupra prețului.

– Mai departe, nu pot trecem, îl anunță Ahmad într-o engleză stâlcită, arătând în față. Lume prea mulți.

Dial aprobă din cap, înțelegând pe parcurs că oamenii din fața lor nu se târguiau pentru pâine sau vreun coș de paie. Ei erau acolo de gură-cască, sperând să vadă ceva la capătul îndepărtat al pieței. Dial se uită mai atent și observă, de cealaltă parte a monumentului, un număr mare de care de televiziune. Camioane mari cu antene satelit. Genul care să susțină transmisii TV către toate colțurile lumii.

Dial încercă să deschidă portiera mașinii, dar nu putu din cauza oamenilor care se strânseseră în jur. Erau ca un val în mișcare, ce înconjura și legăna mașina ca apa în jurul unei

bărci. Hotărât să iasă, se ridică pe banchetă și se săltă prin trapă, strecurându-se afară prin acea deschizătură. Ahmad îl urmă și, în scurtă vreme, cei doi își croiau drum prin mulțime, aruncând la propriu oamenii din calea lor ca să poată ajunge la monument. Un arc ce fusese acolo de aproape două mii de ani. Relicva antică era acum locul crimei.

Dintr-o singură privire, Dial își dădu seama că poliția libiană era mai bine pregătită decât cea daneză. Soldați înarmați cu puști de asalt ruseși erau postați pe zidurile de gresie ce separau piațeta romană de hoardele curioase, fiecare soldat fiind gata să apese pe trăgaci la primul semn de agitație. Ahmad îi făcu un semn unuia dintre soldați ca să-l lase pe Dial să se urce pe bariera înaltă de un metru și ceva, unde i se controlară actele și fu percheziționat să nu aibă arme.

Nimic din toate astea nu îl surprinse pe Dial. Era un american pe teritoriu ostil. Un străin cu insignă. N-aveau nici un motiv să-i facă o primire călduroasă. Fu surprins totuși când își dădu seama că lui Ahmad nu-i era permis accesul. Asta însemna că Dial va trebui să discute cu polițiștii fără translator.

– O să fii în regulă, îl asigură Ahmad.

Dial dădu din cap fără să comenteze, îndreptându-și imediat atenția spre interiorul grădinii. Era de 9 × 23 de metri pătrați și plină cu o varietate de flori care aduceau puțină culoare peisajului destul de sumbru. Dar lui Dial tocmai de asta aspectul Arcului i se părea frapant. Suprafața sa de un alb pur dădea impresia că este dintr-o altă lume. Ca un aisberg în mijlocul iadului.

– Mă scuzați, domnul Dial?

Dial se întoarse și văzu un bărbat în vârstă sprijinindu-se de unul dintre pereți, stând pur și simplu acolo, în soare, ca o șopârlă pe o stâncă. Purta un costum măsliniu și veston, deși temperatura era de vreo 35 de grade. Ai fi zis că se încărca la soare, pentru că avea ochii închiși și ținea capul dat pe spate într-un unghi de 45 de grade.

– Înțeleg că există o scenă asemănătoare și în Danemarca.

Intrigat, Dial făcu câțiva pași în față.

– Așa este! Dumneavoastră cine sunteți?

– Iertați-mi abordarea! Bărbatul deschise ochii și dădu mâna cu Dial. Mă numesc Omar Tamher și mă ocup de această investigație. În mod normal, aș fi fost refractar la a contacta Interpolul pentru o singură crimă, dar, date fiind circumstanțele, am simțit că așa ar fi mai înțelept pentru amândoi.

– Mulțumesc că v-ați gândit la mine!

Tamher dădu din cap, măsurându-l din priviri pe Dial înainte de a-i da alte detalii. Dial îl cercetă la rându-i. Fiecare bărbat era impresionat de felul cum se prezenta celălalt.

– La 5.30 azi-dimineață, un vânzător stradal a observat petele și s-a oprit să se uite mai de aproape. Se aștepta să fie vopsea, însă era sânge. Tamher își luă pixul și arătă jos, spre partea din stânga a monumentului. Ucigașii au început să spoiască aici și au terminat acolo. De fapt, se văd urmele pensulei pe marmură.

Dial se aplecă, pentru a vedea mai bine.

– Ce fel de pensulă?

Tamher ridică din umeri.

– Știu doar că avea un vârf lat. Mai lat decât cea folosită pe semn.

– Haideți să vorbim mai târziu despre semn! Dacă plec pe mai multe piste, încep să devin confuz.

Tamher zâmbi.

– Cum doriți!

– Petele erau făcute cu sângele victimei? Sau al altcuiva?

– Cu sângele lui. Are o rană adâncă în coaste, provocată de vârful unei săbii sau a unei sulițe foarte subțiri. S-ar putea să mă înșel, dar cred că au folosit rana ca sursă de material pentru spoire, înmuind pensula în cutia toracică de mai multe ori.

Dial nici nu clipi.

– De ce credeți asta?

Tamher se ghemui, arătând spre pământ.

– Am găsit o dâră subțire de sânge care pornea de sub pieptul victimei. Urma se împrăștia ca un evantai în câteva direcții. Mă gândesc că au tot revenit înainte și înapoi ca să moaie pensula, picurând sânge din mers.

Dial încuviință, încântat de concluzia lui Tamher.

– Ora morții?

– Aproximativ 5.00 a.m., cu o marjă de 30 de minute.

– Serios? Asta-i dovadă de mult tupeu, nu credeți? Să lași pe cineva să moară înainte de răsărit. De ce să-ți asumi un asemenea risc? De ce să nu-i iei gâtul?

– N-am idee. De fapt, n-am că nu sunt ucigaș.

– Și de ce să mânjești monumentul? Apropo, cât e de înalt? Vreo patru metri și ceva? Asta înseamnă că ucigașul a urcat pe umerii cuiva ca să-și termine treaba. Sau o fi un uriaș.

– Nici urmă de scară sau de giganți.

– Amprente digitale? Poate, criminalul s-a sprijinit de Arc ca să-și mențină echilibrul.

– N-avem noi norocul ăsta. Monumentul era curat. Crucea era curată. Totul s-a dovedit a fi curat.

Dial clătină din cap, așteptându-se la acest răspuns. Criminalii fuseseră la fel de atenți și în Danemarca.

– Unde este crucea? Nu pot să nu remarc că lipsește.

– Aveți un spirit de observație foarte dezvoltat, domnule Dial! Am dorit să o protejăm și, în consecință, am mutat crucea, cadavrul cu totul, la biroul coronerului. Criminaliștii o examinează în clipa de față.

– Și fotografii? Vă rog, spuneți-mi că ați făcut fotografii!

Bărbatul dădu afirmativ din cap.

– Am strâns date despre toată scena. Dacă doriți, putem merge la mine la birou, ca să ne uităm la fotografii. Ar trebui să le fi developat până acum.

– Într-o clipă, spuse Dial. Mai întâi, vorbiți-mi despre semn.

Tamher zâmbi.

– Sunteți sigur că sunteți pregătit? Nu vreau să vă bag în ceață.

Dial râse, bucuros să vadă că bătrânelul avea personalitate.

– O să încerc să fiu tare.

– Era scris cu vopsea roșie, cu o grafie arabă impecabilă. Trei cuvinte simple. Foarte distincte. Dacă doriți, voi fi bucuros să vă traduc.

Dial dădu din cap.

– Lăsați-mă să ghicesc! Scria cumva „Și al Fiului"?

Tamher confirmă, pe jumătate impresionat.

– De unde ați știut?

– Pentru că am avut de-a face cu „Tatăl" în Danemarca.

– Tatăl?

– Lăsați... Așadar, puteți să-mi ziceți ceva despre victimă? Știm vreun nume? Pot să-i verific amprentele în baza noastră de date dacă sunteți de părere că ne-ar fi de ajutor.

– Nu, nu va fi nevoie. Îi cunoaștem foarte bine identitatea.

– Bun! Asta ne scutește de o grămadă de hârțoage.

Tamher făcu o pauză, neștiind sigur dacă Dial glumea. Apoi, văzu că nu.

– N-aveți idee cine era, nu-i așa? Presupun că nu v-a spus nimeni. Eu am crezut că...

– Ce anume? Despre ce vorbiți? Nu mi-a zis nimeni nimic despre victimă.

– Nici măcar asistentul dumneavoastră?

– Vă referiți la Ahmad? A vrut să discute despre caz pe drum, dar nu l-am lăsat. Îmi place să-mi formez propriile păreri pe baza a ceea ce văd eu, nu ce au văzut alții. Și mulțimea? Ce este cu mulțimea?

Făcu o mișcare amplă, arătând către miile de oameni care înconjurau Arcul.

– Nu știți de ce se află aici?

Dial ridică din umeri.

– Am presupus că s-au adunat ca să-și frângă gâturile. La fel și media. Mereu sunt mulțimi de gură-cască. Nu întotdeauna așa de numeroase, dar sunt.

– Să-și frângă gâturile? Cum adică să-și frângă gâtul?

– Scuze! E o expresie în americană. Înseamnă a se holba la locul unui accident.

– Interesant! Și la noi, în Libia, se întâmplă un fenomen asemănător. Noi îi spunem „khibbesh".

– „Khibbesh"? Și asta ce mai înseamnă?

– A-și frânge gâtul!

Dial zâmbi. Rareori îi fusese dat să întâlnească un polițist străin cu un simț al umorului ca al lui.

– Deci, spuneți-mi, cum stă treaba? Mor de curiozitate să aflu de ce s-a strâns aici atâta omenire. Adică, lăsând la o parte că pentru „a khibbeshi".

– Unii dintre ei exact asta fac, în timp ce alții își prezintă omagiile.

– Își prezintă omagiile? Cui, tipului mort?

Tamher confirmă în tăcere.

– Cum așa? De ce să-și prezinte omagiile? Cine naiba a murit? Regele Angliei?

Bărbatul clătină din cap, devenind brusc serios.

– Pe aproape! Raj Narayan era prințul Nepalului.

23

Payne se uită peste marginea prăpastiei adânci de 274 de metri, încercând să găsească locul despre care le vorbise Barnes. Nici urmă de resturi de elicopter sau camionetă, nici o dovadă fizică de nici un fel. Doar terenul fertil al văii de la sud de Orvieto.

– Unde-s resturile? Ar trebui să existe semne *serioase* ale accidentului în vale. Resturi împrăștiate, pământ pârjolit, vegetație arsă, toate cele.

Văzură o cărare la vreo 30 de metri spre stânga, care-i duse direct în vâlcea, pe o pantă abruptă și în zigzag. Pe fundul văii, observară niște urme de cauciucuri prea superficiale pentru a putea fi văzute de sus.

Jones se lăsă în genunchi și studie modelul cauciucurilor, tehnică pe care o învățase la Poliția Militară.

– Aș spune că au fost trei camioane care au plecat spre est, cu viteză mică, probabil în ultimele douăsprezece ore. Camioane mari, industriale. Pline ochi. Posibil cu echipament de salvare. Nu camionetele tipice 4×4. Benzile de rulare sunt prea largi.

– Deci ne aflăm acolo unde trebuie!

Jones confirmă.

– Așa se pare, mda!

Porniră spre est, pe firul urmelor, ca niște câini de vânătoare. Mergeau în paralel cu platoul, la jumătatea distanței

dintre livada de măslini din dreapta și stânca din stânga și nu se abăteau de la linia dreaptă. Camioanele lăsaseră urme printr-o grădină de legume, dărâmaseră un gărduleț din lemn și pe lângă niște tufe de oleandri albi înainte de a opri lângă lângă o grămadă de pietre. Payne se holbă la ele și își dădu seama că era mai înaltă de genunchi. Era imposibil ca un camion plin ochi să treacă peste un asemenea obstacol fără a-și distruge totul pe dedesubt. Sigur au găsit altă soluție, le scăpa lor ceva.

– E posibil să fie vorba de basculante?

– Se poate!

– Și dacă aceste camioane au venit cu pietre? N-ar fi putut să lase încărcătura chiar aici? Așa s-ar explica sfârșitul brusc al urmelor. Pietrele le-au acoperit.

Jones analiză ipoteza în timp ce merse câțiva metri până în capătul îndepărtat al mormanului de pietre.

– S-ar putea să ai dreptate. Sunt zeci de urme aici, care duc în varii direcții. Și, dacă nu mă înșel, adâncimea urmelor este mai mică. Aceasta înseamnă că le-a scăzut greutatea semnificativ într-un interval scurt de timp.

– Prin urmare, camioanele au venit cu viteză în miez de noapte și au descărcat câteva tone de piatră chiar aici, în mijlocul pustiului... Asta vrem să spunem?

Jones clătină din cap.

– Aici a fost mai mult decât descărcare de pietre. Aici s-au și încărcat chestii. Nu numai că a ajuns cineva înaintea noastră la locul prăbușirii, dar s-au decis să ia resturile cu ei.

De regulă, doar turiștii vizitau *Il Pozzo di San Patrizio* (cunoscută, de asemenea, și ca Fântâna Sfântului Patrick), fântâna arteziană construită în 1527. Dar, din cauza unui zvon proaspăt ce circula prin Orvieto, localnicii erau atrași de construcția din cărămidă bej ca studenții din primul an la petrecerea de început a anului școlar.

Payne și Jones îi zăriră din cealaltă parte a *Piazzei Cahen,* o piață imensă din centrul orașului, și presupuseră că aceea era coada vizitatorilor fântânei. Trecură de stația de autobuz și se apropiară de mulțime. Sute de oameni – tineri și bătrâni – împânzeau curtea din fața lor, ocolind construcția în tăcere, în aer simțindu-se o tensiune aproape asemănătoare cu cea de la funeraliile de mai devreme. Ca să poată vedea mai bine, Jones se urcă pe un zid din apropiere și-l căută din priviri pe Donald Barnes. Voia să vadă fotografiile acestuia de la accidentul din Orvieto, sperând că va găsi ceva important, poate chiar motivul pentru care epava elicopterului a fost ridicată și dusă în camioane în puterea nopții.

– Nu cred că permit accesul oamenilor în interiorul fântânii. Ușa pare baricadată.

– Oare turiștii intră în grup? Să sperăm că Barnes este înăuntru și că o să iasă în scurtă vreme.

Comentariul atrase atenția unui tip brunet, care stătea lângă ei.

– Nu vreau să mă bag, mormăi el într-o engleză stricată, dar vizite nu mai sunt azi din cauză de moarte. Nu este nimeni în *Il Pozzo,* numai *polizia.*

– Serios? Au oprit vizitele din cauza accidentului de luni?

– Nu, nu înțeles. Nu luni, *azi!* O altă persoană moartă azi.

Jones sări de pe zid.

– Ce vrei să spui?

Bărbatul se încruntă, de parcă îi era greu să înțeleagă întrebarea.

– Ah, cum zis prietenul tău: două persoane luni și o persoană azi. Noi nu avut violență în Orvieto de mult timp, acum trei morți foarte repede! Pocni din degete pentru efect: E o lume ciudată, nu?

Nu „ciudată" era adjectivul care-i trecuse lui prin minte. Veniseră la Orvieto ca să caute un criminal non-violent, cel

puțin din informațiile primite de la Manzak. Acum erau trei morți într-un orășel în care Boyd fusese văzut ultima dată.

Payne comentă:

– Am crezut că pilotul a fost singura persoană care a murit luni.

– Nu, nu, nu, sublinie bărbatul fluturându-și arătătorul ca să-și întărească vorbele. Pilotul este din Orvieto. Om foarte bun. Lucrat cu *polizia* mulți ani. Îl cunosc multă vreme. Celălalt om nu de aici. El vizitat *polizia,* amândoi plecat la plimbare, ei nu întors.

O teorie își făcu loc în mintea lui Payne.

– De curiozitate, străinul era cumva chel?

– Chel? Ce este chel?

Payne arătă spre cap.

– Păr? Tipul avea păr?

– *Si!* El ai păr, ca tine. Păr scurt, brunet.

Payne se uită la Jones.

– Cine crezi că era?

– Putea fi oricine. Nici măcar nu știm dacă Boyd este implicat în treaba asta. E posibil să ne ambalăm de pomană.

– Că veni vorba de ambalare, rosti Payne. Ce ne poți spune despre crima de azi?

Bărbatul se încruntă, apoi făcu o pauză să sărute un crucifix de argint ce-i atârna de gât.

– Șșșt, făcu el. *Silenzio* este tradiție foarte importantă în Italia din vechime. De morți nu vorbit, din respect. Să lăsăm morții să doarmă în pace, nu?

Dar Jones nu acceptă să o lase baltă.

– Nu aveți voie să vorbiți, însă tot orașul s-a adunat deja aici. Cum Dumnezeu se întâmplă așa? Primiți vestea prin pager?

Bărbatul se uită la sutele de oameni din jurul său, apoi rânji.

– Uneori, poporul meu nu foarte bun la tradiții. Vestea despre crima asta răspândit rapid.

Payne zâmbi.

– Ce știi despre despre victima de azi?

Omul își coborî vocea.

– Aud că găsit pe fundul fântânii, pe o platformă. Era, cum zici? Își împreună mâinile cu o plesnitură puternică: Pac!

– A fost un accident?

– Nu, nu spus asta. Își trecu degetul mare de-a curmezișul beregatei, cu o mișcare înceată, ca de tăiere. Era greu să alunecat fără ajutor. Ferestrele fântânii foarte mici și americanul foarte gras. Ar fi avut nevoie de mult ajutor...

– American? mârâi Payne. Victima este un american?

– Aa, așa auzit. Un cowboy mare și gras.

Payne se uită iritat la Jones, dându-și seama că Donald Barnes se potrivea descrierii.

Italianul își dădu seama de tensiune.

– Ce s-a întâmplat? V-am jignit?

– Nu, nu deloc! Însă credem că l-ai descris pe prietenul nostru. Trebuia să ne întâlnim cu el aici, dar nu am reușit să dăm de el.

Bărbatul se făcu livid, înmărmurit de dezvăluire.

– *Mamma mia!* Scuzați-mi manierele! Îi luă de brațe și îi trase în mulțime, îndemnându-i: Vă rog! Vă conduc la prietenul vostru. Vorbesc cu poliția și vă lasă să v-aduceți omagiile! Veniți cu mine! Vă fac intrarea în fântână!

24

Când Vaticanul îl angajase pe Benito Pelati, știa că pune mâna pe una dintre cele mai strălucite minți din Italia. Un om pasional. Cineva care-și închinase viața antichităților și se ridicase deasupra celorlalți din acest domeniu. În mod remarcabil, ceea ce ei nu știau era ce anume alimenta această dorință de muncă a lui. Pentru că, dacă ar fi știut, ar fi făcut tot ce le stătea în puteri să-l elimine pe Benito.

Nu doar să-l concedieze, ci și să-l ucidă. Înainte să poată face vreun rău.

Și motivul era simplu: secretul lui Benito. Unul lăsat din tată-n fiu, de-a lungul veacurilor. Începuse la Vindobona, Iliria, cu multe generații înainte, destăinuit de un om bântuit de remușcări, pe patul de moarte. În mod miraculos, secretul supraviețuise războaielor și molimelor, și tragediilor de tot felul. Două mii de ani de șușoteli, tăinuiri și protejări. Și doar o singură familie – familia lui Benito – cunoștea adevărul despre ceea ce se întâmplase cu atât de mult timp în urmă.

Totuși, la acea vreme, nimeni nu avusese curajul să facă nimic.

Nimeni, până când tatăl lui Benito i-a împărtășit secretul cu mulți ani în urmă. Din acel moment, el făcu tot ce-i stătea în puteri ca să profite de pe urma acestei informații. Studie și mai mult, munci și mai din greu și pupă fiecare fund de care avea nevoie ca să acceadă în cercurile interioare ale Bisericii.

Și o făcu având în minte un singur scop: să dovedească faptul că secretul său era adevărat. În sinea lui, știa că este adevărat. Însă era convins că avea nevoie de dovezi palpabile de la Vatican pentru a putea susține afirmațiile familiei sale. Altfel, ar fi însemnat că strămoșii săi transmiseseră de pomană secretul în ultimele două milenii, deoarece nimeni cu mintea întreagă nu avea să creadă așa ceva. Și nu avea de gând să permită să se întâmple una ca asta. Trebuia să găsească dovezile în arhive sau murea încercând să le găsească.

Benito lucra la Vatican de mai bine de 10 ani când dădu peste prima fărâmă de dovadă. Trecuseră 12 ani de curățat statui și înregistrat tablouri când găsi un mic cufăr de piatră plin cu niște pergamente netraduse. Nimeni nu știa de unde proveneau sau ce era scris în ele, din cauza limbajului lor arhaic. Însă Benito simți ceva special legat de aceste pergamente, un soi de legătură astrală ce-l făcu să lase totul deoparte și să-și canalizeze atenția exclusiv asupra lor și a sculpturilor de pe cufărul din piatră. Ceva anume din alura personajului sculptat îi dădea fiori. Felul în care îl privea. Râdea de el. De parcă știa un secret pe care voia să-l împărtășească, însă aștepta momentul potrivit. Benito se regăsi imediat în acel personaj.

Nu-și putea explica de ce, dar știa cumva că aceasta era descoperirea pe care o așteptase. Traduse pergamentele cuvânt cu cuvânt și rând după rând. Fiecare oferindu-i câte un indiciu pentru a descifra un puzzle enorm, ce se întindea pe parcursul a 2 000 de ani și avea impact asupra a miliarde de oameni. Un puzzle ce începuse la Roma, se întinsese către Insulele Britanice și Iudeea, apoi sfârșise prin a fi îngropat în misticele Catacombe de la Orvieto și uitat de vreme. Un plan zămislit de un împărat disperat și dus la îndeplinire de o rudă îndepărtată a lui. Un om care râdea, imortalizat în piatră din cauza secretului pe care-l tăinuia.

În final, Benito obținuse dovezile pe care le căuta. Dovezile de care avea nevoie familia lui.

Acum, nu mai avea de făcut decât să-și dea seama cum să procedeze cu ele. Cum să profite de pe urma lor.

Acest lucru se dovedi a fi mai dificil decât își închipuise.

Benito ieși din biroul său urmat de un alai de bodyguarzi. Unul dintre ei îi ținea deasupra capului o umbrelă, ca să-l ferească pe Benito de soarele arzător, pe măsură ce acesta înainta pe Via del Corso. Valuri de turiști se plimbau în jur, la pas lejer, majoritatea mergând spre Pantheon, Palazzo Venezia și restul locațiilor din centrul orașului. Sunetul muzicii răzbătea de undeva peste tumultul traficului din apropiere. Un miros abia perceptibil de usturoi adia dinspre pizzeria din colț.

În urmă cu o oră, Consiliul Suprem îl convocase pentru o dare de seamă pe tema morții părintelui Jansen. Voiau să știe ce aflase, deoarece luni îl rugaseră să cerceteze chestiunea și să afle ce consecințe putea avea pentru Vatican. Dar Benito refuzase să se ducă, spunându-le că nu era pregătit. Mai avea nevoie de timp pentru investigații.

Lucrul acesta îl înfurie pe cardinalul Vercelli, capul consiliului, care era obișnuit cu ploconeala și supunerea din partea tuturor, mai puțin a papei. Însă Benito rămase ferm pe poziție, spunându-i lui Vercelli că are toată ziua ocupată cu întâlniri urgente cu privire la investigație. Îi mai comunicase că putea să se prezinte joi, dacă erau interesați, dar nu mai devreme. Acest lucru îl înfurie pe Vercelli peste măsură. Dar nu avea nici o autoritate asupra funcției și persoanei influente care era Benito Pelati, așa că, în cele din urmă, trebui să accepte.

Stabiliră să se vadă joi. O să-i informeze atunci. Când era *el* pregătit.

Victorios și neavând nimic mai bun de făcut, Benito hotărî să facă o plimbare.

25

Doctorul Boyd știa că Maria ar putea avea propriile suspiciuni în legătură cu documentul, așa că începu cu începutul.

– Când am venit în Italia, știam exact ce caut. Căutam un artefact în interiorul Catacombelor de la Orvieto. Un pergament care era mai important decât înseși catacombele.

Maria arătă spre document.

– Vă referiți la pergamentul găsit de noi? Ați venit aici să-l căutați special și nu v-ați deranjat să-mi spuneți și mie? *Santa Maria!* Nu pot să cred așa ceva! Ce anume îl face atât de deosebit?

– În loc să-ți zic, mai bine îți arăt. Dintr-o singură mișcare, scoase o foaie din borsetă, explicându-i: Aceasta este o fotocopie a documentului de la Bath! Uită-te să vezi cum scrisul se potrivește cu cel de pe pergamentul de la Orvieto. Îi arătă asemănările în privința cursivității și spațierii cuvintelor. Apoi, reluă: Primul pergament a fost scris de *Tiberievm*, cunoscut mai bine sub numele de Tiberius Cezar. Pergamentul este scris de mâna lui, în anul 32 d.Hr.

Maria făcu ochii mari. Citise despre acest al doilea împărat al Romei cu numai câteva ore în urmă.

– Tiberius? Sunteți sigur?

– Pe cât de sigur poate fi un istoric. Documentul nu numai că a fost semnat și datat, dar i-am testat și papirusul, și

cerneala. Testele au stabilit foarte clar: pergamentul de la Bath este vechi de aproape 2 000 de ani.

– Dar nu putea fi scris de altcineva, un scrib sau vreun secretar? De unde știți că-i scris de Tiberius?

– Bună întrebare, recunoscu el. Dar am un răspuns. Privește cilindrul pe care l-am găsit la Orvieto! Îți amintești gravura pe care ți-am arătat-o? La momentul respectiv, am preferat să nu-ți spun, dar acela este un simbol aparte, atribuit doar lui Tiberius prin ordin al Senatului roman.

– Cu ce scop?

– În ultimii ani din viață, Tiberius devenise foarte retras, preferând să trăiască pe insula Capri, ceea ce reprezenta un inconvenient major pentru Senat. Toate deciziile trebuiau purtate pe pământ și apă până la el, iar lucrul acesta era foarte riscant. De aceea, Senatul a venit cu ideea de a sigila documentele în metal, după care mai aplicau un element de siguranță în plus, pentru securitatea corespondenței, atribuindu-i un simbol specific lui Tiberius. Când apărea pe un document închis într-un recipient, cum l-am găsit noi, însemna că informația era scrisă de însuși Tiberius și era mult prea importantă pentru a fi citită de un mesager.

Maria reluă în gând informațiile abia primite și fu de acord cu ele. Două pergamente scrise de Tiberius, găsite la mai bine de o mie de ani de când fuseseră scrise. Din păcate însă, lucrul acesta nu explica ieșirea lui Boyd de mai devreme și nu reușea să clarifice legătura cu Hristos.

– *Professore,* nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar ce spune documentul?

– Pergamentul de la Bath îi era adresat lui Paccius, cel mai bun general din armata lui Tiberius. Vezi tu, generalul și trupele sale fuseseră trimiși în Britania să cartografieze pământurile explorate de Iulius Cezar cu câteva decenii mai înainte. Era o misiune decisivă, una care ar fi dus la o nouă expansiune a imperiului. Din păcate, cât a stat Paccius acolo,

la Roma s-a întâmplat ceva, deoarece Tiberius a trimis o flotă cu cele mai rapide vase ale sale să-l găsească și să-i ceară să se întoarcă degrabă acasă.

– Ce se întâmplase?

– Documentul nu ne dezvăluie, ci pur și simplu face aluzie la „o tensiune în rândul sclavilor din Galileea, de care trebuia să se profite". Boyd făcu o pauză, lăsând-o să asimileze informația, apoi reluă: Dar, dacă te gândești, istoria ne oferă un indiciu destul de clar referitor la ceea ce se întâmpla. Ce eveniment semnificativ a avut loc în acel teritoriul la mai puțin de un an după aceea?

Chipul bronzat al Mariei păli dintr-odată:

– Răstignirea lui Hristos!

– Exact! Acum, poate că începi să înțelegi importanța documentului.

Fata confirmă din cap, încercând să-și mențină concentrarea la maximum.

– Ce altceva mai spune?

– Tiberius scrie că, dacă e să moară înainte ca Paccius să se întoarcă, atunci, Paccius ar trebui să ducă acel complot la bun sfârșit, folosind documentele care urmau să fie depozitate într-un rai nou, construit la Orvieto. Spunea că planurile aveau „să fie închise în bronz și sigilate cu sărutul împăratului". Evident, o referire la cilindrul gravat pe care l-am găsit noi.

– Dar, dacă pergamentul era sigilat, putem presupune că Paccius s-a întors înainte ca Tiberius să fi murit, nu? Au avut vreo ocazie să vorbească față în față?

Boyd ridică din umeri.

– În cel mai bun caz, aceasta poate fi doar o presupunere. Nu uita că ambele recipiente au fost găsite sigilate. Nu doar cel de la Orvieto, dar și cel de la Bath.

– Deci, ce vreți să spuneți? Că Paccius nu a primit niciodată mesajul?

– Aceasta este una dintre posibilități. O alta este ca mesajul să fi fost făcut în două exemplare. Mă gândesc, de ce să existe doar un singur recipient când trimiți o flotă întreagă ca să găsească pe careva? Dacă mesajul s-ar fi scufundat cu nava? Pergamentul s-ar fi pierdut pentru totdeauna. Așa că, pentru mai multă siguranță, de ce să nu trimiți două sau mai multe pergamente?

Maria încuviință. Teoria îi părea rezonabilă.

– Ce spune istoria despre Paccius? Ce s-a întâmplat cu el?

– Din nu știu ce motiv, moartea lui nu apare menționată în cronici. Din al doilea om în stat ca putere în Imperiul Roman, devine brusc anonim și dispare. A pierit fără urmă. Desigur, dispariția sa ar putea fi interpretată în mai multe feluri. E posibil să fi murit în Insulele Britanice sau să se fi înecat în mare, pe drumul de întoarcere. Sau este posibil să fi navigat direct spre Iudeea, pentru a duce la îndeplinire dorințele împăratului. Boyd clătină din cap confruntat cu o mare dilemă. Orice ar fi, eu știu, cu siguranță, că Tiberius era un geniu al tacticii cunoscut pentru inteligență și precizie în ticluit planuri exacte. Și, conform acestui pergament, el găsise o cale de a-l folosi pe Hristos ca pe un pion în cel mai crud complot cu putință al tuturor timpurilor.

– Și cum, Doamne, iartă-mă, a făcut așa ceva?

Boyd trase adânc aer în piept, străduindu-se din răsputeri să aleagă cuvintele potrivite. Cum să-i atace credința și convingerile unei persoane fără să o supăre?

– Maria, murmură el, de ce crezi în Hristos Fiul lui Dumnezeu?

– De ce? Astfel am fost învățată de mic copil. Așa am fost crescută să cred.

– Dar nu mai ești copil. Ai ajuns de mult la vârsta la care poți gândi singură. La un moment dat, ai început să pui la îndoială spusele părinților tăi, fie că era vorba de Moș

Crăciun sau politică, și, în cele din urmă, ai pus sub semnul întrebării ceea ce ai fost învățată.

– Da, dar...

– Dar ce? Ar trebui să tragi o linie la religie? Fie vorba între noi, religia ar trebui să fie primul concept pe care să-l pui sub semnul întrebării, deoarece este cel mai personal lucru pe care cineva îl poate avea. Religia este ceea ce crezi, nu ceea ce ți se spune. Este ceea ce simți, nu ceea ce așteaptă ceilalți de la tine.

– Dar eu cred în Hristos! Am studiat Biblia, am fost la Liturghie și am discutat cu câțiva preoți. Și la ce concluzie sunteți de părere că am ajuns? Eu cred în Dumnezeu și Iisus Hristos. Așa simt că este corect.

Tonul lui se mai înmuie.

– Dacă ți-aș pune la încercare credința, s-ar îndoi sub greutatea cuvintelor mele?

– Nici gând! Eu cred în ceea ce cred. Comentariile dumneavoastră nu vor putea schimba acest fapt.

– Dar dovezile? S-ar destrăma credința ta în fața unor dovezi noi?

Fata căzu puțin pe gânduri la auzul cuvântului „dovezi".

– Au legătură cu pergamentul? Aveți dovezi noi despre religia mea?

– Religia *noastră.* Și eu sunt tot creștin.

– Deci nu este vorba despre Biserică? Este vorba despre Hristos?

Boyd clătină din cap, ferindu-și privirea.

– Și veștile nu sunt bune.

Maria nu știa ce însemnau vorbele astea, dar totuși ghearele îndoielii începură să-i clatine credința. Dacă mesajul pergamentului era atât de devastator pe cât insinua Boyd, atunci exista posibilitatea ca întreaga ei credință să se năruie.

– Ce spune? Trebuie să știu ce spune.

Boyd trase adânc aer în piept.

– Îți dai seama că, odată ce ți le spun, vorbele nu le mai pot retrage.

– Am depășit *de mult* faza asta. Vă rog, ziceți-mi ce scrie în pergament!

– Îți voi spune, dar, mai întâi, trebuie să înțelegi că stilul lor de a scrie era diferit de al nostru. Propozițiile fără sfârșit erau un lucru obișnuit. Ei vorbeau întruna, fără încetare, rareori oprindu-se atunci când schimbau subiectul.

Maria cunoștea toate acestea, pentru că exact același lucru îl făcea și Boyd atunci.

– Vă rog, citiți-l pur și simplu, domnule!

– OK, OK, rosti el. Uite ce-a scris împăratul Tiberius:

„Tiberius Cezar Augustus către moștenitorii și urmașii mei.

Chestiunile legate de bunăstare, fie ele triviale sau colosale, ne apasă nouă pe umeri, cad în sarcina tuturor conducătorilor, trecuți și prezenți, pe veci. Făcându-mi datoria, am umplut sipetele acestor pământuri întinse, am luat de la toți cetățenii ceea ce aparține de drept Romei, adunând bogățiile lor și eliberând imperiul de sub povară, dar ce păcat că ofrandele lor nu sunt suficiente, căci lui Mercur îi este sete de mai mult. La cucerirea Britaniei, întinderea domeniului nostru ne va fi potrivnică, având de-a face cu zăpadă și soare, cu teritorii mai diferite decât Cupidon și Marte, ceea ce va face și mai mari diferențele între oamenii poporului nostru, bogații vor întâmpina cu brațele deschise darurile din afară, iar săracii vor suferi de povara datoriei noastre ce se poate întrevedea deja. Pentru a preîntâmpina sărăcirea cetățenilor noștri, m-am decis că unele măsuri drastice trebuie luate, lipsa de...“

– Opriți-vă! Ce au toate lucrurile acestea de-a face cu Iisus?

Boyd oftă în fața nerăbdării ei.

– Nimic în mod direct, dar indirect doar cu El au de-a face. Lipsa bunăstării din imperiu îl determină pe Tiberius să

urzească un plan drastic. Potrivit textului, acesta este motivul principal al complotului împotriva lui Hristos.

Maria dădu ușor din cap, încă nesigură dacă înțelesese partea de început a pergamentului.

– Partea aceea despre luarea părții cuvenite de la cetățeni – se referea la taxe?

– Într-adevăr! Tiberius era cunoscut ca un administrator fiscal foarte bun. Majoritatea istoricilor cred că politica economică a fost punctul forte al domniei sale, cel puțin până când a luat-o razna. La finalul domniei sale, era cam nebun.

– Și când a scris despre povara imperiului, se referea la echilibrarea bugetului?

– Exact!

Maria se miră de ea însăși. Înțelesese mai mult decât crezuse că ar fi în stare.

– Ce-i cu mențiunea aceea despre Britania? Ați pomenit ceva despre iarnă și vară și m-ați pierdut.

– Nu iarnă și vară, o corectă el. Tiberius zice că „având de-a face cu zăpadă și soare... ceea ce va face și mai mari diferențele între oamenii poporului nostru". Voia să spună că, prin cucerirea Britaniei, imperiul ar deveni prea mare în detrimentul bunăstării sale. Roma s-ar întinde de la teritoriile înzăpezite, Britania, până la teritoriile pline de soare, Egipt. Și Tiberius considera că era prea mult ca economia lor să facă față.

– Dar, dacă Tiberius tot știa că Britania avea să dăuneze imperiului, pe termen lung, de ce o mai dorea?

– Pretinde că era pentru Mercur, zeul roman al comerțului. Tiberius zice că lui Mercur îi era sete de mai mult. Presupun că acesta era felul lui de a spune că nu prea avea de ales în privința asta. Simțea că zeii s-ar supăra dacă Roma se mulțumea doar cu ceea ce avea deja.

– Chiar dacă a cuceri mai mult era un lucru rău?

Boyd încuviință.

– Dar lăcomia nu se oprește aici. Încă nu ai auzit nimic:

„Pentru a preîntâmpina sărăcirea iminentă a cetățenilor noștri, am decis că unele măsuri drastice trebuie luate, lipsa bunăstării publice trebuie evitată cu orice preț, deoarece, dacă nu reușim să menținem execelența imperiului, se va ajunge la crime între conducători, ceea ce ar insulta realizările predecesorului meu, Augustus.

Am primit veste de la răsărit că s-a arătat un nou mesia, un bărbat altfel decât zecile care au fost înaintea lui, care emană pioșenie și altruism, un vorbitor charismatic, binecuvântat cu gloate de discipoli, putere de convingere și harul de a face minuni. Din deșert încep să vină povești despre tămăduiri și învieri, răspândindu-se ca scorpionii, dar de două ori mai ucigătoare, căci insectele sunt ușor de strivit. Irod Antipa, conducătorul Galileei, îmi vorbește despre mândria ce ia amploare printre sclavi, rebeliuni împotriva autorității romane, mulțimi care se strâng lângă Capernaum. Unii consideră că această amenințare ar trebui înăbușită, eliminată cu orice preț, ucisă încă din fașă, ca pruncii din Bethleem. Dar eu nu sunt de acord cu ei, de ce să ucizi o vacă primită în dar de la zei? Mulge-o, și nectarul ei dulce te poate hrăni o viață întreagă."

Boyd făcu o pauză, lăsând-o pe Maria să absoarbă informațiile din secțiunea de mijloc a pergamentului.

Fata comentă:

– Fără îndoială că în partea aceasta este vorba despre Iisus. Referirile la tămăduiri și învieri, adunările din Capernaum. Acolo se afla parohia Lui, chiar lângă Marea Galileei.

Profesorul confirmă.

– Vechiul Testament numea așezarea Marea Chinnereth, dar ai dreptate. Iisus folosea Capernaum ca loc de adunare pentru credincioșii săi.

– Nu-mi vine să cred! Deținem un document care face referire la Hristos și este scris la timpul prezent. Și sună așa de greșit! Adică, Îl compară cu o vacă pe care ar trebui s-o mulgă!

– Dar, pentru Tiberius, Iisus nu era Dumnezeu. Era un escroc periculos. Chiar spune, zeci de indivizi își făcuseră deja apariția pretinzând că sunt Mesia și cei mai mulți aveau și o grămadă de discipoli. Așa că, pentru Tiberius, Iisus era încă unul dintr-o lungă listă de impostori.

– Probabil că da, dar... nu știu. Nu știu ce simt în privința asta.

– Nu simți, draga mea! Nu asta este treaba ta. Datoria ta este să examinezi. Încearcă să te distanțezi de mesaj, în special de partea pe care urmează să ți-o citesc. În caz contrar, vei fi complet mistuită de mesajul pe care-l conține, deoarece este mai rău decât îți poți închipui.

„De celor flămânzi li se promite pâine, vor lupta până când li se vor umple burțile; cel puțin asta o știm sigur din istoria scrisă de oamenii de acțiune și de natura spiritului lor, dar o întrebare îmi chinuie somnul: contează cine dă ospățul? Ar refuza un flămând mâncarea dacă i-ar fi oferită de dușman? Poate că da, de teama de a nu fi otrăvit, dar dacă mâncarea este prezentată în așa fel încât să-l încânte? N-ar accepta pâinea din toată inima? Mă tem că da. Da, poporul din Iudeea este flămând, se agață de orice speranță și promisiune de mântuire, nu cunoaște deloc zeii romani și calea cea dreaptă de a trăi, îl caută pe cel promis să se ridice dintre ei, cel care este cu adevărat mesia al lor. Nu pot fi opriți, nici un război, nici o pedeapsă nu-l va putea scoate din scripturi pe cel promis, ei îl caută, se roagă pentru el, îl așteaptă și-l vor aștepta până când venirea sa va fi trâmbițată de mase. De ce să nu li-l dăm? Să le hrănim nevoia cu bucatele alese de noi, îngăduindu-le să se desfete la sosirea Mântuitorului lor, pot bea în Hristos al lor și benchetui în învățăturile sale, fiindcă noi știm că nu este un zeu, ci un simplu pion pe care noi l-am ridicat la nivelul lui Jupiter.

Ca un asemenea șiretlic să aibă sorți de izbândă, trebuie să nu existe îndoială printre evrei, să vadă cu ochii lor săvârșindu-se ceva divin, o faptă magică, atât de mistică, încât generațiile viitoare îi vor cânta pe veci măreția în

versuri, punând capăt căutărilor lui mesia o dată pentru totdeauna, căci vor crede că a venit deja. Credința în existența sa e necesar să fie răspândită, nu trebuie să rămână numai la granițele tărâmurilor lor arse de soare, trecută de la un călător la altul doar în șoaptă, va cuprinde cea mai mare parte a populației lor, dusă mai departe din inima Ierusalimului ca o ciumă de neoprit, devorându-i pe toți din Iudeea, ca o bestie hămesită. Odată treaba aceasta pornită, odată ce nu mai există nici o îndoială asupra lui Hristos, Roma va putea profita, folosindu-le credința de nezdruncinat în Iisus împotriva lor și bogățiile în avantajul nostru. Le vom batjocori convingerile în public, în timp ce, în particular, le adunăm dările, le vom ordona să se închine la zeii romani, știind că se vor agăța de mesia lor ca pruncii de sânul mamei, dar tocmai asta vrem, căci cu cât vor slăvi un zeu fals, cu atât mai vulnerabili vor deveni și de această vulnerabilitate vom profita noi, da, le vom controla în egală măsură trupurile și spiritele. Pentru bunul mers al tuturor treburilor romane, vom începe de îndată, folosindu-l pe nazarinean ca unealtă, cel pe care l-am ales drept Mesia al iudeilor.

Cu bine, 29 august“

După citirea ultimei părți, Boyd împinse deoparte carnețelul și așteptă răspunsul ei. Într-adevăr, se aștepta la vreo câteva întrebări cu privire la text sau la un strigăt ușor prin care să critice tot ceea ce-i citise. Dar ceea ce primi fu exact opusul. Maria rămase tăcută, distantă, fără urmă de culoare în obraji, cu ochii injectați, plini de lacrimi.

Nu era nevoie să clarifice nimic. Maria pricepuse de una singură semnificația pergamentului.

Surprinzător, dacă mesajul de pe pergament era corect, atunci miracolul lui Iisus Hristos și întemeierea creștinismului se bazau pe cea mai mare farsă a tuturor timpurilor.

26

Biroul era gol, cu excepția câtorva piese de mobilier și fișete cu dosare. Fără nici un fel de amprentă personală. Era tipul de încăpere care l-ar fi determinat pe Nick Dial să renunțe la slujbă, dacă ar fi fost al lui. Însă era exact ceea ce se aștepta să găsească într-o secție de poliție din Tripoli.

Omar Tamher intră cu fotografiile autopsiei și le împrăștie pe masa de lucru. Cu timiditate, Dial își scoase ochelarii cu lentile bifocale și-i prinse după urechi, cumva jenat că nu putea să vadă bine fără ei.

– Nick, ce crezi? Este vreo asemănare cu crima din Danemarca?

Dial aprobă din cap, deși abia atunci vedea fotografiile.

– Jansen are aceeași conformație ca Narayan. Sunt aproximativ de aceeași înălțime și vârstă. Ambii bărbați aveau o condiție fizică bună, ceea ce îmi spune că nu au fost aleși la întâmplare. Au fost aleși cu un motiv.

– De ce zici asta?

– Dacă ai căuta o țintă ușoară, i-ai alege pe tipii aceștia? Nu, ai prefera pe cineva mai în vârstă sau beteag. Cineva care să nu aibă mai multă putere decât tine. Poate chiar o femeie. Dar un tip tânăr, în formă? Nu prea. Prea multe lucruri ar putea scăpa de sub control.

– Altceva?

– Rănile sunt asemănătoare cu cele ale lui Jansen. Piroanele înfipte în încheieturile mâinilor și în labele picioarelor înainte de a-și fi pierdut cunoștința. Dar altfel pare că au fost mult prea multe țipete. Arătă către una dintre fotografiile de la autopsie, un prim-plan cu încheietura mâinii stângi a lui Narayan. Vezi cum rana se întinde de la piron? Același lucru s-a întâmplat și în Danemarca. Greutatea corpului este prea mare ca să poată fi susținută de ele. Ceva trebuie să cedeze, și nu piroanele. Cu timpul, țesutul din jur începe să se rupă, la fel și venele, tendoanele etc. Se moare făcând multă mizerie în jur.

Tamher încuviință.

– Medicul legist a spus că rana din piept a fost lovitura fatală.

Dial căută prin grămadă până găsi un prim-plan cu cutia toracică a lui Narayan.

– Arată identic cu a lui Jansen. Probabil, a fost făcută cu o suliță. Cel puțin așa ne spune Biblia.

– Și vandalismul? Ai vreo teorie?

Ridică din umeri.

– În Danemarca, nu au mânjit nimic, deși erau destui pereți în apropiere. Asta îmi spune că la Arc au acționat impulsiv, nu premeditat.

Tamher se încruntă.

– S-a folosit o pensulă, Nick! Mie treaba asta-mi sună a premeditare.

– Poate că da, poate că nu. Pensula este posibil să fi fost acolo, în dubiță sau în cutia de unelte unde țineau piroanele. Adică, nu ați găsit nici un semn lăsat de vreo scară, nu? Ceea ce înseamnă că nu erau pe deplin pregătiți pentru vopsit.

– Adevărat, dar...

– Stai, eu nu exclud varianta asta. E posibil să fie un indiciu important sau nimic mai mult decât semnătura ucigașului

care-și marchează teritoriul. Nu-ți pot spune câte cadavre am găsit înmuiate în urina altora.

– Serios?

Dial fu surprins că Tamher nu văzuse niciodată așa ceva în Libia. Însă, cine știe, poate era o chestie europeană.

– O să știm mai multe după ce găsim următoarea victimă. Tiparul va începe să fie vizibil.

– Următoarea?

– Doar nu crezi că au terminat, nu? Nu când urmează Sfântul Duh.

– Sfântul Duh?

– Ei bine, nu știi, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh? Ar trebui să existe o victimă și pentru el. Și după aceea cine știe? S-ar putea să înceapă cu *Ave Maria*.

Tamher se încruntă când se așează pe un scaun la birou. Dial își putea da seama că îl chinuia ceva, așa că lăsă deoparte fotografiile, așteptând ca Tamher să rupă tăcerea. Era o stratagemă care funcționa atât la polițiști, cât și la criminali.

– De ce au venit aici? Noi suntem o națiune musulmană, nu creștină. Ce legătură au cu noi?

– Mă depășește treaba asta, recunoscu Dial. Și-apoi, poate că ucigașii se așteptau la ceva odihnă și recreere după ce-au aruncat cadavrele. Am călătorit prin toată lumea, pe fiecare continent de pe acest glob, dar nu am văzut niciodată o țară ca aceasta. Libia este absolut superbă!

Tamher strălucea de mândrie, exact ceea ce Dial spera să se întâmple. Știa cât de important era să intre în grațiile lui Tamher. Fără el, Dial își pierdea accesul la locul crimei. Punctă:

– Din păcate, este mult prea devreme să le putem numi crime în numele creștinismului. Nici nu mi-aș dori să fie vorba despre așa ceva, dar ce pot să fac? Un lucru este cert: Narayan nu era creștin – era hindus –, așa că la mijloc s-ar putea să nu fie religia.

– Nu crezi cu adevărat ceea ce spui, nu-i așa?

– Nu prea. De fapt, nu prea știu ce să cred.

Pentru Dial, singurul lucru în comun al celor două crime era felul în care acestea fuseseră comise. Doi bărbați fuseseră răpiți, duși într-o locație anume și apoi răstigniți ca Iisus Hristos. Dar de ce? Ce încercau să transmită criminalii? Ce au în comun tipii ăștia?

Nu prea multe, potrivit Interpolului.

Jansen era un catolic devotat, care crescuse în Finlanda, fiind fiul mijlociu al unei familii din clasa de mijloc. Ducea o viață curată – fără droguri, fără scandaluri sexuale, fără probleme legale – și știuse încă de la o vârstă fragedă că voia să devină preot. Dial încă mai aștepta informații suplimentare de la cardinalul Rose, dar, conform rapoartelor preliminare, toți aveau o părere foarte bună despre el.

Nu același lucru se putea afirma despre Narayan, care-și petrecuse jumătate de viață prin baruri și cealaltă jumătate în pat. Era unul dintre cei câțiva prinți ai Nepalului, o țară care deja trecuse prin multe tragedii ale curții regale, cea mai cunoscută având loc în iulie 2001, când prințul moștenitor Dipendra a scos un M-16 și un Uzi la o petrecere în familie și i-a împușcat pe loc pe rege, regină și prințesă.

Dial medita la cele două victime, clătinând din cap. Ce aveau tipii aceștia în comun? Religii diferite. Naționalități diferite. Stiluri de viață diferite. Singurele elemente în comun la cei doi erau sexul și modul în care muriseră. Torturați, apoi bătuți în cuie pe o cruce.

Răstigniți ca Iisus Hristos.

27

Prezentându-se drept prieteni ai victimei, lui Payne și Jones li s-a permis imediat accesul în *Il Pozzo di San Patrizio.* Iar pentru a-i asigura de cooperarea poliției, un tânăr ofițer a fost pus să-i conducă, pe cele 248 de scări, până în străfundul Fântânii Sfântului Patrick, un monument de referință din secolul al XVI-lea, numit astfel datorită presupuselor sale asemănări cu Grota Irlandeză în care sfântul Patrick obișnuia să se roage.

Când au început să coboare pe trepte, Payne a rămas special mai în urmă, ca să-și poată da seama cum fuseseră construite. Două uși poziționate diametral opus duceau către scări distincte, una suprapusă celeilalte, ceea ce îi împiedica pe cei care voiau să coboare să dea nas în nas cu cei care doreau să urce. Conceptul original fusese gândit de Leonardo da Vinci, care făcuse și scările pentru un bordel italian, astfel încât cei care-i ceruseră lucrarea respectivă să poată intra și ieși în voie, păstrându-și nestingheriți anonimatul. Clienții au fost atât de mulțumiți, încât s-a dus vestea despre scări și modelul lor a fost introdus într-un număr mare de construcții noi, inclusiv fântâna papei. O altă trăsătură de geniu era felul în care arhitectul se folosise de lumina naturală. Scările erau luminate de o serie spiralată de șaptezeci de ferestre sculptate de mână, ce permiteau accesul soarelui prin nișele din acoperiș și o filtrau către circumferința exterioară a fântânii,

oferindu-le călătorilor o lumină mai mult decât suficientă pentru a-și putea scoate apă din adâncuri.

– Jon? strigă Jones de mai jos. Vii?

Payne grăbi puțin pasul până când îl întâlni pe Jones în dreptul următoarei cotituri a scărilor.

– Escorta noastră era îngrijorată în privința ta. Acum o oră, Barnes a murit aici și polițiștii nu vor să se repete un astfel de eveniment.

– Le dau dreptate. Locul ăsta e infect.

– Plus că mai este și monument istoric. Polițistul mi-a povestit că, în timp ce papa Clement al VII-lea se ascundea la Orvieto, se temea că dușmanii lui i-ar putea întrerupe alimentarea cu apă. Pentru a preveni un astfel de eveniment, a ordonat să fie săpată această fântână. Mai exact, are un diametru cu puțin peste 13 metri și este adâncă de vreo 60.

– La naiba! Papei trebuie să-i fi fost tare sete.

– Nu era numai pentru el. Vezi cât de late sunt scările? Asta ca să poată intra și cirezile de animale fără să cadă. Practic, lor le era permis să bea direct de la sursă.

Payne se strâmbă.

– Asta-i destul de dezgustător. Nu-i de mirare că Barnes era stricat la burtă.

– Din fericire, orașul nu se mai folosește de fântână. Altfel, sunt sigur că apa lor ar avea un gust ciudat zilele astea.

– A, da și, mă rog, de ce?

În loc să vorbească, Jones îi arătă imaginea violentă care se contura dinaintea lor, în lumina naturală. Donald Barnes zăcea cu fața în jos în mijlocul fântânii, corpul său masiv fiind întins de-a latul la jumătatea podului de lemn care făcea legătura între cele două scări. Membrii poliției locale îl căutaseră prin buzunare și-l mișcaseră în căutare de indicii, iar sângele care i se prelingea din abdomenul sfârtecat picurase în apă și o colorase într-un stacojiu-închis.

Polițistul care conducea ancheta îi văzu apropiindu-se și încercă să-i oprească, pentru a nu-l vedea pe Barnes zăcând într-o baltă de sânge. Din păcate, nu reacționase suficient de rapid.

– Îmi pare rău, spuse el într-o engleză curată. Știu că trebuie să vă fie foarte greu.

Payne și Jones înclinară din cap, neștiind ce să zică.

Detectivul scoase un carnețel și un pix și începu interogatoriul:

– Am auzit că-l cheamă Donald.

– Da, răspunse Payne, Donald Barnes. Era american.

– Ca și voi, adăugă polițistul fără să-și ridice ochii din carnețel. Le notă și lor numele și adresele, apoi întrebă:

– Erați de mult prieteni cu victima?

– Nu tocmai. Abia l-am cunoscut azi, la funeralii. Payne îl studie pe polițist, așteptându-se la vreun soi de reacție. S-a oferit să ne ajute când am avut nevoie. Cu indicații, să ne dea o listă de locuri pe care să le vedem și așa mai departe. De asemenea, ne-a descris prăbușirea elicopterului care l-a ucis luni pe colegul vostru.

Polițistul dădu din cap, dar n-avu nici o altă reacție.

– Aveți idee din ce oraș este sau unde stătea?

Payne ridică din umeri.

– Cam în partea central-vestică a Statelor Unite, poate Nebraska. Cel puțin, asta scria pe tricoul lui. Și în ceea ce privește hotelul la care stătea nu vă putem ajuta. Nu-l cunoșteam așa de bine ca să știm.

Când Payne termină de vorbit, tânărul ofițer care îi condusese jos se apropie de detectiv. Îi șopti ceva în italiană, apoi ridică în dreptul ochilor o cheie împodobită cu monograma G.H.R. Detectivul zâmbi în fața unei asemenea descoperiri.

– Domnilor, am terminat aici?

Jones dădu din cap, apoi mînți.

– De fapt, ar mai fi ceva. Am făcut câteva fotografii cu Donald în fața catedralei. Am putea să luăm filmul drept amintire?

Detectivul se uită la cadavru și se încruntă.

– Aparat de fotografiat? N-am găsit nici un aparat de fotografiat. Nici un portofel sau altceva de valoare... După mine, aici este vorba despre o tâlhărie care a degenerat.

Payne și Jones știau că nu este adevărat, însă polițiștii erau ultimii oameni cărora să le zică asta. Dacă și-ar fi exprimat bănuielile, nu ar fi făcut decât să-și pună singuri bețe în roate.

Din păcate, până la urmă, tot și-au pus.

Când ieșeau din fântână, Jones mârâi:

– Asta n-a fost nici o tâlhărie, a fost asasinat!

Payne își croi drum prin mulțimea de gură-cască.

– Asasinat? De unde ți-ai dat seama?

– Pentru că este o coincidență prea mare ca să fie altfel. Orașul ăsta n-a mai văzut violențe de ani de zile, iar acum are deja trei morți în două zile. Plus că ultima victimă se întâmplă să fie cineva care avea dovezi de la locul prăbușirii elicopterului. Haide! Ce poate fi atunci?

– Ia stai să înțeleg, am început cu un caz și acum am ajuns să avem de-a face cu trei: doctorul Boyd, curățarea locului unde s-a prăbușit elicopterul și Donald Barnes.

– Da, cam așa stau lucrurile.

– La naiba! Nu prea ne pricepem la anchete.

Jones râse.

– Ai idee cu ce să începem?

Payne dădu din cap afirmativ.

– Hai să rămânem la problema cu Boyd, din moment ce el este motivul pentru care ne aflăm aici. Să presupunem că la poalele dealului era camioneta lui. Adică, nimeni nu a revendicat-o. Mai era și un elicopter al poliției care tot zbura deasupra lui și în zonă există deja zvonuri despre un jefuitor

de morminte. Asta înseamnă că fie a murit în explozie, fie se află încă în Orvieto ori a plecat din oraș în alt mod.

– De acord cu raționamentul tău până aici.

– Și, dacă nu are vreun complice, ori a scăpat cu o mașină furată, ori a făcut autostopul.

– Sau se deplasează cu mijloace de transport în comun.

– Și cum nu este nici un aeroport în oraș, sunt șanse să se fi urcat într-un autobuz.

Payne se uită la Jones, apoi amândoi spre rândurile de autobuze parcate în partea îndepărtată a piațetei. Câteva secunde mai târziu, se apropiară de terminalul cu un singur etaj care se afla în partea de nord-est a piațetei. Un autobuz argintiu avea motorul la ralanti, întârziat de portarul în vârstă care verifica biletele cu o mână în timp ce cu cealaltă le necăjea pe femei ciupindu-le de fund.

Jones spuse:

– O să vorbesc cu tipul de la ghișeu și o să-i arăt o fotografie de-a lui Boyd. Caută, te rog, o hartă, ca să știm și noi încotro mergem!

Payne se uită prin hol și zări un stativ cu broșuri sprijinit de perete. Ghiduri pentru restaurante, circuite de muzee și liste cu hoteluri – majoritatea în engleză. Un fluturaș pentru La Badia, un complex ecleziastic din secolul al XII-lea care fusese transformat în hotel, îi tot făcea cu ochiul. Amestecul de bârne și pereții calcaroși amintea de Antichitate, până când observă un televizor mic, înghesuit într-un micuț alcov de piatră. Ăsta strica tot efectul feng shui.

Payne așează broșura la loc și luă alta, cu Grand Hotel Reale. Acesta nu era la fel de bine întreținut ca La Badia, dar totuși dădea impresia că fusese cândva ceva aparte. Se minună de frescele frumoase din hol și de fântâna mare, sculptată într-o marmură de o nuanță ce...

– Jon? Ești gata?

Payne se întoarse spre Jones, care stătea lângă intrare.

– Da, vin într-o clipă. Vreau să...

Se opri în mijlocul propoziției, gândindu-se la Fântâna Sfântului Patrick. Lui Payne nu-i venea să creadă că îi luase atât de mult să facă legătura.

– Să ce? se apropie Jones de el. Am obținut niște informații bune de la ghișeu... Te simți bine? Pari derutat.

– Chiar deloc. De fapt, mă simt inspirat. Payne îi întinse broșura cu Grand Hotel Reale: Ce părere ai?

Acum, Jones era cel aiurit.

– Adică?

– Hotelul! Aici a stat Barnes?

Jones răsfoi broșura.

– Habar n-am! De ce?

– Mai știi ce a găsit polițistul cel tânăr în buzunarul lui Barnes?

Jones derulă în minte incidentul.

– O cheie cu inițiale pe ea, corect?

– Da și nu. Avea niște inițiale, însă nu ale lui. Scria G.H.R., nu D.B.

– Da, corect: G.H.R.! Dar ce are asta de-a face cu...

Și atunci înțelese ceea ce Payne pricepuse înaintea lui. Brelocul nu avea inițialele lui Barnes pe el, pentru că nu erau cheile lui. De unde să aibă un turist chei? De la un hotel. Și ce hotel din Orvieto avea inițialele G.H.R.? Grand Hotel Reale.

– Rahat! Crezi că polițiștii sunt deja acolo?

– Probabil că nu, presupuse Payne. L-au pierdut pe unul dintre ofițeri luni și restul sunt probabil la fântână. N-au cum să fi ajuns deja acolo.

– Deci? Licărul îndrăzneț din ochii lui Jones îi dădu de înțeles că intenționa să meargă acolo cu sau fără tovarășul lui. Ce zici?

Payne zâmbi.

– Cred că ar trebui să vedem cât îți ia să spargi o yală italienească.

28

Maria Pelati era o femeie chinuită, un arheolog cu o conștiință încărcată. Probabil că se afla în preajma celui mai important document scris vreodată și nu-i venea decât să-i dea foc. Dar cum să facă așa ceva? Dacă era real, avea să-i aducă mai multă faimă și avere decât ar fi crezut vreodată că este posibil. În același timp, știa că nu va putea să se bucure de toate acestea din cauza suferinței pe care pergamentul ar provoca-o lumii.

Din cauza descoperirii ei, un miliard de creștini ar pune brusc sub semnul întrebării existența lui Hristos.

Atâtea gânduri i se învârteau în cap, încât nici nu știa asupra căruia să se concentreze. Pergamentul. Ramificațiile sale. Crezurile ei. Adevărul era că avea nevoie să se gândească la toate, dar, înainte de a putea face asta, trebuia să-i adreseze doctorului Boyd o întrebare simplă. Și răspunsul lui o va ajuta să decidă cum să acționeze.

– Domnule, rosti ea încetișor. Sunteți sigur că pergamentul este real?

Șoapta ei îl sperie pe Boyd, care era pierdut în propriile gânduri.

– Cred că da, da. Trebuie să mai fac niște teste, ca să fiu sigur. Însă nu poți contesta măreția catacombelor, prea evidentă pentru ca asta să fie o păcăleală.

– Și traducerea dumneavoastră... este corectă?

– Se poate să fi interpretat greșit un cuvânt sau două. Însă mesajul de bază ar rămâne același. Însuși Tiberius l-a ales pe Iisus să fie Mesia evreilor și a făcut lucrul acesta pentru bunăstarea imperiului.

– Dar cum este posibil? Adică, cum se creează un mesia?

– Ăsta, drăguță, este un mister despre care nu se vorbește în pergament.

Fata dădu din cap în timp ce în mintea ei se învârteau o mie de întrebări.

– Și dumneavoastră? Ce credeți? E posibil să fie adevărat ceva din toate astea?

Profesorul făcu o pauză, dându-și curaj să răspundă.

– Iau în calcul și posibilitatea asta, deși am fost crescut în spirit creștin. Dar sunt cercetător, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu deschis spre o largă varietate de posibilități. Chiar dacă dovezile îmi contrazic convingerile. Tăcu un pic ca să reformuleze: Maria, adevărul este că am găsit pe cilindru sigiliul lui Tiberius și scrisul lui pe pergament, ceea ce ne dă suficiente motive să credem că el a compus acel mesaj. Și, dacă el l-a scris, atunci am fi nebuni să nu examinăm toate variantele, inclusiv posibilitatea ca el să fi găsit o metodă să-i reușească planul respectiv.

Maria înghiți în sec.

– Chiar dacă asta înseamnă că Iisus nu a fost Fiul lui Dumnezeu?

Boyd încuviință.

Preț de câteva secunde, încăperea se cufundă în liniște. Singurul sunet care putea fi auzit era zumzetul aparatului de aer condiționat. În cele din urmă, Maria anunță:

– Îmi pare rău, *professore,* nu cred că mai pot lua parte la toate astea!

După care, fără să aștepte răspuns, Maria ieși din bibliotecă și porni încet pe străzi, nebănuind că, în curând, avea să facă o descoperire-cheie în plimbarea ei prin Milano.

*

Turiștii se minunau de priveliștea de pe acoperișul *Il Duomo* în vreme ce Maria Pelati stătea într-un colț, nemișcată, asemenea uneia dintre cele 2 245 de statui de marmură ce împodobeau catedrala. Într-o zi obișnuită, fata s-ar fi pierdut printre ceilalți oameni care priveau clopotnițele ce se înălțau spre cer sau s-ar fi gândit la cei 511 ani necesari construirii ei. Dar aceasta nu era sub nici o formă o după-amiază obișnuită.

După ce se gândi vreo oră la pergament, fata ieși din transă și constată că era leoarcă de transpirație. Ca să se răcorească, se lăsă ușor de pe panta înclinată la 30 de grade a acoperișului din plăci de ardezie până la portalul care ducea spre una dintre clopotnițe, însă nu dădu nici de adierea, nici de umbra pe care le căuta. „La naiba cu toate astea, gândi ea. Probabil că oricum o să ajung în iad pentru că am găsit pergamentul, așa că măcar să stau undeva la aer condiționat cât mai am ocazia."

Maria trecu de un șir elaborat de statui care reprezentau un amestec de sfinți, cavaleri și păcătoși într-o varietate de atitudini. În ciuda măiestriei cu care fuseseră executate, nici una dintre acestea nu-i atrăsese atenția până când se apropie de ultima, un bărbat cu alură maiestuoasă, într-o togă fluturândă. În mod ciudat, ceva din figura lui îi păru familiar. Arcuirea buzelor, sclipirea detașată din privire, proeminența arogantă a bărbiei. Zâmbetul îngâmfat de pe...

– O, Dumnezeule! exclamă dându-și seama ce vede. *Omul care râde!*

Uluită de descoperire, Maria se gândi să alerge înapoi și să-i spună doctorului Boyd, dar își dădu seama că, dacă nu căuta bine informații în biserică, profesorul o să insiste să revină la fața locului – de data asta, el fiind cel care să se intereseze. Și voia să evite acest lucru.

Gândindu-se repede, se hotărî că modalitatea cea mai ușoară de a obține informații despre statuie ar fi o discuție cu

unul dintre ghizi. Numai pe acoperiș erau câțiva, așa că se infiltră într-un grup de lângă cea mai înaltă clopotniță și ascultă ce povestea ghidul.

– Turnul se ridică la aproape 112 metri deasupra piațetei, o înălțime uluitoare dacă ne gândim la vârsta acestei clădiri remarcabile. Pentru a înțelege cât de sus ne aflăm, haideți să ne îndreptăm spre marginea acoperișului...

Când grupul începu să se pună în mișcare, Maria se apropie de ghid, un bărbat la vreo 30 și ceva de ani.

– Mă scuzați, i se adresă ea în italiană. Mi-ați putea răspunde, vă rog, la o întrebare?

A fost destul să o privească o dată în ochii ei căprui, înfocați, că uită de grup.

– Da, ăă, desigur! Orice vreți să știți, răspunse acesta.

– Mulțumesc! Îl luă de braț și-l trase deoparte. Este o statuie aici, care mi se pare cunoscută. Mi-ați putea spune ceva despre ea?

Ghidul rânji încrezător.

– Cu cea mai mare plăcere. Lucrez aici de aproape cinci ani. Știu totul despre locul acesta.

– Totul? E extraordinar pentru că este un loc atât de vast.

– Mie-mi spui, se dădu tipul grozav. Are cam 158 de metri în lungime și e lat de vreo 75. Asta înseamnă mai mult decât un teren de fotbal. De fapt, este a treia catedrală din lume ca mărime.

– Și totuși știi atât de multe despre ea. Ești foarte inteligent!

Tânărul se umfla în pene.

– Despre ce statuie vrei să afli detalii? Știu povești despre fiecare dintre ele.

Maria arătă către *Omul care râde.*

– Ce poți să-mi spui despre asta?

Ghidului îi dispăru repede zâmbetul strengăresc.

– Nu prea multe. Ăsta este unul dintre puținele obiecte încă învăluite în mister. La început, când m-am angajat, l-am

întrebat pe curatorul muzeului local despre statuia asta, iar el mi-a zis că este un artefact vechi din biserică, datând cu sute de ani dinaintea celorlalte statui ale edificiului. Plus că e făcută dintr-un alt tip de piatră decât restul. Cea mai mare parte din *Il Duomo* este făcută din marmură albă de Carrara, dar nu și statuia asta. E făcută din marmură, dar străină solurilor italiene. Singurul loc în care se poate găsi acest tip de marmură este un sat micuț de lângă Viena.

– Austria? Asta-i cam ciudat.

Tânărul era de aceeași părere.

– Și mai ciudată este amplasarea monumentului. Uită-te la celelalte statui din jurul ei. Îți pare că aparține grupului? Celelalte reprezintă zbaterea omului de rând în căutarea lui Dumnezeu, dar nu și el. Și e *orice,* dar nu țăran. Și totuși cineva din biserică a decis să-l așeze aici, la capătul rândului. De ce au decis asta nu știm.

Maria închise ochii și se gândi din nou la catacombe. Acolo, la fel ca și aici, *Omul care râde* părea că nu se potrivește deloc cu ce era în jur. Mai întâi, în mijlocul scenei cu răstignirea lui Hristos, rânjind cu răutate. Apoi, pe cufărul sculptat de mână, ce conținea pergamentul lui Tiberius. Și acum, apariția sa de neînțeles la Dom.

Era un făcut ca statuia cu personajul ăsta să apară peste tot unde nu-și avea locul. Dar de ce? Sau, mai degrabă, cine era?

– Încă o întrebare și te las în pace. Ai vreo bănuială cu privire la identitatea lui?

Ghidul ridică din umeri.

– Singurul indiciu pe care l-am găsit este o literă de pe inel.

– Literă? Ce literă?

Ghidul arătă spre mâna statuii.

– Nu prea ai cum să vezi de jos, de aici. Omul care curăță monumentele a observat lucrul ăsta anul trecut. Însă nu avem nici o idee dacă litera respectivă este inițiala personajului sau a artistului, sau nici una, nici alta.

– Ce literă este? Întrebă fata. A, B, C?

– Litera P, de la Paul.

„Sau de la Paccius“, își zise ea în gând. Însuflețită de această posibilitate, îl sărută pe ghid pe ambii obraji.

– Mulțumesc! Mulțumesc mult! Asta este litera pe care speram să mi-o spui.

– Da? De ce tocmai asta?

Însă, în loc să-i răspundă, Maria alergă într-un suflet să-i dea vestea cea bună doctorului Boyd, convinsă că descoperise dovada identității *Omului care râde.*

29

Nick Dial deschise fermoarul mapei și scoase încetișor tot ce conținea. Înăuntru avea un panou portabil pentru informații, pe care-l umpluse cu o serie de fotografii, notițe și hărți.

După ce îl atârnă în secția de poliție libiană, încercă să-și dea seama ce trebuia să adauge. Categoric, niște fotografii cu Narayan. Poate niște instantanee cu arcada însângerată în prim-plan. De asemenea, își notă că trebuie să realizeze conexiuni cu cazul Jansen, stabilind asemănările, indiferent cât de ridicole i-ar părea. Știa că ipoteza cea mai absurdă se dovedea, cel mai adesea, a da roade.

Verificând partea lui Jansen din panou, primul lucru care îi sări în ochi fu pielea de pe corp, fără răni. De ce să o bați sălbatic pe a doua victimă, încât să-i sfâșii spatele, dar să nu te atingi de prima victimă? La Jansen n-au mai avut timp, i-a speriat ceva și au fugit? Ori, conform tiparului pe care Dial îl mai văzuse și în alte cazuri, cu cât criminalul ucide mai multe victime, cu atât devine mai degajat.

„Sau poate, își zise în gând, nu înseamnă că a prins curaj." Poate că ținea de religie; avea o semnificație care-i scăpa lui. Ca să verifice, se hotărî să-l sune pe Henri Toulon la sediul central al Interpolului, pentru a obține mai multe informații despre moartea lui Hristos.

– Henri, spuse Dial, cum te simți, bătrâne, după o noapte de băutură?

Toulon îi răspunse mahmur.

– De unde știi că am băut? Te-ai întors în Franța?

– Nu, dar mereu ești după o noapte în care ai băut.

– *Oui,* este adevărat!

– Ai apucat să cauți informații despre chestia aia cu Shakespeare de care am vorbit?

Toulon dădu afirmativ din cap, părul prins în coadă dansându-i ca un ciucure.

– Da, și mi-am dat seama că-i o prostie. O porcărie care să te îndepărteze de adevăr.

– Speram să aud asta de la tine. Intuiția îmi spunea să merg pe pista religioasă a cazului, așa că asta am și făcut. M-aș fi ars rău de tot dacă mă luam după *Hamlet.*

Toulon zâmbi în vreme ce-și duse o țigară neaprinsă la gură.

– Mai era ceva?

Dial se uită la fotografiile de la autopsia lui Narayan.

– Da! Victima de aici e diferită de cea din Danemarca. Mă gândeam că poate ai niște teorii pe tema asta.

– În ce fel diferă?

Dial trasă cu degetul urmele de pe spatele fotografiat al lui Narayan.

– Ăsta a fost bătut cu un fel de bici. Adică bătut rău de tot! Am găsit mai mult sânge decât piele.

– Victima a fost flagelată?

– Flagelată? Asta este denumirea din *Biblie?*

– Așa îi zice toată lumea. Era așa de frecventă în vremea aceea, încât Ioan nici măcar nu a trebuit s-o explice în Evanghelia sa. La versetul 19.1, Ioan scrie: „L-au luat pe Iisus și L-au flagelat". Nici nu intră în detalii. Toată lumea știa ce înseamnă.

– Toată lumea, în afară de mine, mormăi Dial. Cum arăta instrumentul?

– Se folosea un bici numit *flagellum.* În latină, înseamnă bici mic.

– Nu-i deloc mic după rănile lui Narayan. L-a sfâșiat până la mușchi.

Toulon încuviință.

– Asta era și intenția. *Flagellum* este un bici din piele cu niște bile mici la capăt. Erau făcute din os sau o greutate de metal, unele aveau niște gheare micuțe precum cârligele de pescuit. Astfel, atunci când soldații trăgeau biciul, ca să lovească din nou, rupeau bucăți de carne.

– Barbară practică!

– Dar des întâlnită. De fapt, în felul ăsta îi slăbeau rezistența condamnatului, ca să poată muri mai repede pe cruce. Perversă practică, dar cumva o făceau din milă.

Năuc, Dial clătină din cap la auzul unei asemenea logici. Nu era nimic milostiv la rănile acelea. În locurile unde carnea lui Narayan era sfârtecată, se vedea cutia toracică.

– Și cam cât dura flagelarea?

– Legea romană stabilise să fie aplicate 40 de lovituri de bici. Majoritatea soldaților se opreau la 39, adică cu una mai puțin.

– Tot ca să-și arate cumsecădenia?

– Exact! După aceea, un *patibulum* – bârna orizontală a crucii – era legat de umerii victimei, poziționat chiar în dreptul cefei.

– Ca o bară de forță?

– Da, exact cum sunt acelea de la sala de fitness, numai că aceea era mult mai grea. Avea probabil în jur de 55 de kilograme.

Dial își notă 56-57 de kilograme.

– Și?

– Apoi, era obligat s-o care până la *stipes crucis* – adică scândura verticală a crucii –, care era deja bine bătută în pământ.

– Și aceea cât mai cântărea?

– De două ori mai mult decât *patibulum*-ul.

Dial notă că întreaga cruce ar fi fost mult prea grea ca să poată fi cărată de un singur om.

– Din curiozitate, de ce artiștii îl reprezintă pe Hristos purtând crucea întreagă, și nu doar o bârnă?

– Pentru că așa este mult mai dramatic. Chiar și Mel Gibson a folosit o cruce întreagă în filmul său, deși ar fi fost fizic imposibil pentru Hristos să poarte o astfel de cruce după flagelare. De fapt, a și căzut de trei ori pe drumul spre Golgota.

– Corect! Uitasem de asta. Și avea mâinile legate, nu? Deci n-avea cum să-și amortizeze căderea. A dat cu fața de pământ.

– Fără îndoială! De fapt, mulți se folosesc de acest lucru pentru a explica desfigurarea facială care apare pe Giulgiul din Torino. Imaginea prezintă o ruptură clară la nivelul nasului.

Dial dădea din cap, surprins de orientarea pe care o căpătase cazul său. Era în Libia, lucra la un dosar din secolul al XXI-lea, însă discuta despre răstignire, Giulgiul din Torino și cicatricile faciale ale lui Hristos ca și când erau lucruri relevante în ancheta sa. Uimitor era însă că erau chiar relevante. Nu doar relevante, ci și esențiale. În sfârșit, aflase semnificația nasului spart al lui Jansen. Poate că nu fusese un accident. Poate că era așa pentru a-l face să semene mai mult cu Hristos.

– Mai ai ceva de întrebat, Nick? Am neapărat nevoie de o pauză de țigară.

– Un lucru și gata! Ce știi despre istoria crucificărilor?

Toulon umezi capătul țigării neaprinse, încercând să-i savureze gustul.

– Se presupune că practica a fost inventată de persani, care au transmis-o cartaginezilor, și aceștia romanilor. În general, lumea crede că pedeapsa a fost inventată de romani, dar ei doar au practicat-o și îmbunătățit-o. Ajunseseră așa de specializați, încât obișnuiau să pună pariu pe ora exactă la care victima va muri, ținând cont de vreme, de vârstă și de cât mâncase. Aveau o vorbă: „Atârnă-i sus și întinde-i tare". Apoi, puneau rămășag.

– Asta chiar că pare sadic.

– Poate pentru tine. Dar pentru ei era un rău necesar într-o lume nedreaptă. Cel mai rapid și eficient mod de a-și rezolva problemele.

Dial se gândi la comentariul lui Toulon, întrebându-se dacă aceeași concepție sadică se aplica și în cazul pe care îl ancheta. Dacă era așa, ce probleme puteau rezolva aceste crime?

Ceva mai târziu, Omar Tamher bătu la ușă și aruncă o privire în camera micuță. Se aștepta să-l vadă pe Nick Dial lucrând la masă, nu plimbându-se de colo-colo ca un leu în cușcă.

– Pot să intru? întrebă politicos Tamher. N-aș vrea să...

– Nici o problemă. Gândesc mai bine când mă mișc. Cred că are legătură cu circulația cerebrală.

Musafirul dădu din cap că îl înțelege.

– Eu gândesc mai bine când stau desculț... Circulă aerul printre degete.

Dial se uită în jos și văzu că Tamher era în picioarele goale.

– Interesant!

Tamher râse când se apropie de panoul lui Dial.

– Mă rog, folosim orice funcționează. Uite, de exemplu, panoul tău. N-aș putea folosi metoda asta aici. Prea mulți ochi curioși.

– Colegii de serviciu?

Bărbatul clătină din cap.

– Militarii.

Dial nu știu ce să-i răspundă, așa că tăcu.

– Mai stai o zi, Nick? Dacă da, ar fi indicat să-ți iei materialele la hotel. Dacă le lași aici peste noapte, nu se știe ce-ar putea să dispară.

Dial îi confirmă că a înțeles aluzia. Accesul lui era garantat printr-o înțelegere a Interpolului cu Libia, dar asta nu însemna că era și bine-venit.

– Mulțumesc pentru sfat!

De data asta, Tamher nu mai zise nimic.

– Din pură curiozitate, dac-ar fi să plec în seara asta, ai fi dispus să mă ții la curent?

Tamher acceptă.

– Cât timp ești dispus să-mi întorci favoarea.

– S-a făcut!

Tamher voia să-i spună că nu avea nimic împotriva lui, dar că acesta era felul lui de a-și proteja noul prieten de guvernul libian. Însă Dial îl asigură că a înțeles, fără alte explicații. Era american, și asta îl făcea, pe rând, cel mai iubit/urât mamifer de pe pământ, în funcție de țara unde ajungea și ce zi a săptămânii era.

De fapt, era unul dintre motivele pentru care își păstrase tot ce lucrase în mapa panoului portabil. Îi oferea libertate de mișcare și-i permitea să plece în orice moment. Cum avea să facă mai târziu în noaptea aceea.

30

Doctorul Boyd știa că, în cele din urmă, Maria se va întoarce la bibliotecă. Ceea ce-l îngrijora însă era starea ei mentală când va reveni. Își aminti ce simțise el când a tradus inițial pergamentul – era îngrozitor să ai senzația că îți distrugi propria religie – și era convins că Maria se confrunta cu o dilemă morală chinuitoare dat fiind că tânăra era cu mult mai religioasă decât el.

Totuși, își dădu seama că nu avea timp să o ajute în a-și depăși criza spirituală, nu când soarta creștinismului stătea în mâinile lui. Asta însemna că trebuia să nu se mai gândească la starea ei și să se concentreze doar asupra singurei probleme din lume care conta: Cum să procedeze cu pergamentul?

Până să găsească răspuns la întrebare, Maria năvăli în sala de conferințe.

– *Professore,* izbucni ea, n-o să vă vină să credeți ce-am văzut!

Încurcat de entuziasmul ei, Boyd îi făcu semn să ia loc. Nu se aștepta s-o vadă așa. Credea că o să revină copleșită de vinovăție, nu vioaie ca o majoretă.

– Te simți bine? Ai avut cumva o cădere nervoasă?

– Cum? Nu, n-am avut nici o cădere nervoasă. De ce mă întrebați asta?

– Ei bine, ești exuberantă și...

– Și ce? N-am voie?

– Bineînțeles că ai voie. Dar, când ai plecat de aici, erai dărâmată.

– Aveam și de ce. Am plecat de aici fără speranță, dar m-am întors când mi-am reconfirmat credința. Am găsit dovezi noi, care s-ar putea să contrazică tot ceea ce știm.

– Dovezi noi? întrebă profesorul neîncrezător. Și unde ai găsit aceste noi dovezi?

– La Dom, răspunse Maria. Am fost la catedrală să mă regăsesc un pic. M-am gândit că, dacă tot voiam să meditez asupra existenței lui Dumnezeu, acolo este probabil cel mai nimerit loc din Milano. În orice caz, eram sus, pe acoperiș, încercând să rezist în căldura ca de iad, când l-am văzut.

– L-ai văzut? Cât de cald era pe acoperiș?

– Nu pe Dumnezeu! Nu l-am văzut pe Dumnezeu. L-am văzut pe *Omul care râde.*

– Te mai întreb o dată, câte grade erau acolo sus?

– Nu în carne și oase. Am văzut o statuie a *Omului care râde* la *Il Duomo!*

– Stai puțin! Vorbești serios?

– Da, vorbesc serios! Prietenul nostru din catacombe este pe acoperișul catedralei.

– Cum? Dar asta nu are nici un sens. Catedrala nu a fost construită de romani, în Antichitate. De fapt, dacă îmi amintesc bine, Domul a fost construit pe la 1300.

– Stați așa, n-am terminat! zâmbi Maria, bucuroasă că are ocazia să-i fie dascăl profesorului. *Omul care râde* are o literă sculptată pe inel. Nu avem nici o garanție că aceasta este de fapt inițiala numelui *său,* dar cred că-i foarte posibil să fie așa.

– Ce literă? întrebă el. Este cumva litera P?

Fata dădu din cap, ușor dezamăgită că profesorul ghicise așa repede.

– P de la Paccius, corect?

Bătrânul ridică mâna să-i oprească avântul:

– Poate, dar nu cu certitudine. Nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii. Este necesar să găsim dovezi concludente înainte de a merge mai departe.

– Zău, *professore,* cine altcineva să fie? Tiberius i-a ordonat lui Paccius să-i pună schema în aplicare în Iudeea, iar noi avem pergamentul care dovedește asta. Mai târziu, în același an, Paccius a dispărut cu totul din cărțile de istorie romane. Asta *nu poate fi* o coincidență. Vă spun eu, Paccius este *Omul care râde. Sigur* el este!

Boyd se frecă la ochi, analizând teoria fetei. Argumentele ei aveau logică, excepție făcând un singur amănunt.

– Maria, nu vreau să-ți stric buna dispoziție, dar aceste noi informații despre Paccius nu fac altceva decât să consolideze cazul împotriva lui Hristos. Înseamnă că Paccius a primit pergamentul și apoi s-a dus în Iudeea să ducă la bun sfârșit acel complot. Și sugerează, de asemenea, că a obținut niște rezultate remarcabile, încât Tiberius s-a simțit obligat să-l onoreze construindu-i un altar sub Orvieto.

– E adevărat, recunoscu fata, dar cred că dumneavoastră vă scapă sensul general, nu mie. Am plecat de aici supărată, plină de îndoieli în privința lui Dumnezeu, Hristos și toate celelalte lucruri în care am crezut. Ca să-mi adun gândurile, m-am dus la cea mai apropiată biserică și am căutat alinare în casa Domnului, sperând să găsesc ceva, orice care mă va ajuta să trec prin această criză personală. Și ce să vezi? Mi-a ieșit în cale o piesă imensă din acest joc de puzzle. Și mai ziceți că nu sunt misterioase căile Domnului! *Santa Maria!* N-o să mă mai îndoiesc niciodată de Dumnezeu!

Îl privi pe Boyd și citi în ochii lui că el se îndoia încă.

– Știu că mă credeți nebună și că treaba asta a fost o coincidență. Dar eu cred sincer că a fost un semn de la Dumnezeu să mai caut și să nu renunț niciodată la El. Și, în sufletul meu, știu că, dacă voi face așa, totul va fi bine.

Peste câteva minute, la fel de extaziată în urma descoperirii ei de la Dom, Maria reluă:

– Știți, îmi este foarte clar că am găsit ceva! Adică, simpla dovadă istorică pe care o avem este năucitoare. Dacă luăm în calcul atentatele asupra noastră, minciunile din ziar și statuia de la catedrală, obținem toate elementele unei conspirații de primă clasă.

Boyd o privi fix cu ochii albaștri ca de gheață. Maria trecea de la o stare la alta: acum părea că-și caută liniștea sufletească, acum era sfidătoare.

– Și totuși crezi că e doar un truc.

– Nu tot, sublinie ea. Cred că am găsit catacombele și pergamentul. Dar nu cred că Iisus a fost un personaj „contrafăcut". Sunt dispusă să accept alte chestii cu puține dovezi, dar, când vine vorba despre religia mea, este nevoie de mult mai multe dovezi pentru a mă convinge că mă înșel.

– Sincer, cred că aș fi fost dezamăgit dacă mi-ai fi prezentat alt punct de vedere.

– Serios?

– Bineînțeles! Nu uita că au trecut două milenii de când a fost scris pergamentul și în acest răstimp s-au petrecut câteva evenimente majore, pe care Tiberius nu le-ar fi putut anticipa. În orice caz, sper că vei fi în continuare deschisă la minte câtă vreme vom căuta dovezi. După ce vom fi strâns toate datele, ne putem așeza în liniște și cugeta la ceea ce s-a întâmplat cu adevărat acum două mii de ani. Apoi, putem să abordăm problema consecințelor împreună. De acord?

– S-a făcut! zise fata, mulțumită că profesorul îi înțelesese punctul de vedere. Să ne apucăm de treabă!

Folosind dovezile pe care le găsiseră, cei doi schițară o cronologie a evenimentelor, încercând să înțeleagă cum se îmbinau toate elementele din teoria lor.

*

Anul 32 d.Hr.

• Tiberius simte intenții de răscoală printre sclavii din Iudeea.	• *Dovadă pergamentul de la Orvieto*
• Tiberius plănuiește să profite de Cel Promis.	• *Mențiune în pergamentul de la Orvieto*
• Tiberius îi trimite un mesaj lui Paccius în Insulele Britanice.	• *Document găsit la Bath*
• Paccius se întoarce la Roma și ia parte la complot.	• *Paccius = omul care râde???*

Anul 33 d.Hr.

• Paccius merge în Iudeea să pună planul în aplicare.	• *Nu se confirmă deocamdată.*
• Paccius își folosește autoritatea ca să-L manipuleze pe Iisus.	• *Cum? E nevoie de dovezi.*
• Iisus devine Mesia în ochii maselor.	• *Ce rol a avut Paccius?*
• Tiberius folosește influența lui Iisus pentru finanțarea Imperiului.	• *Cum s-a putut asta???*

Anul 34 d.Hr. – 37 d.Hr.

• Paccius dispare; nu s-a mai auzit niciodată de el.	• *Mister istoric*
• Tiberius echilibrează bugetul Imperiului.	• *Dovedit de cărțile de istorie*
• Tiberius devine instabil mental; lasă Roma pentru Insula Capri; zvonuri de mână criminală privind moartea lui	• *Moare în 37 d.Hr. (sufocat de un soldat roman?)*

Boyd comentă:

– Un calcul estimativ mă face să cred că Tiberius a scris acest pergament cu aproximativ opt luni înainte de moartea lui Hristos. Astfel, Paccius a avut timp suficient să-l citească, să se întoarcă la Roma și să ajungă în Iudeea pentru a-și începe misiunea. Indiferent care ar fi fost aceea!

– Nu înțeleg însă de ce simțea Tiberius că Iudeea era atât de importantă. Egiptul reprezenta sursa cea mai stabilă de hrană pentru Italia datorită agriculturii sale, iar Grecia contribuia imens prin cultură. Dar Iudeea? Nu avea decât nisip și populație furioasă.

Boyd cântări afirmația Mariei.

– Doar dacă motivul nu era *ăsta.* Poate că a ales Iudeea tocmai pentru că era atât de problematică. S-o fi gândit că, dacă îi modelează pe iudei, ca să zic așa, atunci cu restul Imperiului ar fi floare la ureche.

Maria se încruntă.

– Adică Iudeea a fost un fel de teren de încercare?

Profesorul dădu afirmativ din cap, mulțumit de formularea ei.

– Tot mai trebuie să verificăm prezența lui Paccius în Iudeea și ce intenționa să obțină la urma urmei, dar cred că ipoteza asta sună rezonabil, nu? Acum, nu ne rămâne de făcut decât să completăm o parte din golurile tabelului nostru.

– Ei bine, știm ceva, nu? Uitați aici: „Să le hrănim nevoia cu bucatele alese de noi, îngăduindu-le să se desfete la sosirea Mântuitorului lor... fiindcă noi știm că nu este un zeu, ci un simplu pion pe care noi l-am ridicat la nivelul lui Jupiter". Asta înseamnă că Tiberius voia să creeze un zeu fals pentru Ierusalim. De fapt, voia ca ei să creadă că Mesia a venit.

– Da, drăguță, e evident lucrul ăsta, dar cum faci așa ceva? Mai departe, Tiberius spune: „Trebuie să nu existe îndoială printre evrei, să vadă cu ochii lor săvârșindu-se ceva divin, o faptă magică, atât de mistică, încât generațiile viitoare îi vor cânta pe veci măreția...". Asta înseamnă că el plănuia să însceneze ceva în public, ceva ce ar elimina orice urmă de scepticism chiar și din partea celor mai duri cinici.

– Cum ar fi un miracol?

– Sau măcar o scamatorie impresionantă. Reține că, prin definiție, miracolul este un eveniment ce contrazice legile

naturii, privit ca un act divin. Și am un sentiment ciudat că romanii nu au avut parte de ajutorul Celui de Sus în acest caz.

– Ce ne zic cărțile de istorie? Dacă trucul lui Tiberius a funcționat cu adevărat, trebuie să existe o mențiune a acestui „miracol" în folclorul biblic.

– M-am gândit deja la asta, drăguță, dar relatările despre viața lui Iisus sunt atât de diverse, încât ne-ar fi imposibil să separăm realitatea de ficțiune. Numai în Evanghelii se vorbește despre 36 de minuni, de la transformarea apei în vin la Cana până la mersul pe apă la lacul Genezaret. Și, după părerea mea, nici unul dintre acele evenimente nu a lăsat impresia pe care o dorea Tiberius. Dădu din cap complet încurcat, apoi urmă: Mai mult chiar, nu trebuie să uităm ce reprezintă Noul Testament. Este material de propagandă ce intenționa să-i convertească pe oameni la creștinism, nu o carte cu evenimente ce a fost scrisă de mâna Domnului... Până și papa ar fi de acord cu treaba asta.

Maria știa ce reprezenta sau nu Biblia, însă tonul lui Boyd îi păru aspru, iar explicația, chiar dacă exactă, prea dură. De exemplu, Evangheliile. Fata știa că scrierile lui Matei, Marcu, Luca și Ioan detaliau viața lui Iisus, iar majoritatea creștinilor credeau că acele povești erau adevărate. Totuși, ceea ce nu remarcau majoritatea oamenilor era că Evanghelia după Ioan diferea de celelalte evanghelii în ceea ce privește *câteva* evenimente importante din viața lui Hristos, însemnând că mari părți din Evanghelie erau greșite deoarece se contraziceau. Mai mult, știa că mulți cărturari moderni pretindeau că Evangheliile după Matei, Marcu și Luca erau scrise la aproape 40 de ani după răstignire de bărbați care nu l-au cunoscut niciodată pe Hristos (deși unii dintre cărturarii creștini timpurii n-ar fi de acord cu asta). Ceea ce însemna că nici una dintre scrieri nu era o relatare din proprie experiență despre viața lui Iisus. În schimb, se bazau pe zvonuri, povestiri și

exagerări care fuseseră transmise de-a lungul a două generații de tumult religios.

Totodată, constatase că a patra Evanghelie, cea după Ioan, era scrisă de un autor necunoscut, deși unii învățați extremiști au emis teoria că aceasta fusese practic scrisă de Lazăr, bărbatul despre care se spune că a fost înviat de Hristos. Și, dacă era adevărat, versiunea lui asupra vieții lui Hristos ar fi fost mai mult decât părtinitoare.

„Ia stai puțin, gândi fata. Oare acesta să fie miracolul pe care-l căutăm?"

Întrebă:

– Ce ziceți de Lazăr? Iisus l-a readus la viață, la patru zile *după* ce fusese înmormântat.

– Hm, recunosc că am uitat de asta. Cred că, de fapt, acesta este genul de eveniment la care se gândise Tiberius, ceva ce ar fi fost de neexplicat. Din păcate, minunea cu Lazăr nu s-a desfășurat pe o scenă mare din Ierusalim, locul în care Tiberius voia ca iudeii să-și descopere Domnul. De aceea, mă îndoiesc să fi fost episodul acesta.

– OK, spuneți-mi: care dintre minunile lui Iisus a avut loc efectiv în Ierusalim?

– Drept să-ți spun, nici una dintre minunile Lui nu pare să întrunească toate criteriile. Nici una dintre ele nu a avut impactul pe care îl dorea Tiberius.

– Adică?

– Cred că omitem ceva. Trebuie să mai săpăm până când găsim un fapt, indiferent cât de mare sau de mărunt, care să vină în sprijinul teoriei noastre.

Frustrată, Maria se lăsă pe spate în scaun.

– Asta sună cam dur, domnule! Adică sunt atâtea locuri în care am putea căuta. Ar fi mult mai ușor dacă am avea o idee de unde să începem.

– Așa este, dar nu așa stau lucrurile în realitate. În domeniul ăsta, nimic nu îți este dat mură-n gură sau lăsat să zacă

la vedere, așteptând ca tu să-l bagi în seamă. Pur și simplu, nu merge așa.

Însă în acest caz Boyd se înșela, deoarece răspunsul pe care îl căutau era chiar în fața lor. De fapt, stătea pe masă, în fața lor.

31

Deschis în anii 1930, Grand Hotel Reale fusese cândva cel mai elegant hotel din oraș. Astăzi, frescele pictate de mână ce împodobeau odinioară holul hotelului erau decolorate, rezultatul mâinilor puse pe pereți, al petelor de tutun și anilor de neglijență. Și la fel de șterse arătau zidurile pe afară, după cum remarcară Payne și Jones când înconjurară hotelul ca să ajungă la intrarea din spate. Câteva minute mai târziu, erau deja în camera lui Barnes, unde găsiră niște șosete pe care să le folosească pe post de mănuși ca să nu lase amprente, și nu dură mult până să descopere ceva interesant.

– Ia te uită, spuse Jones. Uite ce-avem noi aici!

Payne se întoarse și-l văzu pe Jones în genunchi, pe podea, ridicând un pistol Beretta de nouă milimetri. După ce îi verifică piedica, mirosi țeava, încercând să afle dacă fusese folosit recent.

– L-am găsit sub pat. Miroase a curat.

– Pistolul sau șoseta?

Tovarășul lui se făcu că nu-l aude și îi întinse arma.

– Oare de ce o avea la el?

Payne o luă tot cu mâna băgată în șosetă. Chiar dacă mănușile improvizate aduceau a teatru de marionete, pistolul n-avea ce căuta în contextul acela.

– Cine știe? Călătorea singur într-o țară străină. S-ar putea să-l fi luat cu el pentru apărare.

Jones ridică din umeri în timp ce continua să caute prin cameră.

– Că veni vorba de apărare. O să-l împrumut eu pentru orice eventualitate.

– N-am nimic împotrivă. Dar să n-aud că i-ai luat cu împrumut ceasul sau portofelul. Am venit pentru film, și atât.

Payne dădu din cap afirmativ în vreme ce cotrobăia prin valiza lui Barnes. Era plină de cămăși, pantaloni scurți și o gamă diversă de articole de toaletă.

– Și, după ce găsim filmul, ce facem?

– Plecăm. Nu știu de ce, dar locul ăsta îmi dă o stare proastă.

Zâmbind, Payne ridică o geantă cu fermoar și chicoti.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci, hai să plecăm!

Payne îi aruncă geanta lui Jones care verifică toate cele trei cutii cu filme de 35 de milimetri.

– Dacă avem noroc, pe unul dintre astea găsim scena de ieri, cu prăbușirea elicopterului.

– Și, dacă n-avem noroc, s-ar putea să-l vedem pe Donald făcând plajă în tanga.

– Doamne, Dumnezeule, sper că nu. Nu cred că totuși CIA ne va plăti în plus pentru asta. De fapt, cred că ei vor... la naiba!

Figura lui Payne căpătă o expresie confuză pe când încerca să-și dea seama cum de tovarășul lui trecuse de la CIA la înjurat și întrebă:

– Ce vrei să zici? Doar nu crezi că vor să...

La naiba! Abia când Payne auzi zgomotul, înțelese despre ce vorbea Jones. O cheie fusese vârâtă în broască, iar mânerul răsucit scârțâia.

– Ah, rahat! repetă șoptit Jones. Rahat! Rahat! Rahat!

Payne reacționă imediat, împingându-l pe Jones spre ușă și zorindu-l s-o blocheze. Între timp, se uită roată prin cameră

căutând ceva ca o baricadă cu care să-i poată bloca pe eventualii musafiri – cel puțin până găseau o altă soluție.

– Patul, murmură Payne. Mut patul!

Se aruncă peste saltea, apoi împinse totul, însă era mai greu decât își închipuise. Picioarele patului scrijeliră lemnul dur al podelei, scoțând un sunet de parcă 10.000 de unghii zgâriau o tablă.

– *Polizia! Aprire!* strigă unul dintre bărbații din hol și bătu cu atâta putere în ușă, încât Jones simți în piept vibrațiile acesteia.

– Știm că sunteți înăuntru! strigă un altul în engleză. Deschideți sau tragem în broască!

Jones făcu ochii mari, dându-și seama că practic i-ar fi tras lui sub centură. Disperat, strigă:

– Dacă trageți, ostaticul o încurcă!

– Ostaticul? șopti Payne. Nu mai face glume, hai să m-ajuți!

Jones se duse lângă Payne în celălalt colț la camerei și împreună mutară dulapul de modă veche, proptindu-l între piciorul patului și cel mai apropiat perete. În felul ăsta, ușa s-ar mai fi deschis doar cu dinamită. Lucru care îl îngrijoră pe Jones.

– Minunat! mormăi el. Acum, nu mai pot intra, dar nici noi nu avem cum să ieșim.

– Ba ieșim. Relaxează-te! Ai puțină încredere!

Dar Jones nu era singurul care-și pierdea răbdarea. Și polițiștii se enervaseră. Demonstrară acest fapt izbind în ușă cu un berbece improvizat. Lovitura răsună ca o bubuitură de tun din al Doilea Război Mondial, însă nici măcar nu clinti baricada.

Jones începu:

– Și acum ce facem? Ușa era singura cale de ieșire, însă acolo sunt ei.

Bum!

– Nu-ți face probleme, nu ieșim pe ușă. Ci pe aici!

Jones urmări cu privirea încotro arăta Payne și își dădu seama că se referea la fereastra-vitraliu din baie.

– Nici pomeneală! Nu încăpem prin aia. Mai ales că tu ai fundul mare.

Payne se uită la fereastră câteva secunde.

– Mă pricep să apreciez dimensiunile în spațiu și eu zic că trecem, inclusiv fundul meu.

Bum!

– Nici gând, îl contrazise celălalt. Mai ales că nu suntem singuri.

Jones îi atrase atenția asupra mișcării din spatele ferestrei. Umbra unui cap de om. Cineva încerca să se uite în cameră. Fără să știe că urma să aibă un șoc.

– Nici o problemă, se lăudă Payne.

Apoi, fără avertisment, se lansă spre fereastră, lovind cu picioarele înainte, precum într-un salt de arte marțiale. Sticla se împrăștie la contact, aruncând în jur cioburile multicolore ca o explozie la o fabrică de dropsuri. Polițistul aflat de partea cealaltă mai că înghiți bucăți din sticlă și vârful pantofului lui Payne. Din păcate, fața lui opri avântul lui Payne, împiedicându-l să treacă prin fereastră. O clipă mai târziu, el se prăbușea pe gresie, într-un ropot melodios de cioburi.

Jones se repezi la el râzând și-i zise:

– La naiba, Jon! Trebuie să mai exersezi aterizarea!

Acesta stătu un pic să-și revină.

– Cred că ai dreptate.

– De curiozitate, de ce nu ai folosit scaunul de la birou ca să spargi fereastra?

Payne se ridică și încercă să-și scuture sticla din păr.

– Părinții mei obișnuiau să mă ducă forțat la biserică în fiecare săptămână și eu stăteam acolo întrebându-mă cum ar fi să zbor prin vitralii și să fug. N-am încercat niciodată, până acum.

Bum! Bubuiala din ușă îi aduse la realitate.

Se strecurară repede pe fereastră și apoi peste polițistul leșinat, reușind să ajungă la Ferrari fără să fie văzuți. Cât îl aștepta pe Jones să descuie mașina, Payne observă că îi curgea sânge din vreo 20 de locuri – avea zgârieturi pe brațe și picioare. Brusc, ideea cu săritul prin fereastra-vitraliu nu i se mai părea așa de strălucită.

– O să te rog să oprești la primul magazin pe care-l vezi. Trebuie să mă bandajez!

– S-a făcut! Ar trebui să fie destule de aici până la Perugia.

– Perugia? Ce naiba este la Perugia?

– A, nu ți-am spus? Când te uitai după hărți în stația de autobuz, eu am aflat încotro a luat-o Boyd. Tipul de la ghișeu știa exact despre cine vorbeam înainte chiar de a-i arăta poza, de parcă fusese deja întrebat aceeași chestie de vreo sută de ori.

– Și?

– Și Boyd a plecat la Perugia, un oraș mic, cam la două ore de aici.

La 20 și ceva de kilometri de Orvieto, au găsit o benzinărie unde Payne a reușit să se panseze. S-a dus la baie să-și spele tăieturile în timp ce Jones i-a cumpărat niște pansamente și ce-a mai găsit. A apărut în cinci minute la toaletă, aducând o trusă de prim ajutor și un exemplar din ziarul local.

– Grăbește-te, îl anunță Jones. Trebuie să ajungem undeva.

– Iar la închisoare?

Făcu din cap că nu și-i arătă ziarul.

– La locul unui nou accident.

Payne se uită în oglindă și încercă să citească titlurile. Din păcate, două lucruri îl împiedicară. Scrisul în oglindă era orientat de la dreapta la stânga, parcă era dintr-o revistă de dislexici și afurisitul de text mai era și în italiană.

Însă tot reuși să înțeleagă ceva din fotografiile de pe prima pagină. Știi vorba „o imagine face cât o mie de cuvinte"? Ei bine, pozele respective valorau milioane pentru că erau grafice.

În adevăratul sens al cuvântului. La modul că l-ar fi făcut și pe un măcelar să i se întoarcă stomacul pe dos. În mare, imaginea centrală reprezenta caroseria arsă a unui autobuz, dar Payne văzu și niște brațe și picioare ieșite din vehiculul avariat în niște unghiuri imposibile. I se păru că observă și un cap căzut, prins sub un panou metalic imens. Nu știa dacă era într-adevăr așa, părul și carnea parcă se topiseră și rămăsese numai craniul.

Totul – oameni și obiecte – era făcut scrum.

Payne trase adânc aer în piept, simțind că-i fierbe sângele de nervi.

– Nu-mi zice că e autobuzul lui Boyd!

Dar Jones nu-i răspunse. Furia și încrâncenarea de pe fața lui spuneau destul.

32

Unul dintre neajunsurile majore când te folosești de cafeaua espresso ca să ai energie este efectul ei supărător asupra vezicii urinare. Cel puțin, asta era concluzia Mariei Pelati când ieși din toaleta de la bibliotecă a doua oară într-o oră. Se îndreptă spre cele două rânduri lungi de chiuvete. Chiar atunci, un individ masiv sări din cabina din colț și o apucă din spate, acoperindu-i gura în vreme ce o țintuia cu corpul de perete.

– Să nu scoți un sunet, o amenință în italiană. M-ai înțeles? Liniște!

În mod normal, Maria ar fi reacționat imediat. L-ar fi mușcat de mână, călcat pe picior și ar fi țipat. În acest caz însă, a decis să n-o facă. Nu știa sigur de ce – poate din atitudinea lui sau doar intuiția –, dar simțea că nu-i vrea răul. Avea senzația stranie că era acolo s-o ajute.

O anunță:

– Dacă promiți să taci, îți dau drumul, altfel rămânem așa! O privi fix câteva secunde, fără să se miște, așteptând decizia ei. Spune-mi, poți fi calmă?

Maria confirmă din cap.

– Bun, mormăi el, descoperindu-i gura. Sper că nu te-am speriat, însă era important să vorbesc cu tine cât mai repede și între patru ochi.

– Trebuia să vorbești cu *mine?* De ce?

– De ce? Pentru că ești într-un foarte mare pericol.

Pericol. Cuvântul îi aduse în minte retrospectiva ultimelor două zile. Mai întâi, împușcăturile neașteptate din elicopter, apoi căderea de pietre urmată de urletele victimelor din autobuz care încercau să scape și mirosul grețos de carne arsă.

– Cine ești? întrebă ea. Cine te-a trimis să vorbești cu mine?

Un surâs amar i se ivi bărbatului pe buze.

– Nu-ți mai amintești de mine, așa-i? Sunt paznicul care te-a lăsat să intri în bibliotecă, cel cu care ai flirtat.

Roși toată de jenă.

– Tu ești? Parcă erai în uniformă.

Paznicul confirmă din cap, bucuros că-și amintea ceva.

– Mi s-a terminat tura acum o oră și ai noroc, pentru că exact atunci mi-am dat seama că ești în pericol.

– Pericol? Ce fel de pericol?

– Vrei să spui că nu știi? Bărbatul cu care ai venit azi este cap de afiș pe toate posturile la știrea zilei. Știi că este căutat de poliție în toată Europa?

„La naiba!" înjură fata în gând. Păstrându-și sângele rece, zise:

– Sigur faci o confunzie. Îl cunosc de foarte mulți ani și *nu* este infractor, este un profesor vestit.

– La TV, au arătat mai multe fotografii de-ale lui, l-am recunoscut.

– OK, murmură fata, să spunem că ai dreptate. Ce propui să fac?

– Nu se pune problema ce cred că ar trebui să faci, am făcut deja!

Maria simți că-i stă inima în loc.

– Adică?

– Cum i-am văzut poza, m-am întors, ca să fiu sigur că încă mai este aici. Apoi, am așteptat să pleci de lângă el – nu

am vrut să fii luată ostatică – și am anunțat poliția locală. Cu puțin noroc, acum îl arestează.

Un val de panică o cuprinse pe Maria. Fără să stea prea mult pe gânduri, dădu să fugă spre ușă, sperând să-l poată anunța pe Boyd până nu era prea târziu.

– Degeaba, nu poți ieși de aici fără cheie.

Fata apăsă clanța, dar, așa cum o avertizase paznicul, ușa nici nu se mișcă.

– Nu ai nici un drept să mă ții încuiată aici! strigă ea. Nici un drept!

– De fapt, am tot dreptul. Te-am lăsat să intri fără nici un act de identitate, așa că eu răspund pentru tine. Veni spre ușă, sperând să o calmeze. Hai să așteptăm aici până sosesc autoritățile, apoi putem lămuri totul. Nu-i mai bine așa?

Maria oftă, apoi îi zâmbi cât de dulce putu.

– Poate că ai dreptate. Adică, toate chestiile astea m-au derutat complet. Sunt atât de obosită că nici nu mai gândesc limpede. Nu știu! Poate, cel mai bine este să așteptăm aici.

Paznicul se bucură de schimbarea atitudinii ei și făcu un pas înainte să o aline. Dar, în clipa în care se apropie, Maria îi trase un genunchi în prohab. Lovitura fu așa de neașteptată și de puternică, încât paznicul se chirci de durere, dându-i astfel Mariei șansa de a-l doborî cu o lovitură urâtă de picior în bărbie, care-l aruncă grămadă jos.

– Sau poate nu, se amuză ea,

Maria îi luă cheile și fugi să-l avertizeze pe Boyd. În mai puțin de un minut, își strânseră toate materialele și ieșiră din sala de conferințe. Dar n-au fost suficient de rapizi. O echipă de intervenție SWAT italiană intra deja în clădire pe ușile din față ale bibliotecii. Fără să se simtă descurajați, cei doi o luară în direcție opusă și se năpustiră spre ieșirea din spate, sperând că vor ieși nevăzuți. În zona toaletei pentru femei, paznicul lovit apăru împleticindu-se, vrând să le țină calea.

– Stați pe loc! strigă acesta.

Dar n-aveau de gând să-l asculte. Boyd îl lovi primul în cap, folosind cilindrul din bronz al lui Tiberius pe post de crosă. Apoi, Maria îl culcă iarăși la pământ cu un rever puternic aplicat cu dicționarul latin pe care-l ținea în brațe.

– Doamne, ce mi-a priit să-i dau una, pufni Boyd.

– Nu-i așa? La mine e a doua oară când îl pocnesc.

Dispoziția li se schimbă rapid când văzură câțiva polițiști intrând pe ușa din spate.

Boyd se blocă:

– Suntem prinși la mijloc!

– Nu dacă o luăm în sus. Maria îl conduse spre cea mai apropiată scară și-i făcu semn: Luați-o înainte! Încerc să-i întârzii pe tipii ăștia.

– Nu fi prostuță, draga mea...

– Plecați! îi ordonă fata. Pe dumneavoastră vă caută mai mult decât pe mine. Fugiți! Hai!

Maria ascultă o vreme pașii lui Boyd, apoi își îndreptă toată atenția spre ușa din capul scării. Alese una dintre cheile paznicului și o încercă în broască, însă fără succes. Înjură încet, apoi probă pe rând alte trei, dar nu reuși. În sfârșit, la a cincea încercare găsi cheia potrivită și apucă să încuie ușa cu puțin înainte ca poliția să ajungă acolo.

– Gata! strigă ea bucuroasă, luând-o în sus pe scări să-l ajungă din urmă pe Boyd. Îl găsi repede, așteptând-o la etajul al doilea.

O anunță:

– Ferestrele au gratii și scara din față este închisă pentru renovare. Numai pe aici se poate urca sau coborî.

– Nu sunt lifturi de serviciu?

– N-are lift, clădirea e prea veche.

Fata căzu un pic pe gânduri.

– Ce se repară?

Boyd arătă în sus.

– Acoperișul! Îl refac.

– Așa-i! Am văzut la venire. Haideți, am o idee!

Înviorată, Maria porni înainte pe scări cu o asemenea viteză, încât Boyd abia putu să țină pasul cu ea. Ajuns sus cu răsuflarea tăiată, profesorul se sprijini de perete.

– Vă simțiți bine? întrebă ea.

– Nu, gâfâi el fără aer, dar îmi revin.

– Sigur? Pentru că...

Își pierdu concentrarea când auzi voci și pași chiar sub ei. Folosi repede cheile pazniculuiui ca să deschidă ușa de serviciu spre acoperiș, apoi îl ajută pe Boyd să iasă exact când urmăritorii dădeau să-l apuce de gleznă. Ca prin minune, Boyd reuși să scape, lovindu-l pe primul polițist cu cilindrul peste mână, după care Maria îi trânti ușa în față.

– Asta-i a doua oară când scap de voi, îl tachină ea în italiană. Trebuie să fiți mai rapizi în reacții dacă vreți să puneți mâna pe o femeie!

În replică, agenții din echipa SWAT îi adresară vreo două înjurături și încercară să spargă ușa.

– Sfinte Doamne, șopti Boyd, încă străduindu-se să-și recapete suflul. Par foarte enervați.

– Vă par enervați acum? Stați să scăpăm de aici. O să fie de-a dreptul înfuriați!

Boyd pufni în râs văzând-o cum se suie pe scara înaltă de vreo șase metri, care ducea până la o trapă din tavan, și trage zăvorul de metal. *Psssss,* șuieră la deschidere trapa etanșă, urmată de o explozie de lumină naturală care o orbi pe moment, dar nu o deranjă. Era mai bucuroasă ca niciodată că vede soarele.

– Este sigur? întrebă Boyd. E în regulă?

– O clipă! Se uită dacă nu există surprize pe acoperiș și-l anunță: Stăm bine!

– Slavă Domnului! răsuflă ușurat Boyd, urcând încet spre acoperiș. Peste câteva secunde, întrebă: Și acum? Ne așezăm și așteptăm?

– Să așteptăm? Nicidecum! Deocamdată, o să desfac șuruburile de la scară, ca să eliminăm calea de acces și să nu poată urca.

Boyd o privi scurt și apoi râse în hohote.

– Ești sigură că nu ai mai fost fugărită de poliție până acum? Pentru că pari în elementul tău.

Fata ridică din umeri.

– E suficient să te uiți la filme și ești pregătit pentru orice.

– Sper să ai dreptate, pentru că situația noastră este încă nesigură... sau nu-mi spui ceva?

Maria se amuză de ironia situației și-l liniști cu un zâmbet încrezător.

– Toți avem *niște* secrete, nu-i așa, profesore Boyd?

În scurt timp, desprinse scara și o ridică pe acoperiș. Tot ca să-i întârzie pe polițiști, fata blocă zăvorul cu legătura de chei, un truc pe care-l învățase dintr-un film cu Bruce Willis.

– Asta ar trebui să-i țină pe loc! râse ea.

Boyd nu comentă, însă faptul că zâmbea era un semn bun. Se speriase mai devreme că face infarct, văzându-l cum se sufocă.

– Sper că vă simțiți mai bine, pentru că o să aveți nevoie de toată forța ca să scăpăm.

– Ia spune-mi la ce te-ai gândit?

În loc să-i răspundă, fata îl ajută pe Boyd să se ridice în picioare și-l aduse până la marginea clădirii înalte de aproximativ 30 de metri.

– Dacă vă simțiți în stare, mă gândesc că am putea încerca să sărim.

– Ce?! Mă iei peste picior!

Maria îi arătă un tub metalic lung, care cobora într-un unghi de 70 de grade de la acoperiș până la o zonă plană, aproape de bază. Scopul acelui tobogan era să ajute la îndepărtarea materialelor nedorite pe durata renovării. În loc să care

molozul pe scări în jos sau să-l azvârle de sus, muncitorii aruncau resturile pe tobogan, iar acestea cădeau într-un tomberon.

Fata îi explică:

– Am văzut când am mers la *Il Duomo.* Mă gândesc că, dacă ține cărămizi și scânduri, poate să ne țină și pe noi.

Boyd bătu cu palma în tub, încercând să-și dea seama cam la ce greutate rezistă. Apoi, făcu niște calcule, se uită la grămada de moloz de la capăt și înțelese că aterizarea ar fi confortabilă.

– Bine, drăguță, sunt gata să încerc, deși cred că ar fi mai bine să coborâm pe rând. N-are sens să riscăm coborând amândoi.

– Absolut de acord!

– Atunci, nu mai trebuie decât să hotărâm cine-i primul. În majoritatea situațiilor, aș urma regulile cavalerești și aș insista ca doamnele să treacă întâi, dar...

– Minunat! Mie mi se pare grozav!

Apucându-se de partea de sus a toboganului fără să mai aștepte confirmarea lui Boyd, Maria se azvârli cu elanul de care avea nevoie ca să alunece. După pornire, alunecarea pe burlan era ca o cursă de bob la Olimpiada de Iarnă. La sosire, a fost puțin mai dur decât se aștepta – se trezi azvârlită cu picioarele în față într-o movilă de lemne și var –, dar mai bine așa decât împușcată pe un acoperiș de o echipă SWAT înfuriată.

După ce se scutură de praf, se uită spre acoperiș și-i făcu semn lui Boyd că totul este în ordine. Bărbatul dădu din cap cu inima îndoită, trase aer în piept și se avântă prin tunelul de evadare, un detaliu de-a dreptul plictisitor în comparație cu întâmplările prin care aveau să treacă ulterior.

De fapt, aventura lor abia începea, iar nebunia abia de acum urma.

CAPITOLUL 33

Jones știa puțină italiană, așa că reuși să înțeleagă articolul despre explozia autobuzului, care se pare că nici n-a fost o explozie. Conform ziarului, doctorul Boyd nu era doar un profesor/impostor/hoț, ci și un specialist în evadări/muniții capabil să arunce în aer un autobuz în fața a aproape jumătate din numărul total de polițiști din Italia, fără să fie rănit sau prins. Bună treabă, nu?

Articolul mai pretindea că Boyd a tras și a doborât și un elicopter, a deturnat primul autobuz care ieșea din oraș și apoi a fugit pe un drum de țară pe care polițiștii au reușit să-l blocheze. După o confruntare de scurtă durată, Boyd a detonat un dispozitiv, omorând pe toată lumea, mai puțin pe el, și a reușit să scape în răstimpul cât forțele eroice ale poliției își riscau viața încercând să-i scoată pe pasagerii răniți din acel infern.

Payne începu să râdă auzind prezentarea din ziar a faptelor, pentru că știa că sunt numai baliverne. Cel mai rău lucru pe care îl putea face un criminal era să ucidă un polițist, pentru că astfel garanta o intervenție polițienească motivată, un grup care căuta răzbunare chiar dacă pe parcurs însemna să încalce legea. De ce? Pentru că poliția înțelegea că, dacă nu riposta rapid, orice golănaș cu pistol ar începe să creadă că poate ucide un polițist și scapă basma curată, iar eventuala victimă următoare să fie partenerul polițistului sau chiar el.

De aceea, Payne știa că povestea din articol scârțâia. Nu se putea ca un efectiv întreg de poliție să înconjoare un autobuz deturnat de un ucigaș de polițiști și să-l lase să scape. Nici vorbă! Așadar, cum a supraviețuit Boyd? Și ce tip de explozibil a folosit de a putut arunca în aer autobuzul, iar el a scăpat nevătămat? Cu nici unul dintre cele cunoscute de Payne nu reușeai asta, iar el le știa pe toate.

Oricum, astea erau doar câteva dintre gândurile care-i treceau prin minte lui Payne când asculta detaliile articolului. La fel se întâmpla și în cazul lui Jones, pentru că acesta insistă să meargă să vadă locul accidentului înainte să se întunece.

Ca să ajungă acolo, la mai puțin de 15 kilometri de benzinăria unde Payne se pansase, au trebuit să iasă de pe drumul principal și să intre pe un drum de țară greu de parcurs și cu un autobuz, darămite cu un Ferrari. La mică distanță de locul respectiv, o baricadă din lemn îi opri. De jur-împrejurul barierei erau plante, flori și câteva zeci de fotografii lăsate de familiile victimelor în amintirea acestora. Unii pot să se distanțeze într-o fracțiune de secundă de imagini ca acestea, trecând pe lângă ele ca și când ar fi indicatoare rutiere sau cutii poștale. Însă Payne nu era genul. Părinții săi muriseră pe când era adolescent, loviți de un șofer beat, așa că, de câte ori vedea un buchet de flori la marginea drumului, mereu cădea pe gânduri. Desigur că Jones știa lucrul acesta despre Payne, astfel că se dădu jos din mașină și îndepărtă singur bariera.

Cu timpul, Payne observase că, în momentele când își amintea de părinți și se întrista, depășea mai ușor deprimarea dacă asculta muzică. Și, cum mai aveau de mers doar câteva minute până la locul accidentului, se hotărî să încerce sistemul audio din mașină.

Din păcate, singurele posturi de radio care se prindeau în mijlocul munților Apenini aveau doar cântece triste, cu Andrea Bocelli și Marcella Bella. Nu asta ar fi vrut să audă. Trecând

de la un post la altul, spera să găsească totuși ceva mai săltăreț, când Jones îi strigă de lângă barieră:

– Dă înapoi! Revino la ăla dinainte!

Payne făcu cum i se spuse, sperând să nu dea peste muzică de operă când răsucea tunerul. Spre surprinderea lui, nu era deloc muzică, ci vocea unui prezentator italian care turuia un buletin de știri. Putea fi vremea sau starea traficului rutier. Payne ghicea doar, pentru că nu știa o boabă italiană, numai ce auzise în serialul *Clanul Soprano.* Se pare însă că anunțul respectiv, indiferent despre ce era, îi plăcea lui Jones, și asta după rânjetul care i se conturase pe față, mare cât o zi de post. Au trecut mai bine de două minute până când Jones a închis aparatul, scutindu-l pe Payne de tortura tonalității lui Pavarotti sau a oricărui alt grăsan care urma să cânte.

– N-o să-ți vină să crezi, spuse Jones, dar Boyd tocmai a fost zărit în Milano.

Payne își dădu ochii peste cap.

– Mda, aș vrea eu!

– Jur că asta au anunțat, Jon! Că tocmai a fost zărit în Milano. Polițiștii au încercat să-l prindă, dar a scăpat. Din nou.

– Stai puțin, vorbești serios? Cum a scăpat?

– A dispărut de pe acoperișul bibliotecii. Și, fii atent, este însoțit de o femeie!

– Boyd a luat un ostatic?

Jones negă.

– Nu, și-a luat un partener! Se pare că ei doi sunt complici.

34

Crucificarea din Danemarca nu prea făcu mare vâlvă în Statele Unite și el nu putea să înțeleagă de ce. Crima avea toate ingredientele pe care le caută americanii la o știre – o execuție brutală, locație vestită, iar victima era un preot de la Vatican – și totuși singura menționare fusese o relatare scurtă a agenției Associated Press. Nu apărea nimic în ziare sau reviste ca: *USA TODAY*, *The New York Times* și *National Enquirer*.

Doamne, ce se întâmpla cu oamenii ăștia? Oare filmele de groază și jocurile lor video îi făcuseră într-atât de insensibili la violență, încât nu le mai păsa de răstignirea unui preot? Pe cine trebuia el să ucidă pentru ca lumea să-i acorde toată atenția? Pe afurisitul de președinte?

Evident, își dădu seama că ar fi fost prea mult. Voia, pe cât posibil, să atragă cât mai multă atenție fără să înceapă o vânătoare de oameni. Doar așa ar fi putut el și partenerii lui să-și pună în aplicare planul.

Aveau nevoie de atenție, nu de intervenție. Un reflector fără căldură.

Pentru el, cea de-a doua crimă reprezenta un pas în direcția bună. CNN trimisese o echipă de filmare la Tripoli și în Nepal, sperând să obțină o reacție de la familia regală. Reportajul lor apăru pe ecran la buletinele de știri din Statele Unite și, mai departe, fu preluat sub formă de articol de 90% din ziarele din America de Nord, incluzând orașele cele mai

importante. Nu era acoperirea de prima pagină pe care o preconizaseră, dar totuși era suficient ca să fie luat în considerație de Vatican, ceea ce reprezenta de fapt scopul primordial al crimelor.

Erau presați de timp și riscurile prea mari. Era cazul să strângă șurubul.

Poreclit Sfântul marcator din cauza prenumelui său, Orlando Pope[1] era unul dintre cei mai buni jucători de baseball. Lovea cu sete, alerga cu viteză și făcea toate lucrurile mărunte care duceau la victoria echipei sale. Pe scurt, era genul de jucător pe care clubul îl cocolea.

În pauza dintre campionate, două echipe – Boston Red Sox și New York Yankees – făceau tot ce le stătea în putință să-l convingă să semneze cu ei. Nu doar pentru a pune mâna pe Pope, ceea ce ar fi fost o mare lovitură, ci ca să nu intre în echipa adversă, fapt care era și mai important, după cum gândeau ei. De ce? Pentru că, în baseball, nu exista rivalitate mai mare decât între echipele Red Sox și Yankees. Se urau jucătorii între ei, fanii de asemenea, până și orașele de unde proveneau.

Cele două echipe erau ca Sparta împotriva Atenei, doar că se luptau cu bâte, nu cu lănci.

Timp de aproximativ o lună, echipele și-au licitat ofertele alternativ. Întâi, zece milioane, apoi cincizeci, o sută de milioane și mai mult. În cele din urmă, Pope a semnat cu Yankees și astfel a devenit inamicul public numărul 1 în Beantown[2].

Ca printr-un capriciu al sorții, echipele nu erau programate să joace în Boston până în weekendul acesta. Avuseseră un meci la începutul campionatului în New York și mai aveau de disputat vreo alte douăsprezece spre sfârșitul anului, dar

[1] Joc de cuvinte în engleză, nume de familie des întâlnit, dar și „ papă“ (n. tr.)
[2] Orașul fasolei – poreclă dată orașului Boston (n.tr.)

confruntarea aceasta era meciul pe care oricare iubitor de sport îl aștepta în New England.

Pope sosea la Boston și aveau să-i vină de hac.

Orlando Pope ura lumina reflectoarelor și toată atenția care i se acorda, fiindcă era cel mai bine plătit jucător din lumea sporturilor. Îi plăcea să fie pe teren, unde avea încrederea și talentul de a străluci, însă ura treaba asta în viața personală. Crescuse într-o familie mixtă din Brazilia – tată negru, mamă albă –, ceea ce-l făcuse să aibă probleme de identitate. Era negru? Era alb? Era ambele? Până la urmă, nu se simțea în largul lui în nici un grup, așa că își petrecea majoritatea timpului singur, citind și uitându-se la filme, înconjurat de luxul apartamentului personal, în loc să se bucure de statutul său de erou în New York.

Pentru el, oamenii creau probleme, așa că se ținea departe de toată lumea, pe cât putea.

Pizza pe care o comandase de la localul DeJut întârziase 40 de minute și era nervos. Cumpărase un DVD cu un film nou, *Lecția,* și nu voia să-l pună până când nu-i venea mâncarea. Nimic nu-l enerva mai mult decât întreruperile atunci când încerca să facă o treabă.

Era tentat să sune și să facă o reclamație, când auzi o bătaie la ușă. Cu portofelul în mână, Pope descuie yala și îndepărtă lanțul, fără să se uite pe vizor.

A fost cea mai mare greșeală din viața lui.

În hol erau patru bărbați. Diferiți față de cei din Danemarca sau Libia, dar un cvartet cu același obiectiv. Să ridice ținta, s-o ducă la o locație dinainte stabilită și să o bată în cuie pe cruce.

Liderul grupului ținea o armă cu electroșocuri Taser M-Series și-l electrocută pe Pope în piept, înainte ca acesta să poată reacționa. Arma trimise un val de curent electric prin tot sistemul nervos central al lui Pope, provocându-i o

contracție necontrolată a mușchilor. Un moment mai târziu, unul dintre cei mai buni atleți din lume zăcea pe podea, în poziție fetală, incapabil să se protejeze în vreun fel.

De acolo era simplu. Să-l care pe Pope până la camionetă, să-l ducă la locația dinainte stabilită și apoi să aștepte anunțul știrii. Și, ah, ce impact o să aibă!

O să fie ca o ultimă fază de atac pentru a marca un eseu, cel mai important de până atunci.

Fiecare crimă era un indiciu. Fiecare indiciu ducea la un secret. Secretul avea să schimbe lumea.

În cele din urmă, Vaticanul nu va mai putea face nimic, fiind complet neajutorat.

Forțat, în sfârșit, să-i cinstească strămoșul la 2 000 de ani după eveniment.

35

Joi, 13 iulie
Milano, Italia

Ca să ajungă în nordul Italiei, Payne și Jones trebuiau să parcurgă o distanță de câteva sute de kilometri. Din fericire, datorită limitelor de viteză generoase de pe autostradă și puterii ca de Formula 1 a modelului Ferrari condus de ei, au ajuns în Milano la miezul nopții. Era prea târziu ca să developeze filmele lui Barnes, însă mai puteau face ceva investigații pe teren. Așa încât, fără să piardă timp, s-au dus direct în campusul Universității Catolice.

Jones începu:

– Mai întâi, trebuie să aflăm dacă Barnes a fost prins. Ce-ar fi să spionez prin jur, să încerc să vorbesc cu niște reporteri, timp în care tu poți să cercetezi zona și să vezi cum putem intra? Dacă nu ne iese nimic, s-ar putea să trebuiască să ne strecurăm înăuntru.

– Da, glumi Payne, mai bine ne-am grăbi că, dacă lucrurile continuă ca până acum, Boyd ar fi în stare să arunce în aer biblioteca numai ca să ascundă dovezile!

Amuzat, Payne trecu pe lângă aleea din dreapta și observă câțiva polițiști care se uitau la un tub colector de ghenă și la un container. Nu voia să aibă de-a face cu ei, așa că, fără să se oprească, o luă spre intrarea principală, sperând că vor

fi mai puțini polițiști de partea cealaltă a clădirii. Atunci, îl remarcă agentul de pază de la intrare, care stabilea cine intră și cine nu, ca un gardian mătăhălos de la o discotecă pus să asigure ordinea. Într-o fracțiune de secundă, Payne își schimbă planul de atac. În loc să intre pe ascuns, hotărî să profite de namila fără creier și să se dea drept invitat.

Payne nu avea la el insignă sau ceva care să pară cât de cât oficial, deci trebuia să scornească o chestie destul de gogonată și credibilă. Exista posibilitatea ca gardianul să nu știe engleză, cum nici el nu vorbea italiană, și putea să profite de șansa asta. Miza pe faptul că o să-l deruteze pe gardian în așa hal, încât acesta îl va lăsa înăuntru numai ca să scape de el. În ideea asta, se duse direct la el și, cu un accent sforăitor, vorbi pe nerăsuflate, prezentându-se ca fiind de la ambasada britanică și a venit să-i apere drepturile legale domnului doctor Boyd. Gardianul nu păru alertat de faptul că vorbise à la Ringo Starr, era plin de pansamente și ascundea la brâu un pistol furat. Se uită la el, ridică din umeri și-l pofti înăuntru fără alte întrebări.

Payne inspectă pe furiș parterul, încercând să găsească un indiciu care să-l lămurească de ce se afla Boyd la bibliotecă. Bănuia că era ceva suspect, deoarece toaleta pentru femei era sigilată cu bandă galbenă pe care scria „POLIZIA". Dar asta i se părea și mai ciudat, știind că Boyd era prea deștept și n-ar fi făcut nimic care să-l dea de gol, cum ar fi să intre la toaleta femeilor. Doar dacă incidentul nu avea legătură cu tipa misterioasă despre care se vorbise la radio. Poate că se ascunsese acolo? Să fie ea oare motivul pentru care Boyd fugea ca să se salveze după atâția ani de jonglat cu Interpolul?

Indiferent care era situația, Payne trebuia să afle ce s-a întâmplat acolo.

Temându-se să nu fie prins, se strecură spre ușă, neștiind ce o să găsească. Un cadavru? Niște pete de sânge? O femeie stâlcită în bătaie? În cel mai rău caz, spera să prindă din zbor

vreo bârfă picantă despre Boyd și partenera lui, însă nu văzu decât un criminalist care lua amprente. Dezamăgit, se răsuci pe călcâie și dădu să se îndepărteze din ușă când cineva îl prinse de braț.

– Unde duci tu? întrebă un bărbat cu un puternic accent italian.

„Fir-ar să fie", gândi Payne. Agentul de pază de la intrare i-a anunțat probabil pe polițiști și se pregăteau să-l dea afară. Payne întoarse capul, așteptându-se cumva să vadă un pistol îndreptat asupra lui. În schimb, văzu un tip mărunțel, cu față zâmbitoare și un păr negru, numai cârlionți.

Surprins din cale-afară, Payne începu să se bâlbâie:

– Eu, doar eram, ă...

– Doar ce? Fugeai fără să te prezinți?

Încurcat, Payne rămase pe loc, uitându-se la individul din fața lui care era cu aproape 30 de centimetri mai scund decât el, îmbrăcat cu un costum gri-deschis și cămașă albă, apretată. La buzunarul hainei, avea agățată o legitimație, dar scrisul era microscopic și în italiană, așa că nu știa ce reprezintă.

Continuă tot el pe un ton vesel:

– Păi, dacă tu nu vorbește, vorbește eu! Mă cheamă Francesco Cione. Prietenii mei vorbitori de engleză îmi spun Frankie. Sunt corespondentul de presă al universității și, numai să mă vezi cum merg, îți închipui că-s cel mai alergat om din tot Milano – cel puțin astăzi, nu?

Și, în momentul acela, Payne știu că Frankie i-ar fi cel mai bun aliat.

Se gândi repede și șopti:

– Chiar ești omul de presă în cazul Boyd?

Intrigat de tonul confidențial, Frankie, la rândul lui, se uită în jur ca să nu fie curioși.

– Da, reprezint universitatea în relația cu presa. De ce întrebi?

Payne ridică un deget în dreptul buzelor.

– Șșșt! Nu aici! Putem vorbi undeva?

– În secret? șopti tânărul. Da, pot să fac asta. Pot să fac *orice.* Urmează-mă!

Payne nu avea ce să-i spună – deocamdată, nu știa despre ce îi va vorbi. Dar risca prea mult să rămână pe hol cu o duzină de polițiști în jur, care l-ar fi putut vedea. Și apoi, știa că, dacă tot are de găsit o explicație pentru Frankie, până străbăteau coridoarele lungi ale bibliotecii spre un loc mai retras, o să aibă timp să încropească o poveste credibilă despre ce căuta el aici.

Frankie îl duse într-o sală de lectură micuță, plină până în tavan cu stive de cărți legate în piele. Aici, întrebă:

– Despre ce este vorba, un secret, nu?

Payne replică tot cu o întrebare:

– Ai idee cine sunt?

Băiatul scutură din cap.

– Un gardian mi-a zis că ești de la ambasada britanică, dar, după ce te-am auzit vorbind, știu că se înșală. Ești american, așa-i?

– Foarte bine! îl felicită Payne. Înseamnă că ești mai deștept decât gardianul.

Zâmbind la auzul tentativei de compliment, Frankie zise:

– Păi, spune-mi cine ești?

– Nu încă, o să ajungem la *asta* imediat! Mai întâi, vreau să știu un lucru. Îți place serviciul tău? Adică, am impresia că ești capabil să faci mult mai mult. Te văd făcând știri, nu ajutându-i pe alții să le transmită. Și știi ceva? Pot să mișc lucrurile ca să se întâmple asta. Dacă ți-ar plăcea.

Interesat, Frankie îl pofti să ia loc.

– Cum, doar nu ești magician? Faci o scamatorie și îmi aranjezi viața?

– Ce-ai zice să mă ajuți pe mine și echipa mea să-l prindem pe doctorul Boyd? Nu o acțiune de culise, ci una în care participi activ la prinderea lui. Te-ar interesa?

Aproape că saliva când îi răspunse:

– Dacă m-ar interesa? *Mamma mia!* Am încercat toată noaptea să-i ajut pe polițiști, dar n-au fost deloc receptivi. De ce ai nevoie?

– Imediat îți spun, dar, înainte de asta, o să-mi trebuiască ajutorul tău pentru un fleac.

– Îți trebuie ajutorul meu înainte să te ajut. Cam confuză situația, nu crezi? Ce-ți trebuie?

– De fapt, vreau doar să m-ajuți să bag înăuntru un prieten cu care lucrez.

– Doar atât? Asta se rezolvă, pot să mă ocup și cu ochii legați la spate.

Manevra suna dureros, dar Payne nu-i corectă expresia ca să nu-l demoralizeze. În schimb, îi dădu toate datele și-i spuse cum să-l găsească pe Jones.

– Dar hai totuși să mă prezint oficial acum! Mă numesc Jonathon Payne și lucrez pentru CIA.

– CIA? se arătă impresionat Frankie. Am auzit prin filme numai. Mă simt onorat de cunoștință, *signor* Payne! Da, o mare onoare... Deci, în afară de prietenul dumneavoastră, vă mai trebuie ceva?

– Da, Frankie, că tot ai pomenit, ar mai fi...

Dante dădu buzna în clădire ca la el acasă, ignorând mulțimea de gură-cască, trecu de gărzile ineficiente și printr-o duznă de polițiști dispersați în holul de la intrare. Nu se opri nici o secundă ca să arunce vreo vorbă amabilă la întâmplare și nu oferi nimănui posibilitatea de a-l întreba ce caută acolo sau unde merge, până când ajunse la banda galbenă întinsă de poliție, în fața toaletei pentru doamne.

– Ce s-a întâmplat? mârâi el la detectivul-șef.

Ofițerul îl recunoscu de îndată și știa de legătura lui cu Benito Pelati.

– Multiple atacuri urmate de o fugă bine plănuită. Au scăpat de agenții SWAT de parcă aceștia erau niște statui.

– Cine a fost atacat?

– Unul dintre paznicii bibliotecii care nu era de serviciu a fost atacat de mai multe ori. Mai întâi, l-a lovit fata, apoi l-a pocnit Boyd și din nou fata. Cred că o fi prizat ceva, pentru că ne-a spus tipul că avea o forță cât zece bărbați.

Dante se strâmbă, surprins de naivitatea detectivului. Se știe doar că orice tip care mănâncă bătaie de la o femeie o să găsească mereu o scuză.

– Cum au coborât de pe acoperiș?

– Pe un burlan de șantier. Au alunecat până jos, în alee.

– Avem vreo fotografie?

– E posibil! Chiar în clipa asta, echipa noastră se uită la casetele camerelor de supraveghere.

Dante se încruntă. Ultimul lucru de care avea nevoie era o grămadă de fotografii care să ajungă cumva în presă. Pentru el era clar că, în felul acesta, mușamalizarea avea să fie mult mai dificilă decât cea de la explozia autobuzului.

– Vreo amprentă? Măcar suntem siguri că era Boyd?

Detectivul ridică din umeri în timp ce doi oameni – unul scund, iar celălalt negru – trecură pe lângă ei, înaintând pe coridor.

– Paznicul jură că el era și la fel alți câțiva martori. Nu vom ști cu siguranță decât mai târziu. Sunt multe amprente de verificat într-o clădire ca aceasta.

„Cu cât durează mai mult, cu atât mai bine", se gândi Dante. Avea nevoie de cât mai multă vreme ca să ticluiască o poveste adecvată pentru presă.

– O ultimă întrebare, știm ce făceau ei aici?

– Cercetări, cred. Au petrecut mare parte din zi într-o sală de studiu, lucrând la un soi de proiect. Pot să-ți arăt dacă vrei.

Dante acceptă imediat, sperând din tot sufletul că nu lucraseră la nimic din ceea ce găsiseră la Orvieto. Ăsta era

singurul lucru pe care nu-l putea mușamaliza dacă Boyd se hotăra să-și facă publice descoperirile.

Jones păși gânditor prin bibliotecă. Stătuse afară, încercând să găsească pe careva cu care să vorbească despre Boyd, când un bărbat mărunțel îl apucă de braț și-l trase spre scări. Reacția sa inițială fu să se dea înapoi, ceea ce n-ar fi fost greu ținând cont de statura lui Frankie. Apoi, Frankie îi zise că era un prieten al agentului Payne și că era nevoie de Jones înăuntru.

În timp ce străbăteau coridorul, Jones simți că-i vâjâie capul încercând să memoreze traseul, dar și să-și dea seama ce se întâmplase. O crimă? O răpire? Un viol? De afară, nu vedea decât o bandă galbenă a poliției care izola perimetrul din fața toaletei pentru doamne. Jones vru să se aplece puțin, ca să vadă ceva mai de aproape, dar priveliștea era blocată de un bărbat impozant, îmbrăcat într-un costum scump, care părea că-l interoga pe un detectiv, și nu invers. Lucrul acesta i se păru foarte ciudat, așa că memoră figura tipului, gândindu-se că s-ar putea să-i fie utilă mai târziu.

Habar n-avea că drumurile li se vor întâlni din nou și în împrejurări mult mai violente.

36

Sorbindu-și cafeaua, Payne răsfoi documentele de la poliție până când Frankie îl aduse pe Jones înapoi în camera din spatele bibliotecii. Din cauza urechilor ușor înroșite, fapt ce se întâmpla doar când era speriat sau confuz, Payne deducea clar că Jones era buimac.

– D.J., îmi pare bine că ai reușit să vii. Avem atâtea de discutat.

Jones se uită la Frankie, apoi din nou la Payne, încercând să înțeleagă legătura. În cele din urmă, se hotărî că ar fi mai ușor să întrebe.

– Jon, te deranjează dacă vreau să schimb o vorbă cu tine, între patru ochi?

Payne se întoarse spre Frankie.

– Fii, te rog, amabil și adu-i o cană de cafea lui D.J., se poate?

Jones așteptă până ce Frankie ieși din cameră înainte de a întreba:

– Ce dracu' se petrece? Ți-am spus să te uiți în jur, nu să angajezi un stagiar.

– Calmează-te! Frankie ne-a ajutat cu toate. A făcut deja mai multe decât îți poți închipui.

Jones își dădu ochii peste cap.

– Cum ar fi?

– Întâi de toate, Frankie nu este stagiar. El este omul de legătură cu presa pentru această universitate, ceea ce înseamnă

că poate avea acces la documentele poliției înainte ca acestea să ajungă la presă. Payne flutură în aer demonstrativ un teanc de hârtii. În al doilea rând, are acces legal în orice clădire a campusului, ceea ce ne va fi de folos. Și, în al treilea rând, face o cafea grozavă. Trebuie neapărat s-o încerci.

Mânia din ochii lui Jones se domoli, la fel întâmplându-se și cu culoarea urechilor.

– El ce știe despre noi? Sper că n-am dat-o în bară spunându-ți *Jon.*

– Nu, deloc. Am fost sincer cu tipul de la bun început. I-am zis numele noastre reale, că lucrăm pentru CIA și că-l căutăm pe Boyd. I-am mai spus că vrem să nu fim observați, așa că ne-a făcut rost de biroul ăsta retras.

– Și nu-l deranjează treaba asta? Lui ce-i iese de-aici?

– Șansa de a trăi un vis. Nu ești singurul care visează să ajungă un superspion.

Jones ignoră insulta.

– Ce altceva ți-a mai zis tovarășul tău de joacă?

– Se pare că Boyd și tipa au fost aici vreo câteva ore și au răsfoit niște documente până când un paznic a dat peste ei. Când a încercat s-o prindă, fata l-a pocnit zdravăn și a fugit să-l avertizeze pe Boyd. Apoi, nu știu cum, s-au urcat pe acoperiș și au scăpat de o întreagă echipă SWAT.

– De pe acoperiș? Iar a fost implicat vreun elicopter?

Frankie auzi comentariul când intră din nou din încăpere.

– Cum adică *iar?*

Payne încercă să-i explice cât mai neutru.

– Poliția era cât pe ce să pună mâna pe Boyd la Orvieto înainte ca ei să le doboare elicopterul.

– A doborât un elicopter cu focuri de armă? Cu ce? Pușcă mare?

Payne ridică din umeri.

– Noi am încercat să investigăm locul unde s-a prăbușit, dar epava fusese îndepărtată.

– E normal?

Scutură din cap.

– Nu acolo de unde suntem noi.

Jones adăugă.

– Colegul nostru a făcut niște fotografii la locul evenimentului, dar încă nu am apucat să le developăm. Sperăm ca fotografiile să lămurească misterul prăbușirii.

Frankie ridică din sprâncene.

– Mai aveți filmul?

– Poate, răspunse Jones. De ce?

– Pentru că am în școală laborator foto. Pot să scot fotografiile pentru voi, dacă vreți.

Încântat de felul în care se desfășurau evenimentele, Payne se uită la Frankie și rosti:

– Da, am vrea.

– Bun! Dați-mi filmul, iar eu fac treabă repede!

Cu teamă, Jones îi dădu filmele lui Frankie și se uită cum pleacă. În clipa în care acesta dispăru, Jones spuse:

– Sper să nu te înșeli în privința lui. Tocmai am dat dovezile pe mâna unui străin. Nici măcar nu...

– Relaxează-te! Intuiția îmi zice că e de bine. O să ne fie de un real ajutor.

Și, ca și când totul fusese regizat, Frankie reveni în încăpere, ținând în mână o fotocopie.

– Livrare specială, *signor* Payne! Cred că vreți să vedeți asta. Își sublinie afirmația pupându-și vârful degetelor într-un clasic gest italian: Paznicul a avut dreptate, această femeie este *bellissima!*

– Zău? sări Jones să înșface fotografia înainte ca Payne s-o vadă. Uuaaa! Tu vorbeai serios. Femeia asta chiar că-i frumoasă. De unde ai imaginea?

– *Polizia* găsit imaginea pe camera de supraveghere și eu luat de la ei. Sper că tu este mulțumit.

– Foarte mulțumit, i-a răspuns Payne. Extrem de mulțumit!

Frankie rânji în urma aprecierilor primite.

– Bun! Mai este altceva înainte merg să fac film?

Payne clătină din cap și așteptă ca Jones să-l susțină. Din păcate, tovarășul lui era undeva în altă lume, studiind fiecare nuanță de pe chipul femeii. Intensitatea privirii îi spunea lui Payne că interesul lui Jones era neprofesional. Așa că îl strigă:

– D.J.? Ce zici? Ne mai trebuie altceva?

Zâmbind, Jones ridică ochii către Payne.

– Doar timp. Dă-mi puțin timp și femeia asta e-a mea!

37

Depozitul abandonat colcăia de păianjeni, însă Mariei Pelati nu-i păsa atâta vreme cât îi oferea un loc ferit unde se putea odihni. Doctorul Boyd era de aceeași părere, deși lui i-a luat ceva mai mult timp să se acomodeze cu decorul. Pentru el, gândul de a dormi ca un vagabond era de neacceptat, până când și-a întins trupul obosit direct pe podeaua de ciment. În doar câteva secunde, tot corpul îi mulțumea că se îndurase.

– *Professore,* spuse ea aranjând o cârpă sub cap. Pot să vă adresez o întrebare personală? M-am tot întrebat dacă ați fost căsătorit vreodată.

– Ar fi trebuit să-mi închipui, întrebarea veche de când lumea, care m-a torturat ani de zile. Nu, draga mea, nu am fost niciodată căsătorit. Între cursuri și călătorii, n-am găsit niciodată persoana potrivită... Dar tu? De ce nu există nici un bărbat în viața ta?

– Într-o oarecare măsură, cred că vă calc pe urme. Am muncit prea mult timp și prea intens ca să stric acum tot ce-am făcut, mai ales că mă pregătesc să-mi iau acum și doctoratul. Dar vă promit ceva: imediat ce-mi iau doctoratul, viața mea se va schimba drastic.

– Așa, pur și simplu?

– Da, așa pur și simplu, îl asigură ea. Dintotdeauna, mi-am dorit o familie. Așa că în viitorul apropiat viața mea personală

va deveni prioritară. Și, când se va întâmpla lucrul acesta, să vă feriți. Nici un tip din lumea asta nu va fi în siguranță.

– O fată frumoasă ca tine n-ar trebui să aibă probleme în a-și găsi un pretendent. Sau chiar sute de pretendenți. Maria se-mbujoră la auzul unui asemenea compliment. Și ce părere are familia ta despre toate astea? Te-am auzit de mai multe ori că ești nemulțumită de tatăl tău. Chiar îți disprețuiește alegerile pe cât te plângi?

Obrajii fetei se aprinseră mai tare.

– Nu cred că-mi disprețuiește alegerile, cât mă disprețuiește pe mine ca persoană. Tatăl meu e de modă veche, una în care femeile sunt considerate a fi sexul slab, neputincios. El chiar crede că noi am fost lăsate pe pământ pentru a-i sluji pe bărbați.

– Lumea veche, într-adevăr! Și mama ta ce părere are despre aceste concepții primitive?

Fata tăcu un pic înaine de a răspunde.

– Mi-aș dori să știu, domnule... Mama mea a murit înainte ca eu să apuc s-o întreb astfel de lucruri.

– Ah, Maria, nu știam! Îmi pare rău că am adus vorba.

– Nu-i nimic. Cred că de fapt îmi face bine să spun ce am pe suflet.

Boyd îi zâmbi, apoi se întinse pe spate și o ascultă.

– Când eram copil, eu și mama eram cele mai bune prietene. Ne jucam împreună, mergeam în parc amândouă, citeam cărți. Tata nu a lăsat-o să muncească deloc – aveam o armată de servitori care să aibă grijă de casă –, așa că ea avea destul timp pe care să-l petreacă împreună cu mine. Și trebuie să vă spun că a fost cea mai bună mamă din lume. Atât de iubitoare, de grijulie! Întotdeauna mă încuraja să-mi urmez visurile. Exact așa cum ar trebui să fie un părinte... Vocea i se stinse ușor încercând să-și găsească vorbele pentru a continua: Din păcate, tata era exact opusul, cel puțin față de mine. Am doi frați vitregi, iar el îi trata de parcă erau de aur. Mai

ales pe Roberto. Mereu îi acorda atenție. Mereu îi ridica în slăvi potențialul. Mereu îl lua în călătorii de afaceri. Dar nu eram geloasă. Eu o aveam pe mama și frații mei îl aveau pe tata. Pur și simplu, credeam că așa trebuia să fie. Făcu o pauză, ațintindu-și ochii spre lumina lunii care se strecura prin ferestrele murdare ale depozitului. Apoi, reluă: Cel puțin așa am crezut că trebuie să stea lucrurile până când am împlinit nouă ani. Maria trase adânc aer în piept: Până atunci, nu-i auzisem niciodată pe părinții mei certându-se. Și vreau să zic că era *ceartă!* Urlete, plânsete, tot felul de amenințări. A fost un coșmar. Cei doi oameni din această lume care însemnau totul pentru mine încleștați într-o ceartă aprinsă. Dumnezeule, când ești copil, într-o astfel de situație, nimeni nu câștigă. Și, ca și cum asta nu era de ajuns, mai grav a fost când mi-am dat seama din ce cauză se certau.

– Din ce cauză?

– Se certau din cauza mea. Dădu ușor din cap, de parcă încerca încă să se împace cu amintirile: Erau în bucătărie, iar tata îi urla în față, cu venele gâtului umflate. Încă mi-e greu să cred ce-a urmat, dar tata îi dădea ordine să stea departe de mine. Îi spunea că eram fată și nimic nu putea schimba faptul că eram inutilă. Apoi, a insistat că ea trebuie să le acorde mai multă atenție fraților mei, pentru că ei încă mai aveau o șansă să devină cineva. Puteți să credeți așa ceva? Aveam doar nouă ani și tata deja renunța la mine.

Boyd chiar nu știa ce să zică.

– Mama susținea că aș putea fi la fel de bună ca un bărbat. El i-a râs efectiv în față. Apoi, când n-a mai râs, a informat-o că mă trimite la o școală-internat, ca să nu mai fie nevoiți să se ocupe de mine.

– Nu se poate!

O lacrimă se rostogoli pe obrazul Mariei.

– Nici măcar nu știam ce înseamnă școală-internat, însă mi-am dat seama din reacția mamei că nu era un lucru bun. A izbucnit imediat în plâns și a fugit din bucătărie.

– Dumnezeule! Ai fost trimisă de acasă?

Maria confirmă din cap.

– La doar nouă ani, am fost trimisă la Școala de Fete Cheltenham.

– Cea din Gloucestershire? Aceea este o academie de elită, draga mea!

– Probabil, dar nu putea compensa toate lucrurile care-mi fuseseră luate.

Boyd se înfioră la auzul tonului ei.

– Maria, n-am vrut să spun că...

Mânia din ochii ei se domoli ușor.

– Știu! Cel puțin, au avut decența de a-mi oferi o educație bună, nu-i așa? Ei bine, asta a fost intervenția mamei, nu a lui. S-a gândit că, dacă nu-l putea opri din a mă trimite departe, măcar ea îmi putea găsi o școală unde femeile erau tratate cu respect. Și știți ceva? În mare parte, lucrurile au ieșit bine. După ce m-am acomodat, am început să o duc foarte bine în locul acela nou. Am fost prezentată fetelor din diverse țări și varii medii sociale. Am învățat trei limbi străine. De fapt, am ajuns într-un punct de unde am început să privesc cu dezgust tot ceea ce era italienesc. Limba, cultura, mâncarea. M-am gândit că, dacă nu eram destul de bună pentru Italia, atunci nici Italia nu era destul de bună pentru mine. Doar după foarte multă vreme am pus din nou piciorul pe pământul acestei țări.

– Nici măcar în vacanțe n-ai revenit?

– De ce să fi vrut să-mi stric vacanțele? La Roma era doar tata, și nimic altceva, iar el nici nu voia să aibă de-a face cu mine, ați uitat?

– Dar mama ta? întrebă profesorul pe un ton blând. Să înțeleg că a murit la scurtă vreme după aceea?

Maria mai inspiră o dată adânc.

– Mama m-a sunat la vreo câteva săptămâni după ce am ajuns în Anglia. Nu aveam voie să fim sunate, dar a reușit cumva, pretinzând că era o urgență de familie. Mă așteptam să fie vești înfiorătoare – adică directoarea era palidă când a venit să mă cheme, deci ce altceva putea să fie? –, dar mă înșelam. Mama era în extaz. Mi-a spus că a căutat o cale să mă aducă înapoi acasă și, în cele din urmă, a dat peste ceva care să ne ajute. Nu mi-a zis despre ce era vorba, dar m-a asigurat că în curând voi fi din nou alături de ea. Ei bine, după cum vă închipuiți probabil, eram înnebunită de fericire. Am alergat repede pe hol și am început să-mi fac bagajul, așteptând-o să sosească la poartă chiar în seara aceea. Desigur, nu a sosit. Nici în seara următoare și nici în cea de după. Am continuat să aștept săptămâni la rând și nici o vorbă din partea ei. În sfârșit, după două luni, directoarea m-a chemat din nou – avea o figură mai ceva decât prima dată. Am ridicat receptorul, arzând de nerăbdare să aud vocea mamei, dar nu era ea. Era fratele meu Roberto. Fără prea multe politeți, m-a informat că mama murise cu vreo două luni în urmă, dar ancheta oficială fusese încheiată în ziua respectivă. Instanțele italiene au dat verdictul că devenise depresivă din cauza plecării mele și-și luase zilele.

Boyd tresări când auzi ce se întâmplase. Nu se aștepta.

– Oricum, era greu să aflu că mama nu mai era, dar să mi se spună că *eu* am fost cauza... Se mai opri puțin să-și tragă sufletul, apoi urmă: Să fiu sunată la câteva săptămâni după moartea ei de către unul dintre oamenii care m-au forțat să plec, ei bine, cumva, tocmai acest fapt a înrăutățit lucrurile!

Boyd avusese mereu impresia că Maria fusese un copil bogat și alintat, care-și ocupa timpul până avea să moștenească scaunul tatălui ei ca ministru al Antichităților. Acum, știa însă că lucrurile stăteau altfel. Această excursie îi dezvăluise o latură a Mariei pe care n-o știa. Era o luptătoare.

– Și, din curiozitate, în ce relații ești în prezent cu tatăl tău?

Maria își șterse ochii în timp ce se gândea cum să răspundă.

– Nu le-aș numi cordiale, dar, cu siguranță, reprezintă o parte importantă a vieții mele.

– Vorbești serios? Este al naibii de surprinzător ținând cont de povestea pe care tocmai mi-ai spus-o.

– Nu mă înțelegeți greșit, *professore.* Îl urăsc pentru toate cele la care ne-a supus pe mine și pe mama. Dar, după ce m-am gândit o vreme, am decis că ar fi o prostie să-l exclud din viața mea.

– Și de ce ai decis astfel, draga mea?

– De ce? Pentru că vreau ca el să vadă că mama a avut dreptate, că fetița inutilă a fost în stare să devină cineva. Vreau ca nemernicul să aibă un loc pe primul rând în viața mea, ca să pot să-i scot ochii cu tot ceea ce voi reuși să fac.

38

Toate dosarele poliției erau scrise în italiană, așa că Payne nu prea avea ce face cât Jones le traducea și mai nota unele aspecte. După vreo zece minute, Payne nu mai rezistă. Trebuia să se apuce de ceva cât îl aștepta pe Frankie să developeze filmele sau ajungea să se cațăre pe pereți. Jones îi simți neastâmpărul.

– Ai uitat să-ți iei Ritalinul?

– Doar știi ce pățesc. Nu-s făcut pentru rahaturile astea de birou.

Jones râse în timp ce-și scotea telefonul din buzunar.

– Ți-l amintești pe Randy Raskin? Ți l-am prezentat acum câțiva ani.

– Imformaticianul de la Pentagon, nu?

– Da, el! Întinse o carte de vizită spre Payne. Ai aici numărul lui de la birou. Spune-i că mi-e dator cu un serviciu – o să știe el ce vreau să zic. Pune-l să caute prin computer ceva informații despre Boyd. Vezi dacă are vreo iubită sau dacă a fost căsătorit vreodată. Poate că tipa asta e fiica pierdută cândva.

– Și cum rămâne cu Donald Barnes? Poate că și legat de el e ceva ce noi nu știm.

– Ca și cu Manzak și Buckner. S-ar putea să găsească niște mizerii despre ei. N-am avut vreme suficientă să le verific dosarele.

Din fericire, Randy Raskin a fost mai folositor decât credea Payne că ar fi un informatician. La început, avusese impresia că Jones vrea să-l învioreze dându-i ceva de făcut cât își vedea el de treabă. Însă n-a fost așa, pentru că Raskin i-a obținut informații serioase. Payne mâzgălea nervos în timp ce Raskin îi zicea tot ce voia să știe despre doctorul Boyd și prietenii lor de la CIA, Manzak și Buckner. Era așa de serviabil, încât Payne fu tentat să-l întrebe dacă guvernul Statelor Unite încă mai ascunde extratereștri în Zona 51.

În fine, după ce i-a mulțumit lui Raskin, Payne a venit repede la Jones să-l informeze despre ce aflase.

– Să începem cu Boyd. E membru al facultății din Dover de zece ani. În tot acest timp, și-a luat câteva libere pentru a merge la niște săpături arheologice în jurul lumii, inclusiv la excavațiile finanțate din fonduri private de la Orvieto.

– Nimic extraordinar aici.

– Stai așa că ajung și la partea bună. Pe lângă fondurile pe care le-a primit de la donatori privați, a mai primit o bursă anuală de la American Cargo International. Se uită la Jones și așteptă o reacție. Insistă: Nu-ți spune nimic numele ăsta?

– Nu prea.

– Ei bine, ar cam trebui! Am avut treabă cu ei de câteva ori.

Și abia atunci numele căpătă sens și pentru Jones. American Cargo International nu era o companie. Era doar o fațadă, o titulatură-paravan care le permitea unor grupuri precum cei de la MANIAC să-și îndeplinească misiunile. Banii pentru operațiunile lor trebuiau să vină de undeva și, în mod clar, nu puteau proveni din surse publice – ar fi fost prea complicat de explicat contribuabililor. Așa că se înființau firme-fantomă pentru a putea facilita plata facturilor. FBI, Red River Mining și Marina aveau Pacific Salvage, iar Pentagonul avea prea multe firme ca Payne să le mai rețină.

Însă își amintea de ACI, deoarece bărbații care conduceau fondul respectiv erau așa de egoiști, de siguri că nu vor

fi prinși niciodată, că nici nu se deranjau să ascundă mizeria pe care o făceau. Dacă schimbai ordinea inițialelor de la American Cargo International, aflai imediat identitatea organizației-mamă: ACI era CIA.

– Și asta ce înseamnă? întrebă Jones, încă încercând să stabilească toate conexiunile.

– Înseamnă că Boyd căuta ceva important, iar CIA voia să se implice. Finanțându-i săpăturile, au dreptul legal de a ridica pretenții asupra oricăror lucruri descoperite în urma săpăturilor.

– Așa că *de asta* Manzak se ține ca o umbră după el! Crede că Boyd a descoperit ce căutau și apoi a șters-o din oraș. Jones chicoti ușor jenat: Mamă, mă simt folosit! Nu suntem nimic altceva decât recuperatorii lui Manzak.

– Nu tocmai!... Treaba abia de-acum se împute.

Se uită la Payne, îngrijorat.

– Ce facem acum?

– Nimic! Pe mine mă sperie ce-au făcut Manzak și Buckner.

– Ah, Dumnezeule, ce-au făcut idioții ăia?

– Se pare că au reușit să fie uciși.

– Adică-s morți? Manzak și Buckner sunt *morți?* Cine naiba i-a omorât?

– Curios, o echipă de rebeli sârbi undeva pe lângă Kosovo.

– Kosovo? Ce naiba făceau acolo? Abia ce-am vorbit cu ei... Clic! I se aprinse beculețul: Ah, nemernicul! Nu pot să cred porcăria asta. În ce *an* au murit?

– 1993, conform computerului de la Pentagon. Desigur, listele CIA încă îi arată activi, pentru că nici măcar nu vor să admită că Manzak și Bucker au ajuns în Kosovo. Adică, treaba asta ar isca un *scandal.*

Jones oftă, ignorând sarcasmul. Payne îl simțea iritat că nu descoperise el informația respectivă cu două zile în urmă. Dacă ar fi știut, planul lor de atac s-ar fi schimbat complet. În loc să-l caute pe doctorul Boyd, și-ar fi petrecut timpul

încercând să descopere adevărata identitate a lui Manzak și ce anume voia de la ei.

– De asta n-am găsit nimic când le-am căutat profilul, explică Jones. Am acces parțial la baza lor de date, dar informațiile mele îi prezentau ca agenți exemplari.

– Bineînțeles că erau exemplari! E greu să încalci regulile când ești mort.

– Bine punctat!

– Că veni vorba, de ce am senzația că și *noi o să murim* dacă nu ne dumirim repede în ce ne-am băgat?

Jones îi dădu dreptate, înclinând din cap. Avea aceeași senzație. Nu erau în joc criminali mărunți care i-ar putea lăsa să plece fără să-și onoreze angajamentul. Oamenii aceștia aveau suficientă putere să negocieze cu guvernul Spaniei, să falsifice în mod impecabil legitimații CIA și să le acceseze profilurile strict secrete fără nici o problemă. Nici în ruptul capului nu i-ar lăsa pe Payne și Jones să renunțe la misiune fără să-l găsească pe Boyd.

Reprezentau niște pioni de care se puteau debarasa oricând, chit că-și îndeplineau sau nu misiunea.

De aceea, Payne și Jones hotărâră să continue. Cu cât strângeau mai multe date, cu atât se puteau proteja mai bine.

Manzak și Buckner muriseră în 1993, totuși Payne vorbise cu ei cu câteva zile în urmă fără vreo ședință de spiritism. Doctorul Boyd ar putea avea legătură cu CIA printr-o serie de plăți, deși tipii ăia morți nu pomeniseră nimic despre asta. Plus că, în urmă cu o săptămână, peste 40 de oameni fuseseră omorâți lângă Orvieto, iar Payne nu știa de ce. Sau de către cine. Sau unde erau toate probele. Acestea erau doar câteva dintre lucrurile pe care Payne le discută cu Jones în drum spre laboratorul foto al universității, ca să vadă fotografiile pe care Frankie le developase pentru ei.

– Știi, mormăi Payne, cu cât aflu mai multe despre cazul ăsta, cu atât devin mai confuz.

– Serios? Eu cred că lucrurile încep să capete contur. Să presupunem că Boyd a fost plătit să fure câteva antichități din niște locații-cheie din țări europene. Astfel, când CIA are nevoie de niște informații strict secrete, ar putea da artefactele la schimb pentru ceea ce le trebuie lor. Dar hai să presupunem că Boyd a devenit lacom și s-a hotărât să păstreze relicvele pentru el însuși. În cazul acesta, Manzak și Buckner – sau cum i-o fi chemând *cu adevărat* – ce au de făcut? Să-l fugărească pe Boyd prin toată Europa și să riște să fie prinși? De ce să facă așa ceva când ar putea pune doi foști soldați din trupele MANIAC să-i dea de urmă gratis?

„Ca primă ipoteză nu e rea deloc", gândi Payne. Teoria lui Jones nu explica totul – cum ar fi autobuzul care a explodat, identitatea brunetei sau adevărata identitate a lui Manzak și Buckner –, dar acoperea restul. Desigur, Payne nu avea nimic care să vină în sprijinul ei, cum ar fi dovezi sau probe. Dar nu era polițist, așa că nu dădea nici o ceapă degerată pe tot rahatul ăsta. Tot ce-l interesa era să-l găsească pe doctorul Boyd. Payne își închipuia că, dacă îl prinde, o să aibă destul timp să regleze conturile cu Manzak și Buckner, ca să se despartă în termeni clari.

Ajunși în camera obscură, fură încântați să-l găsească pe Frankie care-i aștepta cu filmele developate. Îi anunță:

– Eu nu sigur ce aflați voi din ele. Este hotel și biserică, și elicopter... Orvieto e frumos, nu?

– Foarte, răspunse Payne frunzărind pozele. Cum de ai recunoscut orașul?

– Orvieto este cunoscut poporului meu. La fel cum egiptenii își cunosc piramidele de la Gizeh sau chinezii cunosc Xi'an, noi știm despre Orvieto și poveștile comorii lui.

– Comoară? întrebă Jones. Ce comoară?

– *Mamma mia!* Voi fost acolo și nu cunoscut comorile lui? Cum se poate asta?

– Noi n-am fost acolo ca turiști.

– A, da, uit! Voi acolo cu treabă oficială. Vă rog, dacă este așa, să vă explic despre Orvieto. O să vă facă – cum să spun? – să înțelegeți bun fotografiile.

Jones refuză.

– Poate cu altă ocazie. Acum, ne cam grăbim.

– Vă rog! Asta poate explica de ce *dottore* Boyd a fost la Orvieto și ce vrea.

Erau în dubiu, dar îl lăsară pe Frankie să se laude.

– De ani buni circulă povești despre Orvieto. Când papa căuta adăpost în timpul Războiului Sfânt, oamenii vorbesc că nu trăit sus pe munte. Se spune că trăit sub munte, adânc în pământ. Nimeni nu știe cum, pentru că nu săpat pentru el, dar prea multe povești pentru mine să nu cred.

– Ce tot spui acolo? întrebă Payne. A trăit sub pământ?

– Da! El atâta frică pentru viața sa, că făcut ce putut. Făcut tuneluri să scape. Crescut recolte să mănânce. Făcut fântână pentru apă. Toate astea să se ascundă de dușmani.

– Am văzut fântâna, recunoscu Payne. Din păcate, la fel și prietenul nostru cu aparatul de fotorafiat.

– Dar ce ziceți de tuneluri? Văzut tunelurile? Sunt – cum spui? – faine rău. Merg pe sub stradă precum canalizările. Mă simt ca Indiana Jones când mă târăsc în ele!

Payne zâmbi la auzul comparației.

– Nu ziceai ceva despre o comoară?

– *Si!* O comoară magnifică, una pe care nimeni n-a găsit-o.

Jones clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar mi-e greu să cred. Admir poveștile istorice, dar n-am auzit niciodată despre comoara din Orvieto. Cât de vestită poate fi dacă eu n-am auzit niciodată despre ea?

Frankie ridică din umeri.

– Poate țara ta nu face pe ea vestită? Nu știu. În țara mea, Orvieto e vestit. Catacombele e vestite. Toți din țara mea știe catacombe.

– Bine, se înmuie Jones. Dacă așa stau lucrurile, cum de n-a găsit nimeni comoara? Orvieto nu este o localitate mare. Adică, dacă ar fi fost aur în dealurile acelea, cineva l-ar fi găsit.

– Nu! Pământul de sub oraș este ilegal de săpat. Nu sunt permise săpăturile. Nu pentru căutători de comori, nu pentru nimeni! Dacă prins, mergi la închisoare. Vedeți voi, dealul mare este ca mina veche, plin cu multe peșteri. Oamenii îngrijorați dacă sapă cineva la loc greșit, atunci tot Orvieto se duce-așa! Plesni din mâinile lui mici. Și asta ar fi rău, nu?

Payne râse până când își dădu seama că Jones nu râdea.

– Ești OK?

Jones clipi de vreo câteva ori.

– Știi că ne lipsea o piesă din cazul ăsta, ceva ce nu puteam înțelege? Dacă se dovedește că este vorba despre o vânătoare de comori? Așa s-ar explica prezența lui Boyd la Orvieto și interesul CIA. Dacă agenții federali au obținut informații în schimbul unor fleacuri, închipuie-ți ce ar putea face cu un întreg sit arheologic. Tăcu o clipă, reanalizând totul, apoi continuă: Mai mult, o comoară de o asemenea mărime ar explica implicarea autorităților italiene. Adică, este imposibil ca un birou local să fi putut mușamaliza tot ceea ce am văzut noi. Ca să ascunzi prăbușirea unui elicopter și să manipulezi explozia unui autobuz, trebuie să ai implicați niște oameni foarte importanți.

– Adevărat, dar noi ce rol avem în toată tărășenia?

– Prietenii noștri de la CIA trebuie să fi știut că Boyd găsise ceva. De aceea s-au panicat când a dispărut. Știau că, dacă italienii îl găsesc înaintea lor, s-au lins pe bot de tot ceea ce finanțaseră atâția ani la rând. De aceea au apelat la noi.

Voiau să-l găsească foarte repede și s-au gândit că noi o să reușim.

Payne era convins. Totuși, știa că ar înțelege și mai multe dacă ar ști ceva despre catacombe.

– Hei, Frankie, povestește-ne despre comoară!

– Poporul meu spune că papa Clement al VII-lea se temea pentru averile Bisericii. Chiar și atunci când papa întoarce la Vatican, tot este speriat pentru ele. De aceea poporul spune că lăsat cele mai bune lucruri la Orvieto.

Jones fluieră încetișor, gândindu-se la comoara Vaticanului.

– Frankie, dacă am vrea să săpăm la Orvieto, cu cine ar trebui să vorbim? Există vreun birou local care să ne poată acorda permisiunea?

– Nu, nu există așa ceva în toată Umbria... Dar, la Roma, da, există un birou. Se numește Departamentul de antici și este foarte puternic în guvern.

Payne înțelese că de fapt se referea la Departamentul de *antichități*.

– Cum așa?

– Ministrul pentru Antichități se numește Benito Pelati și el foarte important om. El este foarte bătrân, foarte mult respectat în toată Italia. El făcut foarte multe să salveze comorile noastre, cultura noastră, că oamenii stau la rând să-i pupe picioarele.

– Tipul acesta, Pelati, ar avea autoritatea să permită cuiva să sape la Orvieto?

– *Si,* dar aceasta este ceva ce *signor* Pelati nu are să face. Noi, italienii, este foarte mândru. Și din cauză de mândrie, uneori este foarte încăpățânați. Pentru mult timp, *signor* Pelati a spus poporului meu că toată *Catacomba di Orvieto* este inventată. Chiar merge la TV și zice nu este real, că oamenii să uite povești pentru că nu e adevărat. Dar unii cărturari vor dovadă, nici nu vrut să sape. Vor făcut fotografii cu pământul cu

raze X imense să vadă dacă este acolo, dar el nu permite nici asta. Sunt prea multe riscuri pentru el.

Payne făcu semn că înțelege.

– Din curiozitate, cum previne domnul Pelati săpăturile ilegale?

– Are echipă specială care trăiește la Orvieto și vede tot. Mulți oameni venit pe furiș în oraș să descopere catacombele și mulți oameni nu s-au întors. Cu timpul, oamenii nu au mai căutat comoara... Mitul nu merită să mori.

– Ipotetic vorbind, spuse Jones, dacă vrea cineva să sape, ce i-ar trebui?

Frankie ridică din umeri.

– Permisiunea de la *signor* Pelati. Dar, după cum spun, asta nu se întâmplă. *Signor* Pelati nu va lăsa pe nimeni să descopere comoara de la Orvieto. *In nessun momento!* În Italia, un om important ca Benito Pelati mai bine moare decât să pară ridicol.

Payne și Jones continuară să discute cu Frankie până când acesta a fost chemat înapoi în bibliotecă pentru diverse treburi. Ei au rămas însă în laboratorul foto să folosească o masă de lucru ca să examineze pozele de la locul prăbușirii. Fiecare dintre fotografii fusese făcută de sus, de pe platou. Primul cadru reda o vedere panoramică a peisajului, urmată de câteva dintre bucățile epavei, concentrându-se pe camioneta lui Boyd și partea stângă a elicopterului. Mare parte din secțiunea posterioară a elicopterului era pârjolită, dar nu întratât cât să șteargă ultimele trei cifre ale numărului de serie.

– Cam asta-i tot ce-am putut găsi, dacă nu pui la socoteală astea, rezumă Payne.

Curios, ultimele două poze erau făcute din celălalt capăt al crestei, ceea ce însemna că Barnes parcursese câteva sute de metri ca să prindă și imaginea în oglindă a prăbușirii. Lui Payne îi părea o mare pierdere de vreme, deoarece acestea

nu evidențiau ceva important – în mare parte, doar iarbă pârjolită, stânci imense și bucăți de metal ars.

– Deci, ce am aflat?

– Am aflat că Barnes spunea adevărul. Elicopterul s-a prăbușit peste camionetă, deși camioneta nu a fost menționată în ziare. Asta mie mi se pare ciudat.

– Poate că are legătură cu locația acesteia, sugeră Payne. Nu există nici o șosea la poalele platoului, ceea ce-mi spune că Boyd a făcut pe dracu-n patru ca să ajungă acolo unde era. De ce ar face așa ceva? Dacă era un hoț, așa cum pretinde CIA, de ce să riște să meargă cu camioneta acolo, dacă nu era absolut necesar? Dacă voia să se piardă în mulțime, ar fi parcat în locurile special amenajate și apoi ar fi mers pe jos în Orvieto, ca un turist.

Jones era de acord.

– Mai mult, dacă Boyd se afla acolo ca să sape ilegal, în nici un caz nu ar fi parcat la poalele platoului, nu când oamenii lui Pelati roiesc peste tot în zonă. Sigur l-ar fi zărit. Doar dacă nu-i păsa de oamenii lui Pelati... Stai, poate că tocmai ăsta-i lucrul care ne scapă! Poate că nu se ascundea de Pelati deoarece lucra pentru el?

– Ce să facă? Să caute comori îngropate?

– Poate. Așa s-ar explica de ce se afla camioneta lui Boyd în valea respectivă. Nu-și făcea griji că ar putea fi descoperit și voia să-și aducă echipamentul cât mai aproape de sit.

– Și elicopterul?

Jones ridică din umeri.

– Cine știe? Poate că era acolo să-i ofere protecție lui Boyd, și niște interlopi l-au doborât. Sau poate că aparținea vânătorilor de comori și echipa lui Pelati i-a eliminat?

– Sau poate că aparținea CIA. La asta te-ai gândit vreun pic?

Se gândise și la asta. Studie atent secțiunea din spate a elicopterului.

– Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că aparatul a fost făcut de Bell. Poate e din seria lor 206. Posibil, un L-1.

– Ghicești toate astea doar dintr-o fotografie?

– Crede-mă, ăsta a fost un Bell. Exact la fel ca elicopterul pe care-l foloseau Manzak și Buckner. Și aceeași culoare. La fel de negru ca unchiul meu Jerome.

Payne luă fotografia din mâna lui Jones.

– Probabil că nu e o coincidență, nu?

– Probabil că nu.

– Ceea ce înseamnă că un elicopter era în Pamplona, în timp ce al doilea era la Orvieto.

Jones confirmă din cap.

– Dar de acum lucrurile încep să se încurce. Nimeni nu știe ce căuta elicopterul aici. Mai mult, noi nu știm cu cine am vorbit la Pamplona, pentru că Manzak și Buckner sunt morți. Că veni vorba, de ce să-i fi omorât pe Donald Barnes și pe toți oamenii ăia din autobuz?

– Da, asta nu înțe...

Sunetul telefonului îl opri pe Payne în mijlocul cuvântului. Probabil că nu ar fi trebuit să fi răspundă, dar trecuse de miezul nopții și era curios. Din fericire, constată că a făcut bine, pentu că era Frankie și avea o voce foarte entuziasmată.

– Eu plec bibliotecă exact acum. Aduc fotografii și ne vedem la biroul meu. Promit că o să vă placă! Asta o să fie bun!

39

Doar gândul de a-i cere ajutor tatălui ei era suficient pentru a o ține trează pe Maria. Oricât ar fi încercat să fie rațională, pur și simplu, nu putea trece peste concepția lui despre viață, că femeile erau slabe, iar bărbații puternici. Doamne, o scotea din minți! Cum era posibil ca un om care trăiește în secolul al XXI-lea să aibă o asemenea mentalitate învechită? Mai rău chiar, știa că, dacă îi cere ajutorul, se va folosi de asta ca dovadă a faptului că, atunci când situația se complică, toate femeile recurg la ajutorul bărbaților.

Atunci, ce-i mai rămânea de făcut? Era conștientă că, dacă voia să facă publice informațiile despre catacombe, trebuia să aducă toată documentația la biroul tatălui ei. Altfel, ea și Boyd ar fi luați drept jefuitori de morminte și ar risca să-și piardă drepturile asupra tuturor lucrurilor găsite. Faptul că tatăl ei era un misogin arogant și un părinte nemernic nu conta. El era ministrul de Antichități și trebuia anunțat imediat în situații din astea. Știau asta și ea, și Boyd, însă nu-i venea să pună mâna pe telefon.

Nu putea suporta gândul că era ca și când *el* i-ar veni *ei* în ajutor. Ticălosul o abandonase când era copil și-i întorsese spatele când avusese mai multă nevoie de el. Așa că refuza să apeleze la el. Categoric, nu. Trebuia să găsească altă soluție.

– *Professore,* șopti ea. E timpul să vă treziți, soarele o să răsară în curând!

Boyd deschise un ochi, apoi și pe celălalt, căutând să-și dea seama unde se află. Primul lucru pe care îl observă au fost modelele complicate ale pânzelor de păianjen ce atârnau din tavan. Apoi, simți pe spate răceala cimentului. Trase adânc aer în piept, sesizând damful inconfundabil de urină. A, da! Amintirile îi reveneau. Erau într-un depozit.

– Haideți, îl zori fata. Trebuie să plecăm din oraș înainte de micul dejun.

– Dar de ce, dragă?

– Pentru că urmează să apărem pe prima pagină a ziarului local. După ce o să-l vadă oamenii, este foarte posibil să fim identificați.

Când Payne și Jones ajunseră în biroul lui Frankie, văzură că era entuziasmat din cale-afară.

– Una dintre treburile mele este să întocmesc un buletin lunar pentru școala noastră. Cu multe poze, multe istorisiri, multe nimicuri.

Frankie răscolea biroul, încercând să găsească un ziar vechi. Era genul de material printat care se trimitea absolvenților și sponsorilor cu dare de mână.

– Fac totul singur de aici.

– Minunat! exclamă Payne. Dar ce-are a face cu noi?

Frankie se duse la computer și deschise scanerul.

– Scanăm fotografii. Mărim pozele pe ecran. Vedem de ce pozele sunt importante. Bună idee, nu?

Payne fu de acord și îi dădu fotografiile. Frankie o așeză pe prima înăuntru și apăsă pe START.

Principalul scop al scanării este de a transforma un document în format digital (sub forma unui fișier în calculator), ca să poată fi păstrat pe un CD sau manevrat pe ecran. Pe ei îi interesa a doua opțiune, sperând să mărească de câteva ori dimensiunea originală a pozei lui Barnes. După zece secunde apărură primele pete de culoare. Toți trei se holbau la imagine

în timp ce aceasta umplea ecranul. Un curcubeu de puncte aici, o formă masivă dincolo. După o vreme, deveni clar că fotografia era răsturnată. Jones era cel mai experimentat în ceea ce privește calculatoarele, așa că se oferi să preia tastatura.

– Nu vă faceți probleme, se lăudă el. Cu un clic pe mouse, imaginea se răsuci la 180° și continuă să crească. OK, la ce vrei să te uiți mai întâi?

Payne indică o secțiune a epavei.

– Dă zoom pe elicopter! Vreau să văd dacă putem distinge mai mult din numărul acela de serie, în afară de cele trei cifre.

Jones dădu clic pe câteva iconițe din bara de instrumente și așteptă ca imaginea să fie rearanjată. Metalul ars umplu ecranul, dar nici o altă cifră nu mai putea fi văzută.

– Și acum?

– Nu știu! Speram ca elicopterul să ne arate ceva realmente de folos. Poate dacă am... Și atunci Payne se gândi la o altă variantă: Hei, Frankie, dă-mi fotografiile! Se uită prin morman până când o găsi pe cea pe care o căuta. Mai bine, încearcă asta!

Frankie o așeză în scaner și imediat putură să vadă imaginea pe ecran.

– Mărește imaginea pe camionetă, zise Payne. Poate vedem marca sau modelul.

Jones mișcă mouse-ul.

– Și la ce ne ajută asta?

– Pun pariu că Boyd a închiriat camioneta și, dacă reușim să aflăm de unde a închiriat-o, s-ar putea să mai obținem niște informații, corect?

În clipa în care imaginea mărită a camionetei acoperi ecranul, și-au dat seama că erau pe punctul de a face o descoperire importantă. Jones atacă tastatura cu zel, sperând să mai poată mări poza. Acum se deslușeau ușor marca și modelul camionetei lui Boyd, precum și numărul de înmatriculare.

– *Mamma mia!* strigă Frankie. Ce grozavi sunteți!

– Mersi, spuse Jones în timp ce printa imaginea. Dar încă n-am terminat.

Câteva secunde mai târziu, Jones se conectă la internet și intră pe site-ul personal, unde tastă parola. Deși rareori folosea computerul în afara biroului, îl seta în așa fel, încât să-l poată accesa de la orice terminal, de oriunde în lume. Odată parola acceptată, tastă în baza de căutare a armatei numărul de înmatriculare al camionetei și află numele proprietarului. Camioneta îi aparținea lui Golden Chariots, o agenție de închiriat mașini de la marginea Romei. Apoi, apăsă rapid mouse-ul și intră pe site-ul firmei Chariot, căutând ceva ce le-ar putea fi de folos.

– Ce cauți? întrebă Frankie. Nume? Adresă? Cupon de reduceri?

Jones clătină din cap.

– Am nevoie de un număr hotline, apelabil non-stop.

Frankie îi arătă pe ecran.

– Uite aici! Ăsta e, nu?

Jones confirmă.

– Și, cum tu l-ai găsit, am să te las pe tine să suni.

– Eu? De ce eu? De ce să sun eu?

– Frankie, relaxează-te! Fac eu ce-i mai greu. Tu trebuie doar să suni la numărul ăsta și să te dai drept managerul unui hotel din zonă, oricare, tu alegi, OK? Apoi, te interesezi dacă reprezentantul agenției vorbește engleză. Dacă da, spune-i că unul dintre oaspeții tăi vrea să discute despre o problemă la o mașină. Ai priceput?

– *Si,* am priceput. Și dacă nu vorbește engleză?

– Dacă nu, am să vorbesc cu el în italiană. Dar engleza ne-ar avantaja.

Frankie acceptă și formă numărul, deși habar n-avea care era planul lui Jones. Și, ca să fim cinstiți, nici Payne, deși îl bătu pe Frankie pe umăr și-l asigură că va fi bine. După ce sună a patra oară, răspunse o femeie, iar Frankie îi explică

rapid în italiană cine era și ce voia. Din fericire, femeia știa engleză și era dispusă să discute cu Jones. Frankie îi dădu telefonul, șoptind:

– O cheamă Gia!

Jones îi făcu cu ochiul drept mulțumire.

– Gia, îmi pare rău că te sun așa târziu, dar a avut loc un accident.

– Sunteți teafăr? întrebă femeia într-o engleză aproape perfectă.

– Sunt teafăr! Puțin cam zgâlțâit, dar sunt în regulă. Deși nu pot să spun același lucru și despre camionetă.

– Vehiculul este în stare proastă?

– Mda, are una dintre laturi înfundată cu totul. Am izbit-o cu ceva tare.

– Scuzați-mă? rosti ea, încurcată. Nu înțeleg. V-ați lovit propria mașină?

– Ce? Nu! oftă Jones zgomotos, ca să-l audă. Îmi cer scuze! Cred că nu mă descurc prea bine cu explicațiile. Vă rog să mă iertați! Sunt încă puțin zdruncinat.

– Nici o problemă, domnule! Trageți adânc aer în piept și spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Jones o ascultă și trase adânc aer în piept.

– Doamne, să mai încerc o dată. Am închiriat mașina de la o altă agenție, nu a dumneavoastră, și, când dădeam cu spatele să ies din parcare, am intrat într-una dintre camionetele voastre. Ar fi trebuit să-o văd pentru că pur și simplu era acolo. Dar am lovit-o tare de tot!

Înainte de alt comentariu, se auzi sunet de tastatură.

– Și vehiculul este grav avariat?

– Da, doamnă! Pur și simplu, e înfundat pe o parte și are geamul spart.

Iarăși se auzi tastând.

– Și de ce ne sunați pe noi și nu pe cel care l-a închiriat?

– Ei bine, asta-i problema! Nu știu al cui este. Presupun că-i cineva de la hotel dacă era în parcarea de acolo, dar nu știu al cui e. Am intrat să-l întreb pe manager, dar nici acesta nu știa. Atunci, mi-a sugerat să vă sun, poate reușesc să aflu.

Dansul pe tastatură continuă.

– Și sunteți sigur că este unul dintre vehiculele noastre?

– Așa cred. Când am verificat să văd dacă este cineva înăuntru, am observat pe locul din față un fluturaș cu numele firmei voastre pe el. Practic, așa am găsit și numărul ăsta de telefon.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște câteva secunde.

– Mai aveți și alte informații, domnule? Ce marcă este mașina, numărul de înmatriculare...

– Am notat numărul. Vă e de ajutor?

– Da, domnule, e nemaipomenit!

Jones citi cifrele și așteptă răspunsul ei.

– Îmi pare rău, domnule, pare să fie o neconcordanță la mijloc! Numărul pe care mi l-ați dat este, într-adevăr, al uneia dintre mașinile noastre, dar itinerarul acesteia nu pomenește nimic despre Milano. Acolo vă aflați, corect?

– Da, doamnă!

– Atunci, nu văd cum ați fi putut lovi această mașină. Vehiculul cu acest număr de înmatriculare ar trebui să se afle în Orvieto, *nu* la Milano.

– Orvieto? se miră Jones, simulând confuzia. Este aproape de aici?

– Chiar deloc, de aceea presupun că vă înșelați.

– Dar nu mă înșel. N-am nici un dubiu, am lovit camioneta aceea! Dacă nu mă credeți, vi-l dau din nou la telefon pe managerul hotelului. Camioneta respectivă se află la șase metri de noi.

Țăcănitul tastaturii începu să se audă din nou.

– Stați așa, domnule! Dacă vreți, am să verific iarăși înregistrările. Îmi mai spuneți o dată numărul de înmatriculare?

Jones repetă numărul, deși credea că planul lor eșuase. Se gândi că, dacă tipa nu era dispusă să creadă că acea mașină se afla în Milano, atunci nu prea avea șanse să-i răspundă la nici o întrebare despre Boyd. Într-un târziu, femeia reveni:

– Domnule, când am verificat iarăși numărul de înmatriculare, ceva mi-a atras atenția. Clientul pe care-l căutați se află, cu certitudine, în Milano, exact după cum ați spus dumneavoastră.

– Serios? Cum așa?

– Am observat din înregistrările din calculator că doamna tocmai a închiriat un al doilea vehicul.

– Poftim? Lui Jones i-au trebuit câteva secunde ca să reacționeze. Stați puțin! Ați zis *ea?*

– Da, domnule! Șoferița camionetei tocmai a închiriat un Fiat de la biroul nostru din Aeroportul Linate.

Jones rosti pe mutește „rahat împănat" către Payne, înainte de a i se adresa din nou Giei:

– Și când l-a închiriat?

– Acum un minut, domnule! Abia mi-a apărut comanda pe monitor.

40

Parcul Fenway
Boston, Massachusetts

Nick Dial își dorise dintotdeauna să vadă Fenway Park. Acel Green Monster[1], un zid de vreo 11 metri din partea stângă a terenului, îl fascinase dintotdeauna. Obsesia lui începuse încă din copilărie, în timpul unei veri petrecute în New England. Obișnuia să asculte meciurile la radio împreună cu tatăl său, apoi mergeau în curtea din spatele casei și îi imitau pe jucătorii lor preferați de la Red Sox.

În avion, în drum spre Boston, Dial zâmbi gândindu-se la terenul de baseball. Își închipuia cum o să simtă mirosul ierbii, ce senzație o să aibă călcând pe pământul bătătorit și, mai mult, cum o să arate Monstrul. Toată viața așteptase clipa asta, iar acum stătea ca pe ace să ajungă acolo mai repede.

Dar toate astea se schimbară când ieși din tunelul vestiarelor și văzu scena crimei în fața sa. Stadionul visurilor sale fusese pângărit de meseria pe care și-o alesese.

Dial nu se afla acolo pentru un meci de baseball. Era acolo ca să prindă un criminal.

Crucea fusese înfiptă în locul aruncătorului, iar victima era cu fața la tabela de marcaj de la peluza gazdelor. Brațele musculoase îi erau întinse către prima și a treia bază, iar

[1] Monstru verde (în lb. engleză, în original)

picioarele îi erau orientate spre cauciucul de pe locul de aruncare. O pungă de gunoi fusese trasă peste capul victimei, ca să-i protejeze identitatea de curiozitatea jurnaliștilor din elicopterele care deja survolau stadionul. Între timp, câțiva ofițeri cercetau locul din jurul crucii, căutând probe fizice.

Lucru curios, Dial zări o a doua echipă de polițiști stând în fața Monstrului verde. Încercă să vadă ce făceau, dar zidul era la peste 90 de metri distanță și vederea lui, oricum slăbită, era îngreunată de reflectoare. Ținând cont și de intensitatea nocturnei de pe stadion, Dial era nu numai orbit de reflectoarele puternice, ci părea și ca toropit de un soare puternic de amiază, deși era miezul nopții.

– Alo, tu, îi strigă un polițist cu un accent local foarte puternic. Ieși afar'! Nu-i voie aci!

Dial își scoase legitimația.

– Unde-l găsesc pe cel care răspunde de caz?

– S-o fi ușurând la banca de rezerve. Căpitanu' are o prostată slabă și mare. Nu stă nici zece minute făr' să treacă pe la budă.

Dial înclină din cap și-și scoase carnețelul.

– Ce poți să-mi spui despre victimă?

– Era un tâmpit. Lovitură tare, braț puternic, da' nimic mai mult de-un șmecheraș. Ți-l imaginezi în apărarea noastră? Nici gând să ne bată ăia de la Yanks!

– Stai așa! Victima era un jucător?

Polițistul se holbă la Dial cu un amestec de amuzament și dezgust.

– Normal, franțuzoiule! Era un jucător. Voi colo, n-aveți baseball la Paris? Sau sunteți prea ocupați să mâncați brânză și să vă uitați la filme cu Jerry Lewis ca să mai faceți vreun sport?

„Ohoo! Se minună Dial în sinea lui. *Asta* de unde i-o fi venit?"

Adevărul era că Henri Toulon îi spusese foarte puține lucruri despre caz, doar că a treia victimă fusese găsită. Dial

știa că, dacă voia să vadă locul crimei, trebuia să prindă legătura cea mai rapidă din Libia spre Boston, chiar dacă aceasta însemna să nu aibă toate detaliile cazului.

Din păcate, acum plătea pentru că se grăbise. Cel puțin, până apuca să se informeze.

Dial făcu un pas spre polițist.

– În primul rând, golănaș de țară ce ești, dacă ai fi polițist măcar pe jumătate cât sunt eu, ai fi observat că pot vorbi englezește mai bine decât tine. Așa că teoria ta cum că eu aș fi francez este la fel de greșită ca și presupunerea mea că tu ai fi beat doar pentru că ești un polițist din Boston! În al doilea rând, am crescut în New England, așa că știu mai multe despre istoria celor de la Sox decât jumătate din jucătorii echipei, ceea ce nu înseamnă prea mult, dat fiind că majoritatea nu sunt americani. Și, în cele din urmă, dacă te-ai fi deranjat să citești ce scrie pe legitimația mea, ai fi observat că eu *conduc* Departamentul omucideri de la Interpol, ceea ce înseamnă că, dacă moare careva pe planeta Pământ, sunt șanse destul de mari ca eu să răspund de caz. Ai înțeles? Acum, ce-ar fi s-o ștergi de-aici ca un bun copil de mingi ce ești și să-i spui căpitanului tău că a sosit șeful *lui!*

Polițistul clipi de câteva ori, apoi se conformă. După cinci minute, căpitanul Michael Cavanaugh se prezenta cu o strângere fermă de mână.

– Îmi cer scuze pentru lipsa noastră de ospitalitate. Suntem cam puțintei acum. La naiba, dacă știam că vine un știab, sunt sigur că te-ar fi întâmpinat însuși primarul.

– Îmi pare bine că n-a fost așa. Eu am venit aici să găsesc un criminal, nu să fiu pupat în fund.

Cavanaugh râse și-l bătu ușor pe umăr pe Dial.

– Atunci, o să facem echipă bună. Spune-mi ce vrei să știi și te ajut cu mare drag!

– Să începem cu numele victimei. Înțeleg că e sportiv.

– Da, domnule, un sportiv strașnic. Acum, s-o spun pe aia dreaptă, ne cam așteptam să-l huiduim tot weekendul. Cre' că Bunul Dumnezeu s-a hotărât să-l protejeze de abuz.

Asta era *protecție?* Rahat! Înseamnă că victima nu putea fi decât o singură persoană. Cel mai detestat om din Boston: Orlando Pope! Încremenit, Dial încercă să înțeleagă cum se potrivea un jucător de baseball printre celelalte victime. Întâi un popă, apoi un prinț, și acum un Pope. Poate ucigașii aveau ceva împotriva literei P? În cazul acesta, toți instalatorii[1] din lume ar trebui să se teamă.

– Te deranjează dacă arunc o privire?

– Pe mine nu mă deranjează dacă nu-l deranjează pe el.

Dial mulțumi dând din cap și privi împrejur după orice părea nelalocul lui. Avusese de-a face cu crime la indigo în mod constant, așa că, în primul rând, încercă să-și dea seama dacă Pope era victima numărul 3 sau doar cadavrul rezultat ca urmare a unei crime la indigo, modul bolnav al cuiva de a-i fura gloria asasinului real.

Majoritatea detectivilor ar fi început cu cadavrul, dar nu și Dial. Știa că majoritatea crimelor la indigo aranjau cadavrul în mod identic – cel puțin până când experții criminaliști se puneau pe treabă cu toate jucăriile lor cu tehnologie de ultimă oră și găseau 50 de lucruri care nu se potriveau. Ceea ce de regulă nu le ieșea erau mărunțișurile, amănuntele care nu erau niciodată date publicității, toate lucrurile ce nu se puteau ști dintr-o simplă privire a unei fotografii postate pe internet.

În lumea lui, lucrurile mărunte erau uneori mai importante decât cele semnificative.

Dial porni de la construcția crucii, asigurându-se că lemnul avea aceeași culoare și vârstă ca stejarul african. Apoi, examină cele trei piroane, măsurându-le din ochi lungimea și verificând dacă victima era așezată în aceeași poziție precum celelalte.

---

[1] În original, „plumbers" – instalatori (n. tr.)

Când văzu că și lucrul acesta se repeta, își îndreptă atenția spre cadavru – mai întâi, se uită la rănile de pe spate, felul în care pielea fusese sfâșiată de loviturile repetate ale unui bici cu vârf metalic în timpul flagelării, apoi examină cutia toracică, cercetând rana de intrare cu un deget pe care-și trăsese o mănușă, sperând ca vârful suliței să se fi rupt și să fi rămas în carne.

– Ce cauți? întrebă Cavanaugh. Rana-i curată!

– Doar îmi fac treaba. Am mereu tendința de a verifica totul de două ori.

– Mda, am observat!

Dial zâmbi și aruncă o privire la elicopterele care se învârteau deasupra.

– Nu poți să faci nimic în privința lor? Trebuie să dau punga jos, ca să văd caligrafia de pe plăcuță.

Cavanaugh se holbă la el ca un nebun.

– Nu-i nici o plăcuță sub aia. Doar mutra nasoală a lui Pope pe care nu vrem s-o vedem în ziare. Chicoti ca pentru sine: L-au răstignit destul în paginile de sport!

Dial nu luă în seamă gluma. Era umor tipic de polițist.

– Să fiu al naibii! Cea mai vestită dintre victime, iar ei să renunțe la plăcuță. De ce-ar face așa ceva?

Cavanaugh ridică din umeri.

– Ș-apoi, nici nu știu despre ce vorbești. La ce fel de plăcuță te-așteptai? N-am auzit de nici o plăcuță.

– Asta pentru că a fost secret. Dial făcu un pas spre Cavanaugh, asigurându-se că nu mai asculta nimeni. Primele două cadavre aveau plăcuțe care se refereau la cruce. Pe prima era scris „În numele Tatălui", iar pe a doua – „Și al Fiului". Și mă cam așteptam să fie și o a treia în seara asta. Mă întreb dacă n-o fi o crimă la indigo.

Cavanaugh dădu din cap de parcă în mintea sa lucrurile căpătaseră sens.

– Nu, nu-i o crimă la indigo. Îți spun sigur.

– Serios? Cum poți fi sigur?

– Din cauza plăcuței.

Dial tresări.

– Ce plăcuță? Parc-ai spus că nu era nici o plăcuță.

– Nu sub pungă, cel puțin. Cavanaugh se uită atent la chipul lui Dial, încercând să vadă dacă era serios. Înțeleg că încă n-ai ajuns în partea cealaltă a stadionului!

– În partea cealaltă? Și atunci îi pică fisa lui Dial. O, jigodia naibii! Nu Monstrul.

Dial trase adânc aer în piept și-și mută privirea spre zidul din stânga terenului, pe care-l vedea cam încețoșat. Câțiva polițiști mai erau încă acolo și, în sfârșit, Dial își dădu seama de ce. Fotografiau mesajul, discutau în contradictoriu dacă ar trebui să spele sângele de pe perete sau să-l spargă și să-l păstreze ca probă. Și încercau să înțeleagă la ce se referea asasinul când a scris acolo: „Și al Sfântului".

Scârbit, Cavanaugh suspină:

– După noaptea asta, o să i se spună Monstrul roșu.

41

Aeroportul Linate era la vreo 6 kilometri de campusul *Università Cattolica.* Frankie le spusese lui Payne și Jones care era cel mai scurt drum până acolo, iar ei sperau să fie suficient de rapizi, încât să pună mâna pe Boyd, în caz că apărea. Întrucât cea care închiriase ambele vehicule era o femeie, știau că existau șanse mari ca Boyd să nu-și arate fața. Dacă da, era minunat. L-ar înșfăca rapid, înainte să știe ce l-a lovit. Dar, dacă nu apărea, o vor urmări pe complicea lui, în speranța că îi va duce direct la bârlogul doctorului. Payne întrebă:

– Știi ce culoare are mașina?

Jones clătină din cap.

– Tipa a spus că e un Fiat din '98. Și cum Fiat înseamnă *Fabbrica Italiana di Automobili di Torino,* precis sunt o sumedenie dintr-astea perindându-se prin toată Italia.

Dat fiind că era dis-de-dimineață, au ajuns la biroul de închirieri în mai puțin de cinci minute. Au parcat peste drum și au zărit-o imediat pe femeie. Purta o eșarfă de mătase peste părul negru, dar restul hainelor erau aceleași ca în fotografiile camerei de supraveghere.

Avea să fie mai ușor decât și-au închipuit.

Paranoică, Maria se uită în oglinda retrovizoare, dar nu văzu nimic care s-o îngrijoreze. În zona aeroportului, traficul era practic inexistent și singura lumină vizibilă provenea de la

stâlpii de electricitate aliniați de-a lungul străzilor din cartierul pustiu. Se gândi că, dacă toate mergeau bine, o să iasă din oraș înainte ca străzile să se umple de ochii curioși ai muncitorilor milanezi.

Cel puțin, așa spera.

Drumul de întoarcere spre depozitul abandonat a fost îngrozitor. Ca o precauție în plus, a dat de două ori ocol locului, asigurându-se că nu o urmărea nimeni. De îndată ce a fost sigură, trase Fiatul galben pe aleea pietruită de lângă depozit și parcă în spatele unui tomberon, lăsând farurile aprinse ca să găsească ușor drumul înapoi.

– *Professore,* strigă ea intrând în depozit. M-am întors!

Boyd ieși din conul de umbră și o salută cu un zâmbet cald.

– Slavă Domnului, draga mea! M-am îngrijorat teribil. M-au tot chinuit niște gânduri negre cum că ai fost prinsă.

Fata clătină din cap, își scoase eșarfa și o înlocui cu o șapcă.

– Sunteți gata? Trebuie să profităm de întuneric cât putem.

– Da, categoric! Stai să strâng lucrurile și putem pleca. Doar o clipă!

Ceva mai devreme în dimineața aceea, a vrut să-l ia și pe Boyd la agenția de închiriat mașini, dar, după ce au tot discutat problema, s-a hotărât că era mai bine să meargă singură. Ar fi câștigat timp dacă mergeau amândoi, însă Boyd bănuia că *polizia* stă de pază prin aeroporturi și a decis că era mai bine să stea ferit. Și bine a făcut, pentru că fata observase câțiva ofițeri lângă terminal și majoritatea aveau la ei fotografia lui Boyd.

– *Professore!* îl zori ea. Trebuie să plecăm. Mai repede!

Dar acesta nu-i mai răspunse ca înainte. De fapt, singurul zgomot pe care-l auzea erau bătăile inimii ei, un sunet care se înteți brusc ca volum și ritm.

Curioasă și oarecum îngrijorată, Maria se furișă pe lângă niște lăzi și se îndreptă spre locul unde dormiseră. Din păcate, cu cât intra mai adânc în clădire, cu atât era mai întuneric și

curând începu să-i fie greu să distingă la numai jumătate de metru în față. Strigă din nou:

– *Professore?* Unde sunteți? Ce se întâmplă?

Neprimind nici un răspuns, curiozitatea i se transformă în frică. Dacă l-o fi găsit careva? Dacă s-a împiedicat prin întuneric și s-a rănit? Dacă e cineva...

Chiar atunci, Maria auzi mișcare în spatele ei. Se ghemui sub niște pânze de păianjen și se furișă pe lângă o grămadă de cutii, orientându-se după farurile mașinii. Spre surprinderea ei, când ajunse pe alee, îl văzu pe Boyd stând pe capotă.

– *Professore!* Cum ați ajuns aici? V-am căutat peste tot.

– Cu puțin ajutor, drăguță!

Zâmbi, fericită că era nevătămat.

– Farurile au fost *de ajutor,* nu-i așa?

Bătrânul oftă:

– Din păcate, nu asta am vrut să spun.

– N-au fost? Atunci, despre ce vorbiți?

Moment în care Payne se prezentă.

– Încearcă să-ți spună că eu l-am târât afară.

Maria se răsuci și văzu un tip cu ochelari de soare negri, care o amenința cu un pistol Beretta.

– Tu cine naibii ești? întrebă ea în italiană. Ce vrei de la noi?

Dar Payne refuză să răspundă. În schimb, o apucă de păr și-o trânti de mașină. Fata opuse puțină rezistență până când el, ca să-i dea de înțeles cine-i șeful, îi apăsă fața de metalul cald al Fiatului. Apoi, o apucă mai bine, vârându-și genunchiul între picioarele ei și țintuind-o cu greutatea trupului său. Așa o putea percheziționa și-i legă mâinile la spate cu o bucată de funie pe care o găsise în depozit. După ce o legă, îi vorbi:

– Ce m-ai întrebat mai devreme?

Fata îl privea buimacă. Bănuise că Payne era de la *polizia* din cauza părului său închis la culoare și a pistolului Beretta.

Dar cu cât îi asculta mai mult vocea, cu atât era mai sigură că este american.

– Cine ești? îi întrebă ea în engleză. Ce naiba vrei?

Payne rânji la auzul blasfemiei.

– Hei, doctore! Unde-ai găsit-o? E arțăgoasă.

– Poți fi al naibii de sigur că-s arțăgoasă. Acum, răspunde-mi la întrebare înainte să-ncep să țip.

– Pardon? Payne făcu un pas în față și-i puse arma sub bărbie. Ascultă, cucoană, cred că nu prea pricepi cum stă treaba, așa că am să-ți explic pe îndelete. În primul rând, cum te cheamă? Nu cred că-i nimerit să-ți spun „doamnă“ când nu te comporți ca atare.

– Mmrria!

Slăbi un pic strânsoarea, ca să înțeleagă cum o cheamă.

– Mă numesc Maria!

– OK, Maria, uite ce propun: în momentul de față, eu am un pistol îndesat în ceafa ta. Îl simți?

Ea confirmă, mișcând încetișor capul.

– Bun! Mă gândeam că nu-l simți. Nu prea ai cum să nu-l simți, nu?

Din nou, fata mișcă ușor capul.

– Ooo! Începi să te pricepi la asta. Eu pun o întrebare, tu răspunzi! Foarte civilizat. Fără țipete, fără mânie și fără harță. Bărbaților cu pistoale nu le place harța. Mă-nțelegi?

Ea dădu iarăși din cap.

– Acum, eu și partenerul meu avem câteva întrebări și ardem de nerăbdare ca voi să ne răspundeți.

– Partenerul tău?

Jones își anunță prezența deschizând ușa Fiatului.

– Ah, gemu ea.

– *Ah?* o imită Jones. Eu îmi fac o superintrare în scenă și tot ce poți spune tu este: „Ah“?

Fata îl privi cu o expresie disprețuitoare.

– Ce-ai vrea să zic?

– Nu știu. Credeam că o doamnă așa atrăgătoare ca tine ar încerca măcar să mă lingușească puțin. Să apelezi la farmec ca să încerci să ieși din situația asta. Și, dacă asta n-ar ține, să-mi tragi una, cum i-ai făcut paznicului de la bibliotecă.

Maria se înroși toată.

– Jur în fața lui Dumnezeu că nu am vrut să-l lovesc pe tipul ăla. Doar voiam să-mi dea drumul. Asta-i tot! Trebuia să-l avertizez...

Payne așteptă să încheie ce avea de zis, dar fata se opri.

– Pe cine trebuia să avertizezi? Pe iubitul tău?

– Cerule mare! izbucni Boyd. Nu sunt iubitul ei. Ce fel de om mă crezi? Maria este doar o studentă de-a mea! Nimic mai mult!

Payne răspunse:

– O studentă? O studentă la Omoruri, poate. Adică voi ați pornit un adevărat tăvălug. Elicopterul din Orvieto, autobuzul care a sărit în aer, paznicul cu boașele umflate de la bibliotecă. Nțț, țț, țț! Ar cam trebui să-ți fie rușine.

– Rușine? urlă ea. Noi n-am greșit cu nimic! Elicopterul și paznicul au fost doar legitimă apărare. Iar autobuzul a fost un atentat la viețile *noastre*.

– La viețile *voastre?* Hai să fim serioși! De ce-ar ucide cineva atâția oameni doar ca să vă omoare pe voi?

Era cât pe ce să le spună când văzu că Boyd îi făcea semn să nu.

– Haide, o îmboldi Payne. Știm totul despre comoara din catacombe. Sau mai este vreun secret pe care încercați să-l ascundeți de noi?

Boyd rămase cu gura căscată.

– Dar cum? Cine... Cine sunteți voi?

– Acu', doctore, de ce ți-am răspunde? Voi nu vreți să răspundeți la întrebările noastre, noi de ce să răspundem la ale voastre?

Jones chicoti.

– Știu și eu, poate că ar trebui să ne prezentăm? Adică, așa ar fi politicos.

– Mda, poate că ai dreptate. Payne se întoarse spre Boyd și râse mânzește: Bună! Eu sunt Jon, și el este amicul meu D.J. Lucrăm pentru CIA!

– CIA? repetă Boyd.

Payne răspunse imitând un accent german.

– Da, *herr* doctor! Și știm că ești spion!

– Spion? Doamne, iartă-mă, despre ce vorbiți?

Jones pufni în râs.

– Lasă joaca, doctore! Știm totul despre trecutul tău.

– Trecutul meu?

– Știi tu, spuse Payne, furi antichități din jumătate din țările Europei, apoi te chinui să le ascunzi. Nu-i o schemă rea, dar nu înțeleg de ce un tip așa isteț ca tine să-i înșele pe niște oameni ca Manzak și Buckner? Adică, tipii ăia te cam bagă în sperieți.

Brusc, ochii Mariei se umplură de îndoială.

– *Professore?*

– Doamne, Dumnezeule, nu trebuie să-i crezi pe indivizii ăștia! Adică n-am auzit în toată viața mea ceva mai scandalos! Să înșel pe cineva din CIA? E al naibii de absurd!

Payne mai întinse puțin coarda.

– Dar ce este cu American Cargo International? *Asta* îți sună cunoscut?

Chipul lui Boyd începu să se încrunte.

– Da, dar…

– Dar ce? Vă tot finanțează de ani de zile, nu-i așa?

– Da, dar aceasta nu înseamnă că...

– Nu înseamnă ce anume? Nu înseamnă că ai legătură cu CIA? Haide! Am primit informația asta direct de la Pentagon. Știu că ești pe statele de plată ale CIA.

Boyd clipi de câteva ori, încercând să-și păstreze cumpătul.

– Poate că da, dar aceasta nu înseamnă că i-am înșelat. Adică...

Vocea i se stinse.

– Continuă, insistă Payne. Ce *vrei* să spui? E clar că ai făcut ceva care i-a supărat. Nu ne-ar fi băgat în treaba asta dacă nu era o urgență.

Brusc ochii profesorului se umplură de groază.

– Poftim?

– M-ai auzit. Ne-au chemat să-ți dăm de urmă. Noi suntem, cum s-ar spune, specialiști.

– Ia stai așa! Adică, voi nu sunteți *din* Agenție?

– Nu! rosti Payne. Noi suntem vânători de recompense de talie internațională angajați să dăm de tine. Băgă mâna în buzunar și scoase dispozitivul de urmărire al lui Manzak. În clipa în care apăs butonul ăsta, ne-am terminat treaba. O să vină alergând și așa o să putem pleca și noi acasă.

Boyd se uită fix la dispozitiv vreo câteva secunde.

– Da, vorbi el într-un târziu, cu siguranță, o să puteți ajunge acasă... într-un rahat de sac pentru cadavre!

Maria rămase cu gura căscată. Era pentru prima dată când îl auzea vorbind urât.

Nervos, Boyd continuă:

– Iisuse! Cască bine ochii! CIA nu cere ajutor nimănui din afară. Ei au agenți infiltrați în fiecare țară a lumii, gata să descurce orice încurcătură. Nici vorbă să ceară cuiva din afara rețelei să mă găsească pe mine. Nu procedează așa!

– O, da, îl zgândări Jones. Și de când ești tu expert?

Boyd jubila, fixându-l cu privirea pe Jones.

– Pentru că eu sunt unul dintre agenți.

– Poftim? se miră Payne.

– Cum? țipă Maria.

– M-ați auzit! Lucrez pentru ei de zece ani, folosind profesia mea drept acoperire pentru a călători.

Jones își dădu ochii peste cap.

– Zău? Ce fel de agent secret vine și strigă în gura mare că-i operativ? Nu unul adevărat, asta știu sigur.

– Știi ceva? Ai dreptate! În majoritatea cazurilor, nu se procedează deloc așa. E chiar considerată trădare. Dar mă tem că aceasta nu este o situație obișnuită. Din cauza publicității negative de care am avut parte, cariera mea de spion s-a încheiat. Plus că am senzația că, dacă apeși pe butonul ăla, se va încheia și viața mea. Deci, ce am de pierdut?

– Stai puțin! zise Payne. Tu încerci să ne spui că ești *agent* CIA? Hai, fii serios! Ceva mai bun n-ai găsit?

– Cu siguranță, aș fi putut dacă aș fi vrut să găsesc ceva, dar ideea este că vă zic adevărul. Desigur, știu că nu arăt ca un agent. Și nici majoritatea oamenilor din agenție nu arată. Dacă am arăta ca niște agenți, am ieși în evidență.

Jones zâmbi auzind o așa logică.

– Aici, cam are dreptate.

– Cum? Să nu-mi spui că-l crezi! Lucrează la Dover de 30 de ani!

– Mda, dar am auzit multe drăcovenii despre CIA. Au agenți NOC peste tot, gata să le vină în ajutor.

Payne știa că NOC însemna *non-official cover*[1] – un ofițer guvernamental care lucrează în spatele liniilor străine fără imunitate diplomatică –, dar, în mod cert, nu asta insinua Jones. Așa că Payne îl apucă de braț și-l trase deoparte, fără să-și ia ochii de pe Boyd și Maria.

– Ce tot vorbești? Să-l credem pe țăcănitul ăsta?

– Nu, nu zic asta deloc. E foarte posibil să ne mintă doar ca să-și salveze pielea. Pe de altă parte, ar putea spune și adevărul. Ideea este că nu prea știu.

– Atunci, hai să apăsăm butonul și să vorbim cu Manzak. Mie unul nu-mi pasă ce-o să se întâmple cu ăștia doi, atâta vreme cât noi ieșim basma curată. Mai devreme sau mai târziu, tot o să trebuiască să-i dăm socoteală, așa că hai să

[1] Acoperire neoficială (în lb. engleză, în original)

rupem pisica-n două. Adică, în cel mai rău caz, ce se poate întâmpla?

– Nu-l apăsa! îl imploră Boyd de la distanță. Îți spun că, dacă apeși butonul, o să murim cu toții. Așa cum s-a întâmplat cu oamenii din autobuz. Nu vrei să înțelegi? Tipii ăștia nu pot risca să lase martori. O întreagă religie se bazează pe lucrul acesta.

Payne pufni în râs auzind explicația.

– Se bazează pe ce? Pe o comoară îngropată? Despre ce religie vorbești, lăcomia?

– Lăcomie? Crezi că este vorba despre lăcomie? La naiba, omule, nu știi nimic! Pergamentul pe care l-am găsit în catacombe n-are nimic de-a face cu banii. Este vorba despre adevăr! Va pune sub semnul întrebării tot ceea ce am fost învățați să credem. Pe Însuși Hristos!

– *Professore!*

Se întoarse spre Maria ca să-i explice.

– *Trebuie* să audă lucrul acesta, drăguță. Dacă apasă pe butonul acela, o să murim, și la fel și secretul. E simplu. Biserica nu-și permite să scoată la iveală un astfel de secret. Va zgâlțâi creștinismul din temelii.

Payne se uită la Jones și fluieră.

– Ei, păi asta explică tot! Eu apăs pe buton. Întâi, pretinde că e de la CIA și acum susține că Biserica vrea să-l omoare. Tipu-i țăcănit.

Jones se uita fix la Boyd.

– Eu am avut mereu îndoieli în privința papei. Oricine poartă un coif din ăla nu prea-i pus pe fapte bune.

– O, Doamne! strigă Boyd. N-am zis că-i papa! Dar cineva din instituția Bisericii are legătură cu treaba asta. Trebuie să aibă legătură. Adică, ei sunt singurii care... Boyd se opri în mijlocul frazei și, în mod inexplicabil, privi în sus: O, nu!

– Ce-i? întrebă Payne. Acum îți vorbește Dumnezeu?

– Șșșt! comandă el. Sunetul ăla, nu-l auziți? A fost același sunet și la Orvieto.

Payne și Jones n-aveau idee despre ce vorbea Boyd, dar, când au făcut liniște, au sesizat un zgomot care acoperea murmurul motorului mașinii. Nu prea erau siguri de unde venea din cauza ecoului de pe alee. Însă sunetul devenea tot mai puternic.

Jones opri motorul și șopti:

– Ai apăsat cumva butonul?

Payne negă luând-o pe alee și îndepărtându-se de ceilalți. Merse aproape 15 metri înainte de a-și îndrepta atenția spre cer.

– Elicopter, anunță el. Mai multe. Și vin încoace!

– Cum ne-au găsit? întrebă Jones.

– Nu știu! Poate că unitatea asta ne-a știut tot timpul coordonatele. Trânti dispozitivul de pământ și-l făcu țăndări. Nu contează! N-o să ne găsească dacă noi nu vrem.

Payne îl trânti cu un brânci pe Boyd și-i înfipse arma sub bărbie.

– Unde te-ai născut?

Boyd respiră adânc, apoi spuse:

– Vrei adevărul sau ce am fost învățat să spun?

Payne n-avea chef de glume, așa că apăsă Beretta și mai tare în beregata lui.

– Bine, mârâi doctorul. Seattle, Washington!

– Ce școală ai făcut?

– Academia Navală a Statelor Unite. Apoi, Oxford.

Payne îl mai slăbi, așa, doar în eventualitatea în care era un fost coleg de școală.

– Ai încurcat-o, doctore! Știi, se întâmplă să știu câte ceva despre academie.

– Minunat! Întreabă-mă orice! Numai fă-o repede, că altfel murim.

Payne făcu o pauză, încercând să se gândească la o întrebare bună.

– Spune numele unei străzi din incinta Academiei.

– Ce? Sunt vreo câteva...

– Zi una sau trag!

– Bine, ăă, strada King George. Care, indiferent cât de nepotrivit ar putea părea, este chiar strada principală. Pot continua dacă vrei: Wood, Dock, Calea Blake, Calea Decatur, bulevardul College...

Payne confirmă, destul de surprins de răspunsurile primite.

– Unde se țineau orele în timpul războiului?

– Care război?

– Tu să-mi spui.

– Presupun că te referi la Războiul Civil, pentru că doar atunci orele s-au ținut în altă parte. Și răspunsul este Newport, Rhode Island – s-au mutat acolo din motive de securitate.

– Nu-i rău, recunoscu Payne. Dar acum urmează întrebarea decisivă. Oricare bărbat cu sânge-n vene de la Academie ar da răspunsul dintr-o suflare. Ești gata? Deoarece asta o să decidă dacă trăiești sau mori. Ai priceput? Când erai la școală, cum se numea dormitorul fetelor?

Boyd zâmbi, dându-și repede seama că era o întrebare-capcană.

– Slavă Domnului că nu era nici un dormitor al fetelor. Spre dezamăgirea mea, fetele au fost acceptate abia *după* ce-am plecat eu. Prin 1976, cred.

Plin de ciudă, Payne lăsă jos pistolul. Încă nu era sigur în privința lui Boyd, dar instinctul îi zicea că spune adevărul.

– Deci ai studiat la Academie?

Boyd dădu din cap.

– Presupun că și tu ești militar?

– Da, domnule! Jonathon Payne, la dispoziția dumneavoastră!

– Ei bine, domnule Payne, dacă te interesează să supraviețuiești, eu zic s-o ștergem. Altfel, o să fim omorâți înainte să apucăm să ieșim de pe aleea asta.

42

Se întâmplase cu mulți ani în urmă, imediat după ce s-au găsit pergamentele în peșterile secrete. Documente despre care Vaticanul nici nu știa că le posedă. Urmând instrucțiunile lor complicate, Benito Pelati s-a dus la Orvieto și a făcut fotografii ale solului folosind o aparatură geofizică pe care o împrumutase din Germania. Tehnologii de ultimă oră la care nimeni altcineva n-avea acces. Echipamente care-i permiteau să cartografieze fiecare centimetru al orașului de la suprafață până la câteva zeci de metri adâncime. Studii pe care nu le mai făcuse nimeni înainte și nici nu au mai fost permise de atunci.

Evident, exista un motiv foarte bun.

Peste 50 de tuneluri au fost detectate aproape de suprafață, toate având punct de pornire pe o proprietate privată de unde se ramificau în piatră asemenea unor artere. Majoritatea se terminau brusc – fie pentru că localnicii dăduseră peste o zonă stâncoasă de care nu au putut trece sau și-au pierdut răbdarea și au renunțat să mai caute –, iar altele erau conectate cu tuneluri de pe proprietățile învecinate. Cel mai adânc săpaseră până la 7 metri sub pământ. Impresionant, ținând cont de tehnicile rudimentare, însă nu suficient de adânc ca să ajungă la ceea ce sperau să găsească: Catacombele de la Orvieto.

Benito știa de existența catacombelor. Sau *știuse* cândva. Pergamentele pe care le găsise erau o dovadă. La fel și celelalte,

pe care le citise în arhiva secretă. Dar, înainte de a face testele geologice, nu avusese nici o idee dacă mai erau încă acolo sau nu. Sau în ce stare ar putea fi. O notă de la Vatican menționa o lucrare de amploare la puțină vreme după Marea Schismă. Și, dacă așa stăteau lucrurile, era posibil ca aceasta să fi distrus tot ce spera să găsească. Orice dovadă de care ar fi avut nevoie.

Dar, din fericire, nu era cazul. O singură privire aruncată raportului geologic îi confirmă. Catacombele erau încă acolo și în stare bună. Mai mult, erau mai reale decât și-ar fi putut închipui Vaticanul vreodată. Documentele papale din vremea Schismei indicau un etaj de camere și tuneluri. Nimic altceva. Dar, în raport, Pelati a văzut mai multe de atât. A văzut niveluri multiple. Și scări. Și zone adânc îngropate, la care avea mari îndoieli că Vaticanul ajunsese vreodată. Nu putea ști cu siguranță până când nu le explora el însuși, însă, după aspectul lor, Pelati avea senzația că romanii din Antichitate construiseră un mormânt mai adânc, apoi au închis imediat comunicarea dintre acesta și camerele de deasupra. De ce au făcut romanii așa nu prea știa. Dar, dacă era să dea crezare secretului familiei sale, aici era probabil locul unde ar putea găsi dovada pe care o căuta.

Desigur, trebuia să se mai îngrijească și de alte lucruri înainte de a se apuca de investigații.

În ordinea priorităților, mai întâi, trebuia să oprească toate săpăturile de la Orvieto. O prăbușire masivă era ultimul lucru pe care și-l dorea, așa că i-a spus șefului de la poliția locală că Orvieto era în pericol să se prăbușească. Pentru a-și susține cazul, îi arătă acestuia studiile seismice pe care le efectuase – omițând în mod convenabil informațiile despre catacombe –, apoi îl duse din casă în casă, arătându-i tunelurile ce fuseseră săpate.

Localnicii încă îi mai spun Legea lopeții din 1982, deoarece săpatul în zonă a devenit de atunci o faptă penală.

Apoi, Benito a cumpărat terenul de deasupra tunelului de 7 metri, pretinzând că guvernul avea nevoie să stabilizeze solul, altfel Orvieto s-ar putea scufunda. Proprietarul a fost într-atât de jenat de isprava lui și îngrozit de ce s-ar fi putut întâmpla, încât i-a vândut totul lui Benito pentru a contribui la siguranța orașului său natal. Doar că Benito n-avea nici o intenție să umple groapa. În schimb, a făcut planuri s-o adâncească până la 11 metri, pentru că de acolo începeau catacombele.

Cu totul, acest lucru a durat câteva săptămâni. Benito evita să atragă atenția. Așa că a folosit un echipament discret și o echipă de consolidări alcătuită din mineri din Europa de Est care să nu poată vorbi sau citi în limba italiană. Știa că, dacă era să folosească muncitori locali, aceștia ar fi cunoscut legenda catacombelor și și-ar fi dat seama ce vrea să facă. Străinii însă habar n-aveau. Nici nu vorbeau și nici nu era nevoie să sape el însuși. Asta până când minerii au ajuns la adâncimea de 10,30 metri. Încă 50 de centimetri, și intra în istorie. De acolo, nu mai putea risca să-și lase săpăturile pe mâinile lor. Așa că le-a mulțumit pentru efort organizând o mare petrecere. Le-a tras câte un glonț în cap și apoi i-a îngropat cu ajutorul propriilor lor lopeți. Ca marii exploratori din vremurile apuse. Oameni cărora le păsa mai mult de faimă și avere decât de oamenii plătiți care-i ajutaseră să-și atingă scopul.

Fără scrupule. Într-un asemenea om s-a transformat și el în timp, după ce a găsit pergamentele la Vatican. Până atunci, fusese un academician înflăcărat, nimic mai mult, un om căruia nu-i era teamă să-și asume riscuri și să lupte pentru crezurile sale. Dar, când a găsit pergamentele, omul din el s-a transformat. Cu vremea, a devenit crud. Cinic. Imoral. Și toate acestea erau alimentate de ceea ce reprezentau pergamentele: putere și avere neînchipuite.

Din acel moment, lui Benito nu i-a mai păsat de cei care munceau pentru el. Sau de orașul Orvieto. Sau de sanctitatea Bisericii Catolice. Îi păsa doar de el însuși și de secretul familiei sale.

Secretul stătuse ascuns câteva secole. Plănuia să-l împrăștie ca pe ciumă.

Benito mai pusese cândva lucrurile în mișcare, în urmă cu câțiva ani. Găsise cea mai bună cale de a folosi catacombele și plănuise o întâlnire la Vatican ca să discute despre descoperirea sa.

Dar se ivise o potențială mană cerească. Una care l-a forțat să-și schimbe programul.

Un traducător care lucra pentru Benito a găsit într-un manuscris antic o mențiune ce descria casa unui erou roman care a trăit la poalele dealurilor din Vindobona, în Iliria. Într-un mormânt de marmură, pusese o relicvă și o istorisire la persoana întâi despre răstignire. Aceasta amenința să conțină tot ceea ce lumea și Biserica trebuiau să știe despre evenimentele din Ierusalim.

Detalii dinainte, din timpul și de după moartea lui Hristos.

Fiul cel mare al lui Benito, Roberto, considera că trebuiau să meargă la întâlnirea de la Vatican așa cum planificaseră. Argumentă că organizația era gata să dea lovitura și cauza lor ar avea de suferit în eventualitatea unei întârzieri. Dar Benito nu fu de acord. Anulă întâlnirea, asigurându-și din nou fiul de faptul că, în realitate, noua descoperire le-ar spori puterea de negociere cu catolicii. Până la urmă, Roberto se înduplecă.

Din acel moment, prioritatea în viața lui Benito a fost să descopere cripta romană.

A întrerupt orice altă activitate până la găsirea mormântului de pe dealurile din Iliria.

Recent, își atinsese scopul.

43

Aceeași faptă, o altă echipă. După ce studie modul aleator în care sângele era împroșcat pe Monstrul verde, Dial ajunsese la concluzia că mâzgăleala arăta mai mult ca o idee de moment decât ca o semnătură pretențioasă prin care cineva își asuma răspunderea pentru comiterea faptei respective. Nici vorbă să fie aceiași criminali care l-au ucis pe preot în Danemarca. Pe plăcuța originală, vopseaua fusese întinsă cu priceperea și precizia unui caligraf, în vreme ce ultima însemnare arăta mai mult ca și când fusese pictată cu degetul de un copil. De parcă fusese făcută de cineva care nu înțelesese ceea ce i se ceruse să facă, dar s-a descurcat cum a putut. Cineva care a făcut-o ca să fie făcută.

Din păcate, astfel, al doilea caz se transforma într-o enigmă. Plăcuța din Libia era pictată cu o precizie minuțioasă, deși sângele era împroșcat pe tot Arcul Roman ca într-o manifestare spontană de furie.

Dial se tot întreba de ce să fii precis și neîndemânatic în același timp la același loc al crimei. Să fi fost o a treia echipă? Sau un amestec între cele două? Mai mult, oare conta asta? Poate că ar trebui să se concentreze asupra mesajului, și nu a asasinilor. Era o idee interesantă, pe care voia s-o urmeze. Asta până când fu întrerupt de o bătaie ușoară pe umăr. Se întoarse și văzu un tânăr asiatic stând în spatele său, oarecum confuz, fără să știe ce are de făcut. Dial spuse:

– Pot să te ajut cu ceva?

Mark Chang confirmă și începu să-și caute legitimația. Era agent în primul an de muncă la biroul Interpolului din Boston, ceea ce însemna că el era principalul om de legătură al lui Dial, pe durata ședерii lui în oraș. Asistentul celui care conducea cazul.

– Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit mai devreme. V-aș fi întâmpinat dacă aș fi știut.

Dial se uită la puști. Nu-i dădea mai mult de 22 de ani. Avea părul răvășit și hainele de asemenea. Arătau de parcă le găsise pe fundul coșului cu rufe murdare.

– Dacă ai fi știut ce?

– Dacă aș fi știut că sunteți în oraș. Nu mi-a spus nimeni, jur! Am alergat încoace, de îndată ce-am auzit.

Și cam așa și arăta. De parcă s-a dat jos din pat și s-a urcat în primul autobuz.

– Stai liniștit, Chang. Nici eu n-am știut decât în ultima clipă că vin. Am prins din zbor ultima cursă de la Lyon și...

– Stați! Lyon, *Franța?*

– Mda! O țară mare, de cealaltă parte a Atlanticului. E trecută pe majoritatea hărților.

– Da, domnule! Știu unde este. Doar că, ăăă... cum ați ajuns aici înaintea mea? Eu am crezut că poate sunteți în oraș deja, dar ați ajuns înainte venind tocmai din Franța? Adică l-au găsit pe Pope cu mai puțin de două ore în urmă, ceea ce înseamnă că avionul dumneavoastră trebuia să...

– Oohoo, hoo, hoo! Mai ușor, fiule. Repetă ce-ai spus!

Chang își mai verifică o dată carnețelul.

– Conform apelului la 911, paznicul de la stadion a anunțat moartea lui Pope puțin după ora 22. De acolo, Departamentul de poliție din Boston a alertat Interpolul, care apoi m-a anunțat pe mine, acum o oră. Se uită la ceas ca să fie sigur. Nu înțeleg, domnule! Cum ați ajuns aici atât de repede?

Dar Dial ignoră întrebarea, întorcându-i spatele lui Chang pentru a rememora ultimele 24 de ore. Începuse ziua în Libia, de unde a luat un avion spre Franța. Atunci, Henri Toulon l-a anunțat că fusese găsită o altă victimă, de data aceasta tocmai în Boston. De acolo, a sărit într-un alt avion și a zburat spre America.

Aceasta însemna că el știa de victimă cu câteva ore înainte de a fi fost descoperit cadavrul.

– Rahat! Cineva face bancuri. Dial înhăță carnețelul lui Chang ca să verifice intervalul orar. Eu am știut despre crimă înainte să aibă loc. Ticăloșii ne-au sunat acum zece ore.

– Ce-au făcut? De ce-ar face asta?

– Ca să-și bată joc de noi, Chang. Să își râdă de noi. De unde și numele.

– Daa, dar...

– Vor să știm că nu-i putem opri, nici măcar dacă ni se dă un avans. Ne transmit că-i putem investiga cât vrem, dar nu rezolvăm absolut nimic. Nu se vor opri decât atunci când vor dori.

– Și asta când o să fie?

– Curând. Li se termină cuvintele.

– *Cuvinte?*

– Da, Chang, cuvinte. Știi, chestiile alea din dicționare? Nu pot să cred că nu știi ce sunt cuvintele. Cumva, engleza este a doua limbă a ta?

– Nu, domnule. M-am născut chiar aici, în...

Dial își dădu ochii peste cap. Răcanii sunt cam tâmpi.

– Era o glumă, băiete. Doar o glumă.

– Aa, dar...

– Ascultă, Chang, îmi placi, așa că o să-ți dau un sfat primit de la căpitanul meu, cândva. Tacă-ți fleanca aia odată și ascultă, OK?

– OK, domnule, ascult!

– Nu, Chang. Ăsta *era* sfatul: *Taci naibii din gură și ascultă!* Pricepi? Nu este nevoie să repeți tot ce spun și nici ceea ce fac. Principala ta treabă, ca boboc, este să observi. Învață tehnicile de bază, îndeplinește sarcinile simple pe care ți le dau și ține minte tot ce spun. Nu pune sub semnul întrebării vorbele mele, doar ține minte, scrie undeva, dacă e nevoie. Ai priceput? Există o mare diferență între a asculta și a vorbi.

Chang aprobă din cap fără să scoată o vorbă.

– Vezi? Deja ai început să înveți... Acum, ești gata ?

Chang încuviință din nou, de data asta zâmbind.

– Bun! Atunci, uite ce trebuie să facem.

44

Payne și Jones nu cunoșteau bine străzile din Milano, așa că nici vorbă să poată fenta elicopterul. Mai ales cu un Fiat. Adevărul era că puteau fi și cu un Ferrari, doar că era prea mic pentru patru oameni și nu voiau să se despartă. Așa că le mai rămâneau două variante: să se ascundă în depozit sau să se predea.

Și surpriză! Toți au votat pentru a doua variantă.

Desigur, era o păcăleală. Adevărul era că de fapt nu voiau să renunțe. Payne avea senzația că, dacă îl oferea pe Boyd drept miel de sacrificiu, atunci, ar fi putut trage de timp ca Jones să facă vreo minune. Cel puțin, asta spera Payne. Dacă nu le ieșea, știa că avea să regrete decizia pentru tot restul foarte scurtei sale vieți.

După ce au pus planul la punct, Payne l-a tras pe Boyd în mijlocul străzii întunecate și s-a uitat în sus, în vreme ce două elicoptere Bell coborau pe un teren din apropiere. Elicele care se învârteau stârneau un curent puternic și un asemenea praf, încât ai fi zis că-i ciclon. Dar asta nu-l împiedica pe Payne să vadă, mulțumită ochelarilor săi de soare făcuți la comandă. Nu doar că-i protejau ochii de diverse particule, dar îi mascau și expresia, lucru mult mai important dacă dorea să-i reușească acea cacealma.

– Să începem, strigă Payne peste vacarm. N-o lua ca pe o chestie personală.

Îi puse mâna pe spate și-l îmbrânci la pământ, știind că Manzak și prietenii săi îi priveau. Continuă șarada, lăsându-se într-un genunchi și verificând din nou funia din jurul încheieturii mâinilor lui Boyd. Boyd intră și el în joc, văicărindu-se și scoțând niște sunete disperate, de parcă era o fetișcană la o luptă cu perne într-o petrecere din cămin. Payne îi atrase atenția că exagerează, dându-i una după cap.

– Gata, Suzie, poartă-te ca un criminal!

Ușa primului elicopter se deschise în lături, iar Manzak coborî. Fără să zâmbească. Fără să le facă vreun semn cu mâna. Fără să-i facă vreun gest de OK lui Payne sau vreun alt semn de aprobare. Cu alte cuvinte, era același nemernic dur care apăruse la Pamplona. Jumătate – criminal. Jumătate – robot. Complet – jigodie. Din păcate, cea mai mare problemă a lui Payne era că nu avea certitudinea că Manzak urma să onoreze înțelegerea inițială. Desigur, Payne știa că nu era adevăratul Manzak, dar realitatea era că putea fi totuși de la CIA de vreme ce a avut destulă influență să-l scoată din închisoare. Poate că Manzak era un nume pe care CIA îl dăduse câtorva agenți sub acoperire, doar ca să-i încurce pe unii.

Dacă lucrurile stăteau așa, cu siguranță, avea efect, pentru că Payne era încurcat. Nu știa dacă Manzak avea să-l ducă pe Boyd înapoi la sediul central CIA și să-l stoarcă de informații sau dacă avea să-l împuște în ceafă în clipa în care pleca de lângă Payne. Adevărul era că nu știa ce și pe cine să creadă, și nici Jones. Nu știau dacă Boyd făcuse vreunul dintre lucrurile pe care i le spusese – falsurile, contrabanda, autobuzul care a sărit în aer – ori dacă era victima unei înscenări bine regizate. Cu alte cuvinte, Payne și Jones nu știau absolut nimic.

Oricum, Manzak strigă:

– Bună treabă, Payne! Sunt impresionat de eficiența ta.

– Și eu sunt impresionat de puterile tale paranormale. De unde ai știut că am pus mâna pe el?

– Avem metodele noastre. Și rareori dau greș.

– Îmi pare bine că ești de partea mea, spuse Payne fără să zâmbească. Și care-i pasul următor?

Manzak veni mai aproape.

– Trebuie să-mi faci o dare de seamă înainte de a termina.

Payne se întrebă dacă să ia afirmația ad litteram.

– Ei bine, și ce mai aștepți? Care dintre elicoptere este al meu?

– Tu mergi în primul, cu mine. Mai făcu un pas în față. Dar, mai întâi, trebuie să verific dacă ai arme asupra ta.

– Poftim?

– Uite, Jon, înțeleg cum te simți. Dar nu pot permite accesul cuiva care nu este agent la bordul elicopterului fără să-l percheziționez. Este politica oficială.

Payne îl fixă cu privirea pe Manzak vreo câteva secunde, tentat să-și iasă din fire, deși știa că, pe termen lung, ar fi în defavoarea planului său. Așa că, în loc să facă o tâmpenie, își puse mâinile pe cap și, reticent, acceptă să fie percheziționat.

– Încearcă să nu-mi pui mâna pe fund, OK? Nu vreau să-l fac gelos pe Buckner... Apropo, unde-i barosanul? Mi-e dor de discuțiile pe care le aveam. E un om învățat.

– Oprește elicopterul! O să vină imediat să te salute.

– Oo, și eu care credeam că-i acasă și te-așteaptă cu cina.

Manzak se forță să râdă.

– Știi, umorul tău este cam ironic, mai ales când *tu ești* ăla care are un prieten. Și, chiar așa, unde-i Jones? Își face unghiile?

– Uau, să fiu al naibii! Ai făcut o glumă! Nu-i una amuzantă, dar este o glumă. Când o să-i spun lui D.J., n-o să mă creadă!

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde-i tovarășul tău?

– E după colț, în Ferrari. Doar un semn să-i fac și-o să aducă fata. Asta dacă știi ceva despre fată.

– Desigur că știm despre Maria... și al vostru Ferrari. Deși mai sigur ar fi să stea acolo unde sunt.

– Oo, da? Și de ce, mă rog?

În loc să-i răspundă, Manzak scoase un detonator Hantek din buzunarul hainei și apăsă pe buton. Într-o secundă, Ferrariul se pulverizează într-o explozie puternică, una care aruncă flăcări și resturi până sus, deasupra depozitului, azvârlind șasiul mașinii la mai mult de 6 metri în aer. Și acesta era doar începutul. Ploaia de fragmente bombardă terenul din jur ca niște meteoriți, incendiind clădirile învecinate și zgâlțâind pământul de sub picioare ca un cutremur californian.

În mod normal, Payne ar fi sărit în lături. Sau l-ar fi înșfăcat pe Boyd și s-ar fi aruncat rapid la pământ, căutând acoperire.

Dar nu și atunci. Nu când flăcările de pe cer păleau comparativ cu cele din ochii lui.

Fusese o înscenare, iar acum avea dovada care-i trebuia.

Fără să rostească o vorbă, făcu un pas spre Manzak, arzând de nerăbdare să-i audă trosnetul gâtului când o să i-l sucească la 360° precum cățelei ăleia din *Exorcistul.* Din păcate, asaltul lui Payne fu întrerupt de un roi de gloanțe ce-i trecură pe deasupra capului. Focuri de avertisment trase de pistolul lui Buckner, în timp ce acesta ieșea din elicopter.

– Stai pe loc, urlă el cu un puternic accent german. Zi azta văd eu!

Manzak rânji la auzul acestor vorbe.

– Acum, știi de ce nu a vorbit la Pamplona. Otto încă învață engleza, dar ca gardă de corp nu-l întrece nimeni.

Garda lui de corp? Cine dracu' erau tipii ăștia? Payne știu că nu sunt de la CIA din clipa în care au aruncat în aer Ferrariul. Însă presupunea că fac parte din echipa italiană care mușamalizase cele două accidente. Dar acum, că auzise accentul lui Otto, aceasta nu mai părea o posibilitate. Otto/Buckner *nu era* italian. Poate german, dar, cu siguranță, nu italian.

„Rahat, își zise Payne în gând, câte țări erau implicate în porcăria asta?“

– Ridică pă doctor și adu la mine!

Payne fu tentat să-l doboare, dar o singură privire aruncată armei rusești din mâinile lui Otto îl făcu să se răzgândească. Dacă avea chef, putea să-l ciuruiască doar cu un singur deget pe Payne, lansând nenumărate gloanțe cu diametrul de 5,56 milimetri. Imaginea îl făcu să se gândească la o intepretare nouă a termenului de armă *Otto*-mată[1] și hotărî că ar fi mai bine să-și țină gura închisă și să asculte ce i se spune.

Cel puțin, pe moment.

Cu nici douăsprezece ore în urmă, Jones se holbase la fotografia Mariei și-și imaginase tot felul de ipostaze romantice. Acum, stătea întins lângă ea pe întuneric, neștiind sigur dacă vreunul dintre ei avea să supraviețuiască.

Jones spuse:

– Dacă tot ne riscăm viețile împreună, mă gândesc că am putea să facem cunoștință. Mă numesc David Jones. D.J., pe scurt.

Fata întinse mâna și o strânse pe a lui.

– Maria Magdalena Pelati! O înșiruire cam ritmată, nu?

– Pelati? Se gândi la numele ei câteva secunde, însă presupuse că era probabil vreo coincidență – mai ales că fata vorbea cu un ușor accent englezesc. E italian numele?

Fata confirmă.

– Am trăit în Anglia cam toată viața mea, așa că nu mă prea consider italiancă. Și nici măcar englezoaică. La naiba, nu știu *ce* să mă consider.

– Ce zici de „seducătoare exotică“?

Roșind, zâmbi la auzul comentariului său.

– Nu mă deranjează.

---

[1] În original, ***Otto*-matic** – joc de cuvinte în engleză *Otto* și *auto,* din *automatic,* se pronunță la fel. (n.tr.)

– Bun! Acum, că ai trecut peste criza de identitate, să revenim la treburi serioase. Vezi cele două elicoptere de acolo? Trebuie să elimin unul dintre ele.

– Și cum ai să faci treaba asta?

– Îmi pare rău! O să trebuiască să aștepți și să vezi. Nu vreau să-ți stric surpriza.

Fata oftă dezamăgită.

– Bine, dar poți să-mi zici măcar *când* o să...

Și chiar atunci Ferrariul sări în aer, aprinzând cerul cu o explozie de flăcări ce le zgâlțâi piepturile ca șocul unui defibrilator. Din instinct, Jones sări să o acopere și, în momentul acela, găsi calmul de a spune:

– A*cum* ar fi cel mai nimerit, nu?

Urmând ordinele, Payne merse către doctorul Boyd și-l ridică de la pământ, profitând de ocazie să-i șoptească la ureche.

– Stai nemișcat... Lucrurile sunt pe cale să devină foarte interesante.

– Liniște! urlă Otto de la câțiva metri. Fără vorbe la doctor.

Payne încuviință și-și puse mâna pe firavul spate al lui Boyd.

– La naiba! Voiam să fiu sigur că-i teafăr. Ai măcar puțină compasiune.

– Compasiune? mârâi Manzak. Nu a existat nici o compasiune în timpul cruciadelor, așa că nu-și are locul nici aici. Nu înțelegi? Ăsta-i un război sfânt și, pentru a fi siguri de victorie, *nu* trebuie să avem nici un pic de compasiune.

Payne săltă cămașa lui Boyd și înșfăcă Beretta pe care i-o prinsese în curea.

– Dar asta nu e împotriva tuturor lucrurilor pe care încerci să le protejezi?

– Tu habar n-ai ce încerc să protejez! Tu probabil crezi că lupt pentru Hristos sau mai știu ce altă aberație. Dar nu. Lucrurile acelea n-au nici un sens în lumea *mea,* deoarece eu

cunosc adevărul. Știu ce s-a întâmplat acum 2 000 de ani. Știu cine este adevăratul *erou*.

Payne habar n-avea despre ce vorbea Manzak, dar se gândi că, dacă tot avea chef de vorbă, cel puțin, putea să-l asculte. Așa că zise:

– Te referi la pergament? La naiba, știu totul despre el. Boyd era așa de entuziasmat, încât a trăncănit despre el cu toți cei cu care a intrat în contact. La naiba, cum crezi că l-am găsit așa de repede?

Manzak se îngălbeni la față.

– Să sperăm că nu e cazul... de dragul *lor*. Zău că mi-ar displăcea să văd cum continuă să crească numărul de morți în țara asta.

– Haide! Ce mai contează încă un autobuz care sare în aer în toiul unui război sfânt? Continuă să dai vina pe doctorul Boyd și tu rămâi cu mâinile curate.

– De fapt, spuse Manzak, am călărit catârul ăsta destulă vreme. Doar ca o măsură de precauție, cred că e timpul să aducem în joc doi cai noi, doi cai de rasă cu ceva trecut violent. Personal, cred că presa o să vă considere pe tine și pe D.J. mult mai capabili de a fi niște asasini cu sânge rece.

OK, pentru Payne, lucrurile începeau să se lege acum. Nu fuseseră recrutați pentru abilitatea lor de a-l găsi pe Boyd. Fuseseră aleși dat fiind trecutul lor violent, care făcea din ei țapii ispășitori perfecți pentru orice vărsare de sânge de pe parcursul acestui caz. Un cadavru ici, o mașină aruncată în aer colo. Și de toate puteau fi învinuiți ei.

Desigur, Manzak – sau cum l-o fi chemând cu adevărat – avea nevoie de sprijinul unei entități *puternice* ca să poată face toate acestea. Cineva cu resurse ca să pună mâna pe informații secrete de la Ministerul Apărării al Statelor Unite, să scoată copii perfecte după legitimații și să manipuleze presa din toată lumea. Cineva care n-ar fi niciodată suspectat, indiferent cât de violente ar fi devenit lucrurile sau cât de mult ar fi

fost implicat în această porcărie. Cineva dispus să-și asume niște riscuri ale naibii de mari, pentru că era disperat și ar putea pierde totul.

În acel moment, Payne ajunse la concluzia că în lume exista doar o singură organizație care avea puterea și interesul de a pune la cale ceva de genul acesta.

Și-și primea corespondența la Vatican.

45

Metalul scrâșni când Jones vârî briceagul sub capacul rezervorului de combustibil, un sunet pe care Payne nu l-a auzit din cauza zgomotului făcut de motorul elicopterului. Când cuțitul intră destul de adânc, îl roti înainte și înapoi, îl împinse în față și în spate până când capacul pocni. Apoi, îl îndepărtă. Fu izbit de mirosul copleșitor de combustibil folosit în aviație până când își scoase cămașa și o îndesă în gura rezervorului. Nu doar că astfel vaporii rămâneau înăuntru, dar putea folosi cârpa drept fitil pentru *cockpitul* Molotov – versiunea lui Jones a cocteilului incendiar. Apoi, nu mai era nevoie decât de o scânteie ca să provoace o groază de stricăciuni. Cu accent pe *groază.*

Payne putea vedea în fundal toate acțiunile lui Jones, dar adversarii săi nu. Se asigură de aceasta așezându-l pe Boyd și plasându-se și el într-o poziție favorabilă.

– Deci, îl ațâță Manzak, unde ți-e istețimea acum? Cu un minut în urmă, mă tachinai din cauza hainelor, acum, apare Otto și ți-ai înghițit limba. Ce dezamăgire!

– Nu-ți fie teamă. O s-o încasezi din clipă-n clipă.

– O, zău? Și ce mai aștepți?

Îi trecură prin minte câteva vorbe istețe. Dar, fără să mai spună nimic, zâmbi și lăsă elicopterul să dea replica în locul său. În clipa în care flacăra atinse combustibilul, elicopterul explodă azvârlind flăcări și bucăți de metal în toate direcțiile.

Payne se folosi de agitație, scoțând Beretta de după doctorul Boyd, și trase în cea mai mare țintă pe care o zări. Prima împușcătură sfâșie clavicula lui Buckner cam cu 15 centimetri mai jos decât țintise. Se adaptă la condiții și următorul glonț îi trecu prin piramida nazală, spulberându-i craniul la ieșire și împrăștiind materie cenușie peste tot, inclusiv pe fața lui Manzak.

Vederea și gustul creierului lui Otto îl făcură pe Manzak să intre în panică. În loc să tragă spre Payne sau să se lupte ca un bărbat, picioarele i se împleticiră încercând să fugă, o tentativă pe care Payne o împiedică trimițându-i un glonț în spatele genunchiului stâng. Și, pur și simplu, mafiotul se prăbuși la pământ ca un liliac cu o aripă ruptă, o imagine care i se cam potrivea.

Ce-i drept, Payne fusese tentat să-l omoare pe loc. La naiba, ar fi fost ușor, poate chiar i-ar fi făcut și plăcere. O împușcătură scurtă și-ar fi fost rezolvat. Singura problemă erau toate întrebările care-i dansau în cap lui Payne. Aveau nevoie de răspunsuri înainte ca Manzak să poată fi eliminat. De aceea, Payne îi sări în spate și-l căută de arme, găsind un cuțit și o armă automată SIG-Sauer P-226.

– Hei, barosane! Cum te simți? Nu prea bine, nu?

Manzak răspunse cu un urlet ce acoperi toata larma incendiului din apropiere.

– Așa, dă totul afară. Ai făcut o bubiță la genunchi, nu-i așa? Ei, n-ar fi trebuit să te gândești să-i arunci în aer pe prietenii mei. Vezi tu, asta m-a făcut *foarte* furios.

Urlă din nou, de data aceasta adresându-i lui Payne câteva înjurături.

– Da, da, da! Dă-i cu înjurăturile! Asta-i mereu o idee bună când cineva are pistolul ațintit asupra ta. O, că veni vorba de pistoale. Payne se uită la Boyd și observă că stătea pe pământ, cam zdruncinat. Hei, doctore? Nici măcar să nu

te gândești să te duci după pușca lui Otto. Am vederea periferică a unei muște și două pistoale cu care să lucrez.

– Nu te teme. Am mâinile legate la spate într-un fel de nod complicat.

– Asta-i specialitatea lui Payne. Nu scapi din nodul ăla fără un cuțit. Payne se uită la Jones și observă că-l aprobă. Poți să mergi, nu? De ce nu te rostogolești până la D.J. să-l rogi să-ți taie legătura? Nu vreau să tocesc lama asta înainte de a intra în operație.

– Operație?

Payne se uită urât la el, cu o privire care spunea că ar fi trebuit să știe.

– Scuze! Confidențialitate doctor/pacient. E între mine și Manzak.

– Ah, da. Ce zăpăcit sunt. Mai bine ies din sala de operații.

Payne stătu cu ochii pe Boyd până când acesta ajunse la Jones. În acel moment, se putu relaxa și concentra asupra agentului Manzak care încă se zvârcolea în agonie sub Payne.

– Știi, barosane, aproape că urăsc să recunosc asta, dar aș fi vrut să te pocnesc din prima clipă când te-am întâlnit. Nu știu ce ai – poate că felul în care m-ai șantajat ca să te ajut sau poate pentru că mi-ai aruncat în aer așa o bijuterie de mașină. Indiferent de motiv, m-am gândit că ar trebui să știi că o să-mi facă plăcere să te pun la punct.

Rânjind sadic, Payne îi arătă un băț pe care-l găsise pe jos. Avea mai mult de 15 centimetri lungime și era perfect pentru ceea ce avea să facă.

– Cândva, am vorbit cu un prizonier de război care mi-a zis că durerea cea mai mare pe care a simțit-o vreodată a avut-o din cauza unei bucăți de lemn. Greu de crezut, nu? Dar, dacă stai să te gândești, sunt sigur că-ți poți închipui câteva posibilități *cumplite* și *barbare* pentru un asemenea băț. Nu-i așa, barosane?

Manzak nu voia, dar, în mod firesc, mintea îi zbură către cel mai îngrozitor lucru la care se putea gândi. Să i se scoată ochii. Să i se perforeze timpanele urechilor. Să fie violat anal de cea mai mare atelă din lume. Lucruri mutilante care l-ar marca pentru tot restul vieții.

Și aceasta era reacția pe care sconta Payne.

Cu ani în urmă, când se antrena la trupele MANIAC, a învățat că una dintre cele mai eficiente căi de a obține informații de la un prizonier nu era prin tortură, ci mai degrabă prin *prevestirea* torturii – să plantezi o sămânță psihologică în capul cuiva și apoi să aștepți să se instaleze panica. Dacă se face cum trebuie, unii practic se scapă pe ei cu mult înainte să fie atinși. Desigur, niște simple amenințări nu au efect asupra oricui. Dar Payne se gândi că oricine merge însoțit de o gardă de corp ar ceda mult mai repede decât un hopa-mitică într-o îmbulzeală.

– Auzi, barosane, zise el, mi-ai citit dosarul personal, nu? Deci sunt sigur că-ți dai seama că sunt capabil să fac o frigăruie de momițe. Știi asta, nu?

Manzak făcu o grimasă și dădu afirmativ din cap.

– Foarte bine! Acum, tot ce trebuie să faci e să-mi răspunzi la întrebări și există posibilitatea să te las în viață. Însă, dacă am senzația că mă minți *sau* că preferi să taci, o să-ți arăt șmecheria cu bățul din Vietnam. Înțeles?

Prizonierul aprobă din nou.

– OK, hai să începem cu unele ușoare. Știi, așa, doar să te ajut să intri în joc... Cum ai știut că l-am prins pe Boyd?

– Mașina voastră. Am pus un senzor sub Ferrari. Așa v-am urmărit.

– Rahat! Payne îi dădu o lovitură sălbatică în rinichi. Îți amintești ce ți-am spus despre mințit? Acum, zi-mi cum ne-ai găsit.

Manzak respiră cu greu, însă reuși să răspundă.

– Tocmai ți-am spus.

– Nici vorbă! Chiar dacă ai urmărit mașina, n-aveai de unde să știi că am pus mâna pe Boyd. De unde ai știut că l-am prins?

– La aeroport... am avut un om la aeroport... Când am văzut semnalul acolo, l-am pus să investigheze... doar ca să m-asigur că nu plecați din țară... A ieșit și a văzut fata... atunci ne-a anunțat... de la aeroport... jur!

Lui Payne îi venea să zâmbească – Manzak cedase mai ușor decât câinii lui Pavlov –, dar știa că și-ar ieși din rol. Ca să aibă efect, trebuia să-și păstreze mina austeră de călău.

Așa că întrebă:

– Unde ai mai avut oameni? Ne-ai urmărit în permanență?

– N-a fost nevoie. Emițătorul făcea asta pentru noi. Noi doar vă urmăream de la distanță.

– Alo, barosane, barosane! Mi-e *așa* de greu să cred treaba asta. Luă bucata de lemn și o ținu apăsată pe gâtul lui Manzak. N-ai avut, de exemplu, pe cineva la Orvieto?

– Nu, țipă el, n-am avut pe nimeni la Orvieto. Acela era ultimul loc unde s-ar fi aflat Boyd!

– Omule, mă dezamăgești cumplit! Am vrut să botez bățul ăsta la o întrebare importantă. Dar, dacă o ții tot într-o minciună, o să trebuiască să-l folosesc acum.

– Nu mint! țipă el. Jur pe Dumnezeu că nu!

– Deci, oamenii tăi nu au fost la Orvieto?

– Nu!

– Și n-ai avut de-a face cu moartea lui Barnes?

– Cine dracu-i Barnes?

– Donald Barnes, americanul care a fost omorât ieri, în Fântâna Sfântului Patrick. Îți zice ceva?

– Ieri? Jur că n-am nici o legătură cu asta. N-are sens. Deja prezența polițienească din Orvieto era prea mare. De ce să aduc și mai multă poliție?

Aceasta era o întrebare interesantă, una pe care Payne ar fi vrut s-o examineze pe îndelete. Totuși, își dădea seama că

poliția milaneză era în drum spre ei, așa că, dacă nu forța nota, n-avea nici o șansă să obțină informațiile pe care le dorea.

– Deci, pentru cine lucrezi? Și să nu-mi zici CIA, deoarece *știu* că mănânci rahat!

Manzak rămase tăcut, așa că Payne îi dădu o lovitură zdravănă cu cotul în ceafă. Era modul său de a-l ajuta să se răzgândească.

– Nu mă face să te mai întreb o dată! Pentru cine lucrezi?

– N-o să-ți spun niciodată, urlă el în italiană. Niciodată!

Payne rânji victorios, deși habar n-avea ce strigase celălalt. Adevărul era că alegerea limbii îi dezvălui foarte multe.

– Deci, asta-i limba ta nativă? Cu siguranță, pentru mine a sunat destul de natural.

Manzak își dădu seama de greșeală și începu să se zvârcolească pentru a se elibera. Payne îi zădărnici intenția trântindu-l cu fața de pământ dintr-o altă lovitură cu cotul.

– Am cam început să mă plictisesc, barosane. Cred că e timpul să iei o hotărâre care să aibă impact asupra întâlnirii noastre. Ce să fie, adevăr sau bețișor? Tu alegi.

Din nou, Manzak refuză să vorbească și, pentru Payne, *asta* însemna răspuns greșit. Apucându-l de ceafă, îl izbi cu capul de pământ de vreo câteva ori, accentuând fiecare cuvânt cu violență.

– Adevăr... sau ... bețișor?

Sângele țâșnea din fruntea lui Manzak, dar Payne n-avea pic de milă față de el. Încercase să-i omoare pe Jones și Maria amplasându-le o bombă în mașină și l-ar fi ucis și pe el. Așa că acum nu făcea nimic imoral.

– Ce să fie, barosane? Răspunde-mi! Pentru cine lucrezi?

– Nu-mi pasă ce faci. N-o să-ți zic!

Payne clătină din cap.

– Nemernic tâmpit! Ar fi mers *așa* de ușor. Tot ce aveai de făcut era să-mi răspunzi la întrebări și te-aș fi lăsat să pleci. Dar acum nu. Acum, trebuie să suferi.

– Nu! îi răspunse acesta. *Tu* vei fi cel care va suferi când vei descoperi adevărul suprem! Îți promit, durerea mea va fi temporară. Dar *a ta* va dura veșnic.

Payne se gândi o clipă la cuvintele lui. Apoi, îi arătă ce putea face cu un băț.

Când Payne se urcă în elicopter, arăta ca un măcelar la sfârșitul unei ture istovitoare. Chipul și mâinile îi erau acoperite de sânge care se scurgea din umflătura din buzunarul cămășii. Jones nu spuse nimic, concentrându-se asupra liniilor de înaltă tensiune din apropiere și a luminilor strălucitoare răspândite sub ei, pe pământ. Într-un final, știindu-se scăpați de pericol, Jones se întoarse spre Payne.

– Șmecheria cu bățul?

– Da, răspunse Payne vorbind în căști. Cockpitul Molotov?

Jones râse.

– Cum te-ai prins?

– Nu mai ai cămașa.

– Ce spirit de observație ai... Apropo de cămăși, ce ai în buzunar?

Payne ridică din umeri.

– Suvenire.

– Pentru ce?

– Ale identității lor. Manzak n-a vrut să-mi spună cum îl cheamă, așa că am împrumutat niște degete.

– Vrei să spui că șmecheria cu bățul n-a mers?

– De fapt, a mers *prea* bine. Nemernicul leșina mereu.

– Dar se știe că ăsta-i unul dintre efecte... Și cum l-ai lăsat?

– Ca și pe Otto.

– Otto? Cine-i Otto?

– Ah, ăsta era numele *adevărat* al lui Buckner. Era garda de corp a lui Manzak.

– Buckner era garda lui de corp?

Payne dădu afirmativ din cap.

– Și, fii atent, vorbea cu accent german.

– Otto *vorbea?* N-am știut că poate.

– Ei, acum nu mai poate.

Jones zâmbi.

– OK, glumețule, ai vreo sugestie încotro s-o apucăm?

– Care ar fi opțiunile?

Verifică indicatorul pentru combustibil.

– Aș sugera Elveția sau poate chiar Austria. Mai departe de atât nu putem risca.

Payne apăsă pe butonul de pe casca sa și vorbi cu Boyd care stătea pe locul din spate.

– Hei, doctore, ai vreo sugestie cam pe unde să aterizăm?

Boyd se consultă puțin cu Maria înainte de a răspunde.

– La Küsendorf există o minunată instituție de cercetări care ne-ar putea fi de folos.

Payne se uită la Jones.

– Ce zici?

– Eu? Că suntem nebuni să zburăm până acolo. Sunt șanse mari să fim detectați pe radar și nu pot risca să zburăm la joasă înălțime.

– Și atunci ce propui?

Un surâs se ivi o clipă pe buzele lui Jones.

– Nu-ți face griji! Atâta vreme cât avem bani și câteva cărți de credit, sunt convins că n-o să ne găsească.

Escadrila de elicoptere negre zbura în cerc deasupra aeroportului Berne-Belpmoos (9,5 kilometri la sud-est de Berna, capitala Elveției), căutând aparatul lipsă. Când unul dintre piloți îl zări în capătul îndepărtat al aerodromului, îi ceru turnului de control să redirecționeze tot traficul aerian curent către alte unități din Elveția. „Avioanele, îi informase el, nu ar trebui să aterizeze într-un loc al unei crime."

Doisprezece bărbați, toți îmbrăcați în uniforme militare de camuflaj și cu arme automate, încercuiră aparatul și apoi îl luară cu asalt, căutând în carlingă, pe locul din spate și ușa din spate eventuale indicii. Nu găsiră decât motorul rece, ceea ce însemna că era la sol de cel puțin 20 de minute. Poate chiar mai mult.

Șeful de echipă vorbi în cască.

– Pasărea e curată! Începe supravegherea la sol!

– Fii cu băgare de seamă, avertiză postul de comandă. Ăștia sunt deștepți și destul de periculoși. Verificați de două ori fiecare pistă și îmi comunicați. S-a înțeles?

– Sigur, domnule! O să-i găsim sau murim căutându-i.

După ce găsiră o cale de a ajunge în Elveția, Payne și Jones își dădură seama că aveau de luat o decizie, una mai importantă decât unde ar fi putut să-și petreacă noaptea. Singurul motiv pentru care se aflau în situația aceasta era înțelegerea lor cu Manzak și Buckner. Acum, că aceștia erau morți, Payne și Jones trebuiau să hotărască dacă voiau să rămână implicați în toată tărășenia.

– Ce crezi? întrebă Payne. Noi ne-am ținut partea de învoială?

– Tehnic vorbind, aș zice că da. L-am găsit pe Boyd și i l-am adus lui Manzak, așa cum ne-a fost învoiala. Desigur, tu l-ai omorât pe Manzak în timpul schimbului.

– Hei! Acum, nu mă învinui de asta. Tu le-ai aruncat în aer elicopterul. Apoi, ai furat un altul.

– Da, dar numai *după* ce ei ne-au distrus Ferrariul. Zău, cineva trebuia să plătească pentru asta!

Payne nici nu voia să se gândească la mașină, pentru că avea senzația că *el* urma să plătească pentru mașină.

– Deci, ce zici? întrebă Payne din nou. Ar trebui să rămânem implicați în mizeria asta?

– Cred că ar fi mai bine. Cel puțin până aflăm cine trage sforile și de ce au vrut să ne implice. Adică, dacă nu aflăm, o să trebuiască să ne păzim fundurile pentru foarte multă vreme.

46

Küsendorf, Elveția
(132 de kilometri sud-est de Berna)

Aflat pe versantul sudic al Alpilor Lepontini, Küsendorf este un sat de aproape 2 000 de locuitori în Ticino, cel mai sudic canton (sau stat) al Elveției. Cunoscut în principal pentru peisajele pitorești și un tip local de brânză, Küsendorf mai este și *Casa arhivelor Ulster,* una dintre cele mai deosebite colecții private de documente rare din lume.

Manuscrisele sunt adăpostite într-o foarte bine păzită vilă în stil elvețian. Construită ca un adăpost temporar pentru filantropul austriac Conrad Ulster, în cele din urmă, a devenit locuința sa permanentă. La începutul anilor '30, Ulster, colecționar avid de obiecte de artă rare, a presimțit instabilitatea politică din țara sa și și-a dat seama că erau șanse mari ca prețioasa lui bibliotecă să fie confiscată de naziști. Pentru a proteja cărțile și, implicit, pe sine, a dus în secret colecția peste graniță, în Elveția, în vagoane de marfă, ascunsă sub straturi subțiri de lignit, un cărbune de proastă calitate, și s-a ținut departe de ochii publicului până după cel de-al Doilea Război Mondial. A murit în cele din urmă în 1964, dar și-a exprimat mulțumirile profunde poporului elvețian donându-și moșia orășelului său de adopție, Küsendorf – cu condiția să-i

păstreze colecția intactă și accesibilă minților cele mai luminate ale lumii.

Payne nu prea știa dacă grupul lor pestriț de fugari se putea ridica la înălțimea unor asemenea standarde, dar avea de gând să afle imediat ce instituția se deschidea dimineața. Până atunci, închirie un apartament mare într-o cabană din localitate și-l mitui pe managerul din tura de noapte să deschidă magazinul din hol ca să-și poată cumpăra haine noi și ceva de mâncare. Dură o oră să se spele, apoi se întâlniră în camera principală a apartamentului pentru a discuta despre asocierea lui Boyd cu CIA.

Boyd spuse:

– Știu că nu am înfățișarea suavă a unui spion. Dar nici nu-mi trebuie. Realitatea este că am petrecut majoritatea celor trei decenii lucrând ca profesor la Dover. Fac altceva doar atunci când mi se încredințează o misiune. Uneori, e ceva simplu, precum scoaterea unor documente în afara țării. Alteori, este mai complicat, cum ar fi să-l conving pe vreun diplomat să treacă în tabăra adversă. Adevărul e că întotdeauna îmi cunosc misiunea abia în clipa în care sunt anunțat.

Payne întrebă:

– Și, în cazul acesta, ce ți s-a spus?

– Ei, aici e o treabă extraordinară – ăsta *nu este* un caz. Astea sunt investigații strict academice. Sau cel puțin așa trebuiau să fie. Ce se întâmplă aici n-are nici o legătură cu CIA. Absolut nici una!

Payne se strâmbă.

– Vezi, uite, aici am eu o problemă. Dacă nu mă înșel, majoritatea investigațiilor academice nu implică elicoptere, arme și autobuze aruncate în aer. Corect?

Boyd era cât pe ce să înceapă să explice legenda catacombelor când își dădu seama că se putea mai bine. În loc să apeleze la mituri și teorii, se putea folosi de înregistrarea video a Mariei drept suport vizual de netăgăduit. Payne și Jones

priviră muți cum caseta video prezenta măreția catacombelor și cufărul de bronz în care se afla pergamentul lui Tiberius. Boyd intervenea oriunde credea că este necesar, dar adevărul era că ei abia de-l auzeau, fiindcă detaliile de pe ecran erau mai mult decât suficiente pentru a-i convinge de faptul că Boyd și Maria nu erau Bonnie și Clyde ai zilelor noastre.

Când filmul se încheie, Jones își îndreptă atenția către Boyd.

– La Milano, spuneai ceva cum că descoperirea ta *ar ucide o religie.* La ce te refereai? Pe caseta aceasta, n-am văzut nimic care să aibă vreun efect negativ asupra Bisericii.

Boyd dădu din cap.

– Ultimul obiect pe care l-ai văzut – cilindrul de bronz pe care l-am găsit – conținea un papirus cu un mesaj foarte important. Un mesaj care pune la îndoială întreaga lume creștină. Dacă e făcut public, oamenii pur și simplu nu ar mai crede. Bisericile s-ar prăbuși. Resursele financiare ar dispărea. Într-un cuvânt, *ruină* – atât spirituală, cât și financiară.

Jones se uită la Maria, apoi din nou la Boyd.

– Pare puțin cam dramatic, nu? Vreau să spun că nu sunt cel mai religios tip din lume și, dac-aș fi, chiar nu cred că o bucată de hârtie antică mi-ar afecta într-atât crezurile. Dacă aș avea vreunul.

– Ei bine, rânji Boyd, asta rămâne de văzut. Așteaptă și-am să-ți aduc documentul care o să te facă să te simți ca un tâmpit.

Maria nu zise nimic până ce Boyd nu părăsi încăperea. Apoi, își ceru scuze pentru tonul lui Boyd.

– Nu o luați personal. Cred că așa reacționează el când e sub presiune... Și mai e și faptul că voi *ați avea* dubii asupra acestui lucru. Știu că eu am avut – chiar și la catacombe. Desigur, o dovadă concretă îți poate zdruncina convingerile formate în copilărie.

Jones zâmbi.

– În copilărie? Dar de când îl cunoști pe doctorul Boyd?

– Ah, nu convingerile *lui*. Ale tatălui meu. Mereu a fost un necredincios în ceea ce privește catacombele. Și te rog să crezi ceea ce spun, cuvintele lui au greutate mare față de ale altora. E cam expert.

Felul în care rostise „expert" avea ceva ce-l făcu pe Jones să-și amintească de conversația lor de la Milano. Maria Magdalena Pelati. Numele ei era Pelati și tatăl ei era un expert pe tema Orvieto. Brusc, Jones înțelese că nu era nici o coincidență.

– Maria, bâigui el, pe tatăl tău îl cheamă Benito?

– Da, zise ea perplexă. De unde ai știut?

Jones se frecă la ochi.

– Ei drăcie! Ești fiica *lui.* Fiica lui Benito Pelati!

Payne sări ca ars.

– Cum? De ce nu ne-ai spus că ești fiica *lui?*

– N-am știu că voi știți cine este *el.* Și, în afară de asta, ce treabă are el aici?

Payne se uita la ea și nu-i venea să creadă.

– Nu poți fi atât de naivă. Toate acestea au legătură cu el. El este blestematul de naș din Orvieto! El conduce tot orașul.

Boyd auzi agitația și ieși din cealaltă cameră.

– Oameni buni, ce se întâmplă?

Payne răspunse.

– Tocmai am aflat cine este ea. Este fiica lui Benito Pelati.

– Și lucrul acesta te deranjează? De ce să te deranjeze?

Payne se blocă la auzul replicii.

– Îți bați joc de mine! Tatăl ei *conduce* Orvieto. El *are sub control* paza orașului. Nu crezi că acesta-i un lucru relevant? Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Nu te-ai gândit niciodată că soldații care au tras în tine la Orvieto ar fi putut să lucreze pentru Benito? Că poate trăgeau în tine pentru că nu voiau să sapi acolo?

– Prostii, zise Boyd batjocoritor. În primul rând, am primit permisiunea de a săpa chiar de la biroul lui. Nu poți face

nici o săpătură fără documentația necesară. Dacă te apuci așa, aiurea, de săpat, poliția te umflă imediat.

Permisiune? Au avut permisiune? Pentru Payne, asta nu mai avea nici o logică. Dacă Benito Pelati încerca să-și protejeze reputația, așa cum îi zisese Frankie, atunci de ce ar lăsa pe careva să sape la Orvieto? Și, dintre toți arheologii din lume, de ce pe fiica sa? Nu ar arăta și mai ridicol dacă propriul său copil – propria sa *fiică* – dezvăluia catacombele lumii întregi?

Atunci să revenim, poate că ea a fost aleasă pentru că erau rude. Poate că Benito știa de catacombe de multă vreme și s-a gândit că, dacă Maria face descoperirea, ar putea sări și el în lumina reflectoarelor să împartă gloria. Benito ar fi putut spune presei că el a găsit dovezi noi despre catacombe și și-a trimis propriul copil la Orvieto să scoată adevărul la iveală odată pentru totdeauna.

Payne și Jones discutară variantele, până când Boyd schimbă subiectul, asigurându-i că aveau ceva mult mai important de discutat: mesajul de pe pergament.

– Jonathon, spuse el, mă gândeam că poate mă ajuți puțin. Mă tem că am uitat termenii exacți pe care prietenul tău Manzak i-a urlat la noi, în Milano, ceva despre a lupta într-un război. Îți amintești exact ce a zis?

Payne încuviință.

– Nu a existat nici un fel de compasiune în timpul cruciadelor și nu va fi nici în acest război sfânt.

– Război sfânt, da! Boyd repetă fraza. Și Hristos? Ce a spus despre Hristos?

– Ceva cum că eu credeam că el luptă în numele lui Hristos. Și apoi a spus că lui nu-i pasă de Hristos pentru că el știa ce s-a întâmplat de fapt atunci și a înțeles cine era adevăratul erou.

– Adevăratul erou! Da, acestea au fost cuvintele lui! Excelent lucrat, excelent!

– Și asta înseamnă ceva pentru tine?

– S-ar putea. Cred că da! Luă o pagină albă, apoi întrebă: Și, după ce am plecat, a mai zis altceva? Altceva despre Dumnezeu sau pergamente, sau despre acest război sfânt?

Payne se gândi la conversația cu Manzak și încercă să-și amintească vorbele lui. Partea cea mai grea într-un interogatoriu este să separi prostiile de informațiile cu adevărat valoroase.

– A spus ceva despre un *adevăr,* m-a cam băgat în ceață.

– Adevărul?

Boyd se uită la Maria cerând ajutor. Termenul acesta nici pentru ea nu însemna mare lucru.

Așa că Payne continuă:

– A zis că durerea lui e temporară, deoarece știa adevărul și m-a asigurat că durerea mea va fi veșnică, pentru că eu nu-l știu.

– Asta ți-a spus, că el deja știa adevărul?

– Sau ceva de genul ăsta.

– A naibii de încurcată treabă! Dacă el deja știe ce conține pergamentul, înseamnă că sunt mai multe. Dar cum?

Maria vorbi.

– Dacă Tiberius i-a trimis mai multe pergamente lui Paccius în Anglia, atunci Paccius n-ar fi putut trimite la rându-i niște documente la Roma, descriind succesul său?

– Paccius? bâigui Jones. Tiberius?

– Desigur! exclamă Boyd. Ce prost am fost! Paccius, cu siguranță, a simțit imboldul să-și informeze împăratul despre tot ceea ce se întâmpla la Ierusalim și oricine citea acele mesaje devenea pe deplin conștient de complot – chiar dacă nu ar fi știut nimic despre pergamentele noastre!

– Dar nu ar...

– Stați așa! zise Payne. Voi doi o luați *cu mult* înaintea noastră. Tu începi să vorbești despre alte pergamente înainte de a-l explica măcar pe acesta.

Jones încuviință.

– Jon are dreptate. Dacă vreți să vă ajutăm, trebuie să ne dați toate informațiile. Și singurul mod în care puteți face acest lucru e să începeți cu începutul.

– Asta s-ar putea să cam dureze.

– Nici o grijă, îl asigură Payne pe Boyd. Ne-am luat avans la aeroport.

Comandantul aștepta noutăți, Lars știa asta, dar el nu prea voia să-i iasă-n cale. Cel puțin nu încă, nu cu asemenea vești proaste.

La început, a crezut că misiunea lor avea să fie simplă, mai ales când a aflat că Payne își folosise cardul de credit ca să cumpere patru bilete spre Geneva, de la gara din localitate. Din păcate, cât ei erau ocupați să-i facă semne conductorului furios să oprească, în apropiere de Fribourg, au primit un raport conform căruia Jones și Boyd închiriaseră amândoi mașini de la o agenție din Berna. Năucit, ordonă la jumătate dintre oamenii săi să se întoarcă, iar ceilalți să continue să scotocească trenul.

Și acesta a fost doar începutul.

Până să i se întoarcă oamenii, Lars fusese informat că Maria Pelati închiriase o limuzină ca să ajungă la Zürich și orice încercare de a-l contacta pe șoferul acesteia era în zadar, din cauza interferenței celularelor în Alpi. Apoi, i s-a spus că un american, Otto Buckner, un domn care corespundea descrierii lui Payne, cumpărase opt seturi de bilete pentru opt autobuze diferite și toate se aflau deja pe traseu, îndreptându-se în diverse direcții prin toată Elveția.

Desigur, ceea ce Lars nu știa era că toate acele bilete cumpărate reprezentau piste false. Adevărul era că Payne și Jones își găsiseră mijlocul de transport în parcarea pe termen lung de la aeroportul din Berna. Pur și simplu, au așteptat ca un om de afaceri să tragă în parcare, după care au pus-o pe

Maria să flirteze cu el ca să obțină informații despre locul spre care călătorea. Imediat ce a aflat că zbura la Paris și avea să lipsească toată săptămâna, Payne și Jones au știut că pot lua BMW-ul lui până la Küsendorf și nu aveau de ce să-și facă griji, pentru că mașina nu avea cum să fie dată dispărută timp de câteva zile bune.

Doctorul Boyd apucase să le explice tot ceea ce trebuiau să știe: descoperirea lui de la Bath, teoriile lui despre împăratul Tiberius și traducerea pergamentului. Și apoi, imediat ce a răspuns tuturor întrebărilor lor, Maria le povesti despre misterul omului care râde, descrise statuia de pe acoperișul Domului și le spuse câteva lucruri despre mâna dreaptă a lui Tiberius, generalul Paccius.

N-are sens să mai adăugăm că, la sfârșitul discuției, erau năuci de cap.

Ca să fie corecți, și ei le-au făcut o scurtă dare de seamă despre trecutul lor, înțelegerea cu Manzak și Buckner, mușamalizările de la locul crimelor și tot ce-și mai aminteau. Când au terminat, erau două lucruri asupra cărora toți erau de acord. Unu, toți erau consternați. Și doi, dacă exista vreo speranță să afle ceva la Arhivele Ulster, trebuiau să doarmă un pic.

Deoarece ziua următoare va fi și mai multă agitație.

47

Nick Dial închirie o cameră într-un hotel aflat la câteva străzi distanță de locul crimei ca să poată merge pe jos până la Fenway și în miezul nopții dacă simțea nevoia să mai examineze dovezile. Și adevărul era că probabil o să fie nevoie, pentru că el încă funcționa după fusul european. Sau fusul african? Sincer, nu mai știa, pentru că trecuse prin opt fusuri orare diferite într-o singură zi.

Dial se uită la ceas și hotărî că s-ar putea să-l mai prindă pe cardinalul Rose la Vatican. Nu mai vorbiseră de marți și spera ca Rose să fi găsit informații suplimentare despre părintele Jansen. Deja știa că Jansen lucra în Comisia Biblică Pontificală (CBP), deși nu știa exact care era rolul lui. Dial trebuia să afle dacă Jansen se ocupa de un proiect cu vreun cardinal din Danemarca sau Finlanda ori dacă avea o funcție mai importantă.

Telefonul sună de opt ori până să răspundă cineva.

– Cardinalul Rose.

– Joe? Sunt Nick Dial de la Interpol.

– Nick! Chiar mă întrebam când ai să mă suni. Ți-am lăsat câteva mesaje.

– Îmi pare rău. Am fost cam ocupat astea două zile.

– CNN a anunțat că a fost găsit încă un cadavru în Boston. E adevărat?

– Foarte adevărat. Numai ce-am plecat de la Fenway Park.

– Victima era tot preot?

– Nu. De data aceasta, a fost un papă.

– Pardon?

Dial îi explică mai clar.

– Victima e Orlando Pope, un jucător de baseball de la Yankees.

Rose tăcu câteva secunde să digere știrile.

– Asta nu poate fi o coincidență.

– Probabil că nu.

– Mai era vreun mesaj?

Dial rânji.

– Tu ești sigur că ești cardinal? Vorbești ca un polițai.

– Scuze, nu vreau să mă bag. Doar că încerc să-mi fac o imagine clară. Presupun că, dat fiind tot ce știu eu despre Vatican și ce știi tu despre caz, s-ar putea să ne fim de ajutor unul altuia.

– Că veni vorba, ce ai aflat despre părintele Jansen?

– Nimic folositor, mă tem. Am vorbit cu toți prietenii mei de la CBP și ei erau întristați de pierdere. Se pare că Erik era unul dintre cei buni, unul dintre acei oameni pe care toți îi cunosc și plac. De fapt, cu cât aflu mai multe, cu atât regret mai tare că nu l-am cunoscut.

– Și despre slujba lui? Ai aflat ce făcea?

– Câte puțin din toate. În parte, cleric, în parte, cercetător, în parte, mesager. Era omul-bun-la-toate, învăța mersul treburilor.

– Și cum se distra? Sex, droguri, ceva?

Rose trase adânc aer în piept.

– Era curat pușiul.

Dial făcu o remarcă pentru sine.

– Deci nu are legătură cu el. Asta încerci să-mi spui, da? Părintele Jansen a fost victimă, dar nu dintr-un motiv ce ține de persoana lui.

Rose încuviință.

– Cam asta ar fi părerea mea.

– Și Vaticanul? Se întâmplă ceva ce ar trebui să știu?

– Unde bați? Că *noi* am avut de-a face cu asta.

Dial negă.

– Nu spun deloc așa ceva. Doar că mă întreb dacă se întâmplă ceva despre care ar trebui să știu și eu. Vreun scandal? Controverse? Vreo răfuială? Ajută-mă, Joe! Mor oameni, iar eu nu știu de ce.

Rose rămase tăcut o vreme, adunându-și gândurile. Când, în cele din urmă, vorbi, o făcu pe un ton foarte domol.

– Fiecare organizație – chiar și cele inofensive – are dușmani. Indiferent ce faci, bun sau rău, cineva se va simți jignit. Nu ar trebui să-ți zic ție asemenea lucruri, dar adevărul este că Biserica Catolică primește mai multe amenințări decât orice altă organizație din lume. Este atât de rău, încât avem personal specializat, a cărui menire este să sorteze corespondența și să separe amenințările adevărate de cele false.

– Serios? Și ce fac cu cele adevărate?

– Cred că asta depinde de amenințare. Avem personal de securitate de primă clasă care se ocupă de lucrurile acestea pe plan local. Orice altceva este predat poliției.

– Despre ce fel de amenințări vorbim?

– Bombe, incendii, asasinate. Toată gama la care te aștepți. Apoi, desigur, sunt amenințările funcționărești. Procesele par destul de la modă în zilele astea. La fel și șantajul. Știi, dă-mi un milion sau, dacă nu, spun presei că un preot mi-a molestat fiul.

– Cred că faci mișto de mine.

– Aș vrea eu, Nick! Din păcate, asta este lumea în care trăim azi. Cum e expresia aia? Banii sunt rădăcina răului... Oricine-ar fi cel ce-a spus-o, a fost un om înțelept.

Benito Pelati își petrecu noaptea la birou, așteptând noutăți. Cu 20 de ani în urmă, s-ar fi dus și el la Milano, făcând lucrurile care i-au adus reputația de cel mai temut om din Italia. Acum, era dat deoparte și îl avea pe Dante să se ocupe de asemenea treburi. Nu că Dante nu era capabil, pentru că era. Însă Benito ar fi preferat să-l știe la Viena, lucrând la săpăturile care erau atât de importante pentru cauza lor.

Când telefonul sună, Benito era de-a dreptul furios. Nu era genul de om care să tolereze ineficiența.

– Ce-a durat atât? Trebuia să mă suni cu ore în urmă.

Dante răspunse:

– Te-aș fi sunat dacă n-ar fi fost *ea.* Implicarea ei a complicat lucrurile.

Comentariul îl lăsă perplex pe Benito. Nu era obișnuit să primească răspunsuri obraznice din partea nimănui.

– Despre ce vorbești? Cine-i implicat?

– Mă uit la fotografiile de la supraveghere din bibliotecă și *Maria* era acolo, cu Boyd. Știi, mă întrebam de ce a durat atât de mult ca gărzile tale să-l elimine la Orvieto.

– *Maria?* Dar de ce? De ce ar risca tot ce noi am sperat să obținem?

– *Noi?* Ea nu a mai fost una dintre *noi* de când ai expediat-o la școală. Nu știu când o să pricepi asta. Dar, cu cât mai curând, cu atât mai bine pentru noi. Crede-mă, dacă n-ajungem curând la ea, o să distrugă tot ce ai plănuit. Și o să se bucure de fiecare minut.

Benito amuți un timp. Mai târziu, avea programat să se ducă la Curtea Supremă și ultimul lucru de care avea nevoie era ceva care să-i distragă atenția. Muncise prea mult și așteptase prea mult pentru ca momentul lui de glorie să fie distrus

de fiica lui insolentă. Se pregătea să lanseze bomba bombelor asupra Vaticanului și avea nevoie de concentrare.

Spuse:

– Atunci, știi ce ai de făcut!

Dante aprobă zâmbind. Așteptase ziua aceasta încă de când Benito a trimis-o de-acasă.

48

Arhivele Ulster erau amplasate ca într-un cuib, lângă o stâncă dezgolită, una ce apăra fortăreața de lemn împotriva vânturilor din Alpi care vuiau în regiune pe timp de iarnă. Bârnele maronii ca nuca, culoarea copacilor din jur, reprezentau materialul principal din care fusese construită vila și se armonizau perfect cu frontoanele largi și consolele adânci ale acoperișului armat. Ferestre pătrate tăiau fațada la intervale regulate și una triunghiulară se afla chiar sub acoperiș. Un geam mare se întindea pe verticală la mijlocul clădirii, oferindu-le oamenilor de pe scara principală o priveliște spectaculoasă a Alpilor.

– Aia e o bibliotecă? întrebă Jones când se apropiară de poartă. Nu prea pare.

– Asta pentru că nici nu e, spuse Boyd. Scopul acestei instituții *nu* este să pună la dispoziție cărți, ci servește ca o punte peste prăpastia din ce în ce mai mare care există între erudiți și cunoscători. După cum sunt sigur că știi, câteva dintre cele mai de seamă comori ale lumii sunt ascunse de ochii publicului în mod egoist de către o minoritate prestigioasă. Știai că un muzeu tipic dintr-un oraș mare etalează doar 15% din obiectele pe care le deține? Ceea ce înseamnă că, în acest moment, majoritatea bogăției istorice a lumii se află dosită în lăzi pe undeva.

Payne fluieră ușor.

– 85%!

– Vai de mine, și asta doar la muzee. Dacă-i mai pui la socoteală pe colecționarii miliardari care au tablouri de Monet pe pereții din baie, atunci sunt sigur că procentajul crește bine peste 90. Din fericire, această instituție face ceva în această privință. De când a fost deschisă, Fundația Ulster a promovat conceptul radical de folosire în comun. Știu că „folosire în comun" nu sună radical, dar, când vine vorba despre niște obiecte neprețuite, devine radical.

– Nu prea sunt sigur că înțeleg, recunoscu Payne.

– Să zicem că tu predai la Universitatea Al Azhar din Cairo. Scriind o carte, îți dai seama că nu deții niște informații esențiale despre siturile nubiene din Sudan – informații ce pot fi găsite în aceste arhive. Deci, ce faci? Vii aici cu mâna goală și le folosești cărțile? Sigur că nu. Lucrul acesta ar putea fi interpretat drept egoism de către fundație. Atunci, le împrumuți un obiect de care ceilalți erudiți ar putea fi interesați – poate o descoperire pe care ai făcut-o la Gizeh – și, în schimb, această instituție îți va permite accesul la documentele de care ai nevoie.

Jones interveni și el.

– Folosire în comun... îmi place.

– Ei, îl contrazise Boyd, s-ar putea să nu-ți mai placă așa mult peste vreo zece minute, pentru că noi nu avem nimic să le oferim oamenilor asta. Sigur, avem pergamentul, dar mă tem că acum nu este un moment potrivit să afle lumea de el. Încă mai sunt destule ghicitori de dezlegat înainte de a-l face public.

– Dar filmul? sugeră Payne. Ne-ar afecta cu ceva dacă l-am arăta?

– Filmul cu catacombele? Se gândi la varianta aceasta vreo câteva secunde. Vai, dar trebuie să recunosc că filmul acela nu este munca mea. De aceea, trebuie să mă adresez domnișoarei Pelati. Drăguță, ce-ai zice de-o premieră?

Pe buze, îi apăru un zâmbet larg.

– Pentru că nu mi-am mai făcut de mult așa o apariție, recunosc că ideea sună halucinant... Tu ce crezi, David?

Jones se uită la ea și îi făcu cu ochiul.

– Da, Maria, sunt întru totul de acord cu tine.

– Remarcabil! jubilă Boyd fără să observe flirtul. Atunci, să trecem la atac. Abia aștept să văd ce descoperim.

– Și eu, mormăi Jones în barbă. Și eu!

Un grup de paznici înarmați i-a condus pe cei patru de-a lungul podelelor de lemn și în holul vilei, unde directorul arhivelor îi aștepta să-i întâmpine. Petr Ulster, nepotul patriarhului institutului, era un bărbat rotunjor, cu puțin peste 40 de ani, cu o deasă barbă castanie, ce îi acoperea multiplele bărbii. Însă reuși să traverseze holul vioi ca un copil vesel, în principal datorită strălucirii din ochi și a entuziasmului pentru cunoaștere pe care-l emana.

Se prezentă cu un ușor accent elvețian:

– Mă numesc Petr și este o onoare să vă cunosc! Cum pot să vă ajut?

În mod normal, doctorul Boyd ar fi preluat inițiativa, explicând cine era și ce sperau să găsească. Însă condiția sa prezentă de fugar internațional nu-i permitea, așa că Payne preluă postura de conducător al grupului.

– O adevărată plăcere să te cunosc, Petr! Mă numesc Jonathon Payne, iar aceștia sunt membrii grupului cu care călătoresc: D.J., Chuck și Maria.

Ulster dădu mâna cu fiecare în parte.

– Și în ce tip de excursie vă aflați?

– Una confidențială. Payne făcu un semn discret către paznici. Putem discuta undeva?

– Desigur. Urmați-mă!

Ulster practic pluti pe hol, conducându-i în biroul său privat. Rafturi cu cărți îmbrăcate în piele, în ediții princeps

dominau încăperea. Restul pereților erau acoperiți cu fotografii înrămate, prezentând peisaje colorate din Elveția și străinătate.

– Trebuie să recunosc, spuse el, că sunt în mod deosebit intrigat de prezența voastră. Majoritatea academicienilor își anunță telefonic sosirea înainte de a veni la Küsendorf. Foarte rar se întâmplă să apară pur și simplu la ușă.

Payne se așează lângă Ulster.

– Îmi pare rău, dar adevărul este că eu nu sunt deloc un academician.

– Oh? Atunci, sunt și mai fascinat de prezența voastră. Ce sunteți?

– Eu? Sunt manager executiv al unei firme americane numite Payne Industries.

Ulster radia.

– Un om de afaceri! Minunat! *A trecut* mult de când n-am fost vizitați de un colecționar american. Spune-mi, ce anume te interesează?

– De fapt, Petr, eu nu sunt colecționar. Aș zice, mai degrabă, un fel de finanțator.

– Grozav! Grozav! Își puse mâna pe genunchiul lui Payne și-l bătu ușurel. Bunicul meu ar aprecia foarte mult mărinimia ta. Serios, ar aprecia-o într-adevăr!

Payne nu prea știa cum să facă față entuziasmului lui Ulster sau abundenței de superlative, dar era tentat să-i recomande cafea fără cofeină.

– Ciudat că ai adus vorba despre bunicul tău, pentru că am înțeles că a venit în Elveția căutând ceva de care are nevoie și echipa mea.

– Serios? Și care este lucrul acela?

– Un refugiu! Payne se aplecă să ajungă mai aproape de el și șopti: Ne aflăm într-un punct critic al călătoriei noastre și mă tem că, dacă se află ceva, o facțiune rivală s-ar putea să-l folosească împotriva noastră.

– O facțiune rivală? Ulster își frecă mâinile nerăbdător. Nu era obișnuit cu atâta exaltare. Această informație pe care o căutați ce este mai exact?

Payne făcu un semn cu capul către Boyd.

– Chuck? Vrei, te rog, să preiei de aici?

– Căutăm orice informație pe care ați putea-o avea despre Tiberius și mâna sa dreaptă, Paccius. Am prefera informații despre ultimii lor ani.

– A, misteriosul general Paccius. Suntem binecuvântați cu câteva documente ale imperiului, care v-ar putea fi de folos. Întâmplarea face că bunicul meu a avut o pasiune specială pentru romanii antici, dat fiind că, la un moment dat, au ocupat Austria sa natală.

– Extraordinar! Al naibii de bine pică!

– Din păcate, căutarea voastră s-ar putea să fie dificilă, pentru că vreo câteva piese din colecția romană n-au fost traduse niciodată și multe altele n-au fost nici înregistrate.

– Nu-ți face griji, îl asigură Payne. Când vom termina, vom fi mai mult decât bucuroși să lăsăm traducerile aici. Adică, cele care să nu ne pună în pericol.

Ulster chicoti zgomotos.

– O, Jonathan, *ești* misterios. Și, cu siguranță, sunt încântat să te fi cunoscut. Și totuși, înainte să vă las să mergeți sus, mă tem că va trebui să vă adresez o întrebare la care trebuie să răspundă toți vizitatorii.

– Care este?

– Ce puteți oferi voi acestei instituții drept răsplată că vă folosiți de serviciile ei?

– Nu știu. Călătorim cam fără bagaje, fiind într-un asemenea domeniu. Ce fel de donație ar fi acceptabilă?

– Mi-ar plăcea nespus să vă fac o sugestie. Din păcate, pentru că știu foarte puține despre călătoria voastră, îmi este greu să mă exprim. Poate că, dacă mi-ați da un indiciu sau două, v-aș putea ajuta să găsiți ce vă trebuie.

– Un indiciu sau două?

Confirmă din cap, alunecând pe canapea mai aproape de Payne.

– Sau măcar o firimitură. Vă pot asigura că orice mi-ați spune va rămâne strict confidențial. Documentele din această vilă nu ar fi supraviețuit războiului dacă n-ar fi existat discreția bunicului. El se baza pe asta și m-a învățat cât de prețioasă poate fi. Așa că fiți fără griji, nu voi dezonora niciodată amintirea lui încălcându-mi cuvântul.

Payne se uită de jur-împrejur și observă un televizor mare într-un colț. Ar fi numai bun la momentul potrivit.

– Petr, după cum am spus, sunt un om de afaceri, nu un erudit. Și, ca om de afaceri, *mereu* încerc să negociez ca să obțin cea mai bună alternativă pentru mine, înainte de a accepta orice.

Ulster se aplecă în față.

– Ascult!

– Vezi tu, echipa mea are nevoie de mai mult decât permisiunea de a intra în arhive. Cât suntem în oraș, am dori să avem acces pretutindeni, o încăpere privată în care să ne putem desfășura studiile, *plus* serviciile tale, ca să mai avem un cercetător. Presupun că nimeni nu cunoaște documentele mai bine decât tine.

– Serviciile mele? O, Jonathan! Mă omori, zău că da! Dar mă tem că va fi nevoie de ceva uluitor ca să fiu de acord cu așa o propunere. Absolut, complet uluitor. Dar hai să fim cinstiți, în ce ați putea fi voi implicați ca să merite să-mi pierd vremea?

Petr Ulster începu să-și anuleze întâlnirile înainte ca filmul să se fi terminat măcar pe jumătate. Mereu crezuse în existența catacombelor, și acum, că văzuse dovada pe peliculă, se gândi că n-ar vrea să lucreze la nimic altceva decât la acest subiect. Payne nici nu apucase să-i zică despre conotațiile

religioase ale misiunii lor, că Ulster țopăia prin încăpere ca o capră în călduri.

– Spune-mi, ceru el. Ce anume căutați? Trebuie să fie ceva incredibil de important, altfel nu ați păstra tăcerea în legătură cu această descoperire.

Boyd încuviință.

– Avem niște îndoieli cu privire la scopul cu care au fost construite catacombele. Credem că pentru a celebra vreo înțelegere clandestină între Tiberius și Paccius, însă ne lipsește dovada.

Ulster se ridică de pe scaun.

– Și ce mai așteptăm? Haideți să vedem ce putem afla!

Colecția romană era depozitată în cea mai mare încăpere a vilei, deși inițial destinația sa fusese aceeași ca a tuturor seifurilor pentru documente. Podelele erau făcute din lemn ignifugat – planșee ce fuseseră date cu o rășină pe bază de apă –, iar pereții albi și tavanele fuseseră tratate cu un spray care nu permitea focului să se împrăștie. Înseși textele erau ținute în masive seifuri ignifuge, la loc sigur, în spatele ușilor securizate, antiglonț.

Ulster îi invită să ia loc înainte de a umbla la panoul de control. Bipuri umplură încăperea pe când introducea codul de siguranță compus din zece cifre, sunet înlocuit apoi de scrâșnetul surd al zăvoarelor ce se retrăgeau în podea. Îndată ce vitrina dispăru între pereți, mânerele de pe fiecare seif începură să se răsucească la unison și apoi ușa se deschise.

Ulster întrebă:

– Avem vreun plan despre cum vreți să faceți căutarea? După cum v-am spus mai devreme, mare parte din piesele acestei colecții nu a fost nici înregistrată și nici tradusă.

– Și cele care au fost înregistrate?

– Au fost clasificate după data aproximativă și/sau subiectul tratat, în funcție de dispoziția mea din ziua respectivă.

Boyd trase adânc aer în piept. Avea să fie mult mai greu decât își închipuise.

Deși departe de casă, Jones accesă banca de date din biroul său situat în Pittsburgh pentru a scoate niște informații de fond despre Boyd și Maria – în special implicarea lui Boyd în CIA și istoricul familiei Mariei. Dacă Payne și Jones aveau să lucreze împreună cu ei, trebuiau să știe tot ce puteau despre trecutul fiecăruia.

Numele real al lui Boyd era Charles Ian Holloway și absolvise la Annapolis pe la începutul anilor '60. După aceea, lucrurile au cam început să se încurce. Fusese împrumutat Pentagonului pentru „un stagiu alternativ", moment în care a dispărut de pe radarul Academiei. Nu mai existau alte informații. Nici o adresă de corespondență. Nimic. Practic, a fost șters din sistemul lor, ceea ce Jones a presupus că reprezenta momentul în care acel Charles Boyd s-a născut și a început o nouă carieră la CIA.

Pentru a verifica acest lucru, Jones a descărcat fotografia lui Boyd de la o agenție locală de știri și i-a trimis-o lui Randy Raskin la Pentagon, împreună cu un mesaj care spunea: „E OK de mers cu Chuck la o băută?"

Aceasta era o modalitate codată de a afla dacă Boyd era considerat drept o amenințare de către guvernul Statelor Unite. Dacă Jones ar fi vrut să știe ceva despre accesul lui Boyd la informații strict secrete, atunci l-ar fi întrebat dacă Boyd era „OK pentru a ieși la masă cu el". Dacă în răspunsul lui Raskin era menționată „o masă cu un singur fel", atunci Boyd avea acces la documente extrem de importante. O „masă cu două feluri" însemna că este de rang doi și așa mai departe. Dar lui Jones nu-i păsa de așa ceva. Nu avea să discute secrete cu tipul ăsta. Pur și simplu, voia să știe dacă Boyd era în relații bune cu agenția.

Jones, de asemenea, voia să știe de ce nu-i avertizase Raskin despre afacerile lui Boyd cu CIA atunci când Payne l-a sunat din Milano. Pur și simplu, n-avea nici o logică.

Cât aștepta răspunsul lui Raskin, Jones își îndreptă atenția către Maria Pelati și află tot ce voia să știe. Crescuse în Roma, se mutase la o școală-internat exclusivistă din Anglia înainte de a ajunge la adolescență și apoi se înscrisese la Dover, unde a studiat în ultimii zece ani. Documentele de la Interpol arătau că rareori părăsise Marea Britanie, chiar și de sărbători, ceea ce indica faptul că relația cu tatăl ei era de fapt ca și inexistentă.

Singura ei vizită prelungită în Italia, în ultimii zece ani, era cea pe care o făcuse de curând, zburând de la Londra la Roma în același avion cu doctorul Boyd, cu două săptămâni în urmă. De acolo, lui Jones i-a fost ușor să le urmărească traseul în zona Orvieto, mergând pe firul unor tranzacții cu cărți de credit. O notă de plată de la un hotel aici, niște cumpărături la un magazin dincolo – mereu lucruri uzuale, absolut nimic care să sugereze că ar fi căutători de comori pe punctul de a da marea lovitură.

Pe când Jones își continua investigația, computerul îl înștiință că Raskin îi răspunsese la e-mail. Deschise mesajul dintr-o singură apăsare de buton. Spunea așa:

„Bea, amice, dar *nu* în public. Oameni responsabili cu ordinea publică din străinătate o să vă verifice documentele".

49

La început, Payne se gândi că doctorul Boyd glumește când l-a rugat să iasă din camera colecțiilor romane ca să aibă ei mai mult loc. Asta până când a început să vorbească despre claustrofobie și să spună că nu era destul aer de respirat cu atâția oameni în jurul mesei.

Evident, Payne a fost șocat. După ce s-a gândit puțin, și-a dat totuși seama că Boyd avea dreptate: Payne nu era de nici un folos la capitolul cercetări. Nu putea citi în latină sau traduce pergamentele antice. Și, cu siguranță, nu avea cunoștințele necesare în folosirea calculatorului precum Jones. De fapt, în acest moment, el nu putea face nimic altceva decât să păzească ușa și să le aducă sendvișuri cu *prosciutto* când li se făcea foame.

Exact, era chelnerul-polițist care le aducea sendvișuri.

Oricum, Payne se hotărî să nu facă o scenă și îl întrebă pe Ulster dacă se putea folosi de biroul lui ca să lucreze la un proiect de-al său. Ulster râse și îi spuse să îl folosească atât cât îi trebuie, ceea ce probabil că a fost o greșeală din partea sa, pentru că Payne era pe cale să identifice amprentele digitale a doi suspecți care nici măcar nu erau acolo, folosind specimenele pe care le colectase la Milano.

Procedeul în sine era destul de direct. Puse specimenul în cerneală și apoi îl imprimă pe hârtie. Ca pictura cu degetul

la grădiniță. Doar că, de data aceasta, Payne folosea degetele altora.

Când Payne termină, le băgă într-o pungă maro de hârtie pe care scria NU MĂ MÂNCA și o puse în congelatorul lui Ulster. Apoi, îi trimise amprentele prin fax lui Randy Raskin, gândindu-se că, dacă putea cineva să afle cine erau Manzak și Buckner, el era acesta. Payne incluse și un mesaj scurt, prin care-i spunea să trimită rezultatele pe adresa lui Jones cât mai curând posibil.

După aceea, Payne avu ceva timp de pierdut, așa că se hotărî să exploreze arhivele. Hoinări de-a lungul și de-a latul coridoarelor, uitându-se la tot: tablouri, statui și toate vitrinele. Însă ceea ce-i plăcu cel mai mult fu o serie de fotografii alb-negru pe care bunicul lui Ulster le făcuse la Viena prin anii '30. Cele mai multe prezentau monumente de referință pe care Payne nu le-a recunoscut, dar cea din urmă, o poză cu niște cai lipițani, îi topi inima într-o clipă.

Pe când era copil, părinții săi îl convinseseră să se uite la un spectacol TV executat de cai albi maiestuoși, spunându-i că sunt inorogi care și-au pierdut cornul. Și Payne îi crezuse, pentru că nu mai văzuse niciodată o asemenea etalare magică într-un spectacol. Caii intrau în manejul imperial de la Hofburg pe muzica viorilor din „Suita arleziană" a lui Bizet, apoi începeau să plutească într-o serie de piruete ce sfidau gravitația, plecăciuni și capriole. Până în acel moment, Payne nu știuse niciodată că animalele pot dansa sau se pot roti.

Dădu fotografia jos de pe perete și își trecu degetele peste imaginea ștearsă de timp. Toți caii din poză muriseră cu zeci de ani înainte ca Payne să se fi născut, dar, datorită îngrijirii lor atente – fiecare lipițan era însemnat cu marcaje specifice pentru a le păstra arborele genealogic –, semănau foarte bine cu cei pe care-i văzuse când era copil. Aceleași gâturi înalte, membre suple, spate musculos și încheieturi frumos închegate, coame dese și ochi incredibil de limpezi.

– Știai că le-ai salvat viața? mormăi cineva aflat mai departe pe coridor. *Ja, ja,* este adevărat!

Năuc, Payne se uită la bătrânelul care se mișca agale. Îl chema Franz și era unul dintre angajații cei mai de încredere ai lui Ulster.

– Ce-a fost asta? întrebă Payne.

– Tu american, nu? *Ja,* ne-ați salvat caii.

– I-am salvat? Cum naiba am făcut eu asta?

Un zâmbet explodă pe fața plină de riduri a lui Franz.

– Nu tu! Ci oamenii din țara ta. *Ja, ja!* Și-au riscat viețile ca să-i salveze.

Payne habar n-avea despre ce vorbea, așa că-l rugă să-i explice.

– Demult, în 1945, Viena era puternic atacată de bombardierele aliaților. Colonelul Podjahsky, conducătorul Școlii de călărie, se temea pentru viețile cailor săi – nu doar din cauza bombelor, dar și din cauza refugiaților înfometați care răscoleau tot orașul căutând carne.

– Ai spus *carne?*

– *Ja,* răspunse acesta fără să mai aibă nici o urmă de zâmbet pe față. Cum Viena nu mai prezenta siguranță, colonelul a dus mulți cai la mulți kilometri în nord, spre Saint Martin. Acum, după voia sorții, s-a întâlnit întâmplător cu un vechi prieten care îl putea ajuta să protejeze caii. Știi cine era acel prieten?

Payne nu auzise niciodată de Podjahsky, așa că n-avea nici cea mai vagă idee.

– Mă dau bătut. Cine?

– Generalul american George S. Patton.

– Serios? Și de unde îl știa pe Patton?

Franz chicoti încântat.

– Îți vine să crezi că s-au întâlnit la Olimpiada din 1912? *Ja, ja,* e adevărat! Amândoi au concurat la pentatlon la Jocurile de la Stockholm.

– Patton era sportiv olimpic? N-am știut.

– Și asta nu-i nimic. Stai să-ți spun ce s-a întâmplat după aceea. Pentru a-l convinge pe Patton că acei cai meritau a fi salvați, colonelul a organizat o reprezentație a lipițanilor chiar acolo, pe câmpul de luptă. Îți poți închipui un asemenea spectacol? Cai dansând în toiul unui război! Franz râse așa de tare că lui Payne îi țiuiră urechile. Generalul a fost atât de impresionat, încât a declarat acești cai drept proprietate oficială a armatei Statelor Unite până când Viena redevenea sigură pentru întoarcerea lor.

Payne zâmbi uitându-se la fotografie.

– Cred că părinții mei au avut dreptate. Sunt magici.

– Hm? Ce anume?

– Nimic, mormăi ușor jenat. Doar din curiozitate, pot împrumuta această fotografie pentru câteva minute? Am sus un amic care mereu încearcă să mă impresioneze cu diverse informații despre toate și mă îndoiesc că ar cunoaște și această poveste. L-ar deranja pe Petr dacă iau sus asta?

– Petr! mârâi Franz. Îmi pare bine că i-ai spus pe nume, că aproape că uitasem să-ți spun. Petr m-a trimis să te găsesc. Vrea să mergi sus de îndată. Prietenii tăi vor să-ți vorbească.

Încântat, Payne îi mulțumi lui Franz pentru vești și apoi se repezi pe scări, cu tot cu fotografie. Dar, când intră în încăpere, își dădu seama rapid că trebuia să păstreze povestea pentru altă dată, deoarece expresia de pe fețele tuturor îi spunea lui Payne că se întâmplase ceva rău.

Chipul doctorului Boyd era mai palid decât de obicei, ceea ce făcea ca pungile de sub ochii să-i iasă în evidență precum dungile negre de sub ochii jucătorilor de fotbal american. Maria era așezată în stânga lui, cu fața îngropată pe masă, sub brațele strânse puternic. Și Ulster, pe ale cărui buze înghețase un rânjet perpetuu de când Payne făcuse cunoștință cu el, părea să fie încruntat, deși era greu de spus cu acel tufiș pe care-l numea barbă. Jones a fost ultima

persoană la care Payne s-a uitat și acesta stătea în cel mai îndepărtat colț al încăperii, însă expresia de pe fața lui exprima totul.

Într-un fel nebănuit, misiunea lor suferise o lovitură puternică. Doar că nu știa în ce mod.

Cum Ulster trimisese după el, hotărî să înceapă cu acesta.

– Franz mi-a spus că vrei să vorbești cu mine. E totul în regulă?

– Metaforic vorbind, aș zice că ne-am lovit de un aisberg. Arătă către un pergament așezat pe masă, în fața sa. Acesta era unul dintre documentele din colecția bunicului meu. I-a fost trimis lui Tiberius de către un centurion rănit imediat după războiul cu bretonii. Dacă te uiți cu atenție, poți vedea unde l-a ținut soldatul, pentru că sângele lui a pătat papirusul în timp ce scria mesajul.

Payne văzu pata, dar nu prea-l interesa plasma veche de 2 000 de ani.

– Și ce spunea?

– Își cerea scuze pentru exprimarea în scris, ceea ce era o încălcare a protocolului de neînchipuit pentru un centurion, apoi îl informa pe Tiberius despre un trib silurian ostil care îi atacase în vreme ce dormeau, ucigând sute de romani în beznă.

– Și asta-i important?

– Nu ca informație în sine, dar următoarea parte este. Vezi tu, soldatul menționa că generalul Paccius fusese una dintre primele victime ale raidului, înjunghiat în inimă pe când dormea.

– Și ăsta-i un lucru rău, nu?

– Rău? răbufni Boyd din partea opusă a camerei. E teribil de *îngrozitor!* Dat fiind că Paccius a fost omorât, este clar că nu el a orchestrat conspirația împotriva lui Hristos, nu?

– Cred că nu, deși nu înțeleg de ce treaba asta este așa de oribilă. Numai ce I-a spălat reputația lui Hristos, așa-i? Ca un bun creștin, presupun că te bucuri de una ca asta. Și tu, Maria?

Ea tresări când își auzi numele, surprinsă că un bărbat îi cerea, practic, părerea.

– Aș vrea eu să stea lucrurile așa. Singurul lucru pe care l-am lămurit este dispariția lui Paccius. După atâția ani, știm în sfârșit de ce cărțile de istorie romane nu l-au glorificat niciodată. A murit fără demnitate, înjunghiat în timp ce dormea pe câmpul de luptă.

– Și asta nu vă convine? Adică, asta nu ar trebui să pună capăt speculațiilor voastre despre Iisus?

Maria clătină din cap.

– Acum, că Paccius nu mai este suspect, nu mai avem nici o idee despre cine ar fi putut fi următorul la care să apeleze Tiberius.

– Ei bine, tocmai acolo bat eu. De unde știți că a apelat la *cineva?* De ce sunteți atât de siguri că a mers până la capăt cu planul său împotriva lui Hristos?

Ea îi răspunse:

– Pentru că măiestria lucrărilor din catacombe ne spune măcar atâta lucru. Îți amintești sculpturile care ilustrau răstignirea lui Hristos? Personajul principal râde de Hristos, practic ia în derâdere moartea sa. Care-i motivul pentru care s-ar afla acolo – într-o încăpere secretă construită de Tiberius – de conspirația n-ar fi avut succes? Din punct de vedere istoric, sculpturile sunt corecte, așadar e clar că au fost executate *după* răstignirea lui Hristos. Doar așa ar fi putut executa detaliile cu precizie.

În sfârșit, lui Payne i se aprinse becul.

– Aa, înțeleg! Vezi, eu am interpretat execuția artistică altfel decât voi. Zici că Tiberius a fost așa de încântat de rezultat, încât s-a gândit să-și onoreze complicele în piatră, sculptându-i chipul drept apreciere pentru lucrul bine făcut.

– Exact! Doar că nu știm cine l-a ajutat pe Tiberius sau ce a făcut că să-i convingă pe toți că Iisus era Mesia. Conform pergamentului, Tiberius voia să înscenеze ceva atât de dramatic, încât le-ar fi dat oamenilor subiect de discuții pentru mulți ani. Doar că noi nu știm ce anume a fost.

– Nu știți?

– Nu, îl asigură ea pe Payne. Dacă am ști, am fi avut un fir pe care să mergem. Dar, după cum stau lucrurile acum, habar n-avem încotro s-o apucăm. Moartea lui Paccius ne-a tras covorul de sub picioare.

Payne se lăsă pe spate, uluit. Cum se putea ca patru dintre cei mai deștepți oameni din câți întâlnise să fie atât de orbi și să nu vadă ceea ce era atât de evident?

– Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar cred că v-aș putea fi de folos.

– A? se miră fata pe un ton dezarmat. Cum așa?

– Spunându-ți că romanii au zăpăcit Ierusalimul.

– Jon, șopti Jones, nu e momentul pentru glume.

– Cine glumește? Adevărul este că am o teorie despre Tiberius. De fapt, sunt surprins că voi încă nu v-ați dat seama de asta. E cam evident.

– Evident? mormăi Boyd. Sunt de acum două zile de când ne tot gândim la treaba acesta, cercetând zi și noapte, încercând să înțelegem blestemăția asta și tu îți bați joc de noi zicând că este evident?

– Stai puțin! Chiar n-am intenționat să vă jignesc. Adevărul este că, uneori, poți fi atât de absorbit de ceea ce faci, încât poți pierde din vedere lucrurile evidente. Și cred că exact așa ceva se întâmplă aici, deoarece sunt destul de sigur că știu ce au făcut romanii ca să păcălească masele. Vă mai aduceți aminte când am spus că eu am interpretat galeria altfel decât voi? Ei bine, dacă nu vă deranjează, aș vrea să vă prezint pe scurt teoria mea. Cred că ar putea fi cheia dezlegării întregului mister.

– Teoria ta este cheia? îi râse Boyd în nas. Ah, asta trebuie să fie treabă serioasă!

– *Professore!* Sunteți nepoliticos! Dacă n-ar fi fost Jonathon, probabil că noi am fi fost morți acum.

Payne se uită la Maria și îi mulțumi, bucuros că măcar unul dintre ei îl lua în serios.

– Acum, recunosc că nu știu mai nimic despre Ierusalimul din secolul I, dar, dacă îmi amintesc bine, voi căutați să găsiți un eveniment din viața lui Hristos care să fi lăsat lumea toată cu gura căscată.

– Lasă-mă să te întrerup în punctul acesta, se băgă repede Boyd. Am examinat fiecare dintre minunile lui Hristos – transformarea apei în vin de la Cana, hrănirea celor înfometați la Bethsaida și așa mai departe –, dar n-am simțit ca vreuna dintre acestea să fie suficient de miraculoasă încât să manipuleze masele. Mai mult chiar, Tiberius a pretins că evenimentul său trebuia pus în scenă la Ierusalim și minunile lui Hristos au fost făcute în alte părți.

– Doctore, dacă nu mă înșel, Tiberius zicea ceva despre punerea în scenă a unui singur eveniment, un spectacol atât de magic, încât oamenii nu-l vor putea ignora oricât de mult ar încerca?

– Sau ceva de genul ăsta, da.

– Însă doar un singur eveniment, nu două sau trei?

Boyd încuviință.

– E corect. Pergamentul face referire la *un singur* eveniment pe care generațiile următoare îl cântă pe veci. Ceva magic și mistic în inima Ierusalimului.

Brusc, Payne deveni mai încrezător decât fusese vreodată.

– În cazul acesta, există doar un singur eveniment în viața lui Iisus, care se potrivește acestor criterii... Și, aveți încredere în ce vă spun, oamenii încă mai vorbesc despre lucrul acesta.

50

Era bine cunoscut faptul că Henri Toulon sosea târziu și pleca acasă devreme. Așa că Nick Dial nu a fost deloc surprins când a sunat la Interpol și a constatat că Toulon nu era de găsit. Dar nu ar fi fost prima dată când se ciondăneau – în parte pentru că Dial primise funcția la care Toulon râvnise și în parte pentru că Toulon era un agitator căruia îi plăcea să se ia la harță cu oricine. Însă Dial suporta toate rahaturile astea pentru că Toulon lucra mai bine decât oricare dintre cei cu care mai avusese de-a face.

După ce-i lăsă mesajul, Dial își îndreptă atenția către panoul de informații din camera sa de hotel, din Boston. Se uita la fotografiile victimelor din cele trei cazuri și încerca să stabilească o legătură între ele. Un preot din Finlanda care fusese răpit în Italia, însă ucis în Danemarca. Un prinț din Nepal care fusese răpit în Thailanda, dar ucis în Libia. Un jucător de baseball din Brazilia care fusese răpit în New York și apoi crucificat în Boston. Care era legătura?

Jansen, Narayan și Pope erau bărbați sănătoși, sub 40 de ani. Nici unul dintre ei nu era căsătorit, nu avea copii sau relații importante. De fapt, toți făceau cam orice era posibil pentru a evita relațiile. Jansen făcuse legământ de burlăcie, Narayan prefera prostituatele și Pope era un singuratic marginalizat. Pe de altă parte, existau și mai multe diferențe. Aveau religii diferite, diferite origini etnice și fiecare era dintr-un alt capăt al pământului. Vorbeau limbi diferite, aveau slujbe

diferite și nici o legătură unul cu celălalt, cu excepția faptului că erau morți.

Pentru Dial era clar că, în acest caz, nu victimele erau cheia, ci mesajul.

În timp ce-și sorbea cafeaua, își îndreptă atenția către scenele crimelor. În mod normal, ar fi lucrat doar cu o singură hartă, deoarece cazurile lui, de regulă, se desfășurau într-o zonă bine delimitată. Totuși, în acest caz, trebuia să aibă în vedere întreaga lume, deoarece victimele sale și locațiile erau atât de răspândite.

Pentru a putea urmări desfășurarea cazurilor, se folosea de o serie de piuneze, fiecare culoare reprezentând ceva diferit. Marcase orașele de reședință ale fiecăruia dintre cei trei bărbați cu piuneze albe, plasând una în Lokka, Finlanda, alta în Katmandu, Nepal, și încă una în São Paulo, Brazilia. Apoi, a marcat cu piuneze albastre punctele în care fuseseră răpiți: Roma, Bangkok și New York. În cele din urmă, însemnă locurile crimelor cu piuneze roșii, o culoare potrivită, ținând cont de cât de mult sânge fusese găsit la fiecare locație.

În total, nouă piuneze împrăștiate pe tot cuprinsul hărții. Trei în Europa, două în Asia, două în America de Nord, una în America de Sud și alta în Africa. Singurele continente care nu fuseseră marcate erau Australia și Antarctica, ceea ce îi convenea lui Dial. Nu prea avea chef să se lupte cu câinii dingo prin Australia sau să degere pe la Polul Sud.

Soneria telefonului îl aduse înapoi la realitate. Se repezi spre masa de scris.

– Dial sunt!

– Eu nu sunt, îl tachină Henri Toulon.

Dial nu prea avea chef de glume, așa că trecu direct la subiect.

– Noaptea trecută, când am ajuns la Boston, am aflat un lucru foarte interesant despre noua victimă... Încă nu era mort.

– Ce? Vrei să spui că încă mai e în viață? Am auzit la...

– Nu, Henri, acum este mort, deși lucrurile stăteau altfel când eu am aterizat pe Logan. De fapt, conform înregistrărilor

de la 911, polițiștii nici nu au știut despre crimă până când nu am ajuns eu în America.

Toulon făcu o pauză lungă, încercând să asimileze informațiile.

– Dar cum se poate așa ceva? Noi am primit faxul care ne anunța de crimă noaptea trecută.

– Tocmai asta este ideea. Noi am avut cunoștință despre caz înainte ca acesta să apuce să devină un caz. Se pare că mai avem încă unul care își bate joc de noi.

Toulon mormăi câteva înjurături în franceză, apoi strigă la unul dintre subalternii săi, în germană, ceea ce lămurea perfect de ce Toulon era atât de necesar în departament. Putea vorbi câteva limbi străine, ceea ce îi permitea să discute cu aproape oricare angajat al Interpolului, cu martori de diverse nații, plus ofițeri NCB din jurul lumii.

– Îmi pare rău pentru asta, se scuză el. Aveam faxul chiar aici pe birou, dar unul dintre tâmpiții din tura de noapte iarăși mi-a făcut balamuc în lucruri. Îți spun, Nick, dacă vrei să am randament, am nevoie de un birou al meu, personal.

– Henri, chiar nu-mi arde de astea! Zi-mi doar despre fax!

– Era de la o secție de poliție din Boston, ajuns cu probabil zece minute înainte să te sun eu pe mobil. Spunea că mai fusese găsită o victimă pe stadionul de baseball din Boston și că aveau nevoie de cineva de la biroul nostru să verifice legătura acesteia cu celelalte cazuri.

– Ai vreun nume sau număr, sau știi unde se află secția?

– Aveam toate astea, Nick, chiar pe fax. Au venit tipărite pe foaie.

Dial mârâi în surdină. Acesta era cel mai bun fir pe care-l aveau și cineva din cadrul biroului l-a pierdut.

Toulon reveni:

– Nick? Hans verifică aparatul chiar acum. Păstrează în memorie ultimele 50 de documente, așa că sunt șanse să tipărim o altă copie. O să verific și înregistrările telefonice, ca să văd de unde a venit faxul. Așa că ai să poți investiga aparatul de fax suspect înainte să pleci din Boston.

Dial trase adânc aer în piept. La urma urmelor, poate că nu era chiar un dezastru total.

– Fă-mi rost cât mai repede posibil de informațiile astea! S-ar putea să fie firul pe care l-am tot căutat până acum.

Lui Frankie Cione îi plăcea să umble cu Payne și Jones. Nu știa dacă din cauza sângelui rece pe care-l afișau atunci când erau sub presiune, a tachinărilor lor drăguțe sau a faptului că erau înalți. Indiferent de motiv, Frankie știa că ei doi aveau ceva special. Nu doar că făceau pe dracu-n patru să-l facă să se simtă important – ceva ce prietenii și colegii săi rar făceau –, dar avea senzația că ei chiar îl plăceau așa cum era el și *nu* pentru ceea ce putea face pentru ei.

După ce Payne și Jones au plecat din Milano, Frankie s-a gândit cum ar putea continua să-i ajute. Dură o zi întreagă să-și dea seama, dar observă că lăsaseră la el câteva dovezi, inclusiv fotografii ale locului în care se prăbușise elicopterul și informații de la agenția de închirieri auto. Desigur, Frankie nu bănuia ce conțin acestea, însă se gândi că să-i ajute așa cum putea îi dădea fiori de încântare.

Francesco Cione, detectiv particular italian. „Nici un caz nu e prea mare, deși eu sunt destul de mic."

Râzând în sinea sa, Frankie își dădu seama că fotografiile de la Orvieto erau cel mai bun lucru cu care să înceapă, dat fiind că Payne și Jones plecaseră din biroul său înainte să apuce să le mărească pe toate.

Fotografia inițială pe care o examinaseră fusese scanată și salvată în computer. Frankie cercetă pe îndelete fiecare centimetru de film, mărind imaginile de opt ori și vizionând-o pe fiecare din unghiuri diferite, înainte de a hotărî să treacă la următoarea. După ce examină întreg fișierul de pe monitor, trecu prin restul de fotografii și se opri la ultimele două poziții de pe film.

La prima vedere, nu era nici un motiv vizibil pentru alegerea făcută, deși Frankie se gândi că, dacă Donald Barnes era atât de obez pe cât pretindeau Payne și Jones, atunci, *ceva*

trebuie să-l fi motivat să străbată pe jos jumătate din platou și să mai facă fotografii suplimentare ale rămășițelor de pe urma accidentului. Și cum acel ceva nu voia să i se dezvăluie, speră să-l poată găsi mărind imaginea.

Din mouse, Frankie putea mișca fotografia în orice direcție. Astfel, se putea concentra asupra câtorva zone ale locului accidentului pe care Payne și Jones nu le văzuseră deloc.

Prima secțiune a fotografiei se dovedi a fi nimic mai mult decât o umbră făcută de o coloană de fum și razele soarelui de vară. A doua era o stâncă parțial acoperită de mușchi verde, iar cea de-a treia – o parte a palei elicei pe care Boyd o rupsese cu cutia de unelte. A patra secțiune se dovedi și mai greu de descifrat pentru Frankie. Într-atât, încât a fost nevoit să o mărească de alte cinci ori și apoi să sporească strălucirea ca măcar să-și dea cu părerea despre ce ar putea fi. După ce a făcut toate acestea, aproape că nu mai avea nici un dubiu referitor la ce ar fi putut fi, pentru că scena era destul de îngrozitoare.

Îngropat în resturi, la baza stâncii se afla leșul strivit al unui soldat italian. Capul îi fusese zdrobit de impactul inițial al căderii de pietre, iar restul fusese sfârtecat de prăbușirea de la 13 metri ce a urmat. Membrele îi erau răsucite nefiresc. Măruntaiele îi ieșeau ca niște legături de cârnați cruzi. Totul în jur era acoperit de sânge.

– *Mamma mia!* își zise Frankie. Asta poate de ce grăsanul e mort! Nu pentru că vorbește cu prietenii mei. El mort pentru că fotografiat leșul ăsta!

Și avea dreptate. Desigur, asta nu era nimic în comparație cu dovezile pe care Frankie avea să le descopere ulterior. Dovezi care îi vor ajuta pe Payne și Jones să pună lucrurile cap la cap.

51

Liniștea care umplu încăperea îi reaminti lui Payne de zilele petrecute la MANIAC. Toți se holbau la el, așteptând să fie informați. În cele din urmă, Maria nu mai putu rezista și spuse:

– Zi-ne și nouă despre ce vorbești! Murim de curiozitate.

Payne făcu o grimasă auzind jocul de cuvinte.

– E ironic că menționezi *moartea* pentru că asta are o legătură foarte mare cu teoria mea.

Și astfel înțeleseseră că Payne vorbea despre răstignire. *Răstignirea.* Acesta era evenimentul pe care Tiberius îl folosise ca să păcălească masele. Trebuia să fie. Nimic altceva nu avea logică. Mai ales dacă se ținea cont de lucrările artistice de la catacombe.

Conform teoriei lui Payne, imaginile sculptate din galerie nu erau acolo pentru a batjocori moartea lui Hristos. Erau acolo pentru a onora un moment special din istoria romană. Și singurul lucru care ar fi făcut ca moartea lui Hristos să fie un eveniment important pentru romani ar fi fost dacă nu era o crucificare *reală.* Trebuia să fie un complot, un eveniment pus în scenă de Tiberius pentru a ajuta imperiul să controleze apariția unei noi religii și afluxul de donații ce avea să urmeze.

„Pentru bunăstarea tuturor lucrurilor romane, vom purcede de îndată, folosindu-l drept unealtă pe nazarinean, cel pe care l-am ales să fie Mesia iudeilor."

Boyd se gândi o vreme la teoria lui.

– De ce ești atât de sigur că Tiberius a înscenat crucificarea?

– De ce? Pentru că, dacă Iisus nu era fiul lui Dumnezeu, cum poți explica învierea? Fie au înscenat răstignirea pentru a face să pară că s-a întors din morți, fie nu, și în acest caz Iisus este *de fapt* Mesia. Adică, acestea sunt cele două posibilități, așa-i?

Payne își închipui că, fără ajutorul Romei, un muritor n-ar fi avut nici o șansă de reușită să păcălească moartea și apoi să se întoarcă victorios în societate. Nu după toate caznele la care fusese supus sau *aparent* supus. Dacă Iisus nu era Mântuitorul, singurul lucru care i-ar fi putut salva viața ar fi fost clemența imperiului. Însă se știa că romanii *nu erau* recunoscuți pentru clemență.

Maria spuse:

– Nu vreau să fiu cârcotașă, dar nu ar fi cam imposibil să înscenezi o răstignire în Ierusalimul secolului I? Le lipseau efectele speciale pe care le folosesc magicienii din zilele noastre. Plus că aveau de-a face cu cineva care nu era de acord.

Jones veni către Payne.

– Hei, vorbești cu un expert în domeniu. Jon se ocupă cu studierea trucurilor magice de când îl cunosc eu.

Și câtă dreptate avea. Payne devenise interesat de magie încă de când bunicul său îi scosese o monedă de 25 de cenți de după ureche, pe vremea când Payne încă mai purta hăinuțe de bebeluși. Trucurile. Secretele. Executanții. Istoria. Era un bun cunoscător, de-o viață.

Așa că zise:

– Primele trucuri magice documentate au fost executate în Egipt, cam cu 3 000 de ani înaintea Imperiului Roman. Trucurile lor variau de la cele simple – cu mingea și cana, care sunt încă larg răspândite și în prezent – până la cele complexe. Prin anul 2700 î.Hr., un magician egiptean, pe

nume Dedi, a avut un spectacol în care a decapitat două păsări și un bou, apoi le-a pus capetele la loc.

– Serios? Și cum a făcut asta? se minună Ulster.

Payne ignoră întrebarea acestuia.

– Cu o pregătire suficientă, romanii ar fi putut găsi o cale să le reușească trucul. De fapt, pentru ei ar fi putut fi mai simplu decât ce a făcut Dedi, deoarece toți cei din public se așteptau să vadă un truc, câtă vreme locuitorii din Ierusalim așteptau să vadă o crucificare. Cu alte cuvinte, nimeni nu ar fi căutat să vadă prestidigitație sau o înlocuire de ultim moment, fiindcă nu se așteptau să fie martorii unui spectacol.

Maria schiță o grimasă.

– Și, acestea fiind spuse, *tu* cum ai fi făcut?

Payne se gândi puțin.

– Ipotetic vorbind, te poți preface că execuți o crucificare drogând victima. Adică, victima ar arăta ca și cum ar fi murit pe cruce, corect? Și o mare de oameni ar fi fost martori. Apoi, ascunzi victima până când se trezește. Și, pur și simplu, oferi iluzia învierii.

Încăperea se cufundă în tăcere, în timp ce toți se gândeau la teoria expusă.

– Desigur, partea cea mai grea ar fi fost să stabilească drogul și cantitatea în care să-l folosească. Unde mai pui că ar fi trebuit administrat în fața publicului, ceea ce ar fi putut fi dificil.

– De fapt, începu Ulster, romanii aveau o mare pricepere în înțelegerea și folosirea produselor farmaceutice și erau mari maeștri în arta pedepsei capitale. Uneori, gardienii omorau și până la 500 de prizonieri într-o zi ca să găsească modalitatea cea mai bună de a face acest lucru. Tot ce aveau de făcut era să-i strecoare prizonierului un drog în timp ce acesta era pe cruce și acesta ar fi căzut într-o comă profundă în doar câteva minute.

Jones întrebă:

– Dar cum ar fi făcut treaba asta? Iisus nu a fost înconjurat de adepții săi în permanență? Cu siguranță, aceștia s-ar fi opus dacă romanii ar fi încercat să-l drogheze.

Maria negă.

– Conform *Bibliei,* Iisus a băut vin oțetit cu un pai, în vreme ce era agățat de cruce. Era ceva foarte obișnuit în timpul crucificărilor, încât nimeni nu ar fi bănuit nimic.

Boyd adăugă:

– Îmi amintesc de câteva referiri istorice la *mătrăgună,* o plantă care încă mai crește în Israel și azi. Romanii foloseau rădăcina acestei plante ca pe un fel de anestezic primitiv.

– Mai mult, zise Ulster, mătrăguna ar fi o explicație bună pentru viteza cu care s-a instalat moartea lui Hristos.

– Cum așa? întrebă uluit Payne.

– Pe scurt, crucificarea era un procedeu de durată, unul care, în mod normal, dura mai mult de 36 de ore și uneori chiar nouă până la zece zile. În final, victima murea de foame sau din pricina traumatismului, și nu din cauza sângerării. Ulster se opri pentru un moment, încercând să aleagă cuvintele potrivite. Cu anumite ocazii, când romanii doreau să accelereze procesul, obișnuiau să zdrobească picioarele victimei cu un ciocan sau o seceră pentru a-i reduce capacitatea de a respira. După aceea, victima nu mai putea să se susțină în cuiul din picioare și astfel toată greutatea se lăsa pe brațe și piept, iar respirația se îngreuna foarte mult. Foarte curând, urma sufocarea.

Payne întrebă:

– Dar lui Hristos nu i-au făcut așa ceva, nu?

– Nu, nu i-au făcut, îi confirmă Boyd. Ceea ce este un subiect care i-a chinuit pe istorici timp de multe secole. Cele mai multe victime rămâneau în viață cel puțin 36 de ore, așa cum a spus Petr, pe când Hristos a murit foarte repede, petrecând mai puțin de câteva ore pe cruce. Nu uitați că Hristos a fost crucificat împreună cu alți doi infractori, bărbați cărora

le-au fost zdrobite fluierele picioarelor și, când să ajungă la Hristos, și-au dat seama că acesta era deja mort.

– „Nici un singur os nu-i va fi zdrobit", șopti Maria, citând din *Biblie.* Modul în care Hristos a murit a împlinit o profeție. O profeție pe care romanii trebuie să o fi cunoscut.

Boyd încuviință.

– La fel și cu acțiunile lui Longinus, centurionul care l-a străpuns pe Hristos în coaste după ce a murit. În Evanghelia după Ioan 19 (31–37) se spunea: „Îl vor venera pe cel pe care l-au străpuns". Și, în timp, romanii l-au venerat pe Iisus ca pe Dumnezeul lor. Exact așa cum Tiberius și complicele lui au vrut.

Jones întrebă:

– De curiozitate doar: ce dovadă avem că a fost drogat?

Boyd se încruntă.

– Un panou din galerie îl *arată* pe Iisus bând cu un pai de isop. La vremea aceea, nu prea i-am dat importanță, deoarece reprezintă un moment destul de neînsemnat pentru a fi memorat. Acum, dacă stau să mă gândesc, nu-mi amintesc să fi văzut vreodată acel moment onorat printr-o sculptură în piatră.

– Nici eu, spuse Ulster. Dar tu, Maria?

– Nu prea. Și apoi, după o clipă de tăcere, fata îi surprinse pe toți exclamând: Stați! Galeria! Mi-am amintit ceva despre galerie. Sări în picioare și o zbughi spre ușă. Nu vă mișcați! Trebuie să verific ceva. Mă întorc imediat.

Toți patru încuviințară la unison, aproape temându-se să nu-i asculte ordinele. Cel puțin câteva secunde. După aceea, curiozitatea lui Payne triumfă. Avea senzația că Maria era pe punctul de a face o descoperire majoră și voia să fie și el acolo când așa ceva avea să se întâmple.

– Fir-ar, D.J., uită-te cât e ceasul? Pierdem emisiunea mea preferată! Înșfăcă fotografia cu caii lipițani și se repezi în hol.

– Stai, Oprah! Vin și eu!

Pentru a se abține să nu râdă, Jones aproape că-și mușcă buza de jos.

– Îmi pare rău că a trebuit să vedeți așa ceva. Jon e într-o fază delicată a vieții sale și, pentru moment, sora mea de ebonită îl învață cum să reziste.

Payne și Jones alergară în jos pe scări și o găsiră pe Maria stând în biroul lui Ulster, căutând pe caseta ei video noi dovezi despre răstignire.

Le spuse:

– Probabil că mă credeți nebună fiindcă am ieșit în fugă din încăpere. Doar că tot ceea ce am discutat noi despre galerie m-a făcut să-mi dau seama de un lucru. Cred că există o dovadă într-una dintre sculpturi.

Jones ridică o sprânceană.

– Ce fel de dovadă?

– Până acum, chiar nu i-am dat nici o importanță, dar, când Petr a început să vorbească despre folosirea mătrăgunei ca drog al Romei antice, parcă mi-a deschis ochii și am întrezărit o posibilitate.

– Stai așa, se bâlbâi Payne.

– Ce este mătrăguna asta despre care tot vorbiți voi acolo? Vreun fel de otravă exotică?

– Nu chiar, îi răspunse Boyd dând năvală în birou. Ulster a ajuns câteva secunde mai târziu, cu obrajii îmbujorați de atâta alergătură. Mătrăguna este o plantă cu o rădăcină bifurcată, care seamănă destul de bine cu corpul uman. Datorită acestei asemănări, multe dintre civilizațiile timpurii considerau că această plantă are puteri magice. De unde i se trage și numele. Mătrăguna este o versiune abreviată a termenului de origine latină *mandragora,* ceea ce înseamnă că planta este pe jumătate om, *man,* și pe jumătate *dragon*.

Maria continuă:

– După cum ziceam, cred că am găsit niște dovezi care ar putea face lumină asupra răstignirii. Sunt destul de convinsă că există o anomalie într-una dintre sculpturi.

Boyd spuse:

– O anomalie? Ce fel de anomalie?

În loc să le răspundă, ea apăsă pe butonul *PLAY* al aparatului video, apoi se dădu într-o parte pentru ca toți să poată fi martorii tragediei ce avea să le apară în fața ochilor. Imaginile de la catacombe rulau înainte ca tancurile înspre un sat fără apărare. Adânc în sufletul ei, știa că pe măsură ce camera înainta mai mult în galerie pe atât se apropia lovitura puternică pe care avea să o primească tot creștinismul.

– Sincer, sunt surprinsă că nici unul dintre noi nu a observat mai devreme. Fiți atenți la galerie. Uitați-vă la scenele diferite ale crucificării. Observați ceva care nu se potrivește?

Cele două blocuri de piatră din rândul cel mai de jos îl arătau pe Iisus prins în cuie pe cruce și fiind ridicat în aer de un grup de soldați romani. Următoarea pereche de pietre îl înfățișau pe Hristos atârnând pe cruce, cu sângele curgându-i din mâini și picioare pe terenul stâncos de dedesubt și cu o tăbliță deasupra capului, pe care scria „Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum". Coronamentele – cele două pietre de lângă partea de sus a galeriei – prezentau evenimentele chiar de dinaintea morții: momentul în care a băut vin oțetit cu un pai de isop și clipa în care capul i-a căzut în piept ca semn al resemnării în moarte.

– Îmi pare rău, drăguță, dar n-are nici o noimă. Eu pur și simplu nu văd nimic anormal.

– Atunci, uitați-vă mai bine! îi ordonă ea. Ignorați ceea ce *credeți* despre crucificare și priviți aceste sculpturi ca pe o poveste nou-nouță. Ce ne spune artistul despre acest moment?

Cu un oftat prelung, Boyd inspectă scenele și mai atent. Dar el nu prea avea mare nevoie să se uite la imagini, pentru că acestea erau deja adânc întipărite în creierul lui, ca ștanțe-

le de pe crupele vitelor. Însă își dorea din suflet ca această casetă video să dezvăluie ceva ce ochii lui omiseseră să vadă la catacombe. Poate un nume sau o figură pe care să o fi ratat cumva. Sau poate chiar localizarea unui alt pergament.

Ulster aproape își pierdu răsuflarea.

– O, Doamne, uită-te la terenul din a cincea sculptură! Pentru a se face mai bine înțeles, merse agale până la televizor și arătă chiar spre stânga *Omului care râde.* Uitați-vă sub degetul meu, lângă baza crucii.

Payne se uita atent la imagine.

– Pare să fie o floare.

– Nu-i o floare oarecare, îl corectă acesta. Aceasta este o floare foarte *aparte.*

– Aparte? În ce fel? Payne studie restul galeriei și încet-încet își dădu seama că acel element nu apărea decât într-o singură sculptură: scena în care Hristos bea dintr-un pai de isop. În mod ciudat, era singura care avea *vreun soi* de peisaj în fundal – un lucru ce lui Payne și celorlalți din grup le spunea enorm de multe.

– Stai așa! Adică...

Payne se uită la Maria și făcu semn că da, anunțându-i astfel pe toți că Ulster găsise indiciul la care făcea ea referire. Floarea din imagine era inconfundabilă pentru ea și oricine ar fi fost familiarizat cu speciile care arată ciudat. Era *mandragora officinarum,* cunoscută mai bine sub numele de mătrăgună, planta care dăduse naștere celor mai populare narcotice din Imperiul Roman.

O plantă care era pe punctul de a schimba cursul istoriei religiilor.

Pentru *a doua* oară în ultimii 2 000 de ani.

52

Biserica Romano-Catolică este una dintre cele mai bogate organizații din lume, cu o avere estimată la peste un miliard de dolari. Pe lângă colecția inestimabilă de artă, posedă mai multe vite, proprietăți și aur decât 95% din țările lumii. Surprinzător însă, Biserica se jură că este săracă, pretinzând că ea e cea care oferă asistență pentru mai mult de un miliard de oameni din lume, fapt ce nu i-a permis să strângă averile pe care experții susțin că le-ar avea. De fapt, unii oficiali de la Vatican au declarat că Biserica *pierde* bani în fiecare an și că merge pe avarie de vreo zece ani încoace.

Prima dată când auzise zvonurile, Benito Pelati râsese, pentru că știa adevărul despre finanțele Vaticanului. Avea cunoștință despre diversele lor conturi de la British Rothschilds, Credit Suisse din Zürich și Chase-Manhattan Bank. Știa despre lingourile de aur ținute la Federal Reserve Bank din Statele Unite și multe altele depozitate în Elveția. Știa cu certitudine.

La naiba, văzuse cu ochii lui registrele contabile, mulțumită celui mai bun prieten al său, cardinalul Bandolfo.

Până cu câteva luni în urmă, Consiliul Suprem era condus de Bandolfo, un orator charismatic, care i-ar fi putut convinge chiar și pe Keebler Elves[1] să cumpere prăjiturele de

[1] Elfii Keebler – unele dintre cele mai cunoscute personaje animate care apar în reclame, fiind înfățișate în timp ce se ocupă de coacerea diverselor produse de patiserie (n.red.)

la Fetele Cercetașe. Nici prea rafinat, dar nici prea aspru, avea un fel de a-și exprima opinia cu atâta elocvență, încât ceilalți din consiliu rareori îl contraziceau. Era singurul motiv pentru care Vaticanul apela la Benito atunci când aveau nevoie să facă anumite lucruri, însă nu pe căi legale. Jumătate din consiliu îl admira pe Benito pentru tacticile și rezultatele sale, iar cealaltă jumătate îl disprețuia. În cele din urmă, Bandolfo era cel care mereu convingea consiliul să apeleze mereu la Benito. Dar acest lucru era pe cale să se schimbe. Trebuia. Cu trei luni în urmă, Bandolfo trecuse în rândul celor drepți.

Când Benito intră în încăpere, expresiile de pe fețele lor spuneau totul. Consiliul Suprem era supărat. Supărat de situație. Supărat de publicitatea negativă. Și, cel mai important, de rezultatele *lui.* Ceea ce începuse ca o simplă moarte izolată se transformase într-o criză majoră. Acum, îi revenea sarcina să dea explicații. În persoană. Și faptul că Benito refuzase să-i întâlnească în ziua aceea nu făcuse altceva decât să înrăutățească lucrurile. În special, cu cardinalul Vercelli.

Vercelli, roman prin naștere și care era acum la conducerea consiliului, predica faptul că regulile trebuiau respectate pentru a putea conserva sanctitatea Bisericii. Era într-atât de respectat în comunitatea italiană – în principal, pentru că oamenilor nu le păsa de căile sale ilegale atunci când își făcea treaba bine –, încât ar fi fost ridicol să te iei de el fără să fii provocat. Așa că a preferat să aștepte, rugându-se în tot acest timp ca Benito să comită ceva atât de condamnabil, de neiertat, încât Consiliul să nu aibă altă opțiune decât să-l concedieze.

Pe scurt, Vercelli aștepta o zi precum cea de azi. O zi în care putea să lovească.

Ceea ce nu știa el era că Benito era pe cale să arunce o bombă asupra creștinătății.

Avea să fie o întâlnire interesantă.

*

– După cum știți cu toții, spuse Benito în Consiliul Suprem, prima notificare a sosit la biroul cardinalului Vercelli vineri, în 7 iulie. Cererile erau destul de simple: un miliard de dolari sau informații confidențiale despre Biserică aveau să fie dezvăluite presei. Primim astfel de amenințări în fiecare zi, așa că Eminența Sa nu a greșit cu nimic punând-o în sistem.

Vercelli vorbi din capul mesei.

– Am făcut totul ca la carte.

Inclusiv contactarea Congregației pe doctrina credinței, o agenție secretă de informații care operează în afara Vaticanului și care a fost comparată cu KGB-ul rusesc. Cu 500 de ani în urmă, era cunoscută ca Sfânta Inchiziție. Acum se numește simplu CDC.

Benito adăugă:

– Pe lângă CDC, Eminența Sa a considerat potrivit să aducă pe cineva din afară să se ocupe de problemă, cineva care să acționeze mereu în interesul consiliului.

Toți cardinalii din încăpere încuviințară. Știau cu toții de ce Benito se afla acolo și ce putea face pentru ei. Celor de la CDC li se ceruse să-i raporteze totul direct papei, iar Benito avea libertatea să facă tot ceea ce voiau cardinalii. Era un lux de care consiliul se folosise de multe ori.

Benito continuă:

– A doua scrisoare a sosit sâmbătă și era mult mai la obiect decât prima. Menționa că se deschisese un cont bancar offshore, pentru un transfer telegrafic. Dacă aceste cereri nu erau onorate în 48 de ore, aveau să dezvăluie publicului primul indiciu.

– Ce fel de indiciu? întrebă cardinalul spaniol care lua notițe.

– Asta nu era menționat. Dar specificau că prețul lor va crește pe măsură ce indiciile deveneau mai specifice. De asemenea, amenințau să-l rănească pe unul dintre membrii consiliului, doar pentru a fi luați în serios.

Se uită de jur-împrejurul încăperii, lăsând cuvintele sale să pătrundă în mințile auditoriului. Toți știau ce se întâmplase cu părintele Jansen, preotul care obișnuia să facă procesul-verbal al fiecărei întâlniri. Totuși, acum era prima dată când moartea sa era pusă într-un context adecvat. Jansen fusese ucis ca avertisment.

– Dacă v-ar fi ales pe vreunul dintre voi – spuse Benito referindu-se la cardinalii din consiliu –, atunci ar fi avut loc o investigație completă făcută de cei de la CDC, securitatea Vaticanului și poliția italiană. Conturile financiare ar fi fost blocate și astfel am fi fost obligați să facem o declarație. Alegându-l pe părintele Jansen, și-au subliniat ideea fără să facă mare vâlvă.

Vercelli își drese glasul.

– Dacă tu crezi că răstignirea părintelui Jansen nu înseamnă mare vâlvă...

– Nu, în comparație cu ce ar fi fost dacă era un cardinal. Crede-mă, ar fi putut fi mult mai rău. Dacă te-ar fi ales pe tine, în locul lui? Nu crezi că ar fi fost o tevatură și mai mare decât în cazul părintelui Jansen? Asasinarea sa, atât de sfidătoare cum a fost, ne-a adus la cunoștință faptul că avem de-a face cu niște profesioniști. Nu au fost niște golani de pe stradă care au încercat să facă și ei repede rost de-un ban. Aceștia au fost oameni care cunosc mersul treburilor interne la Vatican. Oameni care ne cunosc sistemul. Oameni de care ar trebui să ne temem.

Vercelli rosti răspicat:

– Acesta este și motivul pentru care te-am chemat luni. Ținând cont de cunoștințele tale profunde ale minților criminale, m-am gândit că ai putea fi omul potrivit care să pună capăt vărsării de sânge. Cel puțin, așa am sperat.

Benito ignoră insulta. Avea să se ocupe de Vercelli mai târziu.

– Am primit cea de-a treia notiță luni, la douăsprezece ore după ce a fost descoperit părintele Jansen. Prețul cerut

urcase la 1,1 miliarde de dolari. Mesajul spunea că urmează a fi crucificați patru oameni în patru colțuri diferite ale lumii, fiecare atrăgând și mai tare atenția asupra păcatelor Bisericii – păcate pe care noi le-am îngropat la Orvieto.

– Orvieto? întrebă cardinalul austriac, cel mai tânăr membru al consiliului. Intrase în consiliu după moartea lui Bandolfo. Ce-am îngropat noi la Orvieto?

– Trecutul, mormăi spaniolul, am îngropat trecutul.

În timp ce cardinalii șușoteau între ei, Vercelli simți că era momentul să țină un discurs. Era versat în istoria Bisericii și cunoscut că-i plăcea să se laude cu cunoștințele sale.

– Când papalitatea s-a scindat, Sfântul Părinte s-a adăpostit pe dealurile de la Orvieto. A stat acolo, în secret, timp de mulți ani și adesea i se alăturau cele mai înstărite familii din Europa, catolici care se temeau pentru viețile lor datorită susținerii pe care ne-o acordau. După cum vă puteți închipui, cererea pentru acele locuri era foarte mare, depășind spațiul existent. Cu vremea, Biserica ajuns la un compromis: intrarea în oraș era vândută celui care oferea cel mai mult.

Mai târziu, odată facțiunile împăcate și papalitatea întoarsă la Roma, a existat multă ranchiună între părți, suficientă încât să preseze Biserica să ia niște decizii îndoielnice. Vedeți voi, în timp ce acești musafiri înstăriți se ascundeau la Orvieto, zeci dintre ei au murit. Trebuia făcut ceva cu trupurile lor, așa că Biserica le-a depozitat într-o serie de tuneluri antice ce fuseseră găsite ascunse în platou.

Austriacul murmură:

– Catacombele de la Orvieto?

Vercelli încuviință.

– Peste ani, legenda a luat amploare. Ceea ce nu era nimic mai mult decât un mausoleu subteran s-a transformat într-un mormânt de proporții mitice.

– Haide, haide, îl tachină brazilianul. Ăsta nu-i adevărul și știi și tu. Spui aceeași poveste de atâția ani că ai început să

confunzi ficțiunea cu realitatea. Întorcându-se către austriac: Nimeni nu-i de vină decât noi. Dacă am fi fost cinstiți de la bun început, am fi pus capăt acestui mit o dată pentru totdeauna. Cardinalii italieni voiau să protejeze caracterul secret al orășelului Orvieto doar ca o măsură de precauție în cazul în care ar mai fi avut loc o altă scindare și noi am fi fost obligați să ne ascundem din nou. Singura modalitate în care puteau face lucrul acesta era să pretindă că nu au fost acolo niciodată. Și tocmai această negare le-a pricinuit necazuri.

– În ce fel? întrebă austriacul.

– În toate felurile! Noi suntem Biserica Catolică, nu Senatul Statelor Unite. Pur și simplu, nu știm să mințim. Îți zic, asta va fi căderea noastră.

Toți începură să râdă, recunoscători pentru puțin umor la o întrunire tensionată de altfel.

Dar Vercelli puse capăt frivolității.

– Problema a apărut atunci când familiile au plecat din Orvieto. Oamenii sperau să-și îngroape înaintașii în pământurile lor, exact așa cum făcuseră de sute de ani. Totuși, cei care iau deciziile în Vatican au avut senzația că ar fi spre binele tuturor dacă trupurile rămâneau în catacombe, cel puțin până când Biserica era sigură că scindarea se încheiase.

Brazilianul se băgă și el în discuție.

– Mai pe scurt, am ținut trupurile drept răscumpărare. Familiile au promis să nu vorbească despre Orvieto și noi am promis să apărăm trupurile celor dragi lor, pe vecie. Cel puțin așa le-am spus rudelor. Două luni mai târziu, intrarea principală s-a prăbușit și noi nu aveam mâna de lucru necesară să o reconstruim. Și acesta a fost momentul în care am decis să ne spălăm pe mâini de toate. De atunci, catacombele nu au mai existat pentru Biserica Romano-Catolică. Le-am șters din registrele noastre și, în primul rând, am negat existența lor.

– Pur și simplu? se miră austriacul.

Brazilianul încuviință.

– Trebuie să ții minte că toate astea s-au întâmplat cu câteva sute de ani în urmă, cu mult înainte ca oricare dintre noi să se fi născut. Sunt sigur că Sfântul Părinte a avut un motiv bun pentru această decizie a sa, una care, fără îndoială, ne-a ajutat să trecem peste cea mai dificilă perioadă din istoria noastră.

Vercelli se uită de jur-împrejurul încăperii, asigurându-se că nimeni nu mai are altceva de zis.

– Întrebarea care se impune este dacă trebuie să păstrăm în continuare acest secret. Eu unul nu înțeleg de ce cineva ar crede că această poveste merită un miliard de dolari. Mai mult, nu înțeleg de ce Benito nu a putut rezolva singur această problemă.

Privi în lungul mesei, fix în ochii lui Benito.

– Din câte știu eu, tu ești singura persoană care riscă să piardă ceva de vreme ce ți-ai pus reputația la bătaie cu mulți ani în urmă, când ai jurat în fața presei că aceste catacombe nu au existat niciodată... Nu-i așa?

Temperatura din încăpere păru să se ridice cu vreo câteva grade în vreme ce cardinalii așteptau răspunsul lui Benito. Știau că acesta va spune ceva – probabil în gura mare și încercând să fie convingător –, dar nici unuia dintre ei nu i-ar fi trecut prin cap ceea ce aveau să audă. Nici într-un milion de ani nu s-ar fi așteptat ca Benito să se întoarcă împotriva lor și să atace tot ceea ce ei reprezentau. Nici în cele mai sălbatice vise ale lor nu s-ar fi așteptat să audă ceva atât de scandalos, care să facă un miliard de dolari să pară a fi chilipirul secolului. Dar nici unul dintre ei nu știa secretul pe care-l păstra el.

Sau de câtă vreme aștepta să-l poată folosi.

53

Doctorul Boyd se plimba dintr-un capăt în celălalt al biroului lui Ulster, încercând să înțeleagă sculptura cu mătrăguna din galerie. Dacă descoperirea Mariei avea acoperire în realitate, atunci se aflau foarte aproape de a dovedi cea mai mare păcăleală a tuturor timpurilor. Aproape de a destrăma un întreg sistem al credinței. Aproape de a ucide cea mai populară religie de pe planetă. Și nerăbdarea începea să-l irite.

– Chiar nu înțelegi ce înseamnă? se răți el, dar nu la cineva anume. *Romanii* au fost cei care au dat tonul creștinismului. Nu apostolii sau evreii, sau chiar însuși Iisus, ci afurisiții de romani! Poți să crezi așa ceva? Lui Tiberius chiar i-a reușit farsa.

Payne spuse:

– Dar de ce? De ce să facă Tiberius așa ceva? Eu *tot* nu pot să pricep.

Boyd se opri din plimbare.

– Ia zi-mi, băiete, ce știi tu despre religia organizată?

– Religie? Este un set de crezuri pe care o persoană le are față de Dumnezeu.

Boyd încuviință.

– Și ce știi tu despre originea religiei?

– Nu prea multe. Știu lucrurile de bază despre Hristos, de la școala de duminică, dar nimic mai mult.

– De fapt, băiete, eu nu m-am referit la creștinism. Mă refeream la originea religiei, *nu* geneza unei confesiuni

anume... Știi de ce s-a înființat religia? Pe scurt, religia a fost creată ca un instrument de control. La nivel rudimentar, religia este pur și simplu un sistem organizat de control, folosit de ierarhia superioară pentru a stăpâni masele. Prin urmare, cel care posedă urechea lui Dumnezeu este un om *foarte* puternic.

– Așa mai vii de-acasă, acceptă Payne.

– Într-adevăr! Mai ales că aceia de la agențiile de securitate se folosesc de acest lucru de secole, amenințând cu blestemul care s-a transformat într-o armă pe care o folosesc pentru a obține supremația asupra maselor. Bineînțeles că această metodă de control nu este permanentă, deoarece lumea are un fel de a schimba totul în decursul timpului. Evoluția, războiul și tehnologia au avut rolurile lor de-a lungul istoriei, erodând materialul din care este fabricată societatea suficient cât să se asigure că nimic din ceea ce este omenesc nu dăinuie pentru totdeauna. Au trecut sute de ani înainte ca Egiptul antic să se prăbușească împreună cu larg răspândita credință conform căreia Ra era creatorul universului. Apoi au venit grecii și noțiunea lor de Zeu. Incașii îl aveau pe Viracocha. Maiașii îl aveau pe Hunab Ku. Vikingii, pe Odin și marea sală Valhalla. Fiecare dintre aceste zeități a fost venerată sute de ani de către legiuni de adepți devotați, iar azi societatea le percepe ca pe niște noțiuni antice ale înaintașilor barbari.

– Doar din curiozitate, zise Payne, ce legătură au chestiile astea cu Tiberius?

– Au, băiete, au! Vezi tu, structura religioasă a Romei antice venea direct din Grecia, furată de pe culmile muntelui Olimp. De fapt, există un termen, *interpretatio Romana*, însemnând interpretarea lucrurilor în viziunea romană. Rădăcinile ei merg până în secolul al III-lea î.Hr., când romanii au furat religia grecilor și și-au însușit-o. Acum, Zeus era conducătorul cosmosului, iar în clipa următoare era Jupiter – același zeu cu un nou nume roman. Poseidon a devenit Neptun, Hades a devenit Pluto, Eros a devenit Cupidon și așa mai departe.

Boyd se uită la fiecare dintre cei aflați în cameră, încercând să fie sigur că toți au înțeles.

– Desigur, acest tip de tranziție are și o perioadă de incubație. Doar pentru că un guvern impune ca oamenii săi să urmeze religia sa oficială, *nu* înseamnă că așa vor și face – mai ales că majoritatea cetățenilor romani nici măcar nu erau născuți la Roma. Vedeți voi, Roma antică a fost punctul de contopire, o fuzionare a mai multor culturi diferite sub un singur steag imperial. Dar, din păcate, spre deosebire de Statele Unite, oamenii, cei mai mulți, voiau să vină acolo, majoritatea familiilor din Imperiu nu aveau de ales. Grecii, galezii, bretonii și evreii au fost toți cuceriți și asimilați de cultura romană, așa cum au fost și egiptenii, ilarienii și armenii. Doamne, Dumnezeule, până când a ajuns Tiberius la domnie, în anul 14 d.Hr, imperiul se întindea de la Atlanticul de Nord până la Marea Roșie.

– Pământurile de zăpadă și soare, rosti Maria. Așa a scris Tiberius în pergament. Spunea că Roma trebuia să facă un lucru drastic, deoarece imperiul devenise atât de mare, mult prea mare pentru binele său.

Payne întrebă:

– Și acel *lucru drastic* însemna falsa răstignire a lui Hristos?

Boyd încuviință, bucuros că Payne începea să vadă amploarea imaginii de ansamblu.

– După cum am zis mai devreme, oamenii din serviciile secrete s-au folosit de puterea religiei timp de secole. Una e să amenințI masele cu pedeapsa corporală și cu totul altceva să-i amenințI cu damnarea eternă. Tiberius n-a putut niciodată să obțină această putere supremă, deoarece cei mai mulți țărani romani – mai ales cei de la marginea imperiului – nu credeau în aceiași zei ca el. De aceea, el n-a avut niciodată control deplin asupra lor. Sau asupra avuțiilor lor.

– OK, zise Payne, acum încep să pricep. Singura modalitate prin care îi putea uni pe toți era de a-i face să susțină

același lucru. Și, cum nu s-ar fi unit niciodată de dragul Romei, el a știut că trebuia să le ofere o alternativă. Ceva în care să poată crede.

Boyd încuviință.

– Tiberius a înființat creștinismul doar dintr-un singur motiv: să obțină control. Știa totul despre agitația din Iudeea și s-a gândit că modalitatea cea mai bună de a-i bloca pe evrei era să li-l dea pe Mesia despre care vorbeau profețiile. Apoi, odată ce evreii începeau să creadă în Hristos, avea să li-l ia pe Mesia, ceea ce i-ar fi permis să obțină controlul asupra acestei noi religii.

– Dar cum? întrebă Ulster. N-ar fi trebuit ca și Iisus să știe despre ce era vorba?

Boyd clătină din cap.

– Nu dacă îl drogau, așa cum a sugerat Jonathon. Gândește-te! Iisus s-ar fi trezit în mormântul lui Iosif din Arimatea, și discipolii săi i-ar fi zis că murise pe cruce și că Domnul l-a adus înapoi. Mai mult, dacă scepticii aveau nevoie de dovezi ale identității lui Iisus, ar fi putut face ceea ce a fost descris în *Biblie* – deoarece o parte a crucificării probabil că nu a fost falsificată.

Conform Evangheliei după Ioan 20 (25–27), Toma le-ar fi spus discipolilor că el nu crede în învierea lui Hristos până când nu pune degetul în găurile din palmele lui Iisus și mâna în rana din coastă. După alte opt zile, Iisus a reapărut, oferindu-i această posibilitate lui Toma Necredinciosul.

– OK, rosti Payne. Hai să zicem că așa stau lucrurile. Tiberius a înscenat moartea lui Hristos pentru binele imperiului. Ce avea să facă după aceea?

Îi răspunse Maria, în locul lui Boyd.

– După ce le-a dăruit un nou zeu, Tiberius a pus la cale întărirea unității dintre ei, oferindu-le un dușman comun împotriva căruia să lupte.

– Un dușman comun? Ce dușman?

– Roma, răspunse ea. Tiberius, practic, voia să-i unească împotriva imperiului.

Boyd zâmbi auzind o asemenea ironie.

– Nu vedeți? Ca toate acestea să meargă, Roma nu-și putea da ochii peste cap și să se prefacă moartă. Trebuiau să lupte cu tot ce aveau – ori, în acest caz, cu ceea ce le-a permis Tiberius să lupte –, altfel oamenii s-ar fi prins. Acesta este unul dintre motivele principale pentru care voia ca Paccius să se ocupe de treburi în Ierusalim. Nu doar că putea avea încredere în el, dar știa că generalul său avea experiența necesară să însceneze o luptă sau două împotriva creștinismului, ceea ce urma să fie o victorie a Romei.

Payne clătină din cap dezgustat, în timp ce se uita la fotografia cailor. Nu-și putea imagina să meargă la luptă călare pe un astfel de animal magnific, luptând alături de oamenii săi îmbrăcați în armură, știind foarte bine că nu el trebuia să câștige bătălia.

– Desigur, teoretiză Boyd, Tiberius ar fi avut nevoie de un plan pe termen lung dacă voia ca imperiul să profite de acest lucru, deoarece trecerea la creștinism nu putea avea loc peste noapte. De fapt, a durat trei secole până când romanii au făcut din creștinism religia lor oficială.

– Ai spus secole?

Acesta încuviință, lăsându-i să asimileze noile infomații.

– Înseamnă că Tiberius n-ar fi putut face toate acestea de unul singur. *Trebuie* să fi avut un partener, cineva care se afla în Iudeea la momentul morții lui Hristos. Și, mai mult, Tiberius știa că, dacă imperiul avea să profite vreodată de pe urma acestei scamatorii, trebuia să-și anunțe întreaga linie de succesori despre întregul complot și să se roage ca ei să joace șarada destul de mult timp pentru ca aceasta să capete amploare. Altfel, totul ar fi fost în van.

– Este posibil ca, sugeră Jones, acesta să fie în primul rând motivul pentru care Tiberius a construit catacombele? Poate

că le-a construit ca să-și protejeze secretul. Așa s-ar explica de ce le-a făcut atât de al naibii de grandioase. I-ar fi convins ulterior pe împărați de faptul că Roma a investit destul de mult în acest plan, indiferent cât de scandalos ar putea părea. Și, dacă se țineau de plan, ar fi avut și mai mult de câștigat.

Maria exclamă:

– Chiar nu-i rău deloc!

– Nu, nu este, admise și Boyd. Desigur, asta nu înseamnă că succesorii lui i-au urmat dorințele. Documentele înregistrate dovedesc că Tiberius se temea pentru siguranța sa în ultimii ani din viață. Prin urmare, a părăsit Roma și a trăit la Capri, o mică insulă la vest de Italia, până când a murit. În tot acest timp, nu a vorbit decât cu cei mai de încredere sfătuitori și, mai apoi, a recunoscut că, spre sfârșit, o cam luase razna. Cine știe? Poate că acest puseu de nebunie i-a împiedicat pe viitorii împărați să ia în serios complotul lui?

– Și asta ce înseamnă? întrebă Payne.

– Asta înseamnă că iarăși ne-am blocat. În clipa de față, am în minte trei posibilități distincte. Și, din câte îmi dau seama, ne cam lipsesc dovezile pentru a putea argumenta oricare dintre aceste teorii.

– Trei?

– Da, trei, confirmă Boyd. Numărul unu: totul a decurs după cum și-a dorit Tiberius, și imperiul a profitat de creștinism timp de trei secole înainte de a-l adopta ca religia sa oficială. Numărul doi: răstignirea lui Hristos a fost înscenată, însă împărații de după el au fost împotriva complotului lui Tiberius și de aceea imperiul nu a mai putut profita pe deplin de ploconul preconizat.

– Și numărul trei?

– Moartea lui Paccius sau un alt obstacol neprevăzut a stopat planul lui Tiberius înainte ca acesta să poată fi pus în aplicare, însemnând că Hristos a fost de fapt răstignit, a murit

și a fost înmormântat, apoi s-a reîntors pe Pământ ca să dovedească faptul că el era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.

Toți au rămas tăcuți, gândindu-se la ultima variantă.

În cele din urmă, Jones își drese vocea și rosti:

– Deci, ce spuneți? Ne-am blocat?

Boyd încuviință.

– Cam așa pare. Doar dacă nu mai știi și altceva ce nu ne comunici și nouă.

– Aș vrea eu. Dar adevărul este că sunt amețit de atâtea informații noi. Jones se întoarse către Payne. Tu ce zici, Jon? Știi ceva ce nu ne spui și nouă?

Payne își ridică privirea din fotografia cu cai, pe jumătate uluit de ceea ce tocmai văzuse. Așa că-și frecă ochii uitându-se din nou la poză.

– Rahat! S-ar putea să știu ceva ce nu vă spun.

– Știi?

Încuviințând, Payne îi dădu fotografia înrămată.

– Uită-te la asta. Ce vezi?

Jones se uită la fotografie.

– Dacă nu mă înșel, aceștia sunt niște cai lipițani... Hei, v-am zis povestea aceea despre generalul Patton și acești cai?

Payne își dădu ochii peste cap, recunoscător că nu a adus vorba despre lucrul ăsta mai devreme.

– Haide, D.J., concentrează-te! Chiar crezi că este un moment potrivit să discutăm despre Patton și acești ponei albinoși?

– Nu, admise el pe jumătate jenat.

– Spune-mi, ce vezi *în spatele* cailor?

– În spatele lor? Studie clădirea din fundal. Nu sunt sigur. Nu este Palatul Hofburg din Viena?

– Da, este. Acum, uită-te la arhitectura clădirii.

– Arhitectură? De ce Doamne...

– La naiba, D.J.! Doar uită-te la fotografie!

Fotografia în alb-negru prezenta caii în manejul de acasă, mergând grațios în pas de paradă în curtea pietruită de la

moșia Hofburg. Și totuși Jones trebuia să ignore splendoarea lor. Trebuia să-și forțeze ochii să vadă dincolo de focalizarea obiectivului, să caute umbre și crăpături ale clădirii, ignorând subiectul fotografiei. Desigur, când găsi imaginea respectivă, o expresie de revelație îi lumină fața.

– O, Dumnezeule! Unde ai găsit asta?

Dar Payne preferă să nu răspundă. În schimb, se lăsă pur și simplu pe spate și râse în timp ce Maria, Ulster și Boyd încercau să găsească un înțeles al descoperirii norocoase a lui Payne.

54

Frankie era purtătorul de cuvânt oficial la *Università Cattolica*, așa că era bine-cunoscut în clădirea poliției din campus. Îl salută din cap pe bărbatul de la recepție, un sergent care avea lucruri mai importante de care să-și facă griji decât piticul de la biroul de PR. Era reacția pe care Frankie spera să o obțină. Dacă acest plan avea să funcționeze, atunci trebuia să fie lăsat singur următoarele câteva minute.

După ce verifică foaia de pontaj, Frankie știu ce ofițeri erau plecați în timpul zilei și merse într-unul dintre birourile lor. Mișcându-se rapid, porni calculatorul și accesă baza de date a poliției care-i permise să caute identitatea celor doi bărbați care muriseră la Orvieto.

La scurtă vreme după ce a văzut prima victimă, Frankie găsi dovada vizuală a unui al doilea soldat, la vreo 7 metri mai departe. Asta însemna că patru oameni muriseră în acel accident, nu doi, un fapt ce i se păru suspect lui Frankie. Ce făceau cei doi soldați în momentul prăbușirii? Și de ce, Doamne, iartă-mă, erau *în afara* elicopterului? N-avea nici o logică. Și nici curățenia din toiul nopții. De ce să înlături epava, înainte ca să aibă cineva ocazia să o examineze?

Din punctul său de vedere, mirosea a conspirație, deși nu avea nici o dovadă în sensul acesta.

Scană fotografia cu primul cadavru în calculatorul de la secția de poliție, apoi reduse parametrii căutării, eliminându-i pe bărbații de peste 45 de ani. Era dificil să stabilească vârsta exactă a alpinistului, din cauză că avea fața plină de vânătăi

și sânge, dar totuși Frankie presupuse că trebuia să fie tânăr. Un ofițer în vârstă nu s-ar fi cățărat pe stâncă.

Rând pe rând, fotografii apărură pe ecran. Uneori, stăteau poate o clipă mai mult, în timp ce programul examina semnele distinctive ale fiecărei persoane – felul în care cădea sprânceana unuia, linia curbată a maxilarului, lungimea nasului – doar pentru a fi dat deoparte, o secundă mai târziu. Procesul dură câteva minute. Figură după figură treceau precum pasagerii dintr-un tren în viteză, până când computerul scoase un sunet, o atenționare care însemna că a găsit un nume.

Jean Keller, 33 de ani, era născut și educat în Elveția, apoi s-a mutat la Roma pe la vreo douăzeci și ceva de ani pentru a intra în *Guardia Svizzera*, o unitate de luptă de elită, cunoscută drept Garda Elvețiană. Conform tradiției, garda avea doar o singură misiune: să-l protejeze pe papă, deși Frankie nu putea înțelege ce avea *asta* de-a face cu Orvieto zilelor noastre. De fapt, fu atât de surprins de dosarul soldatului din gardă, încât verifică din nou adresa lui Keller și citi detaliile carierei sale înainte de a fi, în cele din urmă, convins că Jean Keller era membru al Gărzii.

Ceea ce-l lăsă pe Frankie și mai încurcat decât fusese la început.

Dar, în loc să tragă concluzii pripite, scană și fotografia următoare și o salvă în computer, apoi începu o a doua căutare. Detaliile din această fotografie nu erau la fel de clare ca în cealaltă – Keller era în lumina puternică a soarelui, în vreme ce această victimă era în umbră –, însă tot mai spera să descopere ceva.

După vreo zece minute, Frankie găsi genul de informații pe care le căuta, dovezi atât de șocante, încât îl determinară să se repeadă la telefon.

Fotografia lipițanilor stătuse zeci de ani atârnată pe peretele din biroul lui Ulster. Trecuse pe lângă ea de mii de ori, dar nu observase niciodată nimic altceva în afară de armăsari. Cel puțin nu până când Payne le arătă statuia *Omului care*

râde în spatele cailor. O statuie ce împodobea vestita clădire vieneză cunoscută ca Palatul Hofburg.

În timp ce Boyd, Maria și Jones se contraziceau asupra semnificației sale, Ulster se duse jos să caute informații despre fotografie. Știa că bunicul său făcuse acea poză prin anii '30. Ceea ce nu știa era dacă statuia se mai afla încă la Viena sau dacă se numărase printre victimele celui de-al Doilea Război Mondial. Dar, chiar și în acest caz, tot aveau dovezi ale *Omului care râde* și i-ar fi putut contacta pe istoricii de la Hofburg pentru a obține informații suplimentare.

În mod ciudat, în timp ce toți cei din jurul lui Payne erau plini de entuziasm, el stătea stingher într-un colț, încercând să-și dea seama dacă mai voia să se implice în această poveste. Cu două săptămâni în urmă, el și Jones luau prânzul în Pittsburgh. Iar acum se aflau într-una dintre instituțiile europene de vârf, găsind dovezi care ar fi putut șterge de pe fața pământului cea mai răspândită religie.

Chiar voia să participe la așa ceva?

Și, dacă da, de ce parte a baricadei să lupte? Alături de creștini sau de romani?

În aparență, părea a fi simplu. Ar trebui să lupte pentru Hristos, nu-i așa? Și totuși problema nu era chiar așa de tranșantă cum s-ar fi putut crede. Dacă găseau dovezi irefutabile care să adeverească faptul că Tiberius chiar făcuse toată această înscenare, că practic el îl alesese pe Iisus să fie Mesia și a reușit să păcălească masele din Iudeea? În acest caz, ce trebuia să facă din punct de vedere moral? Să-i lase pe Boyd și Maria să-și facă publice descoperirile? Sau ar trebui să facă tot ce-i stătea în puteri să-i oprească? Să sune la Pentagon și să le ceară sfatul? Sau să sune un preot pentru a cere sfaturi?

Oricum, era pe cale să-l întrebe pe Jones despre părerile lui asupra subiectului când începu să-i sune telefonul. Payne se uită să vadă cine îl apela, dar numărul afișat era necunoscut. Un număr internațional. I-l arătă lui Jones, însă nici el nu-l recunoscu.

Payne întrebă:

– Ești sigur că programul de cifrare o să funcționeze?

Jones încuviință. Cu vreo câteva săptămâni mai înainte, pusese un microcip în telefonul lui Payne pentru a nu putea fi detectat – ceva în legătură cu urmărirea stațiilor de emisie care primeau semnale false referitoare la locația semnalului său. Practic, telefonul lui nu putea fi urmărit pentru a se depista locul în care se afla.

– Cipul acesta ar trebui să-ți permită să vorbești cam un minut. Poate mai mult. Depinde cine te caută. Ca să fii sigur, închide înainte de a trece 45 de secunde.

Payne apăsă butonul pentru cronometru de pe ceasul său și apoi răspunse la telefon.

– Alo?

– *Signore* Payne? Dumneavoastră sunteți?

Recunoscu sunetul vocii lui Frankie.

– Da, eu sunt.

– Ah, eu așa bucuros. Eu nu sigur că să răspunzi la telefon.

– N-am vreme de dulcegării, Frankie. Telefonul poate fi urmărit.

– Dar asta e important. Viață sau moarte.

Payne se uită la ceas.

– Dacă închid, așteaptă o oră și apoi suni din nou. Ai priceput?

– *Si,* nici o problemă. O oră.

– Deci, ești în regulă?

– *Si, signore,* eu bine. Dumneavoastră și D.J. mă tem eu.

– Noi? De ce te temi pentru noi?

– Tocmai am aflat ceva voi nu știți.

Mai erau douăzeci și cinci de secunde.

– Ce anume?

– Știu de cine omorât prietenul tău american.

Payne ridică o sprânceană.

– Prieten? Vrei să spui Barnes?

– Da, țărănoiul gras. Așa se spune, nu?

Douăzeci de secunde.

– Frankie, parcă ți-am spus să nu te bagi în treaba asta. Nu e sigur.

– Da, și nici pentru voi. Am aflat de ce ascund cadavre.

– Cadavre? Ce cadavre? Despre ce vorbești?

– Când uitat mai atent la film, am văzut. Erau două cadavre la accident. Unu, două!

– Da, pilotul și lunetistul.

– Nu, *signore,* nu înăuntru. Afară.

Zece secunde.

– Afară? Ce vrei să zici? În afara elicopterului?

– *Si!* Parcă picat de pe stâncă.

– Au fost patru cadavre? Două înăuntru și două afară?

Cinci secunde.

– *Si!* Și tu nu crezi cine unul este!

– Cine? Spune-mi cine!

– Eu merg la secția de poliție și eu...

– Numele! îi ceru Payne. Spune-mi numele!

Din păcate, acul cronometrului său ajunse la zero înainte ca Frankie să poată răspunde.

– Rahat! înjură Payne în timp ce închidea telefonul. Nu voia să închidă, dar trebuia s-o facă. Fie închidea, fie risca să fie găsit. De ce n-o fi zis tâmpitul de... Payne se opri din tiradă și trase adânc aer în piept. Nu-i era de nici un ajutor faptul că toți îl fixau cu privirile.

Jones întrebă:

– Ce-a spus Frankie?

Payne se uita țintă la Boyd și Maria, sperând să le poată observa reacțiile.

– Se pare că trusa cu unelte a doctorului Boyd a fost mult mai mortală decât ne-am închipuit noi. Frankie a pus la microscop fotografiile lui Barnes și a descoperit că au murit patru oameni. Doi în elicopter și doi pe versantul muntelui.

Maria rosti:

– Dar n-are nici o logică. De ce să se fi aflat acolo dacă aveau un elicopter?

– Veneau să vă omoare de aproape, într-o manieră personală.

– Dar tipul din elicopter avea o armă.

– Nu te amăgi, Maria. Toți aveau arme. Payne luă o foaie de hârtie și făcu o diagramă simplă. Formație clasică de 2×2. Bărbații de pe stâncă formau echipa de asalt. Javrele de pază din elicopter erau întăririle. Mai trase vreo câteva linii. Aveau de gând să intre în catacombe, după ce se asigurau că vă închideau vouă gurile pe veci. E bine că doctorul Boyd a auzit elicopterul, altfel v-ar fi luat pe nepregătite și v-ar fi lăsat să putreziți alături de toți ceilalți.

– Dar cum au...

– Mda, spuse Payne. Dacă descoperirea voastră era așa un mare secret, cine le-a zis că sunteți acolo?

Boyd se uită mut la Payne. La fel și Maria.

Jones interveni.

– La Milano, ne-ai spus că aveai permisiunea de a săpa la Orvieto. Iar prietenul nostru a zis că se știe bine că Benito Pelati – se uită la Maria –, *tatăl tău,* nu ar permite nimănui accesul... Presupun că l-ai îmbătat cu vorbe dulci.

Maria roși.

– N-am făcut așa ceva. Lui nu i-aș cere *niciodată* vreo favoare. Întreabă-l pe doctorul Boyd. El a vrut să-l sun de îndată ce am ajuns la Milano, dar l-am refuzat. Mai bine mor decât să-i cer lui ajutorul.

– De asta chiar poți fi sigură dacă nu aflăm cine-i pe urmele voastre.

Payne îl fixă cu privirea pe Boyd care arăta sleit.

– Doctore, cum se obține permisul pentru săpături? Sau a fost doar o minciună sfruntată? N-aveai nici un permis, nu-i așa?

Jenat, Boyd aruncă o privire către Maria.

– Îți jur, de-aș fi știut de relația cu tatăl tău, n-aș fi folosit numele tău ca să...

– Cum? Privirea i se umplu de mânie. Mi-ați folosit numele ca să *ce?*

– Să obțin permisul.

Sări ca arsă de pe scaun.

– *Santa Maria!* Nu pot să cred!

– Maria, ascultă-mă! N-am vorbit nici o clipă cu tatăl tău. Jur că n-am vorbit. Am încercat să obțin documentația prin mijloacele obișnuite, dar...

– Dar ce? Ați fost refuzat și v-ați hotărât să vă folosiți de mine!

– Nu, n-o lua așa...

– Ați *jurat* că m-ați invitat pentru că eram cea mai bună studentă, nu datorită numelui meu. Acum, aflu că taman *asta* era singura calificare de care aveați nevoie!

– Maria, îți jur că nu asta a fost...

Payne îl înșfăcă pe Boyd înainte ca acesta să mai apuce să spună vreo vorbă și îl aruncă în colțul cel mai îndepărtat. Între timp, Jones își puse brațul în jurul Mariei și încercă să o liniștească. Fu o mișcare inteligentă din partea sa, deoarece ultimul lucru care le mai lipsea era ca ea să înceapă să-l urască pe Boyd.

– Doctore, zise Payne, poți să-i vorbești mai târziu, după ce se calmează. Însă, în clipa de față, trebuie să te concentrezi asupra unui singur lucru. Cine ți-a dat permisiunea să sapi la Orvieto?

– Cum? întrebă el, absent.

– Ai spus că nu ai vorbit cu tatăl Mariei despre Orvieto. Așadar, cine ți-a dat permisul?

Boyd clipi de vreo câteva ori.

– Un tip pe nume Dante care lucrează pentru tatăl ei. I-am spus că eu și Maria vrem să facem săpături la Orvieto și mi-a zis că o să rezolve el. După o săptămână, m-a sunat și mi-a spus că a aranjat totul.

– Deci tu n-ai vorbit deloc cu Benito?

– Nu, jur! Dante s-a ocupat de *toate.* Permisul, semnăturile, gărzile. El s-a ocupat de toată birocrația în mai puțin de o săptămână.

– Și tu ești sigur că permisul era autentic?

– Bineînțeles că era autentic. Ni s-a cerut să arătăm hârtoaga asta de cum am ajuns la Orvieto. Mai mult, gărzile au verificat de două ori până ne-au dat voie să săpăm. Îți spun, am avut permisiunea de a fi acolo!

Payne se uită adânc în ochii lui Boyd și înțelese că zicea adevărul. Până acum, Payne își cam dăduse seama că Benito Pelati se afla în spatele tuturor violențelor de la Orvieto. Își dăduse seama că încercau să țină în secret catacombele și făcuseră tot posibilul să-i oprească pe Boyd și Maria a spune lumii despre descoperirea lor. Dar, de vreme ce au avut permisiunea de a săpa, Payne nu mai știa ce să creadă. Așa că întrebă:

– Ție ce-ți spune intuiția despre asta?

– Despre ce anume?

– Despre violență. Cine a încercat să te omoare la Orvieto? Cine a aruncat în aer autobuzul?

– N-am idee!

– Haide, doctore! Așa ceva nu pot să cred. Pentru Dumnezeu, doar ești de la CIA. Precis ai o bănuială. CIA are *mereu* o bănuială.

Boyd dădu din cap.

– Nu și de data asta. Am fost prea preocupat de misterele catacombelor ca să mă mai gândesc și la siguranța personală. M-am concentrat doar asupra pergamentului.

– Te gândești la pergament? Cineva încearcă să te omoare și tu te gândești doar la pergament? Mai scutește-mă! Nu înghit toate rahaturile. La un moment dat, instinctul de supraviețuire trebuie să-și croiască drum în mintea ta. Trebuie! E în firea lucrurilor.

– Zău? îl contrazise el. Dacă instinctul de supraviețuire este așa de important, tu ce cauți aici?

Era întrebarea care-l măcinase pe Payne în ultimele câteva zile. Și adevărul era că nu găsise nici un răspuns temeinic până când Boyd l-a făcut să răspundă.

– Pe cât de nebunește poate să sune, cred că sunt aici pentru a-mi da seama de ce mă aflu aici.

– Cam paradoxal, nu crezi?

Payne dădu afirmativ din cap.

– Dar, dacă te gândești, e logic. Manzak a vrut să mă bage în toată harababura asta dintr-un motiv anume. Acum, mă simt obligat să aflu care-i motivul.

55

De cum s-au liniștit cu toții, Payne îi spuse lui Jones despre Manzak și amprentele lui Buckner. Computerul lui Jones era încă în Sala de colecții romane, așa că s-au dus sus să vadă dacă Randy Raskin le trimisese rezultatele de la Pentagon. Slavă Domnului, găsiră un mesaj.

„oameni buni,

am verificat în arhive. Nici unul dintre tipi nu e de la cia. cu siguranță, nu adevărații manzak și buckner. băieți, trebuia să fiți mai meticuloși... le-am trecut amprentele printr-o bază de date europeană și am găsit 2 piste. rezultatele sunt interesante. acum în ce sunteți băgați?

r.r.

p.s. am zis că ar fi trebuit să fiți mai *meticuloși?*"

Payne citi mesajul peste umărul lui Jones și simți cât era de tensionat din cauza rândului cu *meticulozitatea.* Dacă era vreun lucru de care Jones să fie mândru, acesta era meticulozitatea care-l caracteriza. Și poate că tocmai acesta era motivul pentru care Raskin o menționase de două ori. La ce-ți sunt buni prietenii dacă nu-i poți lua peste picior? Totuși, Payne nu voia ca Jones să se supere și spuse:

– Careva de la Pentagon trebuie să-i arate lui Raskin cum se folosește tasta „shift". Zău așa, cât e de greu să scrii cu majuscule?

Jones râse în timp ce făcu clic pe primul atașament.

– OK, cine-i primul?

Moaca hidoasă a lui Sam Buckner umplu ecranul. Sau, în realitate, Otto Granz, deoarece acesta era adevăratul său nume. Născut undeva lângă Viena, a intrat în armata austriacă la 18 ani pentru a satisface stagiul militar obligatoriu, vreme de șase luni, apoi s-a decis să mai rămână încă vreo zece ani. Iar de acolo s-a tot învârtit prin Europa, ca mercenar, până când și-a stabilit reședința permanentă la Roma.

Ultimul angajator: necunoscut. Locurile în care a fost văzut ultima oară: necunoscute.

– I-am putea zice lui Raskin că poate să aducă la zi ultima categorie. Otto e pe o lespede în Milano.

Jones fu de acord.

– Probabil că ar trebui, doar așa, ca să fim *meticuloși.*

Payne râse în vreme ce Jones deschidea al doilea atașament. Știau că Manzak coordona acțiunea, așa că pentru ei era deja clar că, dacă aflau organizația pentru care lucrau cei doi, ar fi avut cheia dezlegării întregului mister.

– Richard Manzak, haide. Ești următorul concurent la...

Și atunci au văzut numele. Un nume care puse capăt tuturor glumelor.

– Nu se poate, gemu Jones. Faci mișto de mine!

Payne se uită la fața lui Manzak. Era clar el. Payne nu uita niciodată fața vreunui tip pe care l-a ucis de curând. Și Jones știa că el era. Dar a durat mai mult să accepte. Și asta deoarece îi cam plăcea de Maria și își dădea seama că trebuia să-i aducă iarăși informații noi. Va trebui să meargă direct la ea și s-o întrebe de partea cui se afla. Iar reacția ei va fi cheia. Le va spune tot ce trebuiau să știe. Într-adevăr, de partea cui era ea?

Jones parcurse dosarul personal al lui Manzak în timp ce tipărea o copie, ca dovadă. Când termină, zise:

– Hai după ea! Trebuie să vorbim cu ea acum.

Payne încuviință.

– Ia-o înainte! Eu îți acopăr spatele.

Nici nu bănuia Payne ce vorbe profetice rostise.

Când au ajuns la scările din față, Payne aruncă o privire afară pe fereastră, spre un vârf îndepărtat de munte, parcă așteptându-se să vadă zăpadă, deși era mijloc de iulie. În schimb, văzu o mișcare într-un colț al curții. Ceva ca un om. Cineva care căuta să se ascundă.

– Stai așa, spuse el, apucându-l pe Jones de umăr. Vezi la ora 3!

Atât a durat. O simplă frază și a intrat în stare de luptă. De la cercetător la soldat într-o jumătate de secundă, de parcă Payne i-a apăsat un întrerupător undeva la ceafă. Nici o dezbatere sau examinare. Avea suficientă încredere în el încât să știe că, dacă Payne era îngrijorat, atunci și el ar trebui să fie.

Coborâseră jumătate din trepte, așa că Jones se aruncă jos la capătul scărilor, în vreme ce Payne alergă sus, sperând că două perspective erau mai bune decât una singură. Lambriul de pe peretele din stânga avea o adâncitură. Payne se ghemui acolo, sperând să aibă o vedere clară și în același timp să fie protejat. Soarele pălea pe cer spre vest, ceea ce însemna că luminile de deasupra aveau să le deconspire poziția de pe scări. Payne căută un întrerupător, dar nu găsi nici unul.

– Ce vezi? E ceva?

Jones era binecuvântat cu ochi care-i permiteau să vadă lucruri pe care alții nu le puteau observa. Acesta era unul dintre motivele pentru care era un lunetist așa de bun. Pe când majoritatea soldaților erau ocupați cu potrivirea lunetei, Jones apăsa pe trăgaci.

– Nu încă... Așteaptă! Avem un om jos. În dreptul orei 11, lângă bolovan.

Crăpătura din perete nu-l lăsa pe Payne să vadă nimic în stânga. Se aruncă la podea și se rostogoli în partea opusă, de unde cercetă ceea ce văzuse Jones. Era un gardian care zăcea cu fața în jos. Spatele cămășii era pătat în roșu.

– Ia-i pe Boyd și Maria. Eu îl iau pe Petr.

Jones izbi de perete ușa de jos când o deschise, iar Payne sări în direcția opusă. Nici unul nu avea vreo armă de vreme ce nu le era permis să poarte arme la Arhive. Se cam îndoiau că inamicul va urma aceleași reguli.

În acest moment al zilei, majoritatea angajaților lui Ulster plecaseră probabil acasă, înlesnind serios treaba lui Payne. Să protejezi 20 este mult mai greu decât să ai grijă de unul. Payne îl strigă pe Ulster de vreo câteva ori, sperând că îi va atrage atenția. Dar singurul pe care-l văzu fu Franz, domnul care-i vorbise despre armăsarii lipițani.

– Ce s-a întâmplat? întrebă acesta.

– Suntem atacați. Un gardian este mort. Trebuie să iasă toată lumea de aici.

Payne îl strigă pe Ulster din nou.

– Ne trebuie arme. Aveți vreuna?

– *Ja,* în subsol. Este panoplie. Multe arme.

„Slavă Domnului", își zise Payne pentru sine.

– Ai cheia?

– *Ja,* am cheile.

– Atunci, vii cu mine.

– Și Petr? Trebuie să-l găsim pe Petr.

– O să-l găsim după ce ne înarmăm. Fără arme, nu-l putem salva pe Petr.

Franz se mișca rapid pentru un tip în vârstă. Două minute mai târziu, se aflau în fața muzeului de arme de la subsol. Ușa era făcută din oțel nemțesc și construită să reziste unui atac nuclear. Nici vorbă să fi putut Payne s-o doboare. Slavă Domnului, Franz știa cheile și intrară rapid înăuntru. Sala din beton era mai mică decât se aștepta, dar avea suficiente arme cât să răstorni guvernul unei țări din America Centrală. Carabine aliniate pe peretele cel mai îndepărtat, în timp ce o varietate de pistoale erau atârnate în cârlige din lemn. La dreapta lui Payne, erau o serie de rafturi din lemn stivuite cu muniție, saci cu grenade, plus câteva caschete militare și o mare varitate de... aiureli. Payne se uită din nou la caschete.

Nu erau caschete *normale.* Erau caschete naziste. Din al Doilea Război Mondial.

Și atunci s-a trezit. Se afla în sala de arme a secolului XXI. Era într-un muzeu. Un afurisit de muzeu al războiului. Și totul din jurul lui Payne era mai bătrân decât el.

Franz observă îngrijorarea lui Payne. Spuse:

– Te asigur că și acestea sunt la fel de letale. Am văzut cu ochii mei.

Afirmația îl liniști pe Payne. Luă unul dintre desagii cu grenade și îl umplu cu trei carabine, cinci pistoale și toată muniția pe care o putea duce. Franz făcu la fel cu un al doilea sac și-l azvârli peste umăr. Payne nu putea pleca din încăpere neînarmat, așa că încărcă trei pistoale Luger P de 0,89 milimetri și-i dădu unul lui Franz. Expresia de pe fața sa îi zicea lui Payne că știe cum să umble cu el, de parcă mai fusese aici. Expresia de pe chipul lui Payne exprima același lucru.

Franz zâmbi.

– Hai să salvăm niște cai lipițani.

Un bătrânel care vorbea șmecherește. Îl iubești, pur și simplu.

În vreme ce ieșea de la subsol, Payne își stabilea două obiective: să-i localizeze pe membrii echipei sale și apoi să găsească o cale de ieșire. Küsendorf se află în mijlocul pustiului, îngrămădit pe vârful unui munte, ceea ce însemna că nici în ruptul capului nu aveau cum să fie ajutați de poliție. Și, dacă i-ar ajuta, cât de folositori le-ar fi? Elvețienii nu prea erau cunoscuți drept războinici. Iar din câte știa Payne, era foarte posibil să vină și să spună: „O să ne uităm la voi cum vă luptați și-l vom servi cu cacao pe învingător". Fătălăi. După părerea lui Payne, erau mai răi decât francezii.

Mă rog, au ajuns la parter fără dificultăți, deși au avut o surpriză când au deschis ușa de la subsol: un miros specific de fum. Arhivele Ulster erau într-o vilă în stil elvețian, din lemn, ticsită cu mii de cărți și manuscrise. Ultimul lucru pe care cineva și-ar fi dorit să-l miroasă aici era fumul. Coșmarul oricărei biblioteci.

Payne șopti:

– Cât de bun este sistemul contra incendiilor?

– Cel mai bun. Toate încăperile sunt izolate cu pereți ignifugi. Încăperile vor fi umplute cu dioxid de carbon, protejând astfel seifurile în care sunt depozitate documentele.

Payne auzi un bubuit în tavanul de deasupra. Părea că împinge cineva un pian cu coadă de-a lungul coridorului. Mai întâi la stânga, apoi la dreapta, apoi o simfonie bruscă de sunete repetate în întreaga clădire. Zgomotul era așa de intens, încât putea vedea tablourile înrămate cum se zgâlțâie pe pereți și-l simțea sub picioare. Se uită la Franz ca să se asigure că totul era în regulă și acesta dădu afirmativ din cap. Erau ușile ignifuge care se închideau. Curând, urma să înceapă să țâșnească apă din toate stropitoarele.

– Vor rămâne oameni captivi înăuntru?

Franz dădu din cap, în semn că da.

– Există un buton lângă fiecare ușă. Oamenii pot ieși, dar nu se mai pot întoarce înăuntru. Nu până când sistemul nu se dezactivează.

Payne se uită de-a lungul culoarului să vadă dacă era vreo mișcare. Apa curgea din tavan și toate ușile se închideau. Încăperi ce nu îi mai puteau adăposti, iar ei mergeau mai departe pe coridor. În următorii 15–16 metri, erau total expuși. Nu se mai puteau întoarce din drum. Nici un fel de protecție. Până și-un orb i-ar fi putut face arșice doar cu o praștie. Nici nu voia să se gândească la ce ar fi putut fi putut face un soldat bine pregătit.

– Cum stai cu inima, Franz?

– Merge bine... Tu cum stai cu vezica?

Umor de haiduci. Lui Payne încă îi plăcea.

– O iau înainte. Să nu, repet, să *nu* vii după mine până când nu ajung la capătul coridorului. Dacă se întâmplă ceva, încuie-te în muzeul de arme. Ai șanse mai multe împotriva incendiului decât împotriva mai multor arme.

Bărbatul puse mâna pe umărul lui Payne.

– Ai grijă!

Payne se repezi pe culoar, dar nu cu toată viteza, încercând să ajungă la capăt cât mai silențios posibil. Armamentul îi atârna peste umărul drept, lovindu-i-se din când în când de picioare în vreme ce se deplasa. Înșfăcă două pistoale Luger, câte unul în fiecare mână. Nu mai folosise niciodată așa ceva în luptă, deși trăsese în poligon de vreo câteva ori cu unul. Spera din tot sufletul că vor face față măcelului.

Pe la jumătatea culoarului, auzi pași în urma lui. Se lăsă pe un genunchi și se răsuci, gata să elimine prima țintă. Era însă alarmă falsă – doar Franz care nu asculta ordinele. Payne îi făcu semn cu mâna să plece înapoi, dar el continuă să se apropie cu capul înainte ca un taur din rasa Brahma.

– Ce faci? întrebă Payne.

Îngenunche lângă Payne.

– Am crezut că ai ajuns la capătul coridorului.

Payne îl privi fix în ochi. Era al naibii de concentrat.

– Ești miop, așa-i?

– *Ja!* Nu văd la distanță, de-aproape, pe la mijloc. Sunt un om în vârstă, ce-ai vrea?

Treburile începură să devină serioase.

– Să nu tragi în *nimic* până nu trag eu primul. Măcar asta ai priceput?

– *Ja, ja!* salută el maimuțărindu-se în timp ce bâiguia niște cuvinte vulgare în nemțește.

Payne își continuă traseul de-a lungul coridorului, urmat ca o umbră de aliatul lui geriatric. Când ajunseră la capăt, auziră pași deasupra și pe Maria vorbind în șoaptă. În urmă cu zece minute, vocea ei ar fi fost un sunet drag. Acum, Payne nu știa ce să creadă, în lumina informațiilor de la Pentagon. Vorbea în șoaptă cu Jones sau cu inamicul? Ea i-o fi chemat pe soldați sau să-i fi alarmat altcineva de la arhive? Payne era convins că următoarele câteva secunde îi vor lămuri.

Payne îi făcu semn lui Franz să treacă în spatele său, apoi își găsi o poziție pe podea, de-a lungul peretelui din dreapta. În felul ăsta, Payne putea trage fără a se expune prea mult. Stătu așa vreo 40 de secunde, străduindu-se să audă ce

spunea ea. Dar șușoteala încetă. Fie se întorseseră și o luaseră în cealaltă direcție, fie făceau și ei același lucru: stăteau și așteptau. Bănuia că era a doua variantă. Fumul se îngroșa, așa că nu aveau nici un motiv să înainteze în interiorul clădirii. Riscurile erau prea mari.

Într-adevăr, Payne ar fi stat așa toată noaptea sau până când ar fi simțit flăcările, fiindcă știa că răbdarea era cel mai bun prieten al unui soldat. Totuși, așteptarea lor s-a încheiat rapid când a văzut vârful unui cuțit alunecând pe culoar, la baza bolții. Lama se înclina înainte și înapoi de parcă era împinsă într-un grapefruit și își dădu imediat seama de ce se întâmplă asta. Jones încerca să vadă cine era pe culoar, folosind ca o oglindă lama oțelului inoxidabil.

Payne bombăni:

– Lasă cuțitul, soldat!

Jones făcu o pauză înainte de a răspunde.

– Hai să mă oprești!

Payne rânji, apoi se uită din nou la Franz.

– E de partea noastră. *Nu* trage!

Din nou, Franz bombăni în germană. Aceleași cuvinte ca mai devreme.

Prima persoană de pe coridor a fost Jones, urmat de Ulster, Maria și Boyd care purta în spate un rucsac. Payne se simți ușurat că toți erau împreună, deoarece nu avea chef s-o ia din nou în sus pe scări într-o misiune de salvare. Undeva deasupra lor ardeau placajele ignifuge. La fel și covoarele, tablourile și toate ornamentele. Spera din tot sufletul că stropitorile funcționau la fiecare etaj, altminteri arhivele aveau să devină un rug.

Payne îi dădu geanta lui Boyd și îi spuse să înceapă să încarce armele cu muniție. În acest timp, Maria stătea pur și simplu și nu prea știa ce să facă. În clipa aceea, Payne nu își dădea seama dacă purtarea ei era astfel pentru că nu știa cum să ajute sau nu voia să ajute, dar lipsa ei de acțiune l-a făcut să-l tragă deoparte pe Jones.

– Ai vorbit cu ea?

Acesta clătină din cap.

– Am fost cam ocupat.

– Să-i dăm și ei un pistol?

Jones se uită peste umăr la Maria. Fata îi zâmbi dulce. El nu-i întoarse zâmbetul.

– Poate o carabină. I-ar fi mai greu s-o folosească împotriva noastră.

– Bine, dar stau cu ochii pe ea. O singură mișcare greșită și-am scos-o din joc.

Încuviință.

– O împuști pe doamna, nu o omori. Ar putea avea informații care să ne fie de ajutor.

Răspunsul său nu-l surprinse pe Payne. În decursul timpului, auziseră prea multe povești sinistre despre soldați omorâți doar pentru că gândiseră cu capul nepotrivit. De aceea Payne a ales să fie el însuși călăul, și nu Jones, doar ca să fie sigur. N-avea sens să lase hormonii lui Jones să-i întunece judecata. Schimbând subiectul, Payne întrebă:

– Ce-avem noi aici?

– În față, o echipă din patru oameni, în camuflaj. Nu se văd gărzi. Vârful din spate ne ține în loc. La fel și gardul înconjurător... noi doi l-am putea sări. Ei nu.

Payne își privi echipa. Un agent CIA ruginit, un posibil dezertor, un austriac cu atitudine și un tip gras, cu barbă. Ca să nu mai vorbim de armele făcute pentru al Doilea Război Mondial.

Luând în considerare toate astea, decise că aveau șanse.

56

Piunezele îl scoteau din sărite pe Nick Dial. Trebuiau să-l ajute să se concentreze – marcând răpirile, crucificările și țările victimelor –, dar aveau efectul exact opus. Un punct aici, un altul colo. Fără rimă sau noimă. Doar puncte aleatorii pe hartă.

Totuși, Dial știa că nu trebuia să fie așa. Ar trebui să existe un tipar, un tipar logic. Dar, din câte își putea da seama, singura legătură dintre victime era vârsta și sexul – două trăsături pe care le aveau în comun cu Hristos, care de asemenea murise pe la treizeci și ceva de ani. Dial nu era sigur dacă era doar o coincidență sau nu, dar în acest punct nu avea să înlăture nimic.

„Găsește tiparul ca să găsești criminalul." Așa ar fi trebuit să fie. Dar trei victime diferite, ucise de trei echipe diferite în mod identic? Asta era unicat.

Frustrat, Dial scoase piunezele albe – acestea indicau orașele de reședință ale victimelor – și le aruncă deoparte. Presupuse că Erik Jansen nu mai locuise în Finlanda de ani de zile și Orlando Pope se mutase din Brazilia de când era copil, așa că șansele erau destul de slabe ca orașele lor de reședință să aibă vreo semnificație.

Pe urmă, examină piunezele albastre – ele arătau punctele în care fuseseră răpite victimele. Unul era un apartament în Roma, altul era un sex shop în Thailanda și celălalt era un

apartament luxos din New York. Două dintre ele erau casele victimelor, deși asta nu era suficient să creeze un tipar. Pentru a-l obține, îi trebuia ceva consistent, ceva stabil, care nu se schimba. Trebuia să găsească o regulă. O regulă fermă. Pe care s-o studieze, s-o descifreze și pe care s-o urmeze pentru a ajunge la criminal.

Dar cu date a căror relevanță era de 66%? Cum să se descurce cu așa ceva?

După părerea lui, nici măcar nu meritau un loc pe planșă, așa că scoase și piunezele albastre.

Rămaseră doar piunezele roșii, care reprezentau locurile crimelor. Unul în Danemarca, altul în Libia și celălalt în America. Trei victime împrăștiate în jurul lumii. Nici una dintre crime nu avusese loc pe același continent, așa că unde putea fi legătura? Dar cum să nu fie? Trebuia să existe o legătură, poate ceva așa atât de mic, încât l-a trecut cu vederea de o sută de ori. Pur și simplu, trebuia să aibă răbdare să-l găsească.

„Mai ai răbdare, își murmură în barbă. Mai ai răbdare."

Dial respiră adânc și se uită pe fereastră. Oameni îmbrăcați în pantaloni scurți și pantofi de tenis se plimbau la pas ușor. Trecuse așa de mult de când Dial își luase o vacanță, încât aproape că uitase cum era. Să te trezești simțindu-te odihnit, să iei micul dejun în timp ce citești ziarul – în loc de un raport criminalistic –, să petreci ziua pe plajă sau la un muzeu sau la vreo...

Atracție turistică. Undeva gen Disneyland. Sau Marele Canion. Sau Turnul Eiffel.

Sau vreun castel vestit. Sau un arc istoric. Sau un stadion.

Un loc unde merg oamenii. Merg mulți oameni. Unde sute și mii și milioane de oameni merg. În fiecare zi, în fiecare an. Garantat...

Rahat! Asta era. *Mulțimile* ar putea fi legătura. Ucigașii au vrut aglomerație. Aglomerații mari. Aglomerații uriașe. Dar de ce? De ce aveau nevoie de aglomerații?

Oameni. Ucigașii aveau nevoie de oameni. Atenția oamenilor. De toate rasele. Și religiile.

Dumnezeule! De aceea victimele erau atât de diferite. Reprezentau tot soiul de oameni.

Dial se repezi la panoul de informații, tot felul de teorii învălmășindu-i-se în minte. Jansen. Un preot. Crucificat. În Danemarca. În numele Tatălui. Începutul unei rugăciuni. Dar ce însemnătate avea?

Cazul următor. Narayan. Un prinț vestit. Fiul unui rege. Răstignit. În Libia. Și al Fiului. A doua parte a rugăciunii. Aceeași afurisită de rugăciune.

Un preot și apoi un prinț. Tatăl și apoi Fiul.

Mergi mai departe. Gândește mai departe. Fă legătura.

Al treilea caz. Papa. Sfântul atacant. Crucificat. În Boston. Și al Sfântului. A treia parte a rugăciunii. Fă legătura. Fă legătura dintre toți.

Un preot, un prinț și un papă. În numele Tatălui și al Fiului, și al Sfântului.

Ce însemna? Ce însemnătate avea mesajul? Ce voiau să spună?

Un preot = un părinte/tată.

Un prinț = un fiu.

Orlando Pope = Sfântul atacant. Nu, *doar* Sfântul. Papa = Sfântul.

Tatăl, Fiul și Sfântul... rahat! Ce lipsește? Duhul lipsea, frate!

Unde-i Duhul? Unde e afurisitul de Duh?

Stai! Asta încă nu se întâmplase. A patra crimă încă nu avusese loc. Unde o să se întâmple? Într-o locație turistică. Trebuie să fie o locație turistică. Dar unde? Gândește, Nick, gândește!

Tiparul. Urmărește tiparul. Găsește tiparul ca să găsești asasinul. Care-i tiparul?

Duhul. Găsește Duhul ca să găsești asasinul. Stai, cine naiba era Duhul? El nu știa nici un afurisit de Duh. Cum putea să găsească Duhul? Asta era ridicol! Trebuia să găsească

locația. Să ajungă la locație înaintea asasinilor. Lasă Duhul! Tu găsește locația!

Dial se uită la hartă, încercând frenetic să găsească locația.

– Oameni, murmură. Milioane de oameni. Unde vor merge cu toții weekendul acesta? Zeci de evenimente îi treceau prin minte. Gândește! Unde sunt cei mai mulți oameni? Care-i tiparul? Care-i blestemăția de tipar?

Danemarca. Puse degetul pe piuneza roșie de la Helsingør.

Libia. Puse degetul în sud, pe piuneza de la Tripoli.

America. Trecu cu degetul peste Atlantic și se opri la Boston.

Ținea a patra piuneză în mână, neștiind unde s-o pună.

Fir-ar să fie! Dial înjură în timp ce, plin de frustrare, dădu un pumn în perete. Știa că era aproape. Știa că mai avea puțin și-i dădea de capăt cazului ăsta. Tot ce mai avea de făcut era să termine tiparul și jocul se încheia.

Gândește, Nick, gândește. Unde urmează să lovească?

Enervându-se, Dial își frecă ochii, încercând să îndepărteze prin masaj stresul care se tot acumula. Era o acțiune simplă, una pe care o făcea mereu, dar totuși era ceva în mișcarea mâinii spre față ce îl făcu să înțeleagă ce lipsea. Era mișcarea mâinii, un gest simplu pe care îl făceau toți creștinii.

În numele Tatălui. *Mâna merge în sus, spre frunte.*

Și al Fiului. *Mâna merge în jos, spre piept.*

Și al Sfântului. *Mâna merge la stânga.*

Duh. *Mâna merge la dreapta.*

Dial se uită la hartă și își dădu seama că Danemarca era în partea de sus. Sus de tot. Ca și Tatăl. Exact ca și fruntea sa. Era începutul șirului.

Următorul caz era în Libia. Jos, aproape de marginea hărții. Exact ca în rugăciune. Acesta era Fiul.

Al treilea era în Boston. Foarte mult spre stânga. Urmând tiparul. Era Sfântul.

Și mai rămânea Duhul. Foarte mult spre dreapta. Undeva la dreapta. Dar unde la dreapta?

Cu un puseu de energie, se repezi după un creion și o riglă. După trei secunde, o așeză lângă piuneza din Danemarca și o alinie cu piuneza din Libia. Era gata să traseze o linie între cele două, când observă că era deja trasă o linie. Un rahat de linie deja exista.

Subțire, foarte subțire, văzu o linie albastră care se întindea de sus până în partea de jos a hărții, o linie foarte subțire, dar care trecea exact la dreapta de Helsingør și Tripoli. Uitându-se mai de aproape, observă că reprezenta longitudinea de 15° E, ceea ce însemna că primele două orașe de pe listă erau direct unul deasupra celuilalt, la 12° E.

Mii de kilometri distanță în linie dreaptă.

Apoi, își îndreptă atenția către Boston, încercând să rămână calm, încercând să rămână concentrat, deși știa că deslușise ghicitoarea. Puse rigla sub piuneză și trasă cu creionul, de la stânga la dreapta, 5° sub paralela 45° N, lângă 40°.

Traversă Atlanticul, trecu mai departe prin Franța și Italia, și Bosnia, și mai departe prin China și Japonia, sfârșind în Pacific. După aceea, trecu cu degetul de la stânga la dreapta, căutând orașe mari pe acea linie, încercând să găsească orice i-ar fi sărit în ochi.

Nimic în Franța. Sau Italia. Sau teritoriile sfâșiate de război ale Europei de Est. Dar acolo, imediat după deșertul Gobi, chiar înainte de a ajunge în Marea Japoniei și în apele calde ale Pacificului. Chiar lângă paralela de 40°.

Situată în China, cea mai dens populată țară din lume. O națiune unde miliarde de oameni își îndreptaseră brusc atenția spre Vest, căutând religii organizate. Un loc unde asasinii profesioniști ar avea șanse mai mari la câștiguri bănești decât oriunde în altă parte.

Duhul va muri la Beijing.

Harta lumii
N
America
de Nord
Helsingør
Orvieto
Europa
Asia
Boston
Tripoli
Beijing
Africa
America
de Sud
Australia
● = locul crucificării

57

Orașul Interzis
Beijing, China

Asta avea să fie ceva special. Nu doar pentru că se întâmpla atât de departe, ci fiindcă era indiciul final al unui puzzle imens ce ar rescrie istoria religiilor. Acesta ar fi *la pièce de résistance* care ar fi dezvăluit secretul lor lumii întregi.

Va întregi semnul crucii.

Orașul Interzis, numit *Gu Gong* în chineză, fusese cândva palatul imperial vreme de câteva secole, iar până în 1911 cetățenilor de rând le-a fost interzisă intrarea în el. Protejat de un șanț cu apă adânc de vreo 6 metri și un zid care se ridică la mai bine de 30 de metri înălțime, orașul dreptunghiular este alcătuit din 9 999 de clădiri presărate pe vreo 74 de hectare de teren. Și pentru toate acestea a fost nevoie de peste un milion de muncitori ca să desăvârșească proiectul. Majoritatea pietrelor mari au fost scoase din cariera din Fangshan – o suburbie locală –, apoi au fost aduse în timpul lunilor de iarnă, folosind imense foi de gheață. Pentru ca întregul proces să decurgă lin, chinezii au construit câte o fântână la fiecare 50 de metri pentru a avea mereu aproape o sursă de apă cu care să repare drumul înghețat.

Astăzi, *Gu Gong* este una dintre cele mai populare destinații turistice din Asia, atrăgând milioane de vizitatori pe an,

oameni de toate vârstele, rasele și mediile sociale. Oameni cu aparate de fotografiat și caiete de desen. Oameni precum Tank Harper. Doar că, spre deosebire de majoritatea turiștilor, fotografiile pe care el le tot făcea de vreo câteva zile nu au fost ale vreunor tablouri sau altare, ci mai degrabă ilustrau pozițiile gărzilor înarmate și punctele slabe ale porților masive. Aceasta deoarece, spre deosebire de grupurile de turiști care-i ofereau acoperire, Harper nu dădea nici o ceapă degerată pe China sau pe rahatul lor de cultură comunistă.

De ce? Fiindcă Harper nu era turist. Era călău.

Fusese contactat cu o lună în urmă de un tip pe nume Manzak care auzise de isprăvile lui Harper ca mercenar în Asia. Dintr-una într-alta și nici una, nici două, Manzak îi oferi o slujbă. O slujbă tare. Una care i-ar fi permis să se retragă.

După ce a ascultat condițiile, Harper a fost rugat să aleagă trei oameni cu care să mai fi lucrat înainte, trei oameni cu care ar pleca și la război. Manzak le notă numele și verifică trecutul fiecăruia. Erau născuți să fie asasini, scursurile universului, tipul de oameni care l-ar băga în sperieți și pe Satana.

Pe scurt, erau perfecți pentru misiunea asta.

Manzak a insistat să se întâlnească imediat cu cei patru. Undeva departe, undeva în taină. „Nu contează unde, spusese el, doar alegeți un loc și-am să fiu acolo. Oriunde."

Harper voia să vadă dacă Manzak era așa de bun precum pretindea și s-a hotărât să-l testeze. A ales un bar din Shanghai, lângă fluviul Huangpu, un loc pe care doar localnicii l-ar cunoaște. Manzak n-avea cum să-l găsească. Nici în 48 de ore. Era aproape imposibil.

Când a ajuns Harper, Manzak stătea la bar. Nu zâmbea și nici nu arăta triumfător. Nici măcar nu bea. Pur și simplu, stătea acolo, liniștit, de parcă voia să zică: „Să nu te mai îndoiești de mine niciodată". Deloc surprinzător, Harper și ceilalți au fost de acord cu condițiile sale ceva mai târziu în seara aceea.

Regulile lui Manzak erau simple. Șaisprezece oameni fuseseră aleși să execute patru crucificări. Patru oameni desemnați pentru fiecare locație. Nu discutați în public despre misiune. Nu vă despărțiți sub nici o formă, nicicând. Dacă vreun om al echipei este prins sau ucis, echipa respectivă este descalificată. La fel și dacă vreunul vorbește sau părăsește grupul. Asasinatele trebuie executate conform indicațiilor. Leșurile trebuie lăsate așa cum s-a planificat. Nu improvizați la locul crimei. Există un motiv pentru toate, chiar dacă voi nu-l înțelegeți.

La sfârșitul săptămânii, toți trebuiau să se întâlnească lângă Roma, unde supraviețuitorii aveau să împartă 16 milioane de dolari. Cu alte cuvinte, dacă echipa nu se împotmolea, Harper ar fi scos cel puțin un milion zdravăn. Și, în condițiile în care celelalte echipe o dădeau în bară, era posibil să se aleagă chiar cu patru.

Ar fi fost realmente o zi bună de salariu pentru ceva ce lui oricum îi făcea plăcere.

Paul Adams se născuse în Sydney, Australia, copil unic a doi misionari care-și petrecuseră viața încercând să facă lumea un loc mai bun. Fie că era vorba de mâncare pentru India sau vaccinuri pentru Africa, scopul lor era să-i ajute pe cei mai puțin norocoși decât ei.

Remarcabil, încă din copilărie, lui Paul Adams îi plăcea stilul de viață al misionarilor chiar mai mult decât părinților săi. Când majoritatea copiilor ar fi fost doborâți de condițiile dure, Adams se descurca și o ducea bine. Nu-i păsa de căldură și insecte sau de lipsa oricărui tip de confort, fiindcă acesta era singurul stil de viață pe care-l cunoscuse. De ce-ar pierde timpul uitându-se la televizor când în vremea asta i-ar putea ajuta pe semenii săi? Asta conta cu adevărat.

Pe la vreo 20 de ani, a înțeles că era vremea să-și lase părinții și să înceapă propriul misionariat. Și nu pentru că

nu-și iubea părinții ori viața pe care o ducea, ci deoarece știa că putea face mai multe pe cont propriu. Și toți cei din jurul său simțeau lucrul acesta. Adams avea un soi de energie, un amestec grozav de compasiune și charismă care-i atrăgea pe oameni, o forță ce-i făcea să vrea să-l urmeze și să lucreze pentru el oriunde ar fi mers.

În Australia sa de baștină, aborigenii îl numeau „Duhul de aur". Spuneau ei că era un dar hărăzit de zei la fiecare o sută de ani sau cam așa ceva. În cultura lor, aceasta era cea mai mare calitate pe care un om o putea avea, o calitate pe care doar cei mai în vârstă dintre aborigeni o puteau recunoaște, fiindcă ei erau cei mai înțelepți membri ai tribului și, de aceea, cei mai apropiați de Dumnezeu. Și, după spusele bătrânilor, Paul Adams era cel care avea Duh.

El era cel care putea schimba lumea. Alesul acestui secol.

Presa părea să fie de acord. *Time Magazine* îl numea „Maica Tereza a Noului Mileniu", iar *Newsweek* îi zicea „Sfântul Sydney". Era tânăr, charismatic și iubit pretutindeni în lume, iar acesta era motivul principal pentru care fusese ales să moară.

Mai erau ore bune până la răsăritul soarelui, ceea ce le dădea lui Tank Harper și oamenilor lui destul timp de lucru. Îl înhățaseră pe Paul Adams cu vreo două zile înainte, în timp ce mergea spre Brisbane și îl sechestraseră în Morayfield, Australia. O făcuseră așa de bine, încât părea că Adams fusese luat de pe fața pământului chiar de mâna dreaptă a Domnului.

Nici un martor. Nici o urmă. Nici o problemă.

O zi mai târziu, erau la Beijing, trecând planul lor în revistă pentru ultima oară. Camerele de supraveghere cu tehnologie de ultimă oră le spuneau că nu puteau intra în Orașul Interzis fără să fie văzuți. Era înconjurat de un șanț cu apă și ziduri abrupte, care ar fi putut fi escaladate cu un bagaj ușor,

dar nu când aveau de cărat o cruce de vreo 230 de kilograme și o victimă de 80 de kilograme. Asta ar fi însemnat că echipa lui trebuia să găsească o altă cale de acces. Ceva ce nici nu le-ar trece prin cap chinezilor.

Harper se gândi la multe variante, de la folosirea scripeților cu care ar putea trece crucea peste zid până la un imens cal troian. Totuși, nimic nu-l mulțumea, până auzi un vechi proverb chinezesc despre comorile care cad din cer. În acea clipă, Harper și-a dat seama că privea problema dintr-un unghi greșit.

De ce să urci când e mult mai ușor să cobori?

58

În timp ce fumul umplea coridorul și stropitorile îi udaseră leoarcă, Payne observă că lipsea ceva: sunetul alarmei de incendiu. În majoritatea cazurilor, ordinea este următoarea: foc, fum, alarmă, apoi stropitori. Dar nu și astăzi. Se tot întreba de ce îi pare că asta este o chestiune așa de importantă.

– Alarma ar fi trebuit să pornească, îl asigură Ulster. Aici, cât și la unitatea de pompieri din Biasca... o fi vreo defecțiune.

Payne se cam îndoia.

– Poate fi acționată manual?

I se confirmă.

– Poate fi dezactivată cu cheia potrivită.

– Cine are cheile?

– Eu, Franz și toți gardienii.

Ucide un gardian, ia-i cheia și oprește sistemul înainte ca acesta să poată avertiza unitatea de pompieri. Așa ar fi procedat Payne pentru a opri sosirea oricărui fel de ajutor.

– Unde-i întrerupătorul?

Arătă către aripa de est a vilei.

– E un panou electric pe coridorul din spate. Totul poate fi acționat de acolo.

– Atunci, acolo mergem.

Ulster se uita la Payne de parcă înnebunise. La fel Boyd, Maria și Franz. Căldura se întețea, la fel și fumul, însă Payne voia să pătrundă adânc înăuntru. Singurul care înțelese fu

Jones, dat fiind că mai fuseseră prinși între ciocan și nicovală. Știau că, în astfel de situații, nu aveau cum să facă față în luptă. Asta însemna că trebuiau să îi doboare prin strategie. Trebuiau să acționeze într-un mod la care ceilalți să nu se fi gândit, altfel ar fi fost măcelăriți.

– Aveți încredere în mine. Știu ce fac.

Toți aprobară din cap fără a fi convinși.

Payne îi instrui:

– Petr, ia-o înainte cu D.J. Doc și Franz, voi sunteți la mijloc! Maria, tu ești a cincea, iar eu în spatele tău. Payne îi dădu o carabină Mariei: Cu asta ai să ții mai ușor decât cu un Luger.

Teama din ochii ei îi spunea lui Payne că era îngrijorată. Fie că era din cauza soldaților, incendiului sau a lui Payne însuși, nu-și putea da seama. Ce-i drept, îi cam venea să-i spună că au descoperit legătura ei cu Manzak, doar așa, ca să-și ia o piatră de pe inimă. Astfel, ar putea să se concentreze asupra a ceea ce se întâmpla în jurul lor, în loc să stea cu ochii pe ea. Din păcate, dacă i-ar spune ce știe, risca să provoace o harababură emoțională, ce ar putea fi și mai greu de controlat decât situația în care se aflau deja. De aceea, s-a decis să mai aștepte. O putea lovi în moalele capului cu așa o veste ceva mai târziu. Dacă supraviețuiau amândoi.

Stropitorile împrăștiau apă prin vălătucii de fum, făcând să cadă o ploaie neagră. Le întuneca vederea și le afecta respirația. Încercau să compenseze mergând cât mai aplecați posibil, dar astfel ritmul le era încetinit pe măsură ce pătrundeau mai adânc în clădire.

Apropiindu-se de ultimul coridor, Jones le făcu semn să se oprească, apoi îi spuse lui Payne să înainteze. Refuzând să-și dezlipească ochii de pe Maria, merse cu spatele până când ajunse în față. Se întoarse către Ulster și zise:

– Maria e cam agitată din cauza stresului. Vezi dacă poți s-o liniștești. Îl apucă de braț pentru a sublinia importanța

vorbelor sale: Și, dacă face *ceva* irațional, roag-o să-ți dea să verifici arma și apoi nu i-o mai da înapoi. Nu vreau să se rănească pe sine sau pe oricine altcineva.

Ulster dădu afirmativ din cap și se îndreptă spre Maria. Payne îi urmări preț de câteva secunde, înainte de a-și îndrepta atenția către Jones: Cum vrei să jucăm cartea asta?

– Tu conduci și eu te urmez.

– Mie-mi convine. Payne făcu un pas înainte și se uită după colț.

După spusele lui Ulster, panoul de siguranță era mai încolo pe coridor, la stânga, așa că se ținură cât mai aproape posibil de peretele din stânga, sperând să rămână ascunși până când cel care s-ar fi aflat acolo avea să ajungă lângă ei. Desigur, dacă ar fi fost careva. Adevărul e că toate acestea erau doar presupunerile lui Payne. Din câte știa, alarma de incendiu s-ar fi putut defecta și atunci el risca să moară de pomană. Și totuși o alternativă mai bună nu prea aveau, iar Payne știa că, dacă ar fi fugit pe ușa din față, ar fi fost împușcați înainte de a parcurge jumătate din drumul până la gard.

Așa, cel puțin aveau o șansă să scape cu viață.

La trei pași după colț, Payne auzi voci înfundate. Arătă spre ureche și apoi ridică ambele pistoale Luger în aer să-l avertizeze pe Jones că auzise două voci. Jones se strecură lângă Payne și făcu semn cu pistolul în jos, spre podea. Asta ca Payne să priceapă că avea să țintească jos. Payne încuviință în timp ce mai făcu un pas. Unul dintre bărbați vorbea în italiană, iar celălalt răspundea în Schwyzertütsch, un dialect al Germaniei vorbit în Elveția, pe care-l folosesc majoritatea elvețienilor. Lucrau în echipă, deși comunicau în două limbi diferite. Payne spera că Jones asculta, deoarece știa că el ar avea niște supoziții despre ce însemna și ce anume vorbeau tipii.

Desigur, o să se ocupe și de treaba asta, dar mai târziu, pentru că acum era vremea să-i elimine.

Payne arătă ceasul și apoi murmură:

– Trei... doi... unu... hai!

Ghemuit, Jones făcu un pas larg, iar Payne rămase pe loc. Mișcarea lor fu atât de rapidă, încât soldații nu avură timp să reacționeze. Amândoi purtau uniforme militare de camuflaj și măști de gaze, ceea ce explica vocile înfundate. Pe umeri, le atârnau puști de asalt AK-47.

La un asalt normal, Payne le-ar fi ordonat să se predea înainte de a acționa în vreun fel violent, dar nu aici. Trebuia luată în considerare bariera de limbă, așa că Payne s-a hotărât să fie agresiv. Primul glonț a trecut direct prin bicepșii italianului, cam în aceeași clipă în care Jones a tras un glonț în gambă, o împușcătură care i-a rupt mușchiul, iar glonțul s-a oprit în celălalt picior. A căzut la pământ în agonie, iar sângele țâșnea din el în vreo câteva direcții. Între timp, soldatul elvețian înțepenise ca o căprioară în bătaia farurilor, nedându-și seama ce se întâmplă, deși îi văzuse pe Payne și Jones la capătul coridorului.

Payne știa că va trebui să-l folosească pe unul dintre inamici pentru a scăpa teferi de acolo, așa că Payne alese să nu-l împuște. În schimb, se repezi, îi dezarmă pe amândoi, le scoase măștile și apoi puse Lugerul sub bărbia soldatului elvețian, deși știa că țeava este mai fierbinte decât un ondulator de păr.

– Vorbești engleză? îl întrebă Payne auzind cum sfârâie carnea de sub bărbie.

– Da, urlă soldatul elvețian. Da!

– Cooperezi sau mori. Câți sunteți?

– Șase... noi și încă patru!

Italianul continua să se zvârcolească de durere. Așa că Jones îi trase una și-i ceru să tacă.

Payne continuă:

– Unde sunt ceilalți?

– Afară. Toți afară.

– Cum comunicați?

– Un radio... în buzunar.

Jones îl smulse, asigurându-se că nu transmitea interogatoriul lor.

– De ce sunteți înăuntru? îl întrebă Payne. Care-i scopul vostru?

– Să nu vă lăsăm să vă retrageți.

Asta însemna că, în clipa în care Payne ar fi făcut un pas afară, ei s-ar fi strecurat în spatele lui și echipa sa nu ar mai fi putut intra înapoi. Era felul lor de a garanta un măcel în curte.

Payne îndesă și mai tare Lugerul în beregata soldatului.

– Ce așteptați? Care e semnalul vostru?

– Apelul lor. Noi trebuia să așteptăm să primim apelul lor.

Payne dădu din cap.

– Schimbare de plan. Tu vei face apelul sau o să crăpați amândoi. Ai priceput?

Omul încercă să dea afirmativ din cap, dar țeava Lugerului lui Payne îl împiedică.

Jones îi dădu stația de emisie și îi spuse exact ce să zică. Apoi, doar ca o măsură de precauție, Payne îi dădu de înțeles soldatului că Jones vorbea câteva limbi străine și, dacă aude ceva ce sună a avertisment, o să-i ceară lui Payne să tragă. Payne știa că soldatul nu-l crede, așa că Jones îi adresă câteva cuvinte în elvețiană, italiană și alte câteva limbi. Tipul ar fi rămas cu gura căscată dacă nu era Payne să-i țină pistolul sub bărbie.

Payne mârâi:

– Vorbește-le! Acum!

Soldatul porni microfonul și rosti în limba lui maternă:

– Max, au fugit! Ne-a scăpat un tunel de ieșire! Aleargă pe la poalele muntelui! Repede!

Jones smulse stația din mâna elvețianului și-l felicită pentru performanța actoricească. Payne n-avea nici cea mai vagă idee ce spusese tipul, dar era clar că o făcuse cu convingere.

Fusese un spectacol care-i salvase viața. Dar și viețile celor din echipa lui Payne.

Stăteau toți acolo răbdători, așteptând reacția lui Max. Zece secunde mai târziu, auziră ceartă deasupra. Întâi, Max. Apoi, altcineva. Și din nou Max. Payne se uită la Jones în speranța că-i va traduce, dar acesta îi făcu semn să aștepte. O altă voce. Apoi, Max. Din nou, Max, numai că, de data asta, mai nervos. Payne sesiză din tonul cu care vorbea.

În cele din urmă, Jones auzi ceea ce tot sperase.

– Au înghițit momeala. Se duc în spate.

Payne zâmbi la auzul acestor vești.

– Poți să zici că-s nebun, dar ce-ai spune dacă am merge direct în față?

Toți râseră, cu excepția celor doi gardieni. De acum, era doar o chestiune de timp până când vor fi târâți afară și pocniți în moalele capului.

59

Vila din Küsendorf era la două străzi distanță și probabil sub supraveghere. Asta însemna că trebuiau să găsească alte mijloace de transport. Franz sugeră să ia unul dintre camioanele de livrări de la arhive. Erau parcate în afara complexului, pe un teren separat.

În față încăpeau doi oameni și vreo 20 în spate. Franz se oferi să conducă deoarece cunoștea străzile, iar Ulster se oferi să-i țină companie. Ceilalți se făcură comozi printre cutii și lăzi. O lumină din tavan le permitea să vadă, altfel Payne ar fi făcut alte aranjamente. Era pe punctul de a avea o discuție serioasă cu Maria și reacția ei le va spune mai multe decât orice vorbe, așa că vizibilitatea era obligatorie.

De îndată ce se așezară, Payne luă înapoi toate armele. Găsi un pretext cum că acestea sunt vechi și aveau nevoie de întreținere în cazul în care se udau și toți i le dădură, fără nici cea mai mică bănuială. Apoi, îl întrebă pe Boyd ce are în rucsac, iar el îi zise că avea o casetă video, pergamentul și cât de multe cărți a putut să care.

– OK, spuse Jones deschizând e-mailul de la Raskin. Trebuie să avem o discuție!

Payne se așeză în dreapta lui Jones, prefăcându-se că șterge un Luger încărcat, pe care-l ținea ațintit asupra Mariei. Cu picioarele strânse sub ea, stătea chiar în fața lui Payne, iar Boyd lângă ea, pe podea.

Jones zise:

– Chiar înainte de a fi atacați, am primit niște informații de la Pentagon. Informații pe care am reușit să le printez. Se pare că unul dintre voi are secrete. Secrete despre legătura cu niște oameni din Milano.

Boyd se uită la Maria și ea la el, nici unul nefiind sigur despre ce li se vorbea. Era o stratagemă ce deseori dezvăluia secrete de ambele părți. Maria întrebă:

– Ne poți da un...

– Hai, mărturisiți tot, ceru Jones, uitându-se de la unul la celălalt. Trebuie să știm totul, chiar aici, chiar acum, altfel vă dăm pe mâna autorităților. Fie ce-o fi.

Boyd și Maria se uitau unul la altul. Nici unul nu vorbea. Amândoi înnebuniți.

În cele din urmă, Boyd zise:

– Destul cu joaca. M-am antrenat suficient ca să pot recunoaște tacticile voastre. E clar că așteptați ca unul dintre noi să cedeze și să vă ofere ceva substanțial. Însă vă asigur că nici unul dintre noi nu are planuri ascunse. Arătă spre hârtia din mâna lui Jones. Spune-ne ce-i acolo. Sunt sigur că există o explicație logică.

Jones se uită la Payne, și Payne încuviință. Era vremea să dea cărțile pe față.

– La Milano, spuse Jones, când Maria a luat mașina de la închirieri, tu ce făceai?

Boyd răspunse:

– Stăteam în depozit.

– Maria, ai sunat pe cineva de la aeroport?

Fata păru speriată de întrebare.

– Pe cine să sun? Era miezul nopții și eu încercam să ies din oraș pe furiș. De ce aș fi folosit telefonul?

Jones confirmă, sperând încă să fie nevinovată.

– I-a recunoscut vreunul dintre voi pe bărbații care se aflau în elicoptere?

Boyd neagă din cap.

– Eu nu.

– Maria? Tu?

Se uită la Jones încurcată.

– Ai fost cu mine mereu. Știi al naibii de bine că nu am putut vedea pe nimeni. Era prea întuneric și noi eram prea departe.

– Adevărat, recunoscu el. Foarte adevărat! Făcu o pauză scurtă, ținându-i un pic în tensiune. A fost mai mult decât suficient să-l termine pe Boyd.

– Asta-i prea de tot. Vrem să știm ce se întâmplă și vrem să știm acum. Noi suntem de partea *ta*, Doamne păzește. Nu a lor!

– Chiar sunteți? întrebă și Payne, băgându-se în discuție. Am vrea să vă credem, dar aceste informații ne cam fac să ne îndoim. Mai ales că știm că dușmanul este fratele Mariei.

Amândoi, Maria și Boyd, se făcură galbeni. Încetișor, se uitară unul la altul, căutând din priviri să surprindă și cel mai mic licăr de vinovăție. Apoi, se întoarseră muți spre Payne și Jones.

Jones întrebă.

– Care-i treaba?

– Nu-i nici o treabă. Nu știu despre ce frate vorbești.

– Roberto, răspunse Payne. Vorbim despre Roberto. El a fost tipul care a venit la Pamplona și a pretins că este Richard Manzak. Același care a apărut și la Milano și ne-a amenințat cu arma.

– Cel pe care l-ai ucis? bolborosi ea.

– Și torturat. Și schilodit. Payne încerca să o determine să-și piardă sângele rece, așa că le turna una după alta. Ți-am zis ce i-am făcut când tu erai în elicopter? Trebuia să aflu cum îl cheamă, iar el nu voia să-mi spună, așa că am fost obligat să improvizez.

Fără vreun avertisment, Payne sări în picioare și îi trase mâna în jos cu atâta forță, încât fata icni de groază. Apoi, îi

răsfiră degetele pe podeaua murdară și folosi țeava Lugerului său pentru a o bate ușor peste articulația principală a arătătorului. Lovind-o încet iarăși și iarăși, făcând-o să simtă metalul rece, lăsând-o să-și închipuie cam prin ce a trecut fratele ei la Milano. Și făcea asta în speranța că o va convinge să vorbească. Detesta să fie atât de dur cu ea – mai ales că era posibil să fie de partea lor –, dar o făcea pentru siguranța celorlalți.

Trebuia să știe cui îi era loială. Era absolut necesar.

– Lama a intrat pe aici. I-a străpuns pielea și venele, și osul. I-am secționat degetul în două și i-am pus vârful în buzunar ca să-i pot verifica amprentele. Exact, când mă aflam în elicopter, eu aveam în buzunar degetul fratelui tău din care se scurgea sângele ce vă unește.

Tenul măsliniu al Mariei deveni palid, iar Payne presupuse că era din cauza monologului său. Dar, când mai atinse o dată, ea relevă ceva ce ei trecuseră cu vederea, un fapt simplu care le spunea lui Payne și Jones multe despre familia ei și de a cui parte lupta ea.

– Uiți ceva, zise ea. În noaptea aceea, în Milano, când ai luat legătura cu Roberto, i-ai spus că eu eram în Ferrari, corect? Ascunzându-mă cu D.J.?

Payne confirmă. Așa se întâmplase.

– Și el cum a reacționat?

„O, rahat!" își zise Payne în sinea lui. Cum de a putut fi așa de tâmpit? Cum de a omis *asta?* Roberto apăsase butonul detonatorului de parcă ar fi călcat o furnică. Nici o remușcare. Nici o clipă de ezitare. De fapt, părea să-i facă plăcere. Dintr-un motiv anume, gândul de a-și ucide sora mai mică îi făcuse o plăcere imensă.

Brusc, Payne avu toate dovezile necesare. Maria și Roberto nu erau de aceeași parte a baricadei.

60

Benito Pelati nu a strigat. Sau țipat. Nu și-a pierdut sângele rece. Pur și simplu, s-a lăsat pe spate în scaun și a zâmbit. Era o reacție la care cardinalul Vercelli și restul consiliului nu se așteptaseră.

– Îmi scapă ceva? întrebă Vercelli. Îți vei *distruge* reputația dacă permiți unor asemenea șantajiști să vorbească lumii despre catacombe. Își dai seama de asta, nu-i așa?

Ani de zile, păstrase secretul catacombelor doar pentru el. În parte, din respect pentru cel mai bun prieten al său, cardinalul Bandolfo, care ar fi fost devastat de trădare; în parte, fiindcă aștepta să descopere povestirea la persoana întâi despre răstignirea din mormântul din Viena. Dar acum, că Bandolfo nu mai era, cripta vieneză fusese dezgropată și fiul său Roberto fusese ucis, Benito decise că era timpul să acționeze.

– De ce zâmbești? vru să știe Vercelli. N-ai nici un motiv să zâmbești.

– De fapt, *tu* ești cel care nu are nici un motiv să zâmbească.

Vercelli tăcu. Ceva din tonul lui Benito îl tulbura. Era rece și ferm. Ca un asasin gata să lovească. Și toți cei din încăpere îl sesizară. Toți ochii îl urmăriră pe Benito când se ridică de pe scaun și se îndreptă spre Vercelli.

– Consiliul mi-a cerut să găsesc persoana responsabilă de moartea părintelui Jansen și de șantaj, iar eu așa am făcut. De ce să nu fiu fericit?

– Știi cine este responsabil? întrebă brazilianul. Spune-ne și nouă. Cine?

Benito se uita fix în ochii lui.

– Eu am fost.

– Tu? strigă Vercelli. Cum adică *tu?*

– Exact așa cum am spus, eu sunt cel din spatele morții sale. De fapt, eu sunt în spatele tuturor crucificărilor.

Dură o clipă până ce vorbele sale penetrară ceața ce întuneca gândirea celor din consiliu. Însă, odată străpunsă, încăperea se umplu de ocară. Venin pur. Și Benito îl savura din plin. Îl primea ca pe aplauze, apreciind fiecare insultă în parte. Într-un fel, îl făcu să se simtă mai bine în legătură cu ce avea de gând. Apoi, când ajunse la capătul mesei, locul rezervat liderului consiliului, se aplecă spre Vercelli și-i șopti suav la ureche:

– Stai pe locul meu!

Pentru a-și sublinia ideea, Benito puse mâna pe capul cardinalului și-l izbi cu putere de masă. Din gura și nasul lui Vercelli țâșni sânge, acoperind roșul strălucitor al straielor bisericești cu și mai mult roșu – o culoare ce ar fi trebuit să semnifice că era gata să moară pentru credința lui, dacă era necesar. Și totuși Benito nu simțea acea vibrație din partea lui Vercelli. Și-a dat seama că s-a făcut înțeles când Vercelli a abandonat scaunul fără alte provocări. Între timp, nici unul dintre cardinali nu a îndrăznit să se miște, întrebându-se în taină dacă Benito era înarmat și dacă avea de gând să îi omoare.

Dar chiar nu era cazul. El pur și simplu voia să le omoare religia.

La cererea tuturor, fusese recrutat de consiliu ca să prindă un criminal, iar el era creierul din spatele tuturor execuțiilor. Oamenii săi ucideau nevinovați pe scena lumii pentru a atrage atenția pe tot globul. Oameni de religii diferite. Lăsând presa să dezbată cazurile crucificărilor pentru a mări

presiunea asupra consiliului. Benito trebuia să-i facă să priceapă că era fără scrupule și nimic nu l-ar impiedica să obțină ceea ce dorea.

Dar la asta avea să ajungă mai târziu. Pentru moment, tot ce-și dorea era să vadă expresia de pe fața lui Vercelli când a explicat adevărata semnificație a catacombelor. Când i-a spus că, sub locurile de veci ale Bisericii, exista o cameră ascunsă, la care se ajungea coborând pe o scară despre a cărei existență Vaticanul habar n-avea. Și în acea încăpere se afla un secret fatal. Unul care ar ucide Biserica.

În cele din urmă, după atâția ani, Benito și familia sa aveau să primească tot ceea ce meritau.

61

Vineri, 14 iulie
Daxing, China
(aproximativ 32 de kilometri sud de Beijing)

Avionul de marfă decolă de pe un aerodrom micuț despre care nu știau prea mulți oameni. Iarba acoperea singura pistă care părea mai degrabă câmp deschis. Singurul controlor de trafic aerian era un țăran care-și muta vitele ori de câte ori auzea vuietul vreunui motor în depărtare.

Ideea îi venise lui Tank Harper în timp ce acesta încerca să găsească o cale să treacă masiva cruce peste zidurile Orașului Interzis. După ce s-a gândit puțin, s-a hotărât că ar fi mult mai ușor să arunce crucea de sus decât să o ridice de jos. Nu numai că ar crește șansele ca ei să scape, dar scena ar genera exact genul de atenție din partea presei pe care și-l doreau.

Doar că Harper știa că avea să încalce câteva dintre regulile lui Manzak pentru a reuși și nu voia să riște partea lui de bani. Așa că l-a chemat la începutul săptămânii, sperând să primească permisiunea. Manzak a fost așa de încântat de idee, încât i-a spus lui Harper că, dacă echipa lui reușea să facă așa ceva, atunci vor primi un bonus de 100.000 de dolari pe lângă partea promisă. Din acel moment, nu mai exista posibilitate de întoarcere. Vor folosi calea aerului.

Sau așa cum îi zicea Harper: Operațiunea aruncarea lui Iisus.

Înainte de decolare, Harper și oamenii lui au fost forțați să facă tot ce făcuseră și celelalte echipe cu victimele lor. L-au flagelat cu un bici de piele până când bucăți de piele sfâșiate îi atârnau pe spate. L-au pus pe cruce, bătându-i cuiele unul câte unul. Au atârnat o inscripție deasupra lui. Apoi, s-au asigurat că acea cruce modificată – o bază ranforsată, cârlige de oțel deasupra etc. – avea să țină. Altfel, s-ar alege praful de tot când se va izbi de pământ.

– Două minute, zise pilotul cercetând orizontul. Putem zbura mai jos dacă vreți.

– Respectă planul, bine, mârâi Harper. Pentru el, acesta nu era un moment potrivit pentru improvizații. Făcuse toate calculele la începutul săptămânii, verificase de două ori cifrele după câteva teste și cercetase interiorul Orașului Interzis pentru cel mai bun loc de luat în vizor. Tot ce trebuiau să facă era să-i urmeze calculele și totul va fi bine.

– Treceți pe poziții!

Ceilalți doi membri au sărit în picioare și l-au împins pe Adams și crucea către chepengul special care permitea lăzilor mari să fie lansate în spatele liniilor inamice. Deasupra ușii era o serie de cârlige prinse de parașuta crucii, ca o garanție că acei 12 metri de pânză se vor deschide în clipa în care ajung în aer.

– Treizeci de secunde, strigă pilotul.

Harper își privi ceasul. Exact cum planificase. Tot ce mai rămăsese era să dea lovitura finală înainte de a-l arunca pe Adams din avion.

– Vreun ultim cuvânt?

Adams încercă să vorbească, dar nu putea din cauza călușului din gură. Tot echipajul râse când Harper duse mâna pâlnie la ureche și se aplecă, prefăcându-se că ascultă.

– Douăzeci de secunde, îl avertiză pilotul.

Harper zâmbi când potrivi sulița cu vârf de oțel. Toată săptămâna așteptase acest moment.

– Dacă tot n-ai nimic de zis, cred că ești gata să mori.

– Cincisprezece secunde!

Ușa avionului de marfă se deschise larg în timp ce Harper înfipse sulița în coastele lui Adams. Vuietul vântului de afară acoperi sunetul scos de coastele rupte ale lui Adams și de aspirația udă a plămânului străpuns. Sângele curgea din rană ca dintr-o sticlă spartă de Chianti, conținutul revărsându-se pe pielea victimei. Harper nu voia să riște să fie identificat, așa că înfipse sulița adânc, până când vârful de metal ieși practic pe partea cealaltă. Abia după aceea vru să scoată sulița.

– Cinci secunde!

Harper tăie călușul de la gura lui Adams în vreme ce coechipierii lui tăiară corzile de siguranță de lângă baza lemnului. Deodată, imensa pânză prinse viață, smulgând crucea din avion cu un șuierat puternic și trimițându-l pe Adams pe tărâmul Orașului Interzis.

Catrina Collins își formase talentul de jurnalist la *The Washington Post* și *The New York Times* înainte de a primi o slujbă la CNN. Era obișnuită să trăiască mereu pe drumuri, zburând oriunde o duceau știrile. În trecut, fusese mereu câte o săptămână ba într-un loc, ba în altul, niciodată trei luni de zile la rând. Totuși, asta era ceva ce abia aștepta: o vară la Beijing.

O vară de o plictiseală incredibilă.

Misiunea ei era să monitorizeze o serie de summit-uri economice programate în Orientul Îndepărtat. Ambasadori de prin toată lumea se aflau în China să discute despre capitalism și efectele sale benefice pe termen lung în Asia. Nu tocmai știri care să zgâlțâie pământul, dar destul de importante pentru a fi prezentate.

Collins se trezi devreme vineri dimineață, terorizată de gândul de a merge la muncă. Dacă mai trebuia să asculte încă

o predică despre comerțul liber, avea să vomite. Din fericire, un telefon de la sediul central al CNN îi dădu o păsuire. Cineva sunase furnizând un pont anonim în legătură cu o demonstrație de lângă Orașul Interzis. Apelantul nu dăduse multe detalii, ci spusese doar că va fi foarte violent. Și *violent* era un cuvânt magic în lumea televiziunii.

Collins fu demoralizată când își dădu seama că vreo câteva canale ajunseseră acolo înaintea ei: ABC, CBS, NBC și Fox, la fel și zeci de reporteri de prin toată lumea. Însă nimeni nu prea știa de ce, ci doar că primiseră același pont ca și CNN.

– Cat, o strigă Holly Lemmer, o reporteră de la *Chicago Sun-Times* care obișnuia să prezinte cam aceleași lucruri ca și Collins. Ce faci aici?

Collins zâmbi și o îmbrățișă pe Lemmer.

– Cu summit-ul economic. Dar tu?

– Chestii de interes general.

În lumea jurnaliștilor, acesta era un mod politicos de a spune: „Nu pot să-ți zic".

– Ce-ai auzit despre asta?

Ea ridică din umeri.

– Nu multe. Dar tu?

– Și mai puțin.

Collins râse.

– Știi cum se dovedesc a fi majoritatea ponturilor. E probabil o prostie.

– Dacă pică treaba asta, poate ieșim la o bere. Doar e vineri.

– Știi ce? Nu-i deloc rea ideea...

Țăcănitul brusc al aparatelor de fotografiat le atrase atenția femeilor. Amândouă se întoarseră către fotografi și observară că-și îndreptau obiectivele spre cer. Collins duse mâna streașină la ochi și își lăsă capul pe spate, încercând să înțeleagă ce cădea din cer.

– Ce *naiba* e aia? întrebă Lemmer.

Collins ridică din umeri și se întoarse către echipa ei de filmare.

– Shawn, filmezi asta?

Shawn Farley își potrivi obiectivul.

– Nu prea știu ce este, dar filmez.

Collins răscoli în geantă și găsi un binoclu. Țăcănitul aparatelor continua în rândul presei.

– Ce-i aia? E o parașută?

– Cu siguranță, o parașută. Și încă una roșie. Nu prea știu ce atârnă de ea.

– Sper să nu fie o bombă. Asta mi-ar strica ziua.

– Cat, spuse el pe un ton grav. Oi fi având vedenii, dar cred că ăla de sus e un tip.

– Uau! Un parașutist chinez. Oprește presa!

– Și pare că e prins de, ăă... Farley aproprie cadrul mai mult. Nu putea crede ceea ce vedea. O *cruce*... cred că este prins de o *cruce.*

Collins urmărise cazurile de răstignire, încercând să facă timpul să treacă mai repede la întâlnirile comitetului, adeseori căutând pe net ca să vadă ultimele evenimente. Își începuse cariera ocupându-se de crimele din D.C. și se lăsa mereu captivată de o poveste bună cu criminali în serie. De îndată, își sună șeful.

– N-ai să crezi la ce mă uit eu acum.

– Să ghicesc! Un poster cu Yao Ming în pielea goală.

Nu băgă în seamă gluma răutăcioasă.

– A patra răstignire.

– Poftim?

– Și *n-o* să crezi de unde a venit victima. Îți jur că n-o să mă crezi.

– De unde? o întrebă el.

Ea se uita la parașuta căzând ușor din cer.

– Din ceruri.

62

Autostradă austriacă
Granița dintre Elveția și Austria

Trecerile de frontieră pot fi complicate, mai ales dacă grănicerul are o fotografie de-a ta și o mare sumă de bani a fost promisă drept recompensă dacă îți dă cineva de urmă. De aceea, Payne fu de părere că ar fi cel mai bine dacă Ulster și Franz i-ar duce pe toți cam până la un kilometru și jumătate distanță de graniță și i-ar lăsa să treacă în Austria pe cont propriu. Payne se gândi că este înnorat, copacii sunt groși, iar el și Jones aveau experiența de supraviețuire necesară pentru a-i ajuta pe Maria și Boyd să nu fie zăriți. Dar Ulster râse când auzi așa ceva. Le jură că îi cunoștea pe toți grănicerii și că nimeni nu va căuta în camionul lui, conform unei înțelegeri anterioare.

Și Ulster a avut dreptate. Zece minute mai târziu erau deja pe autostrada către *Republik Österreich.* Viena este situată în colțul de nord-est al Austriei și are peste două milioane de locuitori. Cunoscută pentru contribuția sa adusă muzicii clasice (Mozart, Beethoven și Brahms) și psihoterapiei (Sigmund Freud), cea mai uimitoare priveliște este oferită de Hofburg, o imensitate de palat care se întinde pe vreo 250 000 de metri pătrați și adăpostește peste un milion de obiecte de artă. Hofburg a devenit reședința oficială regală în 1533, când

Ferdinand I din dinastia de Habsburg s-a mutat în apartamentele imperiale. De atunci, timp de cinci secole, Hofburg a găzduit demnitari, inclusiv conducători ai Sfântului Imperiu Roman (1533–1806), împărații Austriei (1806–1918) și actualul președinte al Federației Austriece.

Cel mai interesant aspect al clădirii nu era însă lista foștilor rezidenți, ci ceea ce ei au făcut cu aceasta în vremea în care au locuit aici. De la 1278 până 1913, fiecare monarh a avut un aport personal la stilul caracteristic epocii. Amestecul rezultat este o capsulă a timpului la nivelul decorațiunilor interioare, care se întinde pe 18 aripi și 19 curți interioare, într-o combinație aiurită de stiluri, printre care cel baroc, franțuzesc, al renașterii italiene, gotic și stilul german al secolului al XIX-lea.

Însă singura decorațiune care-i interesa pe ei era statuia *Omului care râde* pe care Payne o zărise în poza lui Ulster. O statuie care se afla în spatele porților *Casei Albe* austriece. Cumva, trebuiau să găsească o cale de a examina piesa fără să fie împușcați sau arestați.

În timp ce se gândea la diverse scenarii, Payne se uita insistent la încărcătura camionului și îi asculta pe Boyd și Maria discutând despre semnificația statuii. Zgomotul motorului acoperea pe jumătate vorbele lor, dar pasiunea pentru acest subiect ținea loc și silabelor lipsă. Boyd spunea că prezența la Viena a *Omului care râde* era dovada că romanii reușiseră să falsifice răstignirea. Altfel, de ce l-ar fi onorat oferindu-i găzduire într-o clădire atât de importantă?

Dar Maria nu era la fel de încrezătoare. Îi aminti lui Boyd că ea văzuse statuia pe acoperișul Domului din Milano, deși nimeni nu știa cine era sau de ce era acolo. Mai mult chiar, deoarece acea statuie era din marmură vieneză, ea susținea că fusese probabil opera unui artizan local. Asta însemna că piesa de la Hofburg putea fi doar o copie a celei milaneze. Sau viceversa.

Jones era așezat lângă Payne, căutând Hofburgul într-un ghid de călătorii pe care-l găsise într-o cutie. Spuse:

– Ați auzit vreodată de Corul de băieți din Viena? Cântă mesa la Hofburg în fiecare duminică. Dacă așteptăm până atunci, ne-am putea strecura înăuntru cu restul enoriașilor.

Menționarea unei slujbe bisericești săptămânale într-o clădire guvernamentală îl cam intrigă pe Payne. Nu numai pentru că ar fi fost o breșă în securitate ce putea fi exploatată, ci și pentru că ar fi evidențiat o diferență interesantă între Austria și Statele Unite. Găzduind o slujbă catolică la Hofburg, guvernul austriac susținea în mod deschis catolicismul drept religia sa oficială.

Payne întrebă:

– N-au auzit de separarea Bisericii de stat?

Jones făcu semn către ghidul de călătorii. În el se făcea referire la relația dintre Austria și Biserica Romano-Catolică numindu-le „tronul" și „altarul" – două entități care mergeau mână în mână pentru progresul catolicismului.

– Spune că Vaticanul are o înțelegere care garantează sprijinul financiar din partea guvernului austriac. Cetățenii însă pot urma orice credință doresc. Totuși, un procent din venitul lor merge direct spre Biserica Romano-Catolică.

– Serios? N-am mai auzit de-așa ceva.

– Nici eu. Dar, dacă ne gândim puțin, presupun că acordul dintre ele are *ceva* sens. Legătura lor cu Roma datează de acum 2 000 de ani, când Viena era un post militar roman. De fapt, nici n-o să-ți vină să crezi cine a fost unul dintre părinții fondatori ai Vienei? Nimeni altul decât însuși Tiberius. Se pare că era conducătorul unei garnizoane romane care ocupase poalele Alpilor. Cât a stat acolo, a înțeles importanța regiunii și a ordonat oamenilor săi să ocupe orașul celtic Vindobona. Odată ocupat, a devenit o bază militară pentru următorii 500 de ani.

Până în acea clipă, Payne nu a fost prea sigur dacă statuia *Omului care râde* merita să bată un drum de zece ore cu mașina. Își închipuise că vor găsi vreun indiciu, două, dar nu era convins că merita să piardă atâta vreme – mai ales că Hofburg era o instituție federală. Le spusese că prea multe lucruri ar putea s-o ia pe un făgaș greșit. Că în apropiere vor fi mulți gardieni bine pregătiți. Însă Boyd și Maria au insistat, cerându-le practic să meargă la Viena.

Această ultimă informație îl ajută pe Payne să înțeleagă de ce.

În mod ciudat, legătura dintre Tiberius și *Omul care râde* era de netăgăduit, dar, din nu se știe ce motiv, asocierea dintre ei nu a fost niciodată recunoscută de cărțile de istorie. Aceasta însemna că un grup anume s-a făcut luntre și punte să ascundă legătura dintre acești doi bărbați. Și, în clipa în care secretul lor a fost amenințat, au intrat în panică, trimițând un detașament de ucigași să-i elimine pe Boyd și Maria la catacombe și apoi au aruncat în aer un autobuz ca să închidă gura oricui i-ar fi putu auzi când discutau.

– Dar de ce? Și, chiar mai important, cine? Nimeni nu s-ar osteni într-atât decât dacă acest secret ar avea vreun efect în zilele noastre. Și, dacă ar fi așa, asta trebuia să aibă o legătură cu Hristos și oamenii care au crezut în El. Nimic altceva nu putea explica un asemenea comportament.

Payne șopti:

– Care-i părerea ta despre Biserica Catolică? Vreau să spun, crezi că ar putea acționa din umbră?

– Asta e o întrebare delicată. Majoritatea oamenilor preferă să considere Biserica lor infailibilă. Dar când este vorba să se amestece omul, *orice* e posibil.

Preț de câteva secunde, Jones chibzui cum să formuleze următoarea afirmație.

– Știi ceva despre papa Ioan al VIII-lea? Legenda spune că a fost un scrib englez care a început să lucreze ca notar

papal. Mulți ani mai târziu, după ce își dedicase întreaga viață Bisericii, a fost numit papă. O poveste minunată, nu? Din păcate, are un final tragic. La scurtă vreme după ce și-a început domnia, în mijlocul unei procesiuni publice a fost răpus de o durere cumplită. Înainte de a se putea face ceva ca să-l ajute, papa a murit chiar acolo, pe o stradă romană, în văzul tuturor... Știe careva cum a murit?

– Stai să ghicesc. A fost otrăvit de un preot.

– Nuuu! A murit la naștere. Vedeți voi, se pare că Ioan al VIII-lea a fost de fapt o femeie însărcinată.

– O femeie?

– Uluitor, nu-i așa? Capul Bisericii Romano-Catolice i-a mințit pe toți timp de câțiva ani pentru a obține ceea ce *ea* a vrut de la viață. Jurămintele ei nu au contat. Legea catolică nu a contat. Singurul lucru pe care și l-a dorit a fost să devină papa Ioan.

– Papa Ioan? Așa o chema?

– Nu *adevăratul* ei nume! Așa au numit-o înțelepții secolului al XIV-lea.

– Legenda papei Ioan trece dincolo de istoria creștinătății. Cărțile de tarot medievale o onorau prin cartea Papessa *(la papessa,* în italiană) înainte ca Biserica Catolică să facă destule presiuni ca această carte să fie schimbată în cartea Preoteasa, sperând să minimalizeze scandalul.

Și ea nu este singura care a încălcat legile bisericești de-a lungul vremii. Din ce-am auzit, în decursul timpului, papii au fost tați a sute de copii. Plus că mulți papi au obținut tronul papal prin mijloace ilegale, gen mită, șantaj, jecmănire. Și, chiar mai rău, mulți dintre ei au ucis cât timp au fost papi, au făcut de toate, de la furt la atac și apoi crimă.

Payne nu mai zicea nimic, gândindu-se la vorbele lui Jones. În cele din urmă, spuse:

– Dacă ai lucra pentru Vatican și ai auzi zvonuri despre un pergament antic care amenință acel ceva căruia tu ți-ai dedicat viața, ce-ai face ca să-i pui capăt?

– Nu vreau să fiu grosolan, dar cred că tocmai ai pus problema greșit. Cred că întrebarea mai potrivită ar fi: Ce *nu aș* face?

Camionul lor se opri la vreo 400 de metri de palat. Payne se apropie de geamul șoferului, nerăbdător să discute cu Ulster și Franz despre Hofburg. Știa că amândoi mai fuseseră acolo. Ce nu știa era cât de buni cunoscători erau ei în privința securității și a planului interior al locației. Întrebă:

– De câte ori ați fost în acest palat?

Franz răspunse:

– Asta-i o întrebare grea. După atâția ani, le-am cam pierdut șirul. Poate de o mie de ori?

– Vorbești serios?

– *Ja!* Nu ți-a spus Petr? Savanții din Viena au tot venit la arhive timp de mulți ani, în principal datorită bunicului lui Petr. Hofburg este un muzeu național, câteva muzee mari, toate împreună sub același acoperiș. Curatorii lor ne-au adus foarte multe documente la arhive, pentru a fi studiate. Adesea, acestea erau fie prea voluminoase, fie prea valoroase ca să fie mutate fără ajutor. De aceea avem camioanele.

– Asta înseamnă că tu cunoști și personalul de la pază?

Franz zâmbi.

– *Ja, ja!* Îi știu pe toți pe nume.

Brusc, a intra în Hofburg părea să nu mai fie așa de dificil cum crezuse Payne.

Jones rămase în camion cu Ulster și Franz în timp ce Payne o luă pe Volksgarten, o colorată fâșie de teren ce înfrumusețea zona de lângă clădirea Parlamentului. Maria îl urma la câțiva pași în spate, având părul bine băgat sub fes și fața ascunsă după o pereche de ochelari de soare ca ai unei vedete de cinema, pe care și-i cumpărase de la un vânzător ambulant.

Mai în spate era doctorul Boyd, persoana care-l îngrijora cel mai mult pe Payne deoarece poza lui era pe prima pagină a tuturor ziarelor din oraș. Din fericire, se integră perfect într-un grup de turiști scoțieni care tocmai se întâmpla să meargă în aceeași direcție. Trăsăturile lui palide și țeasta chelioasă erau camuflate de o pălărie de soare roșie. Nasul îi era acoperit cu un strat gros de oxid de zinc. Inițial, cam obiectase, pretinzând că o să arate ca un moș. Payne îl asigură că tocmai asta era ideea. Toată lumea din Europa căuta un asasin nemilos, nu un boșorog cu fața păstoasă, acoperită cu creme.

Dură vreo câteva minute să-și croiască drum până la gardul din fața Heldenplatz, curtea principală din fața palatului Hofburg. Payne se prefăcu că-și leagă șireturile pe trotuarul pietruit, pentru ca Boyd și Maria să-l ajungă din urmă. Apoi, ca un grup, traversară prin fața unui șir de *Fiakers,* niște trăsuri trase de cai care erau folosite în orașul interior de peste 300 de ani.

Boyd întrebă:

– Și cum o să facem asta? Pot pur și simplu să mă duc lângă statuie și să o examinez?

Payne răspunse:

– Nu văd de ce nu... Dar, când sosește camionul, plecăm imediat. Arătă spre o statuie ecvestră de lângă poarta exterioară. Eu o să stau pe-acolo și sunt cu ochii pe tine. Și, în timpul ăsta, fă-mi, te rog, o favoare și află de ce râde nemernicul ăla.

Statuia *Omului care râde* era o copie identică a celei din Milano. Uzura marmurei era diferită din cauza climei mai aspre din Austria, însă Maria n-avea nici un dubiu că erau făcute de același artist, un fapt ce-l punea în încurcătură pe Boyd. De ce și-ar pierde vremea un sculptor și ar ciopli două statui identice? De ce nu ar interveni o variațiune în așezarea

subiectului sau în expresia feței? Și de ce *Omul care râde* rânjea cu gura până la urechi în *toate* cazurile?

Maria șopti:

– Avem cum să aflăm cine-i sculptorul?

Boyd clipi de vreo câteva ori înainte de a răspunde.

– Ciudat că întrebi așa ceva, și eu mă gândeam la același lucru. Păcat, orice cercetare pe care am face-o s-ar încheia în aceeași fundătură de rahat. Deși sunt multe sculpturi și tablouri de pe vremea imperiului, doar numele câtorva dintre artiștii romani au fost înregistrate. În cultura lor, arta era creată pentru a fi admirată, nu pentru recunoaștere creativă.

– Nici măcar marii maeștri?

Clătină din cap.

– Spune-mi tu, drăguțo, cine a proiectat Colosseumul? Sau Panteonul? Discutăm despre două dintre cele mai vestite clădiri din lume, însă nimeni nu știe cine le-a proiectat. Pur și simplu, așa erau romanii. Nu prețuiau artistul.

– Atunci, lăsăm artistul și ne concentrăm pe istoria artefactului? Dacă romanii erau așa de meticuloși în a consemna toate faptele, precum ziceți, poate că vom reuși să aflăm unde au fost create statuile sau de ce au fost duse în orașe diferite. Cine știe? Poate că tot ceea ce dorim să aflăm există între acești pereți.

Boyd oftă.

– Sper, drăguță. Altfel, adevărul despre Hristos nu se va afla niciodată.

63

Biblioteca Națională Austriacă
(Situată în interiorul palatului Hofburg)
Viena, Austria

Franz trase camionul în Josefsplatz, o piațetă din partea de est a palatului Hofburg. Cu o jumătate de secol în urmă, trupele americane și-au riscat viața scoțând pe furiș armăsarii lipițani din mâinile germanilor. Acum plătea datoria, strecurându-i pe americani în casa armăsarilor lipițani, trecând de un gardian înarmat, al cărui tată luptase pentru al Treilea Reich în al Doilea Război Mondial.

Ironie, sublimă ironie.

Din ghereta de pază, Karl recunoscu camionul și apăsă butonul care deschidea ușa de siguranță. Poarta masivă, făcută din fier și deasupra cu o serie de țepușe decorative, scârțâi în timp ce aluneca pe șina mecanică. Franz trase într-o curticică îngustă, asigurându-se că nu a trecut direct pe sub camerele de supraveghere.

– Bună, spuse paznicul mai în vârstă, în germană. Chiar mă întrebam dacă o să te mai văd vreodată.

Franz coborî din camion și-l salută cu o îmbrățișare călduroasă.

– Ce vrei să zici, Karl?

– Mă gândeam că unul dintre noi o să moară până acum.

Franz râse în timp ce arăta cu degetul către locul pasagerului.

– Îl mai ții minte pe șeful meu, Petr Ulster?

– Desigur! îl asigură Karl. Familia Ulster este venerată prin părțile astea.

Ulster dădu mâna cu paznicul.

– Mă bucur să te văd din nou!

Cei trei merseră agale până în spatele camionului, foarte degajați. În mod normal, Karl era mult mai precaut la livrări, dar nu și atunci când era vorba de Franz. Drumurile lor se intersectaseră de multe ori și deveniseră un fel de prieteni.

– Ai noroc că ți-am deschis poarta. N-ar fi trebuit.

O grămadă de idei îi trecură prin minte lui Franz.

– Dar de ce?

– Fac curățenie în partea asta de clădire. Până duminică, e închisă pentru cei din afară.

– Nu dorim să-ți creăm necazuri. Vrei să ne întoarcem?

– Nu, domnule Ulster, nu-i nevoie. Mereu suntem dispuși să facem o excepție pentru dumneavoastră. Karl privea cum Franz deschidea ușile. Azi, luați sau aduceți ceva?

Zâmbind, Ulster răspunse:

– Aducem. Cu siguranță, aducem.

Simțul practic îi spunea lui Payne că a intra prin efracție într-o instituție care deținea cele mai mari comori ale lumii nu va fi un lucru ușor așa cum pretinsese Franz. Dar se dovedi că avusese dreptate deoarece Karl dădu jos una dintre lăzi fără a inspecta și restul încărcăturii din camion. Așa că pur și simplu au așteptat acolo până când Karl s-a dus înăuntru, apoi au coborât încetișor din camion.

Cei patru au intrat la parterul aripii din secolul al XVIII-lea al palatului Hofburg, în apropiere de intrarea în Biblioteca Națională Austriacă, spațiu care adăpostea una dintre cele mai impresionante colecții de cărți și pergamente din lume.

Uriașa secțiune centrală a bibliotecii era numită Sala Mare și se întindea pe toată lungimea piațetei Josefsplatz. Cu 76 de metri lungime, 14 lățime și 20 în înălțime, galeria avea pereții lungi acoperiți cu rafturi sculptate în lemn, fresce colorate, coloane în stil corintic și câteva statui de marmură. În acea zi, biblioteca era închisă pentru public, așadar, era luminată doar de razele soarelui care-și croiau drum prin ferestrele circulare ale tavanului boltit.

Payne intră primul în bibliotecă, mergând agale pe podeaua din piatră cu modele, care nu scotea nici un sunet. Cu capul sus, ochii larg deschiși, parcurse mai mult de 15 metri, uitându-se bine la balcoanele care se ridicau deasupra lui precum într-o sală de operă bogat împodobită. Singurul element ce părea nelalocul lui era o ladă mare de lemn lăsată în mijlocul încăperii pentru Ulster și Franz. Au spus că așa se proceda – lăsau obiectul la destinația finală, cufărul urmând să fie deschis de vreun savant sau de managerul instituției. Dar, în acest caz, aveau de gând s-o deschidă ei înșiși. Venind înapoi spre grup, Payne șopti:

– De unde începem?

Boyd se răsuci privind rândurile de rafturi care se întindeau mai departe decât putea cuprinde privirea sa. Mai mult de 2.500.000 de cărți umpleau această bibliotecă, plus 240.000 de hărți, 280.000 de peisaje geografice, 43.000 de manuscrise din secolul al VI-lea și peste 24.000 de autografe.

– Ar trebui să căutăm o listă cu sculpturile din Hofburg sau un registru cu artiștii austrieci din timpul lui Hristos. Din păcate, avem toate șansele ca un astfel de document să nu fie în engleză.

– Asta mă scoate pe mine din calcul, recunoscu Payne. Nu e nimic altceva cu care să vă fiu de ajutor?

– De fapt, spuse Boyd, ai ochi buni pentru detalii. Poate că ai putea găsi desene ale prietenului nostru zâmbăreț. Cine știe? E posibil să stea ascuns pe-aici.

Payne încuviință, bucuros că poate face ceva ce nu presupunea să intre prin efracție ori să împuște tipi răi.

– Tu unde ai să fii?

– Majoritatea volumelor mai vechi sunt ținute la etajele doi și trei. Cu puțin noroc, eu și Maria vom găsi documentele care datează din timpul lui Hristos.

– Mă duc cu ei, zise Jones. Asta în caz că etajele superioare nu sunt libere.

Payne se uita la ei cum se căzneau cu lada plină de cărți, dar nu se oferi să le dea o mână de ajutor. Știa că avea lucruri mai importante de care să se îngrijească decât ridicarea greutăților, cum ar fi să vadă dacă sunt paznici la parter. O să-l aibă în vedere și pe *Omul care râde,* dar, până nu se lămurea că sunt singuri, principala sa grijă era să se asigure că biblioteca era în afara oricărui pericol.

Mai întâi siguranță, apoi succes. Este un motto bun după care să trăiești.

Cu pistolul în mână, Payne se furișă până la capătul din spate al Sălii Mari, trecând de bolta acoperită cu fresce ce se sprijinea pe o serie de coloane în formă de copaci. În spatele acesteia se afla cel mai spectaculos element al Bibliotecii Naționale. La peste 27 de metri înălțime, cupola – un acoperiș ca un dom, care permitea luminii naturale să pătrundă – se ridica deasupra sa precum balconul aglomerat al unui teatru, însă nici unul dintre oamenii care stăteau ciorchine lângă balustrade nu era real. Toți fuseseră pictați pe spațiul oval înclinat, de Daniel Gran, în 1730. Payne se duse până în centrul Camerei-Dom, cu ochii lipiți de tavan, când simți celularul bâzâindu-i la șold.

– Alo? șopti el.

– *Signore* Payne? spuse Frankie. Tu ești? Eu nu sigur dacă răspunde telefon. Eu sunat fiecare oră de ieri. De ce nu răspunde telefon?

Payne n-avea timp de explicații – trebuiau să termine conversația în mai puțin de un minut sau risca să fie găsit –, așa că zise:

– L-am închis ca să economisesc bateria.

– A! Bun gând. Folosește numai la urgențe. Asta e deștept!

Amintiri ale conversației de ieri veneau de-a valma. Nu pentru că Payne îi închisese telefonul în nas lui Frankie înainte ca acesta să-i fi spus despre soldații morți de la Orvieto, ci pentru că, o oră mai târziu, erau atacați la Küsendorf. Poate că, până la urmă, celularul lui nu era sigur?

Așa că Payne zise:

– Scrie tot ce vrei să-mi spui, și asta înseamnă *tot.* Te sun eu mai târziu și-ți las un număr de fax unde-mi poți trimite raportul. Dar nu de la propriul tău fax. Trimite-l de la unul public, unul care să nu poată fi pus sub urmărire. Ai priceput?

– Da, dar...

– Și nu mai suna la telefonul ăsta. Nu-i securizat, zise Payne și închise înainte ca Frankie să mai poată rosti vreun cuvânt, mândru că discuția lor a durat doar 23 de secunde.

Din păcate, lucrurile nu s-au schimbat cu nimic. Payne și echipa lui au fost descoperiți după scurtă vreme.

Nick Dial nu avea nici timp și nici documentele necesare ca să zboare în China. Dar a sunat la biroul NCB din Beijing în clipa în care a descifrat ghicitoarea piunezelor.

La început, polițiștii au fost sceptici, cel puțin până când reprezentanții presei au fost anunțați că urma o demonstrație care făcea aluzie la violență. Aceasta a fost dovada de care aveau nevoie chinezii. În doar zece minute, desemnau trupe terestre pentru protejarea tuturor marilor locații turistice, făcând tot ce le stătea în putință să pară eficienți în ochii presei.

Catrina Collins făcea parte din grupul mass-media. Stătea acolo, transfigurată, ochii ei de un albastru intens urmărind crucea uriașă care plutea pe cer. Obiectivele apara-

telor de fotografiat au început să zumzăie și jurnaliștii să se îmbulzească, încercând să-și dea seama unde va ateriza parașuta. Soldații își ațintiră armele de asalt M14 spre cer, așteptând ordinele, în timp ce ofițerii superiori încercau să-și dea seama de nivelul amenințării.

Era o bombă? Un terorist? Sau a patra victimă a asasinului cu crucifix?

Directorul de știri de la CNN striga în casca lui Collins. Intrau în emisie în mai puțin de un minut. Lui Shawn Farley, cameramanul ei, i se spusese să urmărească acțiunea cât mai mult posibil în vreme ce Collins descria scena pe care o vedea pe un monitor micuț.

– Rahat, rahat, rahat! înjură ea în barbă. Machiajul ei trebuia împrospătat și n-avea nici cea mai vagă idee ce trebuia să spună. Nu sunt fericită. Nu sunt fericită deloc.

Directorul ignoră comentariile ei.

– Și intri în trei... doi... unu!

Imaginea crucii în cădere apăru la televizoarele din toată lumea.

– Mă aflu în fața Orașului Interzis din Beijing, unde, acum o clipă, pe cerul de deasupra orașului s-a zărit o parașută... După cum puteți vedea, se pare că avem a patra victimă din ciudatul lanț de răstigniri care a captat atenția lumii întregi.

Grafice cu detalii despre celelalte cazuri se derulau în partea de jos a ecranului, în transmisiunea CNN.

– Victima pare a fi un bărbat alb de vreo 30 de ani. A fost prins de cruce cu câteva piroane, în același mod în care a fost răstignit Iisus Hristos.

Directorul îi urlă în cască.

– La naiba! Nu-i da o turnură religioasă!

Collins își adună gândurile.

– Se vede cum curge sânge din mâinile și picioarele victimei, scurgându-se pe lemn ca într-un film de groază sinistru.

Farley apropie cadrul, încercând să obțină cea mai bună imagine.

– Pot vedea cum îi curge sânge dintr-o parte, țâșnind din rană precum... O, Doamne! Priviți-i fața! Tocmai a deschis ochii! Iisuse! Nu e mort!

– Fir-ar să fie! urlă directorul. *Nu* folosi numele lui Iisus aiurea! Ai să-i stârnești pe habotnici.

Collins încercă să rămână calmă.

– Soldații au împânzit străzile din jurul meu, nesiguri de ce au de făcut. Nu știu dacă ei și-au dat seama că victima încă este în viață, că există o șansă de a fi salvat și de a afla informații despre asasin. Se uită la monitor, căutând ceva ce să descrie. Mă uit pe cer ca să văd vreun avion, dar nu zăresc și nici nu aud vreunul. Lucrul acesta nu face altceva decât să adâncească misterul. De unde a venit? De ce asasinul a ales China? Ce încearcă să transmită?

Crucea cădea în continuare, iar curentul o purta spre curtea interioară a Orașului Interzis.

– Mai avem puțin și vom pierde din ochi parașuta din cauza locului în care ne aflăm. În acest moment, este la vreo 150 de metri deasupra marelui palat, un loc unde presa nu are acces. Vom rămâne cu ochii pe victimă în timp ce aceasta își continuă căderea. Trupele aleargă spre cea mai apropiată poartă, fiecare având arme automate, pentru eventualitatea în care acesta este un atac... Pe moment, nu văd echipaje medicale. Sper că acestea se află deja în interiorul masivelor ziduri ale Orașului, așteptând aterizarea parașutei.

Farley urmări parașuta până când ieși din câmpul vizual, apoi, foarte repede, trecu la un cadru cu Collins în picioare pe trotuar. Ochii ei albaștri priveau fix în cameră când încheie:

– Lucrez în presă de mulți ani, dar *niciodată* nu am văzut o ciudățenie mai mare ca aceasta... Și, grației magiei televiziunii, puteți s-o vedeți și dumneavoastră.

*

În camera sa de hotel din Boston, Nick Dial era întru totul de acord cu ea.

Ca să vezi, *reality TV*.

Dădu sonorul mai încet și merse până la panoul lui de informații. Patru piuneze roșii marcau scenele crimelor. Patru continente diferite, patru victime diferite. Toate interconectate pe harta lumii de două linii drepte. Linii care formau o cruce imensă. Linii care se intersectau în Italia.

Dar unde în Italia? Aceasta era întrebarea.

Crucea geografică trecea la o distanță de peste 80 de kilometri de Roma și Vatican. Era surprinzător pentru Dial de vreme ce ambele locuri se potriveau criteriilor celorlalte cazuri. Orașe vestite și mulțimi de turiști însemnau foarte multă atenție. Însă, din câte înțelese Dial, punctul central al crucii era undeva în regiunea Umbria, pe coclauri, fix în mijlocul pustietății.

Dial se aplecă puțin să vadă mai bine, dar era clar că avea nevoie de o hartă mai detaliată a Italiei pentru a găsi exact locul unde longitudinea și latitudinea se întâlneau, deoarece acolo ceva avea să se întâmple. Ceva important. Nu știa ce, dar știa că acolo se afla cheia misterului.

Știa că acel X marca locul.

64

Boyd și Maria se despărțiră la etajele superioare ale bibliotecii, căutând informații despre *Omul care râde.* Lucrul acesta îi oferea lui Jones șansa perfectă de a petrece ceva timp cu Maria. O găsi lângă colecția de manuscrise de la etajul al doilea.

– Ce cauți?

Ea șopti:

– Acul în carul cu fân!

Jones se răsuci pe loc, parcurgând cu privirea toate cărțile și artefactele din jurul lor.

– Cam mare carul cu fân... Cum arată acul tău? Poate că îți pot fi de folos.

Maria ridică din umeri.

– N-am nici o idee... Absolut nici una.

– Minunat! Asta chiar restrânge aria de căutare.

Maria făcu un pas spre el, trecându-și ușor degetele peste cotoarele cărților.

– Trebuie să recunoști că există o oarecare ironie în faptul că ne aflăm aici. Adică, din toate locurile din lume, ne aflăm taman la Hofburg, căutând dovada morții lui Hristos. Asta pare să se potrivească din cauza suliței.

– Suliță? Ce suliță?

– Sulița destinului. Lancea care a străpuns coasta lui Hristos. Se află aici, la Hofburg.

– O! *Acea* suliță!

Ea încuviință.

– Știai că primul lucru pe care l-a făcut Hitler când a revendicat Austria, în 1938, a fost să vină aici și să ia sulița? Istoricii spun că acesta ar fi fost motivul care l-a determinat să dorească să domine lumea. O văzuse când era tânăr student și a avut o revelație cum că sulița îl va face invincibil.

Dar Hitler nu era singurul care credea în această armă. Legenda spune că acela care avea sulița destinului căpăta puterea de a cuceri lumea. Se mai zicea însă că, dacă acela care avea sulița o pierdea urma să moară de o moarte lentă – lucru ce nu s-a adeverit în cazul lui Hitler fiindcă acesta și-a luat singur viața la nici opt minute după ce trupele americane au capturat buncărul său, unde păstra relicva. Unii o consideră pură coincidență, iar alții o pun pe seama destinului.

Istoria suliței sfinte (cunoscută, de asemenea, drept sulița destinului) poate fi urmărită de-a lungul secolelor chiar de nimeni nu știe sigur dacă a fost într-adevăr folosită de Longinus, centurionul roman care se presupune că a înfipt-o în trupul lui Hristos. Unii istorici cred că vârful de 50 de centimetri a fost făurit la câteva secole după moartea lui Hristos și totul nu este nimic altceva decât o șarlatanie.

Unii istorici specializați în studiul *Bibliei* sunt dispuși să meargă mai departe. Nu doar că au impresia că sulița este pură ficțiune, dar pretind că nici Longinus nu a existat, deoarece numele său nu este menționat nicăieri până la Evanghelia după Nicodim care a apărut în 715. Și, mai mult, fiindcă „Longinus“ este versiunea latină a lui „longche“, cuvântul grecesc pentru „suliță“, zic că numele a fost creat de Biserică pentru a identifica un bărbat de altfel necunoscut.

Maria spuse:

– Evangheliile susțin că sulița dovedește că Hristos a murit. Acum, ne aflăm aici, în locul unde este ținută sulița mitică, și căutăm dovada că Hristos *nu* a murit pe cruce. Ironia este izbitoare!

Jones se opri, gândindu-se la afirmația ei.

– Și dacă nu este o ironie? Dacă există un motiv pentru care sulița și *Omul care* râde sunt amândoi aici? Și dacă Longinus *era Omul care râde?*

Maria zâmbi.

– Glumești, nu?

– Deloc, sublinie el. Longinus a fost implicat în răstignire, corect? Și nimeni nu poate descrie cum arăta, iar el nu a apărut în cărțile de istorie decât după căderea imperiului. E cam ciudat având în vedere cât de preocupați erau romanii să consemneze totul. Și atunci, poate că identitatea sa a fost protejată de Tiberius. Poate că el l-a ținut departe de cărțile de istorie.

– Și cu P cum rămâne? Inelul statuii avea un P pe el. Trebuie să reprezinte ceva.

– Poate că reprezintă. Să zicem că numele lui Longinus *a fost* inventat de Biserică, așa cum pretind unii. Numele său real a fost Petru sau Pavel, sau mai știu eu care. Ce vreau să spun e că Longinus stătea chiar lângă cruce în timpul crucificării, deci ar fi putut să-i dea mătrăguna lui Hristos. Și, în plus, i-a zis mulțimii că Iisus murise, apoi a dovedit-o înjunghiindu-l în coaste.

Maria stătea tăcută, comparând teoria lui Jones cu tot ceea ce știa ea. Undeva în străfundul ființei sale, simțea că nu se potrivea ceva, că lipsea ceva.

Avea să afle ce anume doar câteva ore mai târziu.

Nick Dial răsfoi atlasul până când găsi o hartă a Italiei. Cu mare grijă, trasă două linii pe suprafața colorată în timp ce se tot uita la piunezele roșii de pe panoul lui. Știa că, dacă se îndepărta chiar și cu o jumătate de centimetru, ar putea trece pe lângă țintă la kilometri distanță.

Așa cum se așteptă, liniile se întâlniră în Umbria, o regiune fertilă, cunoscută mai ales datorită podgoriilor sale decât atracțiilor turistice. Intrigat, Dial își potrivi ochelarii cu lentile

bifocale și se concentră asupra punctului de intersecție, căutând locul exact pe care îl indicau cele patru cruci.

– Orvieto, șopti el.

Îi suna a ceva cunoscut. Ceva recent.

Dial verifică e-mailul pe laptop. Câteva mesaje menționau recent o explozie a unui autobuz lângă Orvieto și vânătoarea de oameni în plină desfășurare, în căutarea doctorului Charles Boyd.

Dial luă celularul, formă numărul de la biroul local NCB și i se făcu legătura la biroul lui Henri Toulon. Răspunse la al treilea apel.

– Nick, prietene, unde ești azi?

– Boston, dar nu pentru mult timp.

– O? Te-ai hotărât să renunți la slujbă și mă lași pe mine să-ți iau locul? Asta e al naibii de drăguț...

– Boyd, îl întrerupse el. Doctorul Charles Boyd. Ce-mi poți spune despre el?

– Momentan, e foarte popular. Îl caută toată Europa. De ce întrebi?

– Am senzația că are legătură cu cazul meu. Ce-mi poți trimite?

– Ce vrei tu... Dar nu înțeleg. Cum e el...

– Este doar o bănuială. Vrei să-mi trimiți informațiile cât mai curând posibil? Îmi trebuie înainte să mă urc în avion.

– În avion? Dar n-ai terminat la Boston. Am informațiile pe care le voiai pe fax.

„Rahat", își zise Dial. Uitase de fax. Persoana care l-a trimis la Interpol știuse de moartea lui Orlando Pope înainte ca aceasta să aibă loc. Dacă Dial o găsea în Boston, ar putea să-i dea de capăt întregului caz.

– OK, trimite-le repede! Tot vreau să prind avionul.

– Dar, Nick, nu crezi că...

– Haide, Henri! N-auzi ce zic? N-am chef de rahaturi, nu azi. Doar trimite-mi ce-mi trebuie. Nu mai târziu, nu după

următoarea pauză de țigară, *acum!* Pricepi? În mă-sa, chiar acum!

Toulon rânji. Îi plăcea la nebunie să-l scoată din sărite pe șefu', mai ales de când Dial fusese promovat înaintea lui.

– Nick, relaxează-te! Verifică-ți e-mailul! Informațiile sunt acolo.

Nick Dial știa că faxul de *avertizare* era important. Știa că, dacă identifica expeditorul, ar putea face o legătură directă cu crima, posibil chiar să identifice asasinul sau pe unul dintre complici. Dar, în cazul de față, hotărî că avea lucruri mai importante de făcut, așa că-l sună pe Chang la biroul local NCB și-i spuse să facă niște cercetări.

– Să n-o dai în bară, îl atenționă Dial alergând prin aeroportul Logan. Și, imediat ce ai informațiile, te oprești. Nu mai mergi pe nici un fir. Nu zici nimănui. Pur și simplu, aștepți. Ai înțeles? Te sun din nou peste vreo câteva ore, de la un telefon din avion.

– Nici o problemă. Mă duc acasă și aștept să mă sunați... Altceva, domnule?

– Mda! Află cât mai multe posibil despre Beijing. O să vreau informații la zi când te sun.

– Da, domnule!

Dial se uită la unul dintre monitoarele de la plecări, încercând să descopere la ce poartă să meargă.

– Ai fost vreodată în China?

– Nu, domnule!

– Dar părinții tăi? Ei de unde sunt?

– Noank.

Se strâmbă.

– Noank? N-am auzit de locul ăsta. E aproape de Beijing?

– Nu prea, domnule. E în Connecticut.

Dial se simți ca un idiot, așa că se strădui cât de bine putu să schimbe subiectul.

– Află-mi informațiile alea, Chang. Te sun înainte să aterizez.

– Domnule? De curiozitate, cât durează zborul spre China?

– *China?* Nu mă duc în China. Mă duc în Italia.

– Un moment, spuse Chang, încurcat. Am crezut că investigați crima de azi?

– Chiar deloc. Plec în Italia s-o previn pe următoarea.

Dante Pelati intră în biroul tatălui său și-l văzu șezând la masa de lucru, bâțâind o fotografie de familie. Tatăl său era un om închis, un tip care prefera să-i țină pe cei mai mulți la distanță. Singura excepție fusese fratele mai mare al lui Dante. Roberto era primul fiu născut, ceea ce îl făcea prinț moștenitor al lumii lui Benito. Între cei doi era o legătură pe care Dante n-a putut-o crea. Cel puțin, nu cât a trăit Roberto.

– Ai primit mesajul meu? întrebă Benito. Avea ochii injectați și obrajii străbătuți de lacrimi, o scenă pe care Dante n-o mai văzuse niciodată. Era o priveliște ce-i făcea plăcere.

– Am venit de îndată, șopti el. Ce pot face pentru tine?

Benito puse fotografia pe birou și se uită la Dante. Își dădu seama că el era cheia tuturor lucrurilor, tot ceea ce familia Pelati ținea ascuns de secole. Și aceasta îl determinase pe Benito să facă un lucru stânjenitor. Era pe cale să aibă o conversație personală cu al doilea său fiu.

– Știu că nu ți-am fost mereu alături... cum ar trebui să fie un tată pentru fiul său... îmi dau seama acum și... este unul dintre cele mai mari regrete ale vieții mele.

Dante era blocat. Așteptase o viață să audă acele vorbe, mereu întrebându-se ce ar trebui să se întâmple pentru a auzi așa ceva din gura tatălui său. Acum, știa.

– Aș putea sta aici și găsi scuze... dar ar fi greșit... Meriți mai mult de-atât... Meriți adevărul.

Benito se lăsă adânc în scaun, străduindu-se să respire. Mai spusese lucrurile acestea cândva, cu mult timp în urmă, când Roberto ajunsese la vârsta potrivită. Dar această

conversație va fi diferită. Benito nu va mai vorbi despre secretele ascunse la Orvieto și cum spera să se folosească de ele. În schimb, îi va spune despre planul care se pusese deja în mișcare. Unul care mai avea un pic și se materializa.

– Tată, întrebă Dante, adevărul despre ce?

– Adevărul despre familia noastră.

65

Un vraf de ziare prins cu o sfoară de un galben aprins zăcea chiar lângă biroul pentru public. Trecuseră vreo câteva zile de când Payne văzuse știrile și voia să citească ultimele noutăți despre Orvieto. Răsfoi prin vraf până când găsi unul în limba engleză. Îl luă sus și găsi un loc liniștit de unde putea să vadă dacă apar paznici și putea să și citească despre cel mai periculos om din Europa.

Fiecare articol îl înfățișa pe doctorul Charles Boyd ca fiind un ucigaș cu sânge rece, un om care ar face orice ca să obțină ceea ce vrea, deși ziarul nu avea nici o opinie despre ce ar putea fi. În ochii lor, el era un fugar periculos care, pe unde trecea, lăsa în urmă doar sânge și cadavre. Nici un cuvânt despre catacombe sau despre elicopterul care se pare că a încercat să-l omoare. Nimic despre cei 30 de ani de predare la universitate sau despre premiile pe care le câștigase la Dover. De ce? Pentru că asemenea informații ar fi umbrit imaginea creată și l-ar fi făcut să pară uman. Și, după cum știe toată lumea, chestiile umane nu se vând. Violența se vinde. Asta vor oamenii să citească. *Asta* vindea ziarele.

Ca dovadă era articolul de lângă cel cu Boyd. Îți sărea în ochi titlul ASASINUL CU CRUCIFIX chiar lângă un prim-plan al cuiva care fusese ucis în Danemarca. În mod normal, Payne ar fi ignorat articolul, doar ca să-și demonstreze punctul de vedere. Doar pentru că fotografia și titlul erau atât de dramatizate, atenția îți era imediat distrasă de la alte

articole din ziar care erau mai importante decât moartea unui om, indiferent cât de brutală și violentă fusese. Totuși, ceva în legătură cu cuvântul „crucifix“ îi atrase atenția lui Payne. Parcurse rapid istorisirea care explica tot ceea ce se întâmplase în Helsingør și toate evenimentele din Libia. Articolul se încheia cu o notă a editorului care făcea referire la știrile de ultimă oră din secțiunea de sport, spunând simplu: „Pope este a treia victimă“.

„Rahatul naibii“, mârâi el, știind cine a murit înainte de a ajunge la pagina respectivă.

Orlando Pope era unul dintre cele mai bine-cunoscute nume din lumea sportului, de aceeași talie cu Tiger Woods și Shaquille O'Neal. Dacă el era mort, povestea lui avea să umbrească orice altă știre din lume, făcând din doctorul Boyd doar o amintire prăfuită. Payne dădu paginile până la secțiunea de sport, dar nu găsi nimic mai mult decât un paragraf scurt care menționa că Pope fusese descoperit crucificat în Fenway Park și altceva nu se mai putea confirma din cauza orei târzii. Fără fotografii, citate sau reacții din partea echipei. Cea mai mare poveste din lumea sportului din ultimii zece ani și el nu știa nimic despre ea.

Frustrat, Payne apucă ziarul și merse să-i comunice veștile lui Jones. Înainte să apuce să-i spună, Jones și Maria începură să discute cu Boyd care frunzărea un text contemporan ce detalia istoria palatului Hofburg și a familiei regale care îl făurise. Boyd spera să afle care conducător construise partea de clădire unde se afla *Omul care râde.*

– Ați găsit ceva? întrebă Maria.

Boyd mai citi preț de vreo câteva secunde înainte să se întoarcă spre ei.

– Hmm? Ce este?

Ea zâmbi. Același neschimbat doctor Boyd.

– Ați găsit ceva?

– Frânturi, drăguță! Frânturi. De-aș avea un indiciu cât de mic care să mă îndrume, sunt *sigur* că aș putea găsi. Făcu

un gest cu mâna prin care cuprinse restul bibliotecii. Sunt sigur că răspunsul e undeva aici.

– Sunt de acord, spuse ea zâmbind. D.J. are o teorie pe care aș vrea s-o ascultați.

Boyd se uită la Maria și apoi spre Jones, încercând să vadă dacă vorbeau serios. Expresia de pe fețele lor îi zicea că da.

– Dă-i drumul! Ascult!

Și Payne asculta. Dar, înainte ca Jones să poată scoate o vorbă, atenția lui Payne fu atrasă de agitația pe care o auzi la capătul îndepărtat al bibliotecii. Mai întâi o ușă deschizându-se, apoi sunet înăbușit de pași. Mai mulți pași. Mulți oameni intrând în edificiu în exact același timp. Poate că era o echipă de curățenie sau o echipă de paznici înarmați, Payne nu putea să-și dea seama care dintre cele două. Oricare ar fi fost, știa că au dat de necaz.

– Ascunde-i, îi spuse Payne lui Jones.

Iar acesta pur și simplu știu ce are de făcut. Lucrau împreună de suficient timp, încât să-și cunoască tacticile reciproc.

Payne scoase Lugerul de la șold și alergă încet spre capătul opus de la cel de-al doilea etaj, strecurându-se agil printre coloane și statui. Mii de cărți erau aliniate pe rafturile din spatele lui, protejându-l de un atac prin spate, în timp ce un parapet de lemn mărginea balconul din fața sa. Se afla undeva sus, la cel puțin 4,5 metri deasupra parterului. Se ghemui sub o măsuță de lângă parapet și se uită printre balaustrii sculptați, de unde putea să vadă mai toată Sala Mare.

Doi bărbați în uniformă stăteau în umbra de la intrarea principală, în timp ce partenerul lor mesterea ceva pe după tapetul de pe peretele din dreapta. Payne se cam îndoia ca biblioteca să aibă un seif într-un spațiu public, așa că îi rămâneau doar două opțiuni: un sistem de alarmă sau panoul electric. Află răspunsul după vreo câteva declicuri, când tavanul fu inundat de lumină.

Payne rămase cu ochii ațintiți asupra bărbaților în vreme ce aceștia se apropiau de mijlocul încăperii. Erau la mai bine

de 30 de metri distanță, astfel că Payne nu-i vedea și nici nu-i auzea prea bine. Din când în când, se auzea un murmur urmat de o replică rapidă, dar nimic inteligibil. În parte din cauza distanței, în parte din cauza barierei de limbă. Oricum, n-avea nici o idee cine erau bărbații aceia și nici de ce se aflau acolo.

Instinctul îi spunea că nu pe ei îi căutau. Dacă i-ar fi căutat pe ei, n-ar fi stat în mijlocul bibliotecii făcând atâta zgomot. S-ar fi mișcat lipiți de pereți, îndreptând armele spre fiecare colț și crăpătură, până când le dibuiau ascunzătoarea. Payne nu văzu nimic de acest gen, ceea ce-l determină să creadă că erau în siguranță, atâta vreme cât stăteau liniștiți.

Teoria lui Payne se schimbă radical o clipă mai târziu, când unul dintre ei strigă:

– Boyd, n-are sens să te ascunzi! Știu că ești aici. Fii bărbat și ieși!

Payne văzuse o grămadă de mizerii în toți anii de lupte, dar aceasta era prima dată când cineva îl provoca pe unul dintre oamenii lui să-și arate fața. *Ieși-afară-ieși-afară-de-oriunde-te-afli* nu se aplică în majoritatea tacticilor militare. Uluitor, ciudățenia luă amploare când doctorul Boyd ieși dintre mormanele de cărți. Cu o expresie sfidătoare, o expresie care spunea că era pe punctul de a face o prostie, cum ar fi să-l provoace pe tipul ăsta la duel, Boyd strigă tare, de răsună toată Sala Mare:

– Vino să mă prinzi, nătărăule!

Ei bine, Payne aproape că se scăpă în pantaloni. Dintre toate tâmpeniile, stupizeniile pe care le văzuse până atunci, de ce naibii un agent activ CIA, antrenat, cineva care se presupune că ar fi un geniu este dispus să-și divulge poziția și să riște tot ce încercau ei să facă. Cretinul! Ce-o fi fost în capul lui?

Boyd stătea cam la 6 metri distanță și nici prin cap nu-i trecea că Payne era sub una dintre măsuțe. Pe moment, acesta fu tentat să-i închidă gura ca să-i protejeze pe ceilalți. I-ar fi tras două gloanțe în genunchi și s-ar fi prăbușit peste

balustradă, cum a făcut mama lui Damien când el a lovit-o cu tricicleta în *Profeția.* Gândul acesta îi trecu repede când o văzu pe Maria cum se furișează în spatele lui Boyd. Și, într-o clipă, lumea lui Payne păru că se răstoarnă cu susul în jos. Se întâmpla ceva, dar nu știa ce. Să fie mai mulți paznici decât putea el să vadă? Boyd și Maria voiau să se predea? Sau el și Jones erau trași pe sfoară?

Payne primi răspunsul când văzu cine era jos. Mutra rânjită a lui Petr Ulster, obrajii roșii strălucindu-i în lumina vie din Sala Mare. Se uită în sus, spre Payne, și spuse:

– Jonathon, băiete! Acum, te văd. Sper că nu te deranjează, dar m-am gândit că ne-ar trebui niște ajutoare.

Toți se reunir la parter, unde se făcură prezentările oficiale, și Boyd se reîntâlni cu un vechi coleg. Doctorul Hermann Wanke purta cămașă și cravată, însă în picioare avea papuci. Spunea că așa făcea mai puțin zgomot prin palatul Hofburg, dar Payne ghici din strălucirea ochilor că era doar pentru amuzamentul personal. Majoritatea oamenilor îl considerau pe Wanke a fi cel mai mare expert al lumii în istoria austriacă, așa că el o luase de bună că este dreptul lui să fie excentric. Lui Payne chiar nu-i păsa ce poartă, atâta vreme cât îi putea ajuta să-și ducă misia la bun sfârșit. Îl întrebă pe Wanke de unde îl cunoaște pe doctorul Boyd și acesta se lansă într-un monolog care dură vreo cinci minute despre timpurile când erau la Oxford unde, după spusele lui Wanke, se înțelegeau de minune, în ciuda mediilor sociale diferite din care proveneau.

Celălalt bărbat cu care făcură cunoștință era Max Hochwälder, blajinul asistent al lui Wanke. Era cam de vârsta lui Boyd, deși era greu să-ți dai seama câți ani avea, dat fiind că ezita să vorbească, iar părul scurt și blond ascundea orice urmă de fire albe. Îi strânse timid mâna lui Payne, apoi trecu din nou în uitare, practic dispărând în încăperea plină de personalități.

Oricum, după vreo câteva minute de discuții mărunte, Payne realiză că venise vremea să treacă din nou la treabă. Începu cu cea mai evidentă întrebare. De ce se afla Wanke la Hofburg?

– Studii, *herr* Payne, studii. Vorbea într-o engleză perfectă, cu un accent slab sau chiar absent, deși, din când în când, o presăra cu câte un cuvând german, așa, de amorul artei. Îmi planificasem să văd una dintre colecțiile regale, când i-am zărit pe vechii mei amici, Petr și Franz. M-am prins imediat că nu făceau treabă curată și-am vrut să mă distrez puțin cu ei. Le demonstră ce-a vrut să spună strigând vreo câteva cuvinte nemțești care păreau să se potrivească mai bine într-un *stalag*[1] decât într-o bibliotecă. Atunci când au ridicat mâinile, am știut de-ndată că făceau ceva scandalos. Ceva în care trebuia să mă bag și *eu*.

Ulster își frecă fruntea jenat, o reacție care îi zicea lui Payne că recrutarea lui Wanke nu fusese planificată, ci doar dăduseră peste el întâmplător.

– Și de-aici a fost ușor, continuă Wanke. L-am trimis pe Franz afară, să-l țină de vorbă pe paznic, în timp ce Petr mi-a spus în linii mari despre ce este vorba. În clipa în care am auzit numele lui Charles, am știut că trebuie să ajut. Chit că vrea sau nu.

– Sper că nu e nici o problemă, se scuză Ulster. Știu că ar fi trebuit să-i torn niște minciuni și să nu-l las pe Hermann să se amestece, dar, ținând cont de reputația lui, m-am gândit că ne-ar fi de folos. Cel puțin, așa sper. Nici nu vreau să mă gândesc că am făcut-o de oaie.

Boyd îl îmbrățișă pe Payne de parcă ar fi spus *și-ce-ai-de-gând-să-faci?*, ceea ce exprima perfect sentimentele sale. N-avea să urle la Ulster sau să-l dea afară din bibliotecă. El doar l-a invitat pe unul dintre prietenii vechi ai lui Boyd, un om care știa mai multe despre istoria austriacă decât toți ceilalți la un loc, să-i ajute la cercetări. Dacă tot a trebuit să

[1] Prescurtare germană pentru „Stammlager" – tabără de bază (n.red.)

trăncănească în fața cuiva, măcar n-a făcut o alegere rea. Din fericire, Ulster nu zisese chiar totul, cum își închipuiseră ei – doar chestii generale despre *Omul care râde* și nimic despre catacombe. Așa că Boyd îi mai dădu câteva informații, iar Wanke se transformă rapid dintr-un excentric nătărău într-un istoric de mare talie.

– De unde să încep, de unde să încep? tot mormăia în bărbie. Apoi, fără să mai rostească un cuvânt, se îndreptă spre inima bibliotecii, urmat de Boyd, Ulster, Maria și asistentul lui care era precum un mim. Payne îl apucă repede pe Jones înainte ca acesta să li se alăture, spunându-i că trebuiau să vorbească.

– Care-i treaba? întrebă Jones.

– În ultima vreme, tot am impresia că ne pierdem prea mult timp făcându-ne griji despre Boyd, încât am pierdut imagnea de ansamblu. Cum ar fi ceva mai mare decât catacombele.

– Mai mare decât catacombele? Îți dai seama că ești pe punctul de a dovedi că Hristos *nu a fost* crucificat. Mie asta îmi pare un lucru destul de important.

– Mda, știu... doar că am sentimentul că se petrece altceva.

Jones se uită atent la chipul lui Payne.

– Hai, măi omule! Nu-mi zice, iarăși treaba aia cu instinctul?

– De fapt, a trecut de faza instinctuală când am citit asta. Payne îi dădu ziarul. Coincidența e pur și simplu prea mare ca să nu existe vreo legătură.

– Ce anume?

– Faptul că noi căutăm informații despre răstignire și peste tot apar oameni crucificați. Mai întâi a fost un popă de la Vatican. Apoi a urmat un prinț din Nepal. Și noaptea trecută a fost cineva și mai dihai. I-au făcut felul lui Orlando Pope.

– Sfântul atacant?

Payne făcu semn că da.

– L-au găsit pe Fenway.

– Serios? Jones făcu o pauză și se gândi. Și crezi că asta are legătură cu noi?

– Ghici când au început crucificările? Luni. Chiar în ziua când Boyd a găsit catacombele. Aceeași zi în care a explodat autobuzul. Aceeași în care *noi* am intrat în joc... Poți să-mi spui că-s paranoic, dar asta *nu poate* fi coincidență!

– Ar putea fi, insistă Jones. La naiba, asta n-ar putea fi nimic mai mult decât...

– Ce? O întâmplare fericită? Când ai citit ultima dată o știre despre o răstignire? Cu mult timp în urmă, corect? Și când a fost ultima dată când un popă de la Vatican a fost ucis? Poți să-mi dai măcar un singur exemplu din ultimii 20 de ani?

Payne aștepta un răspuns, dar știa că nu va primi nici unul.

– Ascultă ce spun, D.J., chestiile astea au legătură. Nu știu cum sau de ce, dar am intrat în ceva mai mare decât doctorul Boyd. Și instinctul îmi zice că, dacă nu aflăm rapid care-i treaba, o sfeclim cu toții.

66

Tank Harper și echipa sa ajunseră la aerodromul din Daxing înainte ca leșul să atingă pământul. Pilotul se învârtea în cercuri largi și joase, semn că radarul nu va fi o problemă. Nu pentru autoritățile chineze. Până aveau să urnească avioanele de căutare, întreaga pistă de aterizare va fi acoperită de vite, iar avionul lui Harper va fi ascuns de vegetație.

Dar tocmai din acest motiv îl angajase Manzak. Știa că Harper nu va fi prins.

Totuși, ceea ce nu știa Manzak era că Harper se prinsese de la bun început. În domeniul său de activitate, Harper înțelesese că partea cea mai grea a misiunii nu era misiunea însăși, ci mai degrabă primirea remunerației. Aceasta era sarcina cea mai periculoasă și distractivă – mai ales că lucra pentru un angajator nou. Cineva cu care nu mai avusese legătură în trecut. Cineva în care nu putea avea încredere. Cineva ca Richard Manzak.

Manzak îl sunase pe Harper pe la începutul săptămânii și-i spusese că banii urmau să fie împărțiți duminică, la o vilă din Roma. Tot ce avea Harper de făcut era să meargă acolo la timp pentru a-și primi plata. Harper zâmbise când auzise lucrul acesta și-i pusese o întrebare cât se poate de directă: „Chiar vei fi acolo ca să te întâlnești cu noi?“ Manzak îl asigurase că va fi acolo, dându-și cuvântul de onoare.

Desigur, Harper știa că promisiunea lui Manzak nu făcea nici cât o ceapă degerată. Nu numai că mințise în legătură cu

numele lui – cel *real* al lui Manzak era Roberto Pelati –, dar, din nu se știe ce motiv, numele era cel al unui agent CIA dat dispărut. De ce ar face cineva așa ceva? De ce să alegi un nume care putea fi verificat?

Harper chiar nu putea înțelege. Totuși, viclenia lui Pelati îi spunea cam tot ce trebuia să știe: n-avea nici cea mai mică intenție să-l plătească. Și, ca lucrurile să fie și mai rele, deoarece Pelati i-a cerut să se întâlnească în clipa când el și echipa lui ajungeau în Italia, Harper și-a dat seama că, la vilă, ceva major avea să se întâmple. Ceva sângeros. Ceva violent.

Și adevărul era că nu-l deranja deloc.

Harper sperase un milion de dolari, dar se mulțumea și cu un scalp.

Crucea lui Harper aterizează în curtea principală a Orașului Interzis, unde a fost imediat ascunsă vederii de o echipă de soldați mascați și înarmați. Reprezentanții biroului local NCB erau în apropiere datorită apelului primit de la Dial, care le ceruse să protejeze dovezile cât mai *omenește* posibil, deși acel termen avea o altă definiție în China față de America.

Personalul chinez de la HAZMAT cercetă crucea căutând fire și fibre, apoi transmise raportul prin radio la sediul central. Trecură câteva minute până se luă o hotărâre, permițându-le medicilor militari să examineze victima. Doctorii stabiliră că Doug Adams avea șanse reale de supraviețuire doar dacă era trimis rapid la spital pentru a intra în operație. Comandantul de la fața locului le mulțumi pentru eforturi și le spuse că va încerca să obțină permisiunea. Încuviințând, doctorii se apucară din nou să-l îngrijească pe Adams fără să vocifereze. Știau că așa se proceda în țara lor și o dispută le-ar fi creat necazuri și lor, și familiilor lor.

O oră mai târziu, veni vorbă de sus: evacuarea medicală fusese respinsă.

Lui Adams nu i se permitea să părăsească Orașul Interzis dintr-un motiv oarecare. Chiar dacă asta însemna să moară.

*

Payne și Jones îi ajunseră din urmă pe ceilalți într-o secțiune a bibliotecii care era plină ochi cu mii de copii ale aceleiași cărți. Cel puțin așa i se părea lui Payne. Fiecare exemplar era legat în piele marocană roșie, albastră și aurie și embosat cu un blazon ce aparținuse prințului Eugene, membru al uneia dintre familiile de elită a Europei Evului Mediu.

Deși fusese născut la Paris, Eugene era venerat în Austria, unde-și făcuse un renume luptând împotriva turcilor pentru Sfântul Imperiu Roman. Mai târziu, și-a sporit reputația donând biblioteca sa particulară – zeci de mii de cărți, inclusiv unele dintre cele mai rare manuscrise pe care le deținuseră Italia și Franța – palatului Hofburg, unde oamenii din Viena puteau beneficia de pe urma lor. Secole mai târziu, acestea încă erau accesibile celor interesați.

Oricum, doctorul Boyd stătea lângă doctorul Wanke în timp ce acesta răsfoia niște cărți. De îndată ce l-a zărit pe Jones, Boyd l-a rugat să vină la masă.

Boyd spuse:

– Maria mi-a povestit teoria ta despre Longinus și-ți apreciez efortul. Grupul care avea cel mai mult acces la Hristos pe durata chinurilor sale ar fi fost centurionii, de aceea oricare dintre ei poate fi un canditat plauzibil la titlul de conspirator... Cu regret, după cum sunt sigur că știi, mulți savanți cred că Longinus nici măcar n-a existat, că e pur și simplu rodul imaginației exuberante a vreunui scriitor.

– Poate că nu pentru multă vreme, zise Wanke. Cred că am găsit ceva.

Boyd se întoarse.

– Ce vrei să spui cu *ceva?*

– Voi vreți informații despre statuie, corect? Ei bine, le-am găsit.

Wanke ridică una dintre cărțile prințului Eugene, arătându-le un desen alb-negru a *Omului care râde* făcut de un artist local în 1732. Alături, era o descriere detaliată a statuii, în

limbile italiană și germană, făcută de unul dintre oamenii lui Eugene. Informații care acopereau aproape 2 000 de ani.

– Conform textului, un om de mare importanță a venit la Vindobona în anii de început, un om fără nume, care era păzit de câțiva centurioni de parcă ar fi fost de neam regesc. Fără zarvă, i s-a dat un petic de pământ undeva în afara orașului, lângă o carieră de marmură. A plătit oameni din oraș să-i facă o casă, una ce era protejată de ziduri masive și săbiile gărzilor sale. A locuit acolo pentru următorii 30 de ani, până când a murit de boală.

Wanke continuă:

– Bărbatul fără nume a făcut tot ce i-a stat în putință să fie acceptat de comunitate – dându-le de muncă țăranilor, predând religie, donându-și timpul și averile oricui considera el că merita. De fapt, era așa de iubit și prețuit de localnici, încât îl spuneau Sfântul din Vindobona.

Boyd întrebă:

– Ai mai auzit de el?

Wanke confirmă, punând cartea deoparte.

– Da, deși miturile pe care le-am auzit s-ar putea să nu se potrivească deloc cu ceea ce căutați voi. Dacă e să ne luăm după ce spune istoria, Sfântul din Vindobona a fost unul dintre primii credincioși ai lui Hristos. Era un predicator fervent al creștinătății.

– Creștinătății? rostiră toți la unison.

Wanke zâmbi.

– V-am avertizat că s-ar putea să nu se potrivească.

Uluiți, toți comentau această turnură până când Boyd le îndreptă din nou atenția spre Wanke. Zise:

– Vorbește-ne despre statuie. Cine a făcut statuia?

– Bună întrebare, Charles! Aici voiam să ajung. Wanke dădu mai departe paginile din cartea lui Eugene. La vreo câțiva ani după sosirea sfântului, Vindobona a fost vizitată de o echipă de artizani romani trimiși de împăratul Caligula să aducă onorul acestui om printr-o serie de sculpturi în marmură.

– Ai spus Caligula? Al naibii de genial! Asta înseamnă că avem o dată! Sculptorii au ajuns la vreo patru ani după moartea lui Tiberius, undeva între 37 și 41 d.Hr.

Gaius Caesar, mai bine cunoscut drept Caligula, a avut o domnie de patru ani, care a început chiar după moartea unchiului său, Tiberius, în 37 d.Hr. Una dintre primele lucruri făcute de Caligula ca împărat a fost să aducă onoruri în mod public numelui lui Tiberius – inclusiv comandarea câtorva opere de artă – pentru a intra în grațiile cetățenilor romani. Dar, în același timp, a anulat testamentul lui Tiberius și a distrus majoritatea documentelor lui personale pentru a proteja reputația familiei. A fost obligat să procedeze astfel deoarece Tiberius și-a petrecut ultimii ani din viață comportându-se ca un nebun.

Ca o ironie, cel care a făcut mai mult rău numelui familiei sale a fost Caligula, nu Tiberius. Cei patru ani de domnie ai lui Caligula au fost umbriți de poveștile despre nebunia și depravarea lui sexuală care mai șochează și în zilelele noastre. Printre acestea se numără relația incestuoasă cu sora lui, pe care o afișa în public, torturarea și uciderea prizonierilor ca distracție la cină, susținerea discursurilor politice îmbrăcat în femeie, seducerea nevestelor de ofițeri în fața soților lor îngroziți și faptul că și-a făcut calul preferat senator roman.

Wanke își continuă expunerea:

– Împlinind ultimele dorințe ale lui Tiberius, împăratul Caligula a comandat câteva statui care să fie făcute din marmură locală. Fața fiecăreia trebuie să reflecte veselia triumfului, sfidând lumea de parcă știa un secret extraordinar. Apoi, când au terminat, una dintre ele trebuia să decoreze casa sfântului de pe vârful dealurilor albe ale Vindobonei. Celelalte urmau să fie împrăștiate în ținuturi de zăpadă și soare.

Maria tresări auzind potrivirea de cuvinte. „Zăpada și soarele“ apăruseră și în pergamentele de la Orvieto.

– În timp, sfântul s-a cam săturat să se tot uite la propria imagine. Invocând umilința, a scos statuia din casă și a dat

ordine să fie distrusă. Dar pe centurionii lui nu i-a lăsat inima să strice un lucru atât de frumos. Și atunci au pus statuia undeva la marginea orașului, unde, mai târziu, a devenit un altar pentru oamenii urbei, un loc de venerat bunătatea și dărnicia sfântului. Și a stat acolo câteva secole, până când a început construcția palatului Hofburg, moment în care a fost mutată în partea opusă a orașului, într-un loc de onoare, la exterior.

Biblioteca se cufundă în tăcere. Era vremea să se gândească la ceea ce aflaseră.

În cele din urmă, Boyd vorbi:

– Mai este ceva? Ceva despre numele sau faptele acelui bărbat?

– Nu, nimic de genul acesta. Mai târziu, s-a menționat că acei centurioni au îngropat secretele sfântului în pământul dealurilor albe, dar acesta este probabil doar un mod de a se referi la locul unde se află mormântul său.

– Da, probabil.

Wanke se uită fix la Boyd vreo câteva secunde, până să înceapă a vorbi iarăși.

– Charles, iartă-mă că îndrăznesc, dar ce anume cauți? Trebuie să fie ceva extraordinar de important, altfel nu ți-ai arăta fața în public.

Boyd îl aținti și el cu privirea, refuzând să admită ceva. În parte ca să-l protejeze pe Wanke, în parte din lăcomie. Pentru Boyd, acesta era descoperirea *lui* și doar la gândul că i-ar putea fura cineva gloria, mai ales când lucrurile se aflau într-o fază atât de avansată, i se făcea rău.

– Hermann, ai încredere în mine?

– Poți să mă crezi sau nu, însă nu-mi stă în fire să-i ajut pe fugari.

– Atunci, crede-mă când îți spun asta: nu vrei să știi ce căutăm noi! Zeci de oameni au murit numai săptămâna trecută, oameni nevinovați, și numai din cauza acestui secret. Boyd se gândi la toate victimele din autobuz și cum urlau în

agonie. Nu voia ca așa ceva să i se întâmple unuia dintre prietenii săi. Hermann, fă-ți singur un bine și uită că m-ai văzut azi. Imediat ce se liniștesc lucrurile, îți promit că iau legătura cu tine și îți explic totul. Dar, până atunci, *te rog,* nu mai spune nimănui că ne-am întâlnit! De asta depinde viața ta.

67

Au mai stat la Hofburg vreo câteva ore, până când i-a apucat paranoia și au început să aibă gânduri despre paznici înarmați care dau buzna în bibliotecă, iar atunci s-au hotărât să plece.

Să nu mai punem la socoteală că, în acel moment, toți voiau să dea un telefon. Petr Ulster trebuia să sune la Küsendorf să vadă pagubele produse de incendiu. Jones voia să sune la Pentagon ca să obțină știri proaspete despre crucificarea lui Orlando Pope și orice altceva ar mai putea afla. Iar Payne promisese să-l sune pe Frankie ca să-i dea un număr de fax unde putea să-i trimită informațiile. Singurii care nu aveau de dat telefoane erau Boyd și Maria care erau așa de intrigați de jurnalul pe care-l *împrumutaseră* din colecția prințului Eugene, încât erau mulțumiți să stea în partea din spate a camionului lui Ulster și să discute.

Grupul se instală într-un internet-café din centrul Vienei, în buricul orașului, pe Ringstrasse, un bulevard de mai bine de 5 kilometri, mărginit de monumente, parcuri, școli și vestita în lume Operă de Stat. La nord-est, puteau vedea vârful Catedralei Sfântul Ștefan cu turnul ei de 15 metri țâșnind spre cer precum o stalagmită gotică. Chiar și cafeneaua era mare și în plină forfotă, ticsită cu turiști care luau masa sau o cafea în timp ce-și verificau e-mailurile.

Payne luă legătura cu Frankie la biroul acestuia și îi ceru să trimită faxul cu informațiile pe care le aflase. Payne nu voia

să-i spună numărul de fax al cafenelei, de teamă ca telefonul lui Frankie să nu fie ascultat, dar au găsit ei o cale. Singura problemă era că Payne trebuia să aștepte până când Frankie ajungea undeva pe stradă, ca să sune de la o linie sigură.

Între timp, Jones îl găsi pe Raskin la Pentagon și află că a patra crucificare avusese loc în Beijing, un caz mult mediatizat peste tot în lume. Îi zise lui Payne să găsească un televizor care să prindă CNN-ul în vreme ce Jones primi informații generale despre celelalte trei crime. Prezentarea pe care o făceau televiziunile era uluitoare. Un bărbat bătut în cuie de o cruce plutea în aer în timp ce sângele țâșnea din el cu încetinitorul, din rănile de la mâini, picioare și coaste. Un crainic vorbea despre recentele tragedii, apoi urmă un interviu cu un „expert" care spunea că nu are nici o idee despre motivația unor asemenea crime.

Payne se uită câteva minute, până când simți o mână pe umărul său. Nu o mână amenințătoare, doar o bătaie ușoară. Se întoarse și-l văzu pe Ulster cu fața palidă și obrajii roșii, plini de lacrimi. Numai ce terminase de vorbit cu cineva de la Küsendorf și era evident zdruncinat de vești. Payne îi dădu un scaun să se așeze lângă el, fără să insiste asupra detaliilor, până când acesta fu gata să vorbească. Alinase destui soldați îndurerați ca să știe cum să procedeze.

Trecură câteva minute până când Ulster fu în stare să vorbească despre pagubele de la arhive. Erau mult mai grave decât se așteptase. Toate seifurile rezistaseră, protejând cele mai prețioase colecții de foc și apă. Însă multe ziduri exterioare ale clădirii fuseseră distruse, făcând ca structura de rezistență a arhivelor să devină instabilă. Asta însemna că, deși artefactele erau intacte deocamdată, ele puteau fi distruse dacă se dărâma clădirea.

– Trebuie să mă întorc, îi spuse lui Payne. Nu-mi pasă dacă-mi pun viața în pericol, trebuie să plec.

Payne fu de acord, deși știa că Ulster se îndrepta spre sentința cu moartea. Cu siguranță, soldații așteptau acolo,

oameni care salivau la gândul de a pune mâna pe el și de a-l tortura ca să afle informații despre Boyd, catacombe și orice altceva. În mod normal, Payne s-ar fi oferit să meargă înapoi cu el, ca gardă personală, dar nu și azi. Nu cu toate cele care se întâmplau. Serviciile lui Payne erau necesare în Viena sau oriunde aveau să mai meargă.

Dar asta nu însemna că avea să-l abandoneze.

– Poți aștepta douăsprezece ore? întrebă Payne.

Ulster clipi de vreo câteva ori, apoi se uită confuz la el.

– De ce?

– Douăsprezece ore. Poți aștepta atât înainte de a te întoarce?

– Jonathon, spuse el, amândoi știm că nu mă poți însoți...

– Ai dreptate, nu pot veni cu tine. Dar asta nu înseamnă că nu te pot ajuta. Acordă-mi douăsprece ore și-ți promit că o să am pregătită o echipă de gărzi înarmate care să-ți ofere protecție. Mai mult, îți dau cei mai buni ingineri care există pentru a-ți salva proprietatea. Ai încredere în mine, o să fac treabă mai bună decât orice firmă locală de protecție.

Ulster fu cât pe ce să-l dezamăgească pe Payne, putea să vadă după ochii lui. Era cât pe ce să-i mulțumească lui Payne pentru ofertă, dar s-o refuze politicos din cauza prețului, a mândriei sale sau din cauza a o sută de alte motive oarecare. Payne le știa prea bine deoarece și el ar fi făcut exact la fel. De aceea, Payne se hotârî să i-o ia înainte, amintindu-i de înțelegerea lor anterioară.

Payne spuse:

– Când ne-am întâlnit, ți-am promis că, dacă îmi dai acces total în arhive și să mă folosesc de serviciile tale, o să fac să merite tot timpul acordat. Ei bine, acum a venit vremea să-ți plătesc. Îi ceru lui Ulster să se uite la ceas. Spune-i lui Franz să conducă încet pe drumul de întoarcere acasă, pentru că, în douăsprezece ore din clipa aceasta, oamenii mei o să vă aștepte la granița elvețiană. Vei ști că sunt oamenii mei pentru că ei vor cunoaște parola noastră specială.

– Parolă? întrebă Ulster cu lacrimi în ochi. Ce parolă?

Payne îl luă de mâini și le scutură.

– Parola este *prieten!*

Payne dădu câteva telefoane colegilor săi de acasă, iar aceștia îl asigurară că știau ce au de făcut. Din clipa acea, avu certitudinea că Petr Ulster și arhivele sale vor supraviețui.

Vibrația celularului lui Payne îl readuse în Viena. Frankie suna de pe numărul de fax de la cafenea, așa că Payne răspunse zicând:

– Te-a urmărit careva?

– Nu, îl asigură el. Eu este foarte atent.

– Scrie asta.

Îi dădu numărul, apoi îi ceru să dea foc notiței și foii de confirmare când termină. Și să șteargă memoria faxului.

– Unde te pot găsi?

– Biroul meu. Eu este la biroul meu.

Payne mârâi. Acela era ultimul loc în care voia ca Frankie să stea. Ce-o fi gândit Frankie când i-a spus să folosească un telefon public?

– Du-te în altă parte, dar nu acasă la tine. E prea ușor de găsit.

– Pot merg hotel.

– Perfect, acceptă Payne. Să plătești cash și să folosești un nume fals, ceva ce nu uiți ușor, cum ar fi... James Bond.

– *Si!* chicoti el.

Era clar că-i plăcea alegerea.

Frankie rosti numele celui mai apropiat hotel care-i trecu prin minte, iar Payne îi memoră numele.

– Du-te acolo după ce termini. Camera și room service-ul le plătesc eu, OK?

– *Si,* confirmă el.

– Și să nu folosești cardul de credit pentru *nimic.*

– Nu card. Promit!

– Mulțam, Frankie! Mi-ai salvat viața. Vorbim curând.

34 de secunde. Nu era rău deloc. Mai ales dacă faxul lui avea să-l ajute pe Payne să priceapă ceva. Dar avea îndoieli. Ce naiba știa Frankie, iar Payne nu?

Ceva mai târziu, primi răspunsul. Ticălosul ăla mic chiar îi salva viața.

Boyd și Maria aduseră jurnalul prințului Eugene în cafenea și luară loc în fața unui calculator. Maria puse stăpânire pe tastatură, iar Boyd, care încă mai purta loțiunea aia ridicolă pe nas, îi spunea ce să scrie. Curios, Payne vru să știe ce căutau, dar nu putea pleca de lângă aparat până când nu primea faxul de la Frankie.

Jones i se alătură lui Payne o clipă mai târziu, imediat după ce încheie o conversație telefonică de 20 de minute cu Randy Raskin. Spuse:

– Omule, ce-mi mai place să sun la Pentagon cu taxă inversă. Convorbire plătită din banii de taxe.

– Ai sunat cu taxă inversă din Austria? Asta cam sună a o mie de parai.

– Dar face până la ultima centimă. Răsfoi prin notițe. Până acum au avut loc patru crucificări, câte una în Danemarca, Libia, America și China. Toate asasinatele sunt smilare precum crimele la indigo.

– Cu alte cuvinte, o echipă.

Clătină din cap.

– Patru echipe *diferite.*

– Patru? Crimele au avut loc în zile diferite, corect?

– Adevărat, dar răpirile se suprapun. Mai pune la socoteală călătoria și fusurile orare, și toate alea, iar polițaii cred că au fost mai multe echipe. Dacă nu patru, cel puțin două.

Payne se gândi o clipă, încercând să înțeleagă ce ar avea careva de câștigat crucificând oameni la întâmplare.

– Există vreo legătură între victime?

– Nimic remarcabil. Țări de proveniență diferite, ocupații diferite, totul diferit – cu excepția faptului că erau bărbați la vreo 30 și un pic de ani. Exact cum era Hristos când a murit.

– Iisuse! icni Payne.

– Mda, ăsta-i tipul. Oricum, i-am spus lui Randy că aceste crucificări ar putea avea ceva în comun cu cazul nostru, așa că l-am pus să verifice toate înregistrările telefonice ale agentului Manzak, adică Roberto Pelati. Surpriză, acesta a sunat în Danemarca, China, Thailanda, America și Nepal în ultimele șase săptămâni. Fie pregătește o vacanță babană, fie este omul nostru.

– Omul nostru pentru ce?

Jones ridică din umeri.

– Asta pare a fi o întrebare de un milion de dolari.

O întrebare de un milion de dolari. Ce glumă. Suma aceea nu mai avea de mult aceeași semnificație ca în trecut. Acum, părea că toată lumea are un milion de dolari. Participanți la emisiuni-concurs, ciudați împătimiți de internet, câștigători la reality-show-uri, diverși intermediari. Payne chiar se îndoia că Roberto Pelati ar fi făcut oricare dintre aceste lucruri pentru *doar* un milion de dolari. Pentru un miliard, poate. Dar, cu siguranță, nu pentru un milion. Ăștia erau bani de buzunar pentru infractorii din zilele noastre.

Și apoi, care-i ăla să aibă un miliard de dolari de risipit? Bill Gates, Ted Turner și ceilalți din lista *Forbes.* Poate vreun șeic, doi. Poate vreun cap încoronat. În afară de ăștia, ar fi nevoie de muls o țară mare, astfel încât cetățenii ei să nu le simtă lipsa.

Doar dacă... stai o clipă... doar dacă...

Sfinte Sisoe! Doar dacă nu este o țară *fără* cetățeni.

O țară care să aibă miliarde de dolari puși bine, de care să nu știe nimeni.

O țară care risca să piardă *totul* dacă acest scandal avea să ajungă la urechile publicului.

Doamne, Dumnezeule, asta era. Așa stătea treaba cu banii. Banii Vaticanului.

Tot ceea ce se întâmpla – catacombele, crucificările, vânătoarea doctorului Boyd – era legat de bani. Grupul lui Pelati îi voia și ar fi făcut orice să-i aibă.

Asta trebuia să fie. *Trebuia* să fie.

Sunetul faxului rupse șirul gândurilor lui Payne. Habar n-avea ce trimitea Frankie, dar se ruga să-i vină în sprijinul revelației pe care tocmai o avusese. Altfel, ar fi tare încurcat din nou, înainte să fi avut șansa de a-i expune cuiva teoria lui. Oricum, înșfăcă prima pagină și trecu repede cu privirea peste informații. Cumva, Frankie se prinsese cine murise când s-a prăbușit elicopterul, din fotografiile lui Donald Barnes, în care fiecare soldat fusese marcat, iar dosarul personal verificat. Toate informațiile din raportul său erau dactilografiate, cu excepția unei note scrise de mână în josul paginii, care spunea că fotografiile și graficele încă urmau să vină.

Payne râse. Glumea, nu?

Nuuu, Frankie nu glumea. Inclusese fotografii ale fețelor (pre- și post-mortem) victimelor și apoi folosise grafica pentru a ilustra unde și-au făcut antrenamentele cei trei soldați și câte luni fuseseră în același post împreună înainte de misiunea fatală. Într-o notă laterală, menționa că pilotul era un polițai din Orvieto care nu părea să se potrivească restului echipei, deoarece el nu fusese membru în Garda Elvețiană, precum ceilalți.

Garda Elvețiană. Aceasta era dovada, una dintre dovezile ce nu puteau fi negate. Dacă garda era implicată, atunci Vaticanul era și el, deoarece rostul gărzii era să-l protejeze pe papă. Doar dacă, desigur, Benito nu era în spatele atacului. Poate că a angajat foști membri din gardă să-i facă treaba murdară?

Payne îi spuse lui Jones.

– Știi piesa aia lipsă din puzzle? Cred că tocmai am găsit-o.

Îl puse la curent cu tot ce aflase: bani, crime și teoria lui despre Benito. Știa că aproape totul era presupunere, dar

tocmai aceasta era frumusețea rolului lor în toată tărășenia asta: nu le păsa deloc de lege. Nu erau de la poliție și nici nu încercau să condamne pe careva. Pur și simplu, se străduiau să afle adevărul, indiferent care era acela.

Rugându-se să aibă și șansa să-i pedepsească pe cei care îi băgaseră în această poveste.

Ca prin minune, în mai puțin de o oră, rugămințile le-au fost ascultate.

68

Chang auzi telefonul și se uită cine sună. Opri sonorul de la prezentarea știrilor despre Beijing, apoi răspunse. De undeva de peste Atlantic, Nick Dial zise:

– Spune-mi despre fax.

Chang își luă notițele.

– Am fost la gara de unde a venit faxul și am vorbit chiar cu șeful cel mare. Și... ăăă... cred că am primit niște informații greșite.

Dial își sprijini fruntea de fuzelajul avionului.

– Ce vrei să spui?

– Faxul nu putea veni de la acel număr, deoarece de la acel aparat anume nu se pot trimite. Este setat în așa fel încât să poată doar primi faxuri, nu să și trimită. Ceva de genul că prea mulți polițiști ar trimite faxuri personale.

Dial zâmbi superior, impresionat. Își dădu seama că, în zilele noastre, tehnologia era destul de bună ca să poată modifica identitatea apelantului. Poate că asta era o altă chițibușie ca să-l pună pe o altă pistă în timp ce criminalul planifica altceva.

– Spune-mi despre China.

Chang îl puse la curent cu ultimele noutăți, inclusiv un raport neconfirmat, potrivit căruia victima era Doug Adams, un tip cunoscut peste tot ca Sfântul Sydney datorită activității sale de misionar.

– Să fiu al naibii, mormăi Dial. Au pus mâna și pe Duh.

Practic, asta era vestea pe care o aștepta. Îi demonstra faptul că teoria sa despre semnul crucii era corectă. Și mai însemna că, dacă asasinii continuau după tiparul acesta, urmau să ajungă în Italia cam în același timp cu el.

Ulster și Franz erau pe drum, înapoi spre Küsendorf, iar echipa lui Payne avea două opțiuni: să ia un taxi sau să fure o mașină. În final, se deciseră pentru varianta a doua, sperând să evite o situație gen Jamie Foxx din filmul *Victime colaterale*, unde un șofer de taxi a fost implicat într-o situație extrem de proastă.

Umblară pe străzi până când au dat peste un vehicul care le întrunea necesitățile. Era un Mercedes G500, un SUV ce arăta ca o combinație între un sedan și un Hummer. Cheile erau înăuntru, așa că nici măcar nu au trebuit să lege firele pentru a face mașina să pornească. Și, mai mult, Jones a umblat la sistemul electric, pentru ca vehiculul să nu poată fi urmărit de echivalentul european al lui Onstar[1]. Ajunși înăuntru, au înaintat pe alee trecând de Vermählungsbrunnen, o fântână uriașă ce înfățișează unirea dintre Maria și Iosif. Ironia îi făcu pe toți să se simtă puțin stingheri. Ei încercau să demonteze mitul răstignirii și erau forțați să facă lucrul acesta chiar sub privirea părinților pământeni ai lui Hristos.

Peste drum de fântână se afla Hoher Markt, gazda locului public pentru spânzurătoare, asta până când arheologii au înțeles că era construită deasupra unui așezământ roman de la Vindobona, care includea locul unde un împărat roman, Marcus Aurelius, e posibil să fi murit în 180 d.Hr. Se pare că există o scindare clară între istorici, unii susținând că acesta nici măcar nu a trecut pe acolo. Alții spun că a venit în această regiune având în vedere o expansiune spre granița de nord-est a teritoriilor romane, în timp ce unii afirmă că a murit la Sirmium, localitate aflată în prezent în Serbia, la

[1] Sistem de depistare a autovehiculelor (n.red.)

peste 800 de kilometri distanță. Evident că această discrepanță a alimentat foarte multe speculații. Și controverse. Boyd a concluzionat că diferențele dintre aceste istorisiri este posbil să fi fost adevărate, dată fiind misiunea în care se afla când a murit. Dacă Aurelius, care avea o reputație de a persecuta creștinii mai mult decât oricare alt împărat, era în Vindobona ca să afle adevărul despre *Omul care râde?* Așa s-ar explica existența a două povești diferite consemnate în cărțile de istorie romane. Cea adevărată și cea de dat publicității, despre extinderea imperiului.

Dar ceea ce nu înțelegea Payne era de ce Marcus Aurelius nu a știut despre *Omul care râde* din capul locului. Dacă imperiul avea să beneficieze de pe urma schemei lui Tiberius, atunci secretul lui nu ar fi trebuit transmis din împărat în împărat? Aceasta era singura modalitate prin care Roma ar fi avut de câștigat de pe urma creștinătății, dat fiind că Tiberius a murit la cinci ani după *uciderea* lui Hristos.

Boyd a corectat presupunerea lui Payne, subliniind că Tiberius înnebunise în ultimele zile ale domniei. Succesorul său, Caligula, a distrus majoritatea consemnărilor lui Tiberius, știind prea bine că, dacă ar fi ajuns pe mâini vrăjmașe, ar fi adus multă rușine asupra Romei. De aceea, Boyd credea că existau șanse bune ca nici un împărat de după Tiberius să nu fi știut despre complotul său ori că răstignirea lui Hristos fusese de fapt înscenată.

Ieșind din Viena pe o autostradă importantă, atenția li s-a îndreptat asupra unei hărți de prin partea locului. Boyd zise:

– Conform jurnalului lui Eugene, Sfântul din Vindobona locuia la nord de oraș, lângă o vestită carieră de marmură, o carieră care a dat naștere statuilor *Omului care râde* și a furnizat foarte multă materie primă pentru întâile așezăminte romane.

Boyd îi dădu cartea lui Payne. Înăuntru se afla schița unui artist despre cum ar fi arătat zona în secolul întâi. Dar nu era de mare ajutor.

– Așadar, cum îl găsim?

– Hermann ne-a spus să mergem până vedem un munte alb lângă marginea șoselei. E o proprietate privată care a fost a familiei sale de generații. Conform legendei, a fost o carieră în funcțiune până la o alunecare masivă de teren acum câteva secole. Și, în zilele noastre, muntele a rămas împrejmuit din motive de siguranță.

„Minunat", își zise Payne. Unii încercau să-i omoare, și ei erau pe cale să se joace de-a Indiana Jones pe un munte instabil.

– Care-i planul nostru când ajungem acolo?

Zâmbind, Boyd îi bătu ușor pe umeri pe Payne și Jones.

– Eu speram că voi doi o să veniți cu niște idei despre cum să intrăm acolo. Știți voi, ceva ilegal.

Cerul era vinețiu, cu fâșii negre și mov ce brăzdau o mare de nori gri anunțându-i că urma să vină o furtună serioasă. Payne scoase mâna pe geam și simți cât de umed era aerul, estimând cam cât mai aveau până să se rupă cerul. Poate 30 de minute, dacă erau norocoși.

A fost mult mai ușor decât se așteptaseră să găsească muntele alb. Au mers cu mașina mai puțin de 5 kilometri când au zărit piscul țâșnind din pământ ca un aisberg în mijlocul unei păduri verzi. Jones a găsit un drum secundar ce părăsea autostrada și îi ducea direct la poarta principală. Proprietatea era împrejumuită cu un gard de oțel înalt de 4,5 metri, iar deasupra avea sârmă ghimpată și o serie de semne care, în mai multe limbi, spuneau: „Pericol: cădere de pietre".

Jones umblă puțin la lacătul de la intrare în timp ce Payne se plimba sperând să găsească o gaură în gard, în caz că era nevoie să se retragă rapid. Din păcate, era o construcție zdravănă. Pentru o proprietate teoretic abandonată, cineva investise o grămadă de bani ca să-i țină pe curioși la distanță. Chiar și lacătul era complicat, iar Jones a avut nevoie de un timp dublu față de cât i-ar fi trebuit în mod normal.

Stropi de ploaie începură să cadă când s-au întors la mașină și au luat-o printr-un hățiș des de copaci. Începuse să plouă și mai tare când au ieșit într-un luminiș de la poalele muntelui.

O barieră de lemn cu și mai multe indicatoare semnalând pericolul căderii de pietre îi opri la intrarea în carieră. Payne se opri o clipă ca să studieze terenul înainte de a da bariera deoparte. Ceea ce, de la distanță, semăna cu un munte se dovedi a fi doar o aparență. Muncitorii tăiaseră întregul vârf, croind câteva cărări în zigzag, în unghi de 45 de grade de la bază spre vârf. Resturi de calcar căzute pe stâncă arătau ca un sânge roșu. Dându-și capul pe spate, Payne încercă să examineze piscul, sperând să vadă ce se ascundea în pâcla de ceață, la 300 de metri deasupra pământului, dar nu reuși din cauza ploii care nu contenea și a soarelui care apunea.

Payne intră din nou în mașină și începu să adune provizii.

– Noi ce trebuie să facem aici?

Boyd se uită la munte și ridică din umeri. Descrierile din jurnalul prințului Eugene erau vechi de mai bine de 200 de ani, așa că nimeni nu putea ști ce era sus. Posibil, rămășițele unei case. Sau poate mormântul *Omului care râde.* Vorbind la rece, cam erau pe punctul de a-și risca viața înfruntând un urcuș anevoios și, ajunși sus, să nu găsească absolut nimic.

Ca să le vină în ajutor, Jones răscoli prin portbagaj și găsi o lanternă cu putere mare, un cric și niște funie pe care și-o puse pe umăr și în jurul taliei.

– Nu se știe niciodată.

Payne încuviință, făcându-și o idee despre neprevăzutul care ar trebui luat mereu în calcul când ești în misiune pe vreme rea. Și, mai mult chiar, când ai o echipă fără nici un pic de experiență. Simțul practic îi spunea că ar trebui să amâne urcușul până a doua zi, dar știa că era doar o chestiune de timp până când cineva urma să-i găsească. Așa că zise:

– OK, doamnelor, pierdem vremea. Avem de cucerit un munte.

Desigur, dacă Payne ar fi știut că doi dintre ei nu aveau să mai coboare, nu ar mai fi fost așa de guraliv.

69

Dacă n-ar fi fost o astfel de vreme, Payne s-ar fi gândit mai curând la o ambuscadă. Cărările tăiate în coasta muntelui erau acoperite cu un strat de pudră albă, asemănător cu talcul brut, depus încă de când s-a oprit exploatarea carierei. În timp ce urcau pe potecă, urmele pașilor lor se vedeau ușor, de parcă se plimbau pe o plajă tropicală, înainte de a fi șterse de valuri. Acum le vedeai, și în clipa următoare dispăreau șterse de ploaie.

Fiecare picătură care cădea pe cărare îi stropea pe picioare și pe pantofi, făcându-i să arate ca niște stafii de la fluierul piciorului în jos. În plus, și mersul le devenise anevoios, forțându-i să-și lege funia în jurul taliei, în caz că vreunul începea să alunece. Dar, chiar și așa, n-ar fi căzut decât vreo 30 de metri, deoarece, de fiecare dată când cărarea își schimba direcția, exista câte o solidă barieră din piatră pe post de parapet. Pe de altă parte, dacă vreunul aluneca pe lângă potecă, căderea ar fi fost mult mai urâtă.

Ținând cont de treaba asta, Payne conduse urcușul spre vârful muntelui sperând că greutatea trupului său le va servi drept ancoră. Îl urmau Boyd, Maria și Jones, care era și ultima în linie de apărare. Urcaseră cam jumătate din drumul spre creastă când Payne văzu primul semn de necaz. Fulgerele străluceau în depărtare, luminând cerul suficient cât să vadă vreo mișcare pe munte. Un strat subțire de ceață le dădea și mai mult de furcă decât ploaia, așa că o luă drept iluzie.

– Ne putem opri la cotul următor? strigă Boyd prin furtună.

Înnebunit, Payne urlă:

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse acesta abia respirând. Vreau să mă uit în jur.

Payne a înțeles că Boyd avea nevoie de o pauză mai mult decât de orice altceva și hotărî că era o idee bună să se oprească, deși mai aveau doar puțin până în vârf. Payne era și el obosit. Încercă rezistența parapetului de piatră pentru a se sprijini de el. Între timp, Boyd și Maria se întoarseră cu spatele la Payne, rezemându-și piepturile și brațele de parapet și uitându-se după ruine în peisajul de dedesubt. Jones așteptă ca aceștia să fie absorbiți de cercetare ca să discute cu Payne.

– Nu-mi place treaba asta, șopti el. Împrejurimile sunt bine întreținute și praful pare proaspăt. Cineva a făcut săpături de curând. Întrebarea este ce căuta.

– E doar o singură cale să aflăm. Payne trase de funie ca să-i atragă atenția lui Boyd. La drum!

Ultima parte era cel mai dificil de urcat și nu din cauză că le obosiseră picioarele, ci din cauza unor pârâiașe care curgeau pe potecă. Toți se dezechilibrară cel puțin o dată, umplându-se de noroi alb. Urcușul deveni atât de greu, încât Payne trebui să tragă până la ultimul parapet. Își folosea mâinile și degetele ca pe niște gheare, consumându-și ultimul dram de energie ce-i mai rămăsese. Când ajunse în vârf, se rostogoli, își încolăci picioarele de pietroiul cel mai mare și începu să tragă de parcă juca un joc uriaș cu odgonul. Își încordă fiecare mână, cu bicepșii arzându-i, folosindu-și picioarele, spatele și tot trupul pentru a reuși. Ajunse și Boyd după un minut, urmat de Maria și, la sfârșit, de Jones care nu se mai uita înapoi din cauza noroiului din ochi.

Payne ar fi vrut să-l tachineze, dar pentru asta i-ar fi trebuit energie pe care nu-și permitea s-o risipească. Așa că zăcu întins în noroi, cu ochii închiși, cu gura larg deschisă încercând să bea suficientă apă de ploaie ca să-și domolească arșița din gât. Câteva secunde mai târziu, durerea îi coborî în piept și în stomac deoarece, atunci când deschise ochii, văzu

clar țevi de pistoale. Erau ațintite de soldați în camuflaj de iarnă care se integra perfect în terenul calcaros.

– Rahat! înjură Payne respirând cu greu. Hei, D.J., ar trebui să te uiți la chestia asta!

– La ce chestie? se smiorcăi acesta. Încet, se ridică puțin, folosindu-se de genunchi ca punct de sprijin. Când se săltă în coate, îi văzu pe soldații care-i înconjurau și hotârî că nu merita efortul de a se ridica. Zi-le să plece, mormăi el. Mă odihnesc.

– Cine? întrebă Maria cu privirea încețoșată din cauza noroiului din ochi.

– Noi, răspunse singurul bărbat care nu avea armă. Se ascunsese în spatele soldaților și se folosi de această ocazie ca să se arate. Despre *noi* vorbește.

Maria tresări, sărind practic în picioare la auzul vocii. Payne crezu că se comporta așa pentru că era speriată. Câteva clipe mai târziu, își dădu seama că era vorba despre ceva mai mult, ceva mult mai important.

– Ce cauți tu aici? întrebă fata.

– M-a trimis tata să te aduc la el. Bărbatul purta o pelerină din plastic transparent peste costum și bocanci înalți de alpinist, care urcau până la gambe. Ești o fată reeeeeaa!

Șocat, Boyd privi în sus, ca să vadă cine era.

– Dante? Tu ești?

Lucrurile începeau să se lege în mintea lui Payne, deși ceva cam târziu pentru gustul lui. Îl aveau în față pe Dante Pelati, fiul lui Benito și frate vitreg al Mariei. Îi vorbise în treacăt despre Dante când au pus-o la zid în legătură cu celălalt frate al ei, Roberto. Mai târziu, Boyd le-a dat mai multe informații despre Dante, spunându-le că el era cel care le dăduseră permisele pentru a săpa la Orvieto.

– Charles, răspunse Dante, toată săptămâna am vrut să vorbesc cu tine. Pe unde ai umblat?

Payne n-avea nici cea mai mică idee de ce era așa de prietenos, fie că era felul lui de a le mulțumi că i-a adus pe Maria

și Boyd chiar la el în curte, întregi și nevătămați sau era doar de fațadă. Payne voia să știe, așa că interveni:

– Nu cred că am fost prezentați. Mă numesc Jonathon Payne!

Payne se întinse să dea mâna cu Dante, dar Dante îl privi cu dispreț.

– Mă scuzi, dar a da mâna cu tine nu ar fi tocmai în interesul meu.

– E din cauza noroiului? Payne își șterse mâna de fund, deși nu prea se curățase. E mai bine așa?

– Nu e din cauza noroiului, domnule Payne. Este din cauza faptului că te afli aici. Presupun că, dacă ar fi să-ți dau mâna, m-ai trage jos, în noroi, și m-ai lua ostatic înainte ca oamenii mei să te poată împușca. Nu-i o propunere prea atrăgătoare.

– Pentru mine, este.

Dante ignoră replica și vorbi cu soldații în italiană, mârâindu-le parcă niște ordine. Nici una nici două, Payne văzu cum toți erau ridicați în picioare și puși să mărșăluiască în șir indian spre un luminiș din mijlocul platoului, unde soldații săpaseră de curând. Groapa gigantică era înconjurată de o serie de proiectoare, nici unul în mișcare, și acoperită de un cort uriaș, care ținea locul uscat.

Apropiindu-se, Payne se gândi să-l doboare pe unul dintre paznici și să-i ia arma, dar se răzgândi, dat fiind că toți erau legați unul de altul cu un nod pe care nici măcar un cercetaș nu l-ar fi putut desface. Mai mult, Payne avea sentimentul că, în puțină vreme, va avea o ocazie mai bună de a ataca.

Soldații își traseră vizierele colorate peste căști când intrară în cort. Odată aflați acolo, i-au forțat pe toți să îngenuncheze și apoi au aprins proiectoarele. Afară era un întuneric negru ca smoala, din când în când, întrerupt de fulgerele pasagere care-i oboseau teribil. Payne își puse mâna la ochi timp de câteva secunde, clipind și foindu-se până când putu zări umbre, apoi forme și, în cele din urmă, toate detaliile. Totuși,

din cauza poziției joase nu putea să vadă ce era în groapă, deși putea observa că era adâncă de vreo câțiva metri.

Dante spuse:

– Trebuie să recunosc că sunt surprins că ați ajuns atât de departe. Familia mea este foarte mândră de felul în care își apără această proprietate și secretele ei. De fapt, *eu* nu știam de existența acestui loc până de curând. Și asta probabil că nici nu s-ar fi întâmplat fără ajutorul domnului Payne.

Jones îi aruncă o privire ce spunea: „Despre ce vorbește tipul?“ Dar Payne, nesigur, ridică din umeri.

Din fericire, Dante explică:

– Dacă nu l-ai fi omorât pe Roberto, tatăl meu nu mi-ar fi spus nimic niciodată. Așa merg lucrurile, înțelegi! Fiul cel mai mare deține secretul.

Secret? Ce secret? Ei ajunseseră în acest loc pur și simplu întâmplător, datorită unei combinații de noroc și sincronizare. Nimic mai mult. Însă Dante a presupus că ei aflaseră totul. Și Payne nu avea de gând să-i spulbere această iluzie, nu atâta vreme cât așa de multe întrebări i se învârteau în minte.

Așa că spuse:

– Tipule, frate-tău a fost așa de vorbăreț, mai ales când l-am torturat! Tot zicea: „Tatăl meu așa, Orvieto astfel“. Le turna una după alta... Am dreptate, Maria?

De parcă fusese învățată să spună, fata punctă:

– Nu-și putea ține gura. Era jenant!

Dante se uită atent la fața ei, încercând să-și dea seama dacă minte.

– Vrei să spui că ai privit cum Roberto era torturat și n-ai făcut nimic să-i oprești? Cum ai putut? Era fratele tău.

– Fratele meu? A *încetat* să mai fie fratele meu când a încercat să mă omoare... Așa cum nici tu nu mai ești fratele meu după *asta.*

Replica îl duru pe Dante. Payne citi durerea în ochii săi. Un amestec de șoc, inimă frântă și trădare. Payne vru să-i spună Mariei să-și retragă cuvintele, că zisese ce nu trebuie,

dar era prea târziu. Se spulberase orice șansă de a miza pe sentimentele de familie.

– Dezleag-o și urc-o în elicopter! ordonă Dante scârbit. La fel și cu profesorul. Trebuie să-i interoghez înainte de a-i aduce în fața tatei.

Un paznic tăie funia în două locuri, iar celălalt stătea cu ochii pe Payne. Capătul tăiat căzu pe piciorul lui Payne când paznicul, dintr-o smucitură, îl ridică în picioare pe Boyd. La fel se întâmplă și cu Jones când o luară pe Maria. Un motor prinse viață în afara cortului și Payne privi cum Boyd și Maria erau împinși prin furtună spre elicopterul care-i aștepta.

În tot acest timp, Dante rămase nemișcat, uitându-se în groapă, gândindu-se ce trebuia să facă mai departe:

– Așteptați până se îndreaptă vremea și apoi puneți asta în elicopter! Nu-l putem lăsa să se ude.

Curios, Payne își întinse gâtul și încercă să vadă ce se afla acolo până ce unul dintre paznici ridică arma și ținti spre capul său. Payne spuse:

– Scuze! Crampe.

Dante zâmbi, știind bine că Payne mințea.

– Este remarcabil că-i încă intact după toți acești ani, ținând cont de tot ce i s-a întâmplat. În privința aceasta, cred că este foarte asemănător cu catacombele. S-ar putea spune chiar că intervenția divină l-a protejat, deși știu adevărul. Familia mea l-a păstrat, a făcut totul să-l protejeze, chiar întorcându-ne spatele mie și Mariei... Dar toate astea se vor termina curând. A venit vremea să spunem tuturor adevărul despre Hristos, fie că sunt pregătiți sau nu.

Payne spera că aceasta însemna că urma să le arate ce se afla în groapă. În schimb, luă o prelată și acoperi gaura, așa cum face un tată când își învelește copilul abia născut.

– Păstrați locul ăsta uscat și camuflat, le spuse paznicilor. Apoi, de parcă s-a răzgândit, se apropie de Payne și Jones. Și știți ce aveți de făcut cu ei!

Oamenii săi încuviințară, iar Dante ieși din cort și urcă în elicopter. După câteva secunde, zgomotul se intensifică de

trei ori când pilotul tură motoarele și se pregăti pentru o decolare dificilă. Payne știa că ploaia împreună cu fulgerele și vântul aveau să complice lucrurile nu doar pentru elicopter, ci și pentru soldații de la sol. Aerul avea să înceapă să șfichiuiască, iar apa să înțepe și curând toți cei de pe munte aveau să-și adăpostească fețele și ochii de năpastă.

De unde știa Payne? Pentru că mai trecuse prin așa ceva de vreo câteva ori. Chiar și cu cască, vizieră și dopuri în urechi, este firesc să-ți protejezi fața în condiții de vreme rea. E pur și simplu în firea omenească. Și uneori se puteau trage foloase de pe urma firii omenești.

– Jon! urlă Jones, deși sună ca o șoaptă pe lângă zgomotul motorului. La trei?

Payne își ascunse mâna lângă șold și o ținu așa până când vântul și zgomotul atinseră apogeul. Apoi, la momentul potrivit, numără invers pe degete doar cât să poată vedea Jones.

Trei... doi... unu... hai!

La unison, au sărit în picioare și au alergat spre ieșire. Jones fu cu jumătate de pas mai rapid și ajunse la mai puțin de un metru de peretele cortului, înaintea lui Payne. Totuși, Payne îl pierdu din clipa în care păși afară. Ochii i se obișnuiseră cu lumina puternică și acum, în întuneric, nu mai putea vedea nimic. Plus vântul, ploaia și zgomotul elicopterului – Payne se simți ca Dorothy în tornada din *Vrăjitorul din Oz*.

Lumina unui fulger îi arătă că se îndrepta în direcția bună și Jones era încă în fața lui. Paznicii avură și ei același avantaj, așa că Payne sări imediat vreo câțiva metri în stânga, în caz că aveau să deschidă focul. Acum, elicopterul era chiar deasupra lui și nu mai putea să audă focuri de armă ori pe Jones, ori altceva. Întunericul îl orbi, iar ploaia și noroiul îi dereglară și celelalte simțuri. Se putea baza numai pe instincte și acestea îi spuneau să alerge în linie dreaptă.

O rază de lumină orbitoare apăru pe cer, dar nu mai era un fulger ca înainte. De data aceasta era proiectorul elicopterului și îi oferi lui Payne o vedere de ansamblu a terenului din față. O stâncă la stânga, o crevasă la dreapta, Jones drept în

față. Pentru o clipă, se gândi că aveau să-i caute cu lumina elicopterului, așa cum fac polițiștii din L.A., însă îi ignorară, folosind lumina ca să poată trece de vârfurile înconjurătoare și să se strecoare nevătămați prin furtună.

Pe măsură ce zgomotul motorului se pierdea, Payne auzi pași în spatele său. Și strigăte. Multe strigăte. De parcă apăreau oameni de pretutindeni, costumele lor de camuflaj ținându-i ascunși până când ajunseră lângă Payne. Îl fentă pe unul, apoi pe altul, îl dărâmă pe un al treilea cu o lovitură urâtă în față. Se aștepta să fie împușcat în orice clipă, aștepta să simtă arsura bruscă a glonțului sfâșiindu-i carnea, dar întunericul îl salvă. N-avea sens să riște să tragă într-o țintă pe care n-o puteau vedea, nu cu atât de mulți soldați în preajmă.

– Pe-aici, strigă Jones cam de la vreo 3 metri în față.

Și, ca prin farmec, dispăru. Mai întâi picioarele, apoi pieptul și în cele din urmă capul. Acum era, apoi nu mai era, ascuns de marginea platoului la care ajunse în fugă.

Payne vru să-l urmeze, însă un paznic înarmat îi tăie calea. Aținti pușca spre Payne și strigă ceva într-o limbă străină, pe care el n-o putea înțelege. Asta îi dădea lui Payne două opțiuni: s-ar fi putut opri pentru o explicație scurtă *sau* să-și coboare umărul și să treacă de el. Varianta a doua părea mai înțeleaptă, așa că își înfipse capul în pieptul acestuia și-l doborî pe pantă, la vale. Cumva, tipul își încolăci brațele în jurul lui Payne și se ținu de el până se loviră cu putere de pământ.

Lumina unui fulger îi permise lui Payne să vadă fața soldatului în timp ce alunecau la vale pe spinarea lui, de parcă făceau surfing. Paznicul era tânăr și speriat – Payne putu să constate asta doar din acea singură privire –, dar nu-l deranja. El era inamicul, și Payne trebuia să scape de el cât mai repede posibil.

Și ocazia s-a ivit când s-au apropiat de prima cotitură, pe care paznicul n-a putut-o vedea. Payne o zărise cu mult înainte și se rostogoli pe spate chiar înainte de a lovi peretele de piatră. Cu o trosnitură înfiorătoare, paznicul se izbi de piatră cu capul înainte, amortizând lovitura lui Payne. Cinci secunde

mai târziu, Payne îi luase casca și arma și aluneca la vale, încercând să-l prindă din urmă pe Jones înainte de a fi ajuns din urmă de alții.

Peisajul îi vâjâia în fața ochilor cu o viteză uluitoare. Ochii lui Payne se obișnuiră din nou cu lipsa luminii, dar ploaia, vântul și noroiul împroșcat îl făceau să zboare orbește. Se obișnui repede cu lungimea pantei și anticipa bine curbele, așa de bine că practic le tăia, alunecând drept. Se simțea ca un înotător într-o piscină întunecată, care făcea tumbe exact atunci când trebuia, deși nu putea vedea pereții. A ținut-o așa tot drumul până jos, unde l-a găsit pe Jones așteptându-l în Mercedes, cu motorul pornit.

– Te duc undeva cu mașina? întrebă acesta deschizându-i portiera. Te rog, pune picioarele pe prești. Nu vreau să murdărești interiorul.

Payne urcă. Noroi și sânge curgeau de pe el, dar totuși arăta remarcabil de vioi. Cam așa te simți când scapi de moarte.

– Încotro?

– Italia, răspunse Jones călcând accelerația. Avem de prins un elicopter.

70

Sâmbătă, 15 iulie
Aeroportul Leonardo da Vinci
(30 de kilometri sud-vest de Roma, Italia)

Nick Dial fu întâmpinat de șeful securității aeroportului, care l-a trecut prin vamă și l-a plimbat cu o mașinuță de golf mai mare. S-au oprit cu scârțâit în fața biroului de securitate, unde l-a plimbat pe Dial într-un scurt tur. Prima încăpere era echipată cu zeci de monitoare arătând diverse imagini ale aeroportului, totul de la recuperarea bagajelor până la locurile de parcare.

Marco Rambaldi, șeful securității, își puse legitimația în fața unui ochi electronic și așteptă să se deblocheze ușa următoare. Era un bărbat chipeș, cu păr negru ca abanosul, care nu prea se potrivea cu sprâncenele gri. Dial îi dădea vreo 50 de ani, probabil vreun fost polițist cu ceva experiență în terorism. Cineva adus să preîntâmpine un 11 Septembrie în Italia.

– Nu prea se vorbește despre încăperea asta, spuse Rambaldi când ușa scoase un bâzâit deschizându-se. Cu cât mai puțini criminali știu de ea, cu atât mai bine.

Dial păși înăuntru și zări o rețea de calculatoare foarte asemănătoare cu sistemele de securitate pe care le văzuse în Las Vegas – o combinație de mecanisme de transmisii video live, conexiuni de date și tehnologie de ultimă oră în domeniul identificărilor. În momentul în care cineva intra în aeroport,

i se făcea o fotografie care era transformată în informații digitale, apoi comparată cu bazele de date cu teroriști din toată lumea. Dacă obțineau vreo potrivire de identități, atunci suspectul era ținut sub urmărire până când puteau fi anunțate autoritățile corespunzătoare.

Rambaldi se așeză la unul dintre calculatoare:

– Ne putem concentra atenția asupra plecărilor, sosirilor sau oriunde în altă parte doriți. Asociatul dumneavoastră, agentul Chang, le-a zis oamenilor mei că asasinii cu cruce vor sosi azi la Roma. E adevărat?

– Așa presupunem.

– Însă nu le știți numele, nu știți cum arată și nici când vor sosi?

Dial schiță o grimasă. Știa că, prezentat astfel, cazul lui părea nefondat.

– Va trebui să aveți încredere în mine în această privință. Nu sunt genul de polițai care să exagereze...

Rambaldi îi făcu semn să se oprească.

– Cine sunt eu ca să vă contrazic metodele? Sunteți șef de departament la Interpol. Înseamnă că vă pricepeți... Spuneți-mi ce am eu de făcut!

Dial îl bătu pe umăr, apreciind respectul ce-i fusese arătat.

– Căutăm mercenari, soldați de serviciu. Oricine cu un profil militar sofisticat.

– De ce? întrebă Rambaldi în timp ce schimba niște parametri. În loc să se concentreze pe teroriști, unul dintre sisteme avea să caute acum un mercenar. Care-i legătura?

– Asasinatele au fost executate cu precizie, în locații străine. Presupunem că sunt ucigași cu expertiză militară, oameni care știu să se descurce în țări străine, oameni care au contacte. Dial așteptă până ce Rambaldi se opri din dactilografiat, apoi reluă: Și, cum toate victimele erau tinere și în putere, aș paria că trebuie să căutăm bărbați, probabil între 25 și 40 de ani.

– Minunat! Chiar mi-e de ajutor. Cu cât puteți fi mai exact, cu atât mai ușoară este căutarea. Dacă vă mai gândiți la altceva, anunțați-mă. Putem reactualiza căutarea oricând.

Dial încuviință.

– Spuneți-mi, mai există sisteme de acest gen prin oraș?

Roma Ciampino era un aeroport mare, în celălalt capăt al Romei.

– Da, unele foarte asemănătoare. Le putem trimite și lor parametrii de căutare dacă doriți.

– E bine. Am să-mi anunț agenții din Ciampino.

– Și cum rămâne cu aerodromurile mici? Sunt vreo câteva împrăștiate în toată regiunea.

– Trimitem oameni în cât mai multe locații posibil, dar presupun că tipii ăștia o să apară într-un aeroport mare. Cu toate avioanele acestea și oamenii, le va fi mai ușor să se amestece în mulțime.

Payne și Jones n-aveau de ales. Trebuiau să ia un avion spre Italia. Doar așa îi puteau ajunge din urmă pe Boyd și Maria. Au calculat cam cât durează drumul până la Roma și au socotit că vor ajunge înainte – deoarece avioanele cu reacție zboară mult mai repede decât elicopterele – dacă ar găsi un zbor direct, care să plece imediat. Dar asta era doar una dintre problemele lor. Erau acoperiți de noroi din cap până-n picioare, conduceau o mașină furată, nu voiau să folosească vreun card de credit și habar n-aveau încotro se-ndreptau.

În afară de asta, totul era floare la ureche.

Oricum, Jones știa că aveau nevoie de puțin ajutor, așa că-l sună pe Randy Raskin ca să vadă ce putea face pentru ei. Dacă putea face ceva.

– D.J., rosti Raskin, ce surpriză plăcută! Jones nu putu să nu remarce sarcasmul chiar și de la jumătate de lume distanță. Îți dai seama că sunt la muncă, nu? Și că *nu* muncesc pentru tine?

Timpul era prețios, așa că Jones intră direct în subiect. Îi explică situația – totul, mai puțin aspectele religioase – și-i ceru ajutorul. Raskin trebuie să fi sesizat disperarea din vocea lui Jones, pentru că încetă să-l mai ia peste picior și începu să răpăie pe tastatură.

După câteva minute, Raskin zise:

– E un avion de marfă al Marinei care pleacă din Viena peste o oră. Este vorba despre un transport militar. Fără perdeluțe, câteva locuri și puține întrebări. Se îndreaptă spre Madrid, dar sunt sigur că îi pot convinge să oprească în Roma dacă sunteți interesați.

– Foarte, îl asigură Jones.

– Nici o problemă... Și îmi închipui că v-ar plăcea să vă aștepte și niște haine curate. Purtați aceeași mărime ca atunci când erați la MANIAC? Pot intra în dosarele voastre să vă găsesc măsura perfectă. O să arătați ca proaspăt ieșiți de la croitor.

Hangarul se afla într-o secțiune izolată a aeroportului, departe de terminalul pentru public. Raskin îl sună pe pilot și-i spuse de ce aveau nevoie Payne și Jones, probabil făcând povestea să pară ceva mai oficială decât era. Când au ajuns, totul îi aștepta acolo, inclusiv niște boxeri curați. Încă mai încărcau avionul, așa că aveau timp să facă un duș fierbinte și să mănânce repede ceva. Condițiile meteo întârziaseră totul – decolări, plecări, încărcări de marfă etc. – și ei erau recunoscători pentru asta. Avioanele se puteau ridica deasupra norilor, așa că se descurcau mai bine în furtună decât elicopterele, însemnând că vremea aspră îi avantaja.

Din partea lui Payne și Jones, putea să plouă, să plouă, să plouă!

Zborul în sine dura 80 de minute, ceea ce le oferea timp suficient să se gândească încotro s-o apuce. Jones îl sună pe unul dintre detectivii pe care-i avea în subordine și o rugă să caute niște informații despre Benito Pelati. Ea găsi adresa unui birou din buricul Romei, două apartamente în apropiere unde probabil își *ținea* prietenele (un obicei comun pentru bărbații înstăriți în Italia) și o proprietate somptuoasă la lacul Albano. Dante fusese foarte explicit, zicând că mergeau să discute cu tatăl său, iar Jones presupuse că ar dori ca această conversație să fie cât mai particulară posibil. Astfel erau excluse toate adresele din oraș și presupuse că trebuiau să

meargă la lac. Dacă Jones se înșela, se gândi că i-ar putea tortura – ăăă, *interoga* – pe oamenii din slujba lui Benito și afla unde se ascunde acesta.

Oricum, de îndată ce avionul lor se ridică în aer, pilotul anunță o falsă problemă tehnică și rugă autoritățile aeriene din Roma să le acorde permisiunea de aterizare pe una dintre pistele auxiliare. Nu numai că i s-a acordat imediat, dar i-au permis pilotului să ducă avionul până la una dintre stațiile de service de unde Jones și Payne puteau să intre în țară neobservați.

Din fericire, planul merse brici. Sau cel puțin așa sperau ei.

Tocmai îl mituiau pe unul din echipajul de la sol să-i ducă la lacul Albano, când auziră un bip în urma lor. Un cart de la serviciul de securitate veni cu soarele în spate și intră în penumbra din hangar. Au făcut tot ce știau ei mai bine ca să pară ocupați în vreme ce tipul asculta instrucțiuni în cască. Mormăi vreo două vorbe, apoi ascultă din nou. În sfârșit, aduse cartul lângă Payne și Jones.

– Veniți cu mine, vă rog! anunță el cu un puternic accent italian.

– De ce? întrebă Payne arătându-se surprins. Abia am ajuns.

Confirmând din cap, paznicul arătă spre un obiectiv mic din colțul hangarului.

– Știm.

În doar câteva minute, Payne și Jones erau duși spre o cameră de securitate a aeroportului, unde au fost făcuți să se așeze la o masă de metal prinsă cu șuruburi de podea. Trecuseră prin suficiente interogatorii ca să-și dea seama ce se întâmplă. O grămadă de întrebări, tactici de intimidare, cafea oribilă.

Jones se uită prin încăpere și se strâmbă.

– Pare familiar.

Payne încuviință.

– Dacă Manzak și Buckner intră pe ușa aia, fac pe mine.

Ei bine, cei doi nu au apărut, dar Payne aproape că făcu pe el pentru că nu se aștepta să vadă fața bărbatului care intră în cameră. Sau bărbia enormă. Deoarece acesta era singurul lucru pe care Payne îl observa atunci când vorbea cu Nick Dial. Imensitatea aceea de bărbie.

Dial intră în cameră fără să zâmbească și îi șopti ceva gardianului care îi păzise pe Payne și Jones. Dial așteptă o clipă să plece gardianul, refuzând să spună un singur cuvânt până când nu au rămas singuri. În momentul în care ușa s-a închis, Dial dădu mâna cu Payne.

– Cât a trecut? Cinci, șase ani?

– Poate mai mult.

– E, arăți ca naiba... La fel și sor-ta.

Jones râse la auzul împunsăturii.

– Uite cine vorbește, tataia!

Cei trei se cunoșteau de mult, din zilele când Payne și Jones erau la MANIAC, și Dial lucra Interpol. Baruri americane erau peste tot în Europa, locuri pentru turiști cărora li se făcea dor de acasă sau oameni de afaceri care să poată respira o gură din aerul de acasă. Soldații frecventau aceste localuri mai mult decât alții, sperând să alunge singurătatea cu care majoritatea nu se obișnuiau niciodată.

Într-o noapte, Payne și Jones jucau biliard într-un loc numit Stars & Stripes când au surprins o dezbatere aprinsă despre fotbal. Unul dintre tipi, Dial, zise că tatăl său antrenase la Pitt și asta a fost tot ce Payne avea nevoie să audă. Nu dură mult și beau bere împreună, își spuneau istorii și se distrau strașnic. Cei trei au rămas în legătură în decursul anilor, luând masa împreună ocazional, când se aflau în același oraș. Din păcate, din cauza secretomaniei de la MANIAC, nu se prea întâlneau așa de des cum le-ar fi plăcut.

Oricum, faptul că s-au întâlnit era cumva ireal. Pentru toți. Dial nu știa de ce Payne și Jones doreau să intre pe furiș în Italia. Și nici ei nu aveau habar de ce i-a oprit Dial.

După ce terminară cu schimbul de amabilități, Dial deveni serios.

– Băieți, am o problemă aici. În momentul ăsta, verificăm pe toată lumea din aeroport care să fi avut experiență militară dură și – ce credeți? – avem un film cu voi doi intrând fraudulos în această țară.

– Există un motiv bun pentru treaba asta, îl asigură Payne. Știu că îți poate părea nebunesc, dar doi dintre prietenii noștri au fost luați din Viena sub amenințarea armei și aduși aici cu elicopterul, așa că noi am venit să-i recuperăm.

– Ai dreptate. Pare o nebunie. De ce nu ați sunat la poliție?

– Nu puteam. Nu având în vedere despre cine-i vorba. Prea multe întrebări.

– Cum așa?

– Deja îi cauți.

– Așa să fie? Dial se aplecă în față, ușor enervat. Cum îi cheamă?

– Nick, nu pot. Nu putem.

– Jon, dacă-i vrei în viață, spune-mi cum îi cheamă. Altfel, vor muri în timp ce noi stăm în camera asta și ne jucăm de-a întrebarea și răspunsul.

Dial cam avea dreptate, așa că, în următoarele câteva minute, Payne și Jones îi povestiră pe scurt, trecând peste partea cu Hristos și catacombele atât cât puteau, însă oferindu-i lui Dial toate informațiile de care avea nevoie. Payne îi arătă notițele cu adresele lui Pelati și îi explică de ce se gândise să meargă la lacul Albano, și nu în oraș.

– Lasă-mă să înțeleg, familia Pelati e răspunzătoare de *totul* – crime, violență, răpiri – și doctorul Boyd nu e nimic mai mult decât un pion?

– Da, zise Payne. Ceva de genul ăsta.

Dial se lăsă pe spate pe scaun și zâmbi, o cu totul altă reacție decât dacă nu s-ar fi cunoscut de atâta vreme. După cum stăteau lucrurile, Payne își dădea seama că Dial încă nu putea să creadă ce auzise.

– OK, băieți, iată dilema mea! Pur și simplu, nu pot să sun la poliția locală și să le comunic că unul dintre cei mai

puternici oameni din Italia este vinovat de o faptă așa gravă. Mai ales fără dovezi.

Jones protestă:

– Dar *ai* dovezi. *Ai* martori.

– Martori la ce? Nu l-ai văzut pe Benito făcând nimic. Mai mult, fiindcă ați intrat ilegal în țară, oficial, voi nici nu sunteți aici. Sunteți persona non grata.

– Bine, acceptă Payne dezamăgit. Dar, te rog, fă ceva! Măcar poți să trimiți niște agenți Interpol la lac. Ascultă-mă, Maria și Boyd sunt în pericol!

– Jon, pur și simplu nu pot! În momentul de față, suntem atât de puțini că e chiar jenant.

Sunetul telefonului îi distrase atenția lui Dial. Se uită la număr enervat, până când își dădu seama cine suna. Sări în picioare și spuse că trebuia să răspundă la acel telefon.

– Dial la telefon!

– Nick, sunt cardinalul Rose! Îmi cer scuze că te sun atât de târziu, dar mi-ai spus să te țin la curent cu orice zvon în Vatican. Și tocmai am aflat ceva ciudat.

În următoarele câteva minute, Rose îl informă despre acțiunile lui Benito Pelati de la ultima întâlnire a Consiliului Suprem – cel puțin, asta era tot ceea ce trimisul american i-a îndrugat lui Rose la un pahar de băutură. Băutură foarte tare. Rose râse:

– Aș fi aflat mai multe, dar am rămas fără coniac.

Dial îi mulțumi cardinalului pentru informații, apoi se întoarse la masă cu o cu totul altă mină. Cu un minut în urmă, tot bâiguia ceva de lipsa dovezilor și cum nu poate risca să-și mute agenții. Acum, avea un zâmbet pe față și strălucire în ochi.

– Deci, întrebă el, ați mai fost la lacul Albano?

71

Villa Pelati
Lacul Albano, Italia
(17 kilometri sud-est de Roma)

Elicopterul vâjâi pe deasupra apelor liniștite ale lacului Albano și coborî într-o curte pietruită, la vreo 100 de metri de casa principală. Construită pe la 1500, clădirea se afla pe buza craterului unui vulcan preistoric și oferea o priveliște spectaculoasă spre lac, pădure și vii.

Maria era năpădită de amintiri din copilărie și se uita fix pe geamul elicopterului la locul pe care cândva îl numise acasă. Amintiri despre mama ei și jocurile inocente pe care le jucau o copleșeau cu nostalgie și scârbă.

– Cât a trecut? întrebă Dante deschizând ușa. Zece ani?

Îl ignoră, neavând chef să stea de vorbă cu cel care o forța să se întoarcă în trecut. El îi mai distrusese viața o dată și acum amenința să o facă din nou.

Ironia era că Maria și Dante fuseseră cei mai apropiați dintre progeniturile familiei Pelati. Deși aveau mame diferite și între ei era o diferență de 12 ani, amândoi purtau povara de a *nu* fi primul fiu născut al lui Benito și erau forțați să suporte toată dezamăgirea ce decurgea de aici. Dacă Roberto era tratat regește, Maria și Dante erau considerați un fel de persoane de rangul doi, fără să primească nici iubirea și nici atenția acordate fratelui lor. În timp, Benito s-a mai înmuiat

față de Dante, când și-a dat seama că al doilea său fiu era un copil capabil, și i-a permis să intre în afacerea familiei, chiar înainte ca Maria să fie trimisă la școală. Nu-i de mirare că fata se simți jignită de acest afront și o parte din furia împotriva tatălui și-o concentră asupra lui Dante.

Considera că Dante îi întorsese spatele pentru a câștiga afecțiunea tatei.

Era un păcat pe care ea încă nu-l uitase. Sau iertase.

Maria ieși din elicopter și-l așteptă și pe Boyd să coboare. Cei doi rămaseră tăcuți pe toată durata călătoriei de la Viena, spre supărarea lui Dante. Încercă să-i interogheze în primele zece minute de zbor, dar, deoarece au ales să nu vorbească, s-a hotărât să nu insiste. Știa că opțiunile sale erau limitate și că putea fi mult mai convingător la sol.

Luminile din copaci sclipeau când traversară o grădină elaborată și de acolo trecură mai departe, pe aleea de piatră. Coloane de marmură împrejmuiau apa sclipitoare din piscina aflată în stânga, iar o serie de statui străjuiau aleea la dreapta. Un șir de trepte late îi conduse spre o pajiște și intrarea din spate a casei.

Dante tastă codul de siguranță.

– Tata e la Vatican până dimineață. Mai sunt lucruri de discutat până se întoarce.

Maria aproape că se înecă la auzul cuvântului „tată". Crescuse fără el și n-avea nici un chef ca el să intre din nou în viața ei. Nu acum. Nu dacă era să fie omorâtă pentru acțiunile sale. Acela ar fi un mod crud de a muri, să fie forțată să-l mai vadă o dată înainte de a fi ucisă.

Dante o întrebă:

– Îți mai amintești locul ăsta? Holul era înalt de aproape 6 metri, așa că vocea lui avea ecou. Îți citeam povești acolo, lângă șemineu. Mama se supăra *așa tare* pe mine. Mereu păstram cea mai grotescă poveste ca să ți-o citesc înainte de culcare. Te speriam în asemenea hal, încât trebuia să stea cu tine în pat jumătate de noapte.

Deși nu voia, Maria zâmbi aducându-ți aminte. Acelea erau alte timpuri, o altă viață, când ea era fericită și lucrurile erau mult mai simple.

Locul era exact așa cum îl știa. În stânga, era un birou antic cu fața spre șemineul de pe peretele din dreapta. O canapea din piele, două scaune și o masă de sticlă umpleau spațiul dintre ele. Rafturi de cărți și tablouri erau aliniate de-a lungul pereților, la fel și o gamă largă de relicve etalate pe piedestale de marmură. Un covor viu colorat acoperea podeaua și-i dădea încăperii un aer cald și tihnit. Maria își spuse în sinea ei că era aproape o ironie, știind cui aparținea acea cameră.

– Luați loc! zise Dante arătând spre canapea! Apoi, își îndreptă atenția spre gărzi anunțându-i: Domnilor, de aici, mă descurc și singur. Vă rog să așteptați pe hol!

Bărbații închiseră ușa lăsându-l pe Dante singur cu Maria și Boyd, pentru prima dată în noaptea aceea.

Gazda vorbi în continuare:

– Știu că voi doi aveți o sumedenie de întrebări.

Dante își scoase haina de la costum și o așeză pe spătarul unuia dintre scaune, dezvelind astfel hamul pentru armă și pistolul. Faptul că se aflau la vedere sporea tensiunea din încăpere.

– A fost o săptămână obositoare pentru noi toți.

Maria își dădu ochii peste cap. Nu reușea să înțeleagă cum i-a putut aduna Dante pe toți trei laolaltă. Erau adversari, nu aliați.

– Mai întâi de toate, i se adresă Dante lui Boyd, permite-mi să-mi cer scuze pentru lipsa de comunicare din ultima vreme. Imediat ce ai plecat din Orvieto, nu am avut cum să mai iau legătura cu tine.

Fața lui Boyd se destinse dintr-odată.

– Am vrut să sun, dar atacul m-a derutat. N-aveam cum să știu cine îl comandase. Dacă ai fost tu sau altcineva.

– Încă o dată, îmi cer scuze! N-am știut de planurile lor până luni noapte, *după* ce ai plecat de la catacombe. De-aș fi știut ce-aveau de gând să facă, te-aș fi avertizat.

Maria era înmărmurită. Fratele ei vorbea cu Boyd de parcă erau parteneri. Conversația dintre cei doi era așa de neașteptată încât îi trebui un timp să priceapă despre ce era vorba.

– Dumnezeule, ce se întâmplă aici? *Professore?* Voi doi vorbiți de parcă ați fi prieteni.

– De ce n-am fi? El ne-a dat permisele pentru săpat.

– Mda, comentă fata căutând cuvintele potrivite, dar el o să ne omoare.

– Să vă omor? izbucni Dante. De ce mama naibii aș face așa ceva? Tocmai v-am salvat.

– Ne-ai salvat? urlă Maria. Ne-ai luat pe sus, cu pistolul la tâmplă. Asta nu înseamnă că ne-ai salvat!

– Ba exact asta înseamnă, ținând cont de câți oameni vor să vă vadă morți.

– Da, dar…

Boyd o bătu ușor pe umăr, îndemnând-o să se liniștească.

– Ca să-i iau partea Mariei, trebuie să recunosc că nici eu n-am mai fost sigur de intențiile tale până acum o clipă. Aveai o expresie atât de detașată, încât nu știam ce să mai cred.

Dante râse.

– Îmi cer scuze și pentru asta. Nu uitați că gărzile lucrează pentru tatăl meu, nu pentru mine. Dacă vreți să reușim, va trebui să fac în continuare jocul ăsta cât putem de mult.

– Despre ce vorbești? Ce joc? întrebă tânăra.

– Să mă prefac că îl ajut pe *tata.*

Fata ghici în tonul lui o amărăciune pe care nu o bănuise. Ca și când pronunțase cuvântul cu dezgust.

– Dintre toți, tu ești cea care ar trebui să știe.

– Dar… se bâlbâi ea negăsindu-și cuvintele.

Boyd ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

– O să puteți vorbi despre ura pe care o împărtășiți față de el mai târziu. În clipa asta, avem alte chestiuni arzătoare de discutat.

Dante prinse privirea Mariei. Avea atâtea să-i spună, dar își dădu seama că nu era nici locul și nici momentul potrivite.

– Are dreptate! Avem multe de plănuit. Am să-ți dezvălui un secret de familie.

Șoferul trase mașina la poarta principală a vilei. Benito stătea pe bancheta din spate, gândindu-se la tot ce se întâmplase. Violențele de la Orvieto, evenimentele de la Vatican, moartea fiului său. Totuși, în pofida tuturor celor întâmplate, avea un sentiment de bine de parcă în curând avea să dea norocul peste el, iar toată strădania lui avea să-i fie răsplătită.

Desigur, nu-și închipuise niciodată că va fi recompensat în felul acesta.

Boyd și Maria îl urmăreau cu privirea pe Dante cum se apropie de masa de lucru. Apoi, de parcă secretul pe care îl purta era prea greu pentru a-l mai duce, bărbatul oftă și se așeză pe scaunul tatălui său.

Începu:

– Știu că se întâmplă ceva de ani de zile. Când intram într-o cameră, tata se oprea brusc din ceea ce discuta cu Roberto. La început, am crezut că vorbeau despre mine. După un timp însă, mi-am dat seama că era vorba despre ceva mult mai important. Ridică o statuetă de pe birou și o privi fix – refuzând să ridice ochii spre musafiri –, apoi continuă: Am început să caut prin dosarele lor, să verific de două ori tot ceea ce mă rugau să fac, până când am găsit un tipar care se tot învârtea în jurul localității Orvieto. Era vorba de gărzi suplimentare, fonduri suplimentare, totul era suplimentar. Se întâmpla ceva acolo și mie nu voiau să-mi spună. Lăsă statueta deoparte cu un gest ca de frustrare: La un moment dat, devenisem atât de curios, încât m-am dus la tata și l-am întrebat despre ce era vorba, implorându-l să-mi zică adevărul despre catacombe și ce era cu toți banii pe care-i cheltuiam. Însă mi-a râs în nas și mi-a spus să-l las singur. Puteți crede așa ceva? M-a ignorat. Am știut imediat că nu-mi va zice niciodată nimic. Tăcu o clipă, apoi se uită la Boyd: Ei bine, atunci m-am hotărât să-mi iau un asociat!

– Cum adică un asociat? întrebă Maria.

– Știu că o să te superi, dar eu te-am tot urmărit în decursul anilor. Cum îți merge la școală, unde stai, am observat că nu ai viață socială. La urma urmelor, ești sora mea. Nu te-aș fi putut uita niciodată, chiar dacă ai fi vrut asta.

Maria nu mai scoase nici un cuvânt. Era năucă. Încerca să înțeleagă tot ce i se spune.

Dante reluă:

– Așa am aflat despre doctorul Boyd, recunoscu el. Te urmăream pe tine și am aflat despre pasiunea lui pentru catacombe. La început, îmi părea că doar un miracol v-a adus împreună pe voi doi. Mai apoi, mi-am dat seama că nu era doar o întâmplare fericită. Tu te-ai dus la Dover cu un scop anume. Ai mers acolo ca să înveți despre Orvieto. I-ai devenit studentă pentru că și tu ai fost la fel curioasă ca și mine.

Ochii Mariei se umplură de lacrimi care-i umeziră obrajii. Încercă să le șteargă înainte să le mai observe careva, dar Dante le văzu și zâmbi. Știa că era pe drumul cel bun, că încă își cunoștea sora chiar și după atâția ani.

Explică mai departe:

– Acum un an, mă uitam prin cererile pentru permise de săpături când am dat peste cererea doctorului. Am înțeles imediat că asta era scuza perfectă pentru a putea intra în vorbă cu el, așa că l-am sunat în legătură cu catacombele.

Maria îi aruncă o privire dură lui Boyd.

– Ați vorbit cu Dante încă de acum un an și mie nu mi-ați spus?

Boyd se apără.

– Îți jur că n-am știut că e fratele tău. Mi-a zis că-l cheamă Dante și că era asistentul tatălui tău. Asta e tot ce mi-a spus!

– Așa este, o asigură Dante. N-am vrut să știi, pentru că bănuiam că te-ai fi îndepărtat. Știu cât de încăpățânată poți fi. Te știu de-o viață!

Furia de pe fața Mariei se risipi. Se întoarse spre Dante care mai avea de povestit:

– De vreo câteva luni, fac schimb de informații cu doctorul Boyd. Mi-a zis de descoperirile pe care le-a făcut și eu la rândul meu îi comunicam ce am mai aflat, totul în ideea planificării unor săpături reușite. Știam că nu pot să merg cu el la Orvieto – n-aveam cum să fac asta în secret –, dar m-am gândit că unul dintre noi ar putea fi acolo. Mai exact, *tu!* Și pentru mine era foarte bine și așa.

Maria lăcrimă din nou:

– Asta ascunzi tu? Ăsta este secretul de familie?

Dante râse de inocența ei.

– Nu, nu acesta-i secretul. Tata a ascuns ceva față de noi doi toată viața, ceva ce ar fi trebuit să ne spună de multă vreme. Îți jur că nu am știut despre ce este vorba până ieri. Când tata a aflat de moartea lui Roberto, m-a luat deoparte și mi-a zis totul. Mi-a spus adevărul despre catacombe, crucificare și arborele nostru genealogic. Vezi tu, catacombele de la Orvieto au fost construite pentru noi. Pentru familia noastră. Au fost construite în onoarea rudelor noastre.

– Despre ce vorbești? Cine-s rudele noastre?

În loc să mai vorbească, Dante arătă peste umăr, către tabloul pe care tatăl lor îl comandase la scurtă vreme după ce vizitase prima dată catacombele. Imaginea era identică, doar că mai mică decât cea pe care Boyd și Maria o găsiseră în prima încăpere a catacombelor. Cea pe care Maria știa că o mai văzuse undeva, dar nu-și dădea seama unde. Brusc, înțelese de ce. Subconștientul ei blocase acea imagine.

– Este *Omul care râde,* izbuti să îngaime cu răsuflarea tăiată. Sunt rudă cu *Omul care râde?*

Dante se încruntă.

– Cine-i *Omul care râde?*

– El, zise ea. Așa i-am spus noi pentru că nu am știut niciodată cum îl cheamă. Imaginea lui era peste tot în catacombe. Pe pereți, în sculpturi, pe o cutie funerară. De atunci, tot încercăm să aflăm cine este.

– Atunci, căutarea voastră s-a încheiat, pentru că deja știi cum îl cheamă.

– Știu?

Dante confirmă dând din cap.

– Pentru că la fel te cheamă și pe tine.

– Pe mine? Cum adică? Era din familia Pelati?

– Nu, răspunse Dante. Numele a fost schimbat ca să ne apere pe noi de păcatele lui... Pe el îl chema *Pilat.*

– Pilat?

– Adică Ponțiu Pilat! El a fost strămoșul nostru. Noi suntem urmașii lui.

– Ce îi suntem? Fata se holbă la Dante. Apoi, la Boyd. După aceea, iarăși la Dante. Despre ce vorbești?

– Că numele nostru de familie nu este Pelati... Este Pilat. Numele a fost modificat pentru a ne proteja familia de persecuție.

– Ponțiu Pilat este *Omul care râde?*

Dante dădu din cap afirmativ.

– Și strămoșul nostru.

Dură un pic ca Maria să accepte vestea, după care gemu ușor, supărată că fusese luată pe nepregătite. Ar fi vrut să protesteze, să se certe, dar, în adâncul inimii, știa că fratele ei nu ar minți-o în legătură cu așa ceva. Iar asta însemna că tot ceea ce-i spusese era adevărat.

Erau din aceeași familie cu cel mai infam criminal din toate timpurile.

Încet, într-un acces de disperare, se întoarse spre doctorul Boyd, care stătea lângă ea, și-i ceru o confirmare:

– *Professore,* este posibil așa ceva? Să fie oare adevărat?

Boyd închise ochii și se gândi la cele auzite.

– Da, draga mea, s-ar putea să fie.

– Dar... cum?

Bărbatul trase adânc aer în piept, încercând să aleagă cuvintele potrivite.

– Poate că o să ți se pară ciudat, însă se știu foarte puține lucruri despre Ponțiu Pilat. Majoritatea cărturarilor sunt de acord asupra faptului că a devenit procurator în Iudeea în anul 26 d.Hr. și și-a încheiat mandatul zece ani mai târziu.

Totuși, nu se știe nimic despre nașterea sau moartea sa, deși sunt foarte multe teorii despre amândouă.

Unii istorici cred că Pilat a fost executat de Senatul roman la scurtă vreme după moartea lui Tiberius, în anul 37 d.Hr. Alții susțin că s-a sinucis, înecându-și amarul într-un lac de lângă Lucerna, în Elveția – un lac situat pe muntele Pilatus. Între timp, folclorul german insistă că Pilat a dus o viață lungă și fericită în Viena Allobrogum (sau Viena de pe Ron), unde un monument de aproape 16 metri, numit mormântul lui Ponțiu Pilat, încă se mai găsește și în zilele noastre.

– În ciuda tuturor dubiilor, sublinie Boyd, există și câteva lucruri care se știu cu siguranță, cel mai interesant dintre acestea fiind în legătură cu soția sa, Claudia Procula. Puțini își dau seama, dar soția lui Pilat era nepoata lui Augustus și fiica adoptivă a împăratului Tiberius.

– Cum?! exclamă Maria clipind des de câteva ori. Tiberius era socrul lui Pilat?

Boyd confirmă.

– Pun pariu că n-ai auzit niciodată treaba asta la școala de duminică, nu-i așa?

– Nu, răspunse năucită.

Brusc, gândul că Pilat și Tiberius au conlucrat nu mai părea așa de imposibil. Bărbații aceștia erau mai mult decât aliați politici. Erau înrudiți.

Boyd continuă:

– Știai că Biserica Coptă din Egipt și Biserica Abisiniană din Etiopia au susținut întotdeauna că Ponțiu și Claudia s-au convertit la creștinism după crucificare? De fapt, îi cinstesc ca *sfinți* în 25 iunie!

Dante îl întrerupse:

– Doctore Boyd, cred că încă nu vezi imaginea de ansamblu. Nimic din toate acestea nu contează. Noi ar trebui să ne concentrăm atenția asupra crucificării și atât.

– Tocmai asta voiam să spun! răspunse acesta, oprindu-l cu un semn. Sunt ani buni de când i-am tot crezut nebuni că-l cinstesc pe Ponțiu Pilat ca pe un erou, numindu-l creștin.

Acum, știu că aveau dreptate. Doamne! Practic, el a întemeiat religia. Mă simt ca un neghiob.

– Dumneavoastră vă simțiți așa? interveni Maria. Dar eu cum credeți că mă simt? Numai ce-am aflat că am alergat prin toată Europa căutându-mi o rudă. Că un tablou al *Omului care râde* se află chiar în casa tatălui meu. Inspiră adânc, încercând să se calmeze. Cum de nu m-am gândit la Pilat? Era atât de evident. Trebuia să ne fi gândit la el.

Boyd o mângâie.

– Liniștește-te, draga mea! Nu ești singură în toată povestea asta. Nici unul dintre noi nu s-a gândit la Pilat ca la un posibil suspect. Înveselește-te! Nu-i sfârșitul lumii.

– Ba da, este! rosti o altă voce din pragul ușii.

Înlemniți, se întoarseră și-l văzură pe Benito.

Pelati și patru gărzi înarmate intrară în încăpere.

Vocea încheie:

– Pentru Dante!

Benito își sublinie vorbele cu două focuri rapide de armă. Din pieptul lui Dante țâșni sânge care împroșcă peretele din spatele său și tabloul cu Pilat. Apoi, trupul său lipsit de viață alunecă încet de pe scaunul biroului pe podea. Imaginea îi stârni Mariei o reacție incontrolabilă de furie ucigașă, încât sări și încercă să ia pistolul din mâna tatălui ei. Însă unul dintre bodyguarzi interveni, blocând-o.

Deloc intimidată, fata îl zgârie, lovindu-l cu palmele și pumnii peste față. Bodyguardul încasă câteva lovituri, după care reacționă dându-i un cap în piramida nazală. Apoi, cu un pumn sub bărbie, o lăsă inconștientă, aruncând-o spre măsuța de cafea din spatele ei, de care se izbi în cădere.

Impresionat de spiritul ei răzvrătit, Benito o privea fix pe Maria.

– Cine și-ar fi putut închipui așa ceva? Dintre toți copiii mei, cel mai curajos este fata!

72

Maria își recăpătă cunoștința și constată că era legată de un scaun. Îi curgea sânge din nas și gură, era plină de tăieturi și avea o groază de cioburi înfipte în piele. Camera se învârtea cu ea.

Clipi de câteva ori și încercă să-și concentreze privirea asupra figurii pierdute în ceață, din fața ei. Totul era începeșat. Văzul, memoria, auzul ei. Sunetul înăbușit al numelui ei îi răsună în cap ca un ecou. Cineva îi vorbea. Clipi din nou, încercând să-și dea seama cine era.

– Maria? repetă tatăl ei. Mă auzi?

– Cum? bolborosi ea. Unde sunt?

– Ești acasă, Maria. După atâția ani, ești în sfârșit acasă... Cred că se impune să sărbătorim.

Unul dintre bodyguarzi îi dădu o sticlă de votcă lui Benito, care începu să i-o toarne Mariei pe cap. Lichidul ca de foc îi intra în răni, provocându-i un uragan de durere care părea că-i sfârtecă tot corpul. Bărbatul începu să râdă, comentând țipetele ei de agonie:

– Te face să te simți în viață, nu-i așa?

Brusc, detaliile situației în care se afla o loviră ca o avalanșă. Știa unde se află și ce i se întâmplă. Cel mai rău era că știa cine o tortura. Într-o clipă, coșmarurile ei de-o viață deveniră realitate. Stătea în fața tatălui ei.

Benito spuse:

– Știam eu că am să te revăd într-o zi! Deși nu mi-am închipuit niciodată că va fi în felul acesta.

– Nici eu, se răsti fata. Speram să fie la căpătâiul tău, pe patul de moarte.

Bărbatul clătină din cap.

– Și, când colo, patul de moarte e-al tău.

Maria se uită de jur-împrejur prin cameră, căutând din priviri o rază de speranță. O armă. O cale de ieșire. Orice i-ar fi putut fi de ajutor. Însă chiar atunci observă că doctorul Boyd era legat lângă ea. Stătea cu bărbia înfiptă în piept. Avea cămașa îmbibată de sânge și ochii umflați de loviturile repetate primite peste față.

– Ah, Doamne! Ce i-ai făcut?

– Eu nu am făcut nimic. Deși oamenii mei au cam avut de lucru. S-au înfuriat când eu nu am primit răspunsuri la întrebările puse. Îi studie groaza din ochii ei de un căprui intens. Mai văzuse aceeași privire cu mulți ani în urmă, într-o situație asemănătoare, una care avusese loc în aceeași încăpere. Acum, sper ca tu să fii mai cooperantă decât a fost el.

– Nu te baza pe asta.

Benito ridică din umeri.

– Foarte rău! Atunci, presupun că vei avea aceeași soartă ca mama ta.

– Mama mea? Ce vrei să spui? Despre ce vorbești?

Torționarul zâmbi. Știa că o să-i cadă în cursă. Era imposibil să rateze.

– Zău, Maria! Doar *nu crezi* cu adevărat că s-a sinucis, nu? Tu o cunoșteai mai bine decât oricine altcineva. Ți se pare că era genul care să se sinucidă?

O cuprinse iarăși amețeala, de data aceasta din cauza întrebărilor care i se învârteau nebunește în cap. Mereu avusese îndoieli în privința morții mamei sale. Dintr-odată, parcă toate se grăbeau să se limpezească. Cum a murit mama ei? Ce s-a întâmplat cu adevărat? A fost omorâtă? A fost un accident? Avea atâtea lucruri despre care voia să întrebe, încât nu reușea să articuleze nimic.

– Să-ți zic ceva, se oferi Benito. Facem schimb de informații. Tu-mi răspunzi la o întrebare, eu îți răspund la o întrebare... Ce spui?

Fata încuviință din cap, acceptând fără ezitare târgul cu diavolul.

Bărbatul își trase un scaun în fața ei, sperând că va citi adevărul în ochii ei.

– Cine știe despre catacombe?

– Jumătate de Europă, mârâi ea, încă simțind arsuri pe piele. Oamenii vorbesc despre ele de ani de zile.

Benito rânji cu superioritate la auzul răspunsului insolent. Apoi, drept pedeapsă, apăsă o bucată de sticlă ce se ițea din pulpa ei. Urletul fetei umplu încăperea, iar rânjetul lui se transformă în zâmbet.

– Nu-ți îngreuna situația. Vreau doar să aflu adevărul. Dacă mi-l spui, îți dau ceea ce cauți... Dar, dacă mă minți, o să suferi... 'Țeles?

Fata aprobă din cap.

– Cine știe de catacombe?

– Doar noi... Eu și Boyd... N-am avut încredere în alții... așa că a rămas între noi.

– Și ceilalți? Petr Ulster? Payne și Jones? Ei ce știu?

– Nimic, insistă fata încă suspinând. Știu că le căutăm. Dar n-au aflat că le-am și găsit.

Benito dădu din cap afirmativ. Fără ca Maria să știe, doctorul Boyd îi îndrugase aceeași poveste în timpul interogatoriului, iar Benito nu avea de ales decât să-i creadă. Cel puțin deocamdată. Mai târziu, o să-și lase oamenii să scoată adevărul de la ei prin niște metode ceva mai persuasive.

– E rândul meu, mârâi fata. Ce s-a întâmplat cu mama?

– Nu pierzi timpul deloc, așa-i? N-am să-l irosesc nici eu. Mama ta a fost omorâtă.

– Omorâtă? De cine?

– Îmi pare rău, Maria! Acum e rândul meu. Tocmai ți-ai folosit întrebarea.

– Dar...

– Nici un dar! Bătu ușor cu degetul în ciobul de sticlă, doar să-i aducă aminte cine era șeful. Ce ați luat de la catacombe?

– Un pergament. Am luat un pergament. Nimic altceva.

– Fii mai explicită, îi ceru el. Povestește-mi despre pergament.

– Nu, asta e o altă întrebare.

Bărbatul clătină din cap.

– Nu este o întrebare. Este un ordin. Spune-mi despre pergament! Sublinie ideea, apăsând mai tare pe ciob. Primul tău răspuns a fost incomplet.

– Bine, mormăi ea, detestându-și călăul din ce în ce mai mult. L-am găsit într-un cilindru de bronz. La subsol.

Benito completă descrierea:

– În camera cu documente. Într-un cufăr din piatră, pe care este încrustată imaginea lui, zise el arătând spre tabloul din spatele biroului. Am dreptate?

Fata confirmă încurcată.

– De unde ai știut asta?

– De unde? Pentru că eu l-am pus acolo. Doar nu crezi cu adevărat că voi ați fost primii în catacombe? Extraordinar. Femeile pot fi atât de naive!

– Cum? Stai puțin! Vrei să zici că ai fost înăuntru?

– Bineînțeles că am fost înăuntru. Eu le-am descoperit. Sau, mai bine zis, redescoperit. Biserica știe de catacombe de ani de zile.

– Dar pergamentul? Dacă știau de pergament, de ce l-au lăsat acolo?

Benito zâmbi compătimitor. Chiar așa de proastă era?

– Biserica nu știa de pergament *sau* despre nivelul inferior. Romanii au sigilat intrarea spre scara de acces acum 2 000 de ani. A stat închisă până când am făcut niște teste pe platou și am descoperit subsolul.

Rânji gândindu-se la ironia legată de locul de odihnă al pergamentului. Papa Urban al VI-lea alesese Orvieto ca fiind locul perfect pentru a apăra Vaticanul în timpul Marii Schisme. Între timp, o amenințare și mai mare – un document

care putea zdruncina creștinismul din temelii și tot ceea ce reprezenta Biserica – a stat neobservată pe tot parcursul timpului cât acesta a folosit catacombele. Benito își dăduse seama că, dacă vreunul dintre oamenii papei ar fi găsit intrarea ascunsă către casa scării, dovada complotului lui Pilat ar fi fost distrusă de Biserică prin anii 1300. Din fericire, lucrul acesta nu s-a întâmplat.

– E rândul meu, spuse Maria cu îndrăzneală. De ce a fost omorâtă mama?

– De ce? Din cauza ta!

– Poftim? Ce vrei să zici?

Bărbatul o opri ridicând un deget.

– Ai tradus pergamentul?

Maria vru să mintă. Însă știa că, dacă își dă deama, n-o să-i mai dea nici o informație despre mama ei. Și nu putea să riște. Pentru ea, misterul morții mamei sale era mult mai important decât secretul pergamentului.

– Da. L-am tradus la Milano.

Bănuia.

– Atunci, știi adevărul. Eroul crucificării nu a fost Hristos. Adevăratul erou a fost Pilat, strămoșul tău. Păcăleala lui a dat naștere celei mai mari religii a tuturor timpurilor.

Fata înălță din umeri, refuzând să-i ofere vreo reacție.

– De ce a fost omorâtă din cauza mea?

– N-ai auzit ce-am spus? Ești rudă cu Ponțiu Pilat. El a fost strămoșul tău.

– Și? Mă preocupă mai mult mama. De ce ai omorât-o?

Rânji de îndrăzneala ei. Se hotărî să o recompenseze cu un răspuns.

– De ce? Pentru că te voia înapoi. Tu erai fetița ei... Din clipa în care ai mers la școală, a devenit din ce în ce mai greu de manevrat. Știa că nu o să cedez, așa că s-a hotărât să mă preseze indirect, sperând să mă răzgândesc.

– Cum adică?

Din nou, Benito o făcu să tacă, îi trecuse rândul.

– Când Roberto a fost torturat, ce a spus?

– Nu știu. Nu eram acolo.

– Maria, rosti el ferm, punând mâna pe ciobul de sticlă.

– Serios, nu eram acolo. De aceea i-a tăiat Payne degetul lui Roberto pentru identificare. Dacă aș fi fost acolo, l-aș fi identificat eu însămi.

Benito cântări vorbele ei, apoi o îndemnă să întrebe.

– Cum adică te-a presat? repetă ea.

– Mama ta găsise la mine în birou informații despre catacombe. M-a amenințat că le face publice dacă nu te las să te întorci acasă.

În sfârșit, totul începea să capete sens. De aceea o sunase mama la școală și îi spusese să-și facă bagajele. Se gândise că informațiile despre catacombe erau suficiente pentru a-i putea oferi Mariei biletul de întoarcere acasă. Evident, se înșelase. Concluzionă amar:

– Și atunci ai pus să fie omorâtă?

– Nu, *eu însumi* am omorât-o! Chiar aici, în camera asta.

Zâmbi gândindu-se la ziua aceea. Femeia era soția lui și considera că era dreptul lui să facă tot ceea ce făcuse. Ca atunci când eutanasiezi câinele familiei.

– Nici o femeie n-o să-mi comande mie ce să fac! Nu în casa mea! Și nici când este vorba de Orvieto. Acesta era secretul familiei *mele,* nu al ei. Nu era treaba ei să se implice în asta. A meritat să moară.

73

Payne îl informă pe scurt pe Nick Dial în drum spre lacul Albano, avertizându-l ce fel de gărzi avea angajate Benito Pelati. Foști militari, gărzi de corp elvețiene, genul de indivizi pe care doi foști luptători din trupele MANIAC știau cum să-i trateze. Dial își dădu seama că, fără ajutorul lor, nu s-ar fi descurcat, așa că apelă la superiori ca să-i numească oficial asistenți Interpol. Însă Payne și Jones bănuiau că formele lor nu prea erau legale.

Dial sună și ceru și întăriri, dar ei reușiră să ajungă la locul faptei înaintea poliției locale. Păcat, pentru că nu stăteau să aștepte pe nimeni. Nu câtă vreme Boyd și Maria erau prizonieri.

La intrarea din față a proprietății îi întâmpină o poartă de fier, iar ghereta paznicului era goală. Payne îi ajută pe Jones și Dial să sară peste zid, înaintea lui. Curtea era întunecoasă și mare. Alergară rapid printre tufișuri și copaci, fiind cu ochii în patru după gărzi. Nici măcar nu erau siguri dacă era cineva acasă până când auziră o împușcătură. Apoi, încă una. Două sunete identice venind de undeva din interiorul casei. Era cazul să intre în acțiune. Nu știau cine era implicat sau ce aveau să înfrunte, dar nu le păsa. Focurile de armă într-o casă nu-s niciodată semn bun. Așa că hotărâră să intervină.

Jones merse înainte, intenționând să ia cu asalt ușa din față, în timp ce Dial îi asigura spatele. Payne se târî de-a lungul zidului, uitându-se pe la ferestre, încercând să-și dea seama cine era înăuntru. Trasă în gând eventuale căi de ieși-

re, găsi punctele slabe, estimă configurația încăperii și dimensiunile. Erau în joc niște vieți și era conștient de asta. Cu cât strângea mai multe informații, cu atât vor fi mai multe cadavre. Morți din rândul *inamicului,* nu al lor. Payne nu concepea să aibă oameni uciși în timpul misiunilor.

Ajunse la veranda din față exact în momentul când Jones spărsese yala. Payne îi informă pe scurt despre ceea ce văzuse și se oferi să preia conducerea. Nimeni nu obiectă. Al doilea venea Dial, urmat de Jones. Două scări curbate duceau sus, de ambele părți ale holului, și se uneau la etaj. De-a lungul pereților erau numai tablouri și statui. Un candelabru atârna din tavan, deși nu dădea nici un pic de lumină. Stăteau aproape în beznă, fiind recunoscători pentru licărul de lumină ce venea dinspre o încăpere. Se hotărâră să meargă acolo.

În vreme ce înaintau pe coridor, auziră zgomote. Țipete de agonie. Sunete de tortură. Trosnituri de pumn când se izbesc de față. Pocnitura surdă a cărnii bătute. Payne n-avea nici un dubiu, știa sigur că era vorba despre doctorul Boyd. El era interogat. Și nu de un singur bărbat. Ușa de la birou era închisă și încuiată. O fâșie de lumină răzbătea în jurul ușii. Strălucirea ei îi ghidă ca un far.

Jones examină broasca și constată că era veche de o sută de ani. Nu cunoștea modelul respectiv. Îi spuse lui Payne că o să încerce s-o deschidă, dar nu era sigur că va reuși. Mai grav era că nu știa dacă o putea face fără zgomot. Payne clătină din cap, dându-i de înțeles că era prea riscant și că era de acord să doboare ușa. Nu știa cum să se descurce cu o încuietoare așa de veche. Dacă nu ceda la prima încercare, pierdeau elementul-surpriză. Și, cum nici nu știau cine era înăuntru și ce arme aveau, nu merita să riște.

Payne se întoarse către Dial și șopti:

– Avem nevoie de o oglindă. Una care să încapă pe sub ușă.

Dial confirmă că a înțeles și zise:

– Dă-mi două minute!

Până să apuce Payne să mai spună ceva, Dial începu să alerge prin casă. A naibii beznă! A naibii securitate! Pentru Dial nu conta decât să-și îndeplinească obiectivul. 90 de se-

cunde mai târziu, reveni cu un fragment dintr-o oglindă spartă. Payne se miră în gând cum de o spărsese fără zgomot, dar nu aveau timp de pierdut. Așa că se întinse pe podea și strecură oglinda pe sub ușă. Înclinând-o înainte și înapoi, putu să vadă tot ce era în birou. Boyd își pierduse cunoștința și de pe față i se scurgea sânge. Maria stătea lângă el și era interogată de un tip în vârstă, pe care Payne nu-l știa. Presupuse imediat că era tatăl ei. În încăpere erau postate gărzi de corp înarmate. Unul stătea chiar lângă Boyd, altul lângă Maria și al treilea în spatele bărbatului în vârstă, urmărind interogatoriul.

Lucru curios, Payne nu-l zărea pe Dante nicăieri. Mai plimbă oglinda, sperând să obțină o imagine și din colțul îndepărtat al camerei. Îndrăzneala lui aproape că era să-i coste când își dădu seama că împinsese oglinda între tălpile unuia dintre bodyguarzi. Fără să vrea, află că exista și acesta, al patrulea, chiar lângă ușă. În tot acest timp, studiase camera printre picioarele lui.

Cu inima-n gât, Payne scoase oglinda, apoi îi trase pe Jones și Dial mai departe pe coridor ca să le descrie camera. Patru gărzi înarmate. Un șef. Doi ostatici. O canapea și niște scaune. O masă mare de lucru. Nici o fereastră sau ușă laterală. O intrare care era păzită. Boyd leșinase, iar Maria era interogată. Nici unul dintre ostatici nu fusese împușcat.

– Ce facem? întrebă Dial.

Jones se uită la Payne.

– Atacăm repede și dur?

Payne încuviință. Era singura alegere pe care o puteau face. Dacă ar fi încercat să scoată gărzile din birou, riscau să-și cheme ajutoare de la lac. Sau din zona gardului. Sau dintr-un alt loc nebănuit de ei. Și, dacă se întâmpla așa ceva, atunci erau pierduți. Pe de altă parte, dacă așteptau să ajungă poliția locală, erau șanse ca unul dintre ostatici să fie omorât.

Trebuiau să atace. Imediat. Cu o forță letală.

Payne îi lămuri ce avea de gând și Dial îl privi ca pe un nebun. În schimb, Jones aprobă, impresionat nu doar de idee, ci și de curajul inconștient al lui Payne. Din păcate, Payne nu putea ști dacă planul lui era prostie sau îndrăzneală până când

nu vedea rezultatul. Era conștient că aveau o singură încercare dacă mizau pe elementul-surpriză. Asta însemna că trebuiau să treacă de ușă de la prima încercare. Obligatoriu. Nu putea încerca să slăbească broasca din cauza gardianului de lângă ușă. Acesta nu numai că i-ar fi auzit, dar era foarte probabil să stea lipit de clanță, încât cea mai mică vibrație a mecanismului de deblocare mișcat de Jones i-ar fi dat de gol.

Pe de altă parte, Payne nu prea era sigur dacă aveau putere să doboare ușa. Era mare și groasă, și era prinsă în balamale vechi de fier, ce păreau făcute de Leonardo da Vinci. Prin urmare, habar n-aveau la ce să se aștepte. La fel și cu broasca. Oare ar ceda la fel de ușor ca una modernă sau ar rezista forței unui berbec medieval?

Oricum, Payne nu voia ca succesul misiunii să depindă numai de piciorul lui drept, așa că se hotărî să întoarcă sorții în favoarea lui. În loc să atace ușa de unul singur, îi spuse lui Jones să tragă un foc de armă în broască, cu o fracțiune de secundă înainte ca piciorul lui Payne să intre în contact cu lemnul, sperând ca focul de armă să slăbească încuietoarea. Desigur, dacă Jones trăgea prea târziu sau dacă glonțul ricoșa spre Payne, avea toate șansele să-și piardă niște degete de la picioare.

– Ei bine, glumi Payne, poate am noroc și-mi cresc la loc!

Fără să mai ezite, Jones își potrivi pistolul în timp ce Payne calculă distanța până la impact. Era loc de trei pași până lovea ușa. Trei pași mari, care hotărau totul. Dial stătea în spatele lui Jones, pregătit să năvălească în cameră și să-l doboare pe gardianul de lângă Boyd. Jones avea să-l atace pe cel de lângă Maria, iar Payne pe cel din spatele lui Benito. Al patrulea bodyguard, cel de lângă ușă, era factorul incontrolabil. Payne spera să-l poată elimina la impact. Dacă nu, unul dintre ei trebuia să se ocupe și de el. Și, mai mult ca sigur, era răspunderea lui Payne. Nu că s-ar fi plâns. Situațiile de genul ăsta erau specialitatea lui.

Oricum, de vreme ce Dial avea sarcina cea mai ușoară, Payne îl puse responsabil cu numărătoarea.

Trei. Jones potrivi arma în dreptul broaștei.

Doi. Payne își propti piciorul în peretele din spate, ca să-și ia elan.

Unu. Se lansă, gata să lovească.

Jones trase un foc de armă cu o fracțiune de secundă înainte ca Payne să intre în contact cu ușa. Metalul scrâșni și lemnul trosni când ușa se izbi de spatele celei de-a patra gărzi, doborând-o la pământ. Cumva, Payne își păstră echilibrul și reuși să sară în cameră. Jones și Dial îl urmară, năvălind în încăpere cu armele scoase.

Atacul lor fusese atât de precis, încât putură să lovească gărzile înainte ca acestea să se dezmeticească. Payne își altoi ținta cu un cot urmat de un genunchi în bărbie, doborându-l peste cel de-al patrulea, care zăcea inconștient pe podea. În parte din cauza impactului cu ușa, dar și pentru că glonțul lui Jones îl nimerise prin încuietoarea ușii.

Într-o clipă, Payne înșfăcă armele celor doi bătăuși. La rândul lui, Jones își eliminase omul cu o lovitură în gât, apoi se orientă spre bătrânul de pe scaun. Dial, pe de altă parte, se lupta. Se juca de-a artele marțiale cu ținta sa până când Payne îl pocni cu patul armei, izbindu-l cu fața de perete.

Zâmbind, Dial îi aruncă lui Payne o privire prin care părea că se justifică: „De regulă, clienții mei sunt morți când apar eu".

Payne îi întoarse căutătura tot drept răspuns: „Ai mei nu".

Între timp, Jones era grămadă pe Benito. Îl dezarmă înainte de a-și trece brațul în jurul gâtului său și a-l strânge. O stângere ușoară și bătrânul nu mai opuse rezistență. Fără amenințări. Fără luptă. Fără mită de vreun fel. Pentru Jones, era destul de patetic. Se așteptase ca vestitul Benito Pelati să-i pună probleme mai mari.

– Omoară-l, îl imploră Maria din celălalt capăt al încăperii. Era legată de scaun și se uita fix la tatăl ei. Privirea tulbure din ochii ei le spunea tuturor că vorbea serios. Voia ca Jones să-i frângă gâtul lui Benito ca unui pui de găină. Mi-a omorât mama. Mi-a împușcat fratele. Merită să moară!

– Probabil că ai dreptate, dar...

– Dar ce? Nu pricepi? Ei n-o să-l bage la închisoare *niciodată*. Știe prea multe despre Biserică! N-au să-l acuze. Nimeni nu-l va acuza! O să fie liber, așa cum erai și tu la Pamplona.

Payne îi ascultă pe cei doi în vreme ce căuta prin încăpere, asigurându-se că nu sunt surprize. Însă găsi una, în spatele biroului. Dante zăcea acolo, într-o baltă de sânge.

– Maria, protestă Jones. Aș vrea să pot, dar nu pot. Pur și simplu, nu pot...

– Atunci, lasă-mă pe mine s-o fac! Dezleagă-mă doar. O să zicem că a murit în timpul operațiunilor de salvare. Nimeni nu va ști.

– O să știu eu, spuse Dial din capătul opus al încăperii. Și, cum eu conduc ancheta, va trebui să te opresc.

– Unde mai pui, rosti Payne verificând pulsul lui Dante, că te înșeli în privința fratelui tău. E încă în viață.

Poliția a ajuns câteva minute mai târziu, dându-i lui Dial șansa de a-i suna pe ofițerii NCB de la aeroport. L-au informat că una dintre echipele de la crucificări fusese prinsă și că mărturiseau totul despre celelalte trei echipe. „Cu puțin noroc, gândi Dial, vor fi prinși toți până în zori. Și toată corvoada crucificărilor se va sfârși."

– Și cu mine cum rămâne? întrebă Boyd. Avea ochiul stâng atât de umflat, că nici nu-l putea deschide. O pânză îi acoperea tăietura de pe frunte. Eu când îmi recapăt reputația?

Dial se strâmbă.

– Asta s-ar putea să dureze puțin mai mult. Însă mă ocup și de treaba asta.

– Ei bine, chiar sper să faci așa, fir-ar să fie, spuse Boyd încercând să se amuze. Atunci, ce mai aștepți? Du-te și apucă-te de treabă! Eu am altele de făcut, trebuie să mă întâlnesc cu diverși. Sunt un om ocupat, domnule Dial!

Râzând, Dial îl salută în batjocură și se îndreptă spre sufragerie.

– E un tip de treabă, comentă Payne spre Jones, care confirmă din cap. Slavă Domnului c-a plecat!

Payne tot nu știa ce se întâmplase în ultimele câteva ore și ardea de nerăbdare să audă detaliile, nu doar despre *Omul care râde,* ci și despre familia Pelati. Ultima dată când îl văzuseră pe Dante, acesta îi urca pe Boyd și Maria într-un elicopter. Iar acum fata implora un doctor să-i salveze viața fratelui ei în timp ce acesta era urcat într-o ambulanță.

Evident, pierduseră un episod important.

Casa era înțesată de anchetatori, așa că ieșiră lângă piscină, unde doctorul Boyd îi informă despre tot ceea ce se întâmplase, de la focul de armă până la ura lui Dante față de tatăl lui. Le-a mai zis și despre discuția sa anterioară cu Dante, iar lui Payne și Jones le sări mustarul, până când înțeleseră că lucrul acesta se întâmplase cu mult înaintea evenimentelor de la Orvieto și nu prea avea cum să le fi pus în pericol siguranța. Boyd chiar nu-și putuse da seama de partea cui era Dante până când au ajuns acasă, așa că a ținut informația aceasta doar pentru el.

– Stai puțin! i-o trânti Jones. Vrei să-mi spui că, la cariera de piatră, noi nu eram în pericol? Haide! Chiar nu cred. Gărzile lui nu voiau să ne lase să plecăm de pe munte.

Payne era de aceeași părere.

– Are dreptate, doctore! Și am destule vânătăi pe tot corpul ca să-ți demonstrez.

Boyd se încruntă, nedorind să vorbească despre răni, nu când fața lui arăta în halul acela.

– Gărzile lucrau pentru Benito, nu pentru Dante. Astfel, el era forțat să continue mascarada.

Jones se scărpină în cap.

– Dacă așa stau lucrurile, de ce v-a adus Dante pe voi doi aici? Din punctul de vedere al siguranței, cred că ăsta este ultimul loc unde ar fi trebuit să vă aducă.

– Dacă supraviețuiește, poți să-l întrebi singur. Între timp, sunt lucruri mult mai importante cu care ar trebui să ne batem capul. Payne se întoarse spre Boyd. Ce ai aflat despre *Omul care râde?*

– Despre cine? chicoti Boyd. A, da, misteriosul *Om care râde.* Se pare că, până la urmă, identitatea lui n-a fost chiar atât de misterioasă.

74

Nick Dial se simțea tentat să părăsească scena crimei și să meargă înapoi la aeroport. Era foarte dureros să se gândească la faptul că unul dintre suspecții lui era interogat de altcineva, nu de el. Unde mai pui că el fusese cel care a remarcat relevanța geografică a crucificărilor, așa că voia să fie prezent la focul de artificii. Nimic nu-i oferea satisfacție mai mare decât momentul în care-l făcea pe criminal să vorbească.

Tot gândindu-se la lucrul acesta, știa că nu putea rata ocazia de a vorbi cu Benito Pelati. Nu era nici un avocat de față și polițiștii locali erau prea preocupați cu strângerea dovezilor ca să-și mai facă griji în legătură cu un simplu interogatoriu. Pentru ei, Dial făcuse arestarea, așa că el se cuvenea să fie primul care să stea de vorbă cu Pelati. De fapt, se oferiseră chiar să păzească ușa în tot acest timp.

Pelati arăta impunător când intră în camera din spate. Hainele nu aveau nici un defect și mersul îi era lent. Ținea bărbia în sus, de parcă era pe punctul de a se adresa țăranilor de la balconul palatului. Avea mâinile în cătușe, însă ascunse de materialul jachetei, așa încât iluzia pe care încerca să o mențină nu prea era știrbită. Era o icoană națională și se aștepta să fie tratat ca atare.

În clipa în care Dial îl văzu intrând în încăpere, știu că urmau să poarte o conversație care nu va avea nici un rezultat. Îi era clar că nu o să scoată nimic de la Pelati. Se strădui însă, punând întrebare după întrebare despre familia lui Pelati, crucificări și orice altceva îi mai trecea prin minte. Dar

Pelati nici nu se clinti. Pur și simplu, stătea acolo, neimpresionat, de parcă era pe jumătate dezamăgit că Dial era cel mai bun polițist pe care Interpolul l-a putut găsi.

Din fericire, o bătaie în ușă a schimbat totul. Dial ar fi vrut s-o ignore, până când a auzit scârțâitul ușii care se deschidea în spatele său.

– Ce este? mârâi el. Am treabă aici.

– Domnule, șopti un polițist, vă caută un anume cardinal Rose. Spune că este urgent.

Dial zâmbi, dându-și seama că îi va putea mulțumi cardinalului în persoană pentru că l-a avertizat în legătură cu încercarea de șantajare a Bisericii. Mai știa și că Rose ar putea avea informații suplimentare, care i-ar putea fi de folos la interogatoriul lui Pelati.

– Da, bine. Trimite-l în spate!

Deși nu se întâlniseră niciodată, Rose nu era dificil de identificat. Nu doar pentru că era îmbrăcat ca un cardinal, purtând o robă stacojie și o *biretta* roșie pe cap, dar umbletul îi era tot de Texas. Parcurse coridorul ca un șerif la un duel cu pistoale. În alte circumstanțe, Dial i-ar fi ridicat poalele robei, ca să vadă dacă nu cumva poartă pinteni.

– Joe, eu sunt Nick Dial! Îmi pare bine să te cunosc. Cei doi își strânseră mâinile în apropierea camerei de interogatoriu. Ei, care-i treaba? Mi s-a spus că ai ceva urgent de discutat.

Rose dădu din cap

– Am mai primit o informație despre Benito Pelati și m-am gândit că ți-ar putea fi de folos. Dar, dacă e un moment nepotrivit, mă întorc mai târziu.

– Nici vorbă. Nici nu mă gândesc să te expediez. Plus că vorbesc cu Benito chiar acum și tot zice ceva care mă zăpăcește. Tipul abia dacă îmi adresează o vorbă, dar, atunci când dă să spună ceva, tot face aluzie la un secret. L-am presat, însă nu zice nimic.

– Ți-a dat vreun indiciu despre acest secret?

– Aș vrea eu. Mi-ar ușura munca al naibii de mult... Opa! Scuze c-am afurisit.

Rose ignoră profanarea. Mai ales că majoritatea texanilor înjurau.

– Ai vorbit cu cei din familia lui? Poate că știu ei ceva. Eu nu l-am cunoscut niciodată, așa că nu prea știu ce aș putea să-ți spun.

– De fapt, cred că fiul lui știa. Ăsta-i motivul pentru care Benito i-a tras două gloanțe în piept. Să-l oprească din a-l zice cuiva.

Rose făcu semnul crucii pentru Dante.

– Așa a făcut?

– Așa a făcut ce?

– A spus celorlați. Unul dintre polițiști mi-a spus că au fost vreo câțiva martori la împușcături.

Dial confirmă.

– Gărzile lui erau în apropiere, dar nici unul nu vorbește engleză. Am senzația că asta era una dintre cerințe pentru angajați. Îi permitea să-și conducă afacerile în liniște.

– Isteț tipul. Așa este cel mai bine. Fără teama vreunor urechi mai fine.

– Că veni vorba de istețime, de ce am senzația că tu cunoști secretul? De aceea te afli aici, nu-i așa?

Rose ridică din umeri.

– Probabil. Misterioase sunt căile Domnului.

„Slavă Domnului!“ își zise Dial în sinea lui.

– Spune-mi, este ceva în legătură cu Biserica? Despre asta era vorba în șantaj? A aflat ceva despre Biserică și s-a hotărât să facă niște parale?

– Nick, ascultă, am mâinile legate în privința aceasta. Nu pot vorbi despre asta. Chiar nu pot.

Dial nu se putu abține să nu zâmbească.

Dar...

Rose râse.

– *Dar* mă gândesc că dacă pot să-l fac să vorbească fără ca practic să pomenesc de secret...

– ... Atunci eu o să aflu ce vreau să aflu și tu rămâi cu conștiința curată.

Prelatul încuviință.

– Da, ceva de genul ăsta.

Dial se uită la ceas și văzu că era în întârziere. Avocații lui Pelati puteau să ajungă în orice clipă.

– Bine. Dar trebuie să ne grăbim.

Rose ridică mâna dreaptă a promisiune.

– Nu-ți fie teamă, nu durează mult.

Zâmbind încă, Dial intră primul, urmat de Rose care trase ușa după ei. Rose îl văzuse pe Pelati la Vatican de vreo câteva ori, însă nu-i vorbise niciodată, în principal din cauză că ei doi nu aveau nimic în comun. Rose era dispus să dea Bisericii tot ce avea, fără să aștepte ceva în schimb, în vreme ce Pelati era exact invers. Conacul respectiv era o dovadă. Rose era darnic. Pelati era strângător. Și așa vor rămâne lucrurile până la sfârșit.

Pelati îi privi pe cei doi cum intră în încăpere și păru să se însuflețească. Ochii i se îndreptară spre omul în roșu care se uita fix la el.

– Spune-mi, domnule Dial, cine e prietenul dumitale?

– Dumnealui este cardinalul Joseph Rose de la Vatican. A venit să-mi vorbească despre cazul dumitale și m-am decis să-l las să ne însoțească.

– A? Și de ce, mă rog? Eu nu eram o companie destul de bună pentru dumneata?

– De fapt, ai înțeles greșit. Am crezut că eu nu sunt o companie bună pentru dumneata. Vezi, mi-ai tot vorbit despre ceva ce eu nu cunoșteam, așa că am decis să aduc un expert, cineva care să mă poată ajuta să înțeleg.

Pelati rânji auzindu-l.

– Omul acesta este un expert? În ce? În Hristos?

– Nu, îl întrerupse Rose. Sunt expert în secrete.

– Secrete? icni el, ascunzându-și teama. Vreun secret anume? Al meu, poate?

Rose dădu din cap afirmativ și făcu un pas mai aproape.

Pelati continuă:

– A, bun! Atunci, o să ne distrăm. Te rog, trage-ți un scaun, Eminență! Mi-ar plăcea să aud ce știi despre mine și secretul meu.

Rose refuză să se așeze.

– Nu-i nevoie să m-așez. I-am promis lui Nick că voi fi concis și vreau să-mi țin promisiunea.

– Cum dorești, Eminență... Îi admir pe oamenii care-și țin promisiunile făcute.

Rose se apropie.

– De fapt, asta-i problema cu secretele care mereu m-a deranjat. Oamenii nu-și țin niciodată cuvântul, în sensul că un secret nu rămâne *niciodată* secret pentru mult timp.

Pelati îi făcu un semn că era de acord cu afirmația respectivă, fiind foarte familiarizat cu subiectul acesta.

– Cardinale Rose, dacă pot avea îndrăzneala, de ce îmi spui toate aceste lucruri? Încerci să mă convingi că dumneata cunoști secretul familiei mele? Asta încerci să faci?

– Dimpotrivă, am vrut să știi că și reversul este valabil. Dumneata ești singur în treaba asta. Nimeni în afară de dumneata nu cunoaște întregul secret. Mă auzi? *Nici un alt suflet!*

Pelati se încruntă. Nu era lucrul la care se aștepta.

– Și dumneata ai venit până aici să-mi zici asta?

Rose zâmbi la auzul remarcei răutăcioase. El fusese trimis de Curtea Supremă să protejeze Biserica și avea de gând să-și ducă treaba la bun sfârșit.

– Nu, am venit aici pentru că am vrut să văd privirea din ochii tăi când o să-ți spun asta... Scoase un pistol din falduriile robei și zise: Secretul tău moare azi!

Până să poată reacționa Dial, Rose înfipse pistolul în tâmpla lui Pelati și trase. Un zgomot ca de tunet umplu încăperea, urmat de sunetul ca un pleoscăit făcut de sângele și creierul împroșcate pe perete.

Instinctiv, Dial sări după arma lui Rose, dar cardinalul era prea rapid ca să poată fi oprit. Retrăgându-se în colțul îndepărtat al încăperii, Rose duse țeava ferbinte a armei la tâmpla sa și-i ceru lui Dial să rămână pe loc.

– N-o face! urlă Dial. Te rog, nu!

– Trebuie, Nick! Trebuie să se termine așa.

– De ce? întrebă el în timp ce un grup de polițiști năvăli pe ușă. Spune-mi de ce!

Rose zâmbi cu înțeles și strânse mâna pe pistol.

– Deoarece Hristos este mântuitorul meu.

75

Payne și Jones nici nu auziseră împușcăturile. Erau afară, lângă piscină, comentând evenimentele din timpul săptămânii în momentul în care cardinalul Rose trase primul foc. Sunetul fusese acoperit de zgomotul unui elicopter care survola zona și de sirenele mașinilor de poliție care veneau spre ei.

Mai târziu, când au aflat ce se întâmplase, Payne fu dezamăgit că nu a fost de față la execuția lui Benito. Poate suna cam morbid, dar, când vezi atâția oameni buni murind, cum văzuse el, uneori îți prinde bine să vezi cum moare și un diavol. Parcă ajută la menținerea echilibrului. Cel puțin un timp.

Apoi, Payne își dădu seama că, dacă s-ar fi aflat în acea încăpere, martor la un asemenea eveniment, ar fi ratat cea mai mare surpriză. Ceva atât de neașteptat, încât tot nu știa ce să creadă.

Stând între Jones și doctorul Boyd, Payne se uita fix la strălucirea apei albastre, gândindu-se la religie. Pe parcursul câtorva zile, aflase mai multe despre creștinism decât în toată viața lui de până atunci. Și totuși voia să știe mai multe. Pentru fiecare întrebare la care primise răspuns se iveau alte zece nedumeriri. Și erau una mai complicată decât precedenta. Payne îi spuse asta doctorului Boyd care susținea că acesta era paradoxul religiei. Boyd considera că, în general, cu cât înveți mai multe, cu atât știi mai puține.

Glumind, Payne zise:

– Fir-ar să fie! Atunci înseamnă că, față de mine, tu nu știi nici cât negrul sub unghie!

Surprinzător, Boyd râse mai tare decât toți ceilalți.

Payne se întoarse către Jones, așteptându-se să vadă un zâmbet și pe fața lui. În schimb, observă o privire uluită care spunea că el încă încerca să pună lucrurile cap la cap. Catacombele, pergamentul, secretul familiei Pelati. Pentru el, acestea erau piesele dintr-un puzzle uriaș, pe care încă nu reușise să-l rezolve.

– Te simți bine? întrebă Payne.

Făcu semn că da, deși Payne știa că nu era adevărat. Ceva îl chinuia. Ceva important. În cele din urmă, Jones întrebă:

– Doctore, doar din curiozitate, ce crezi că s-a întâmplat cu el?

Boyd făcu o grimasă.

– El? La cine te referi?

– La Iisus, răspunse el. Dacă Iisus nu a fost crucificat, atunci ce s-a întâmplat cu el?

– Ahhh!

Oftatul indica faptul că Boyd așteptase toată săptămâna să i se adreseze această întrebare.

– Cred că asta depinde de cel pe care-l întrebi. Diverși experți au diferite păreri, deși unele dintre ele sunt puțin cam nebunești. Cea mai cunoscută teorie este aceea că Hristos era un bărbat însurat, care și-a trimis familia la Marsilia, imediat după judecata lui din Iudeea. Am citit multe manuscrise franceze care fac referire la descendenți ai lui Hristos care încă mai trăiesc și astăzi în Franța.

Și ei auziseră această teorie. Payne știa că unii experți credeau că Maria Magdalena fusese soția lui Hristos. Desigur, nu avea nici cea mai vagă idee dacă lucrul acesta era adevărat sau pură ficțiune.

– Așadar, tu crezi că Hristos s-a dus în Franța?

Boyd ridică din umeri.

– Asta este ceea ce cred unii. Alții consideră că riscul ar fi fost prea mare. Adevărul este că, dacă Hristos ar fi fost descoperit, întreaga lui familie ar fi fost măcelărită pe loc.

Jones se înfioră.

– Atunci, unde s-a dus?

– Conform tradițiilor islamice, a plecat spre est, unde, în cele din urmă, a murit după vreo câteva zeci de ani, într-un oraș indian din Kashmir. Alții cred că a plecat la Alexandria, în Egipt, unde a ajutat la convertirea orașului la creștinism. Chiar am citit o istorisire care spunea că a fost ucis la Masada, în anul 74 d.Hr., când fortăreața evreiască a fost cucerită de romani.

Dar nici una dintre aceste teorii nu-l mulțumi pe Jones. Frustrat, aruncă o piatră undeva în piscină. Stropii săriră în toate direcțiile.

– Cu alte cuvinte, nimeni nu știe cu adevărat.

Boyd dădu ușor din cap.

– Cred că nu.

– Așa că s-au întâmplat atâtea, făcu Jones un gest amplu cu mâna, referindu-se la tot ce întreprinseseră ei până atunci, și tot nu știm cu siguranță!

– Nu cu certitudine, nu... Și adevărul este că probabil nu vom ști niciodată.

Doctorul Boyd se scuză și se îndreptă spre casă. Avea fața umflată și diformă, iar pansamentul steril nu mai avea nici un efect. Trebuia neapărat să-și pună o pungă de gheață și să înghită un tub de analgezice.

Payne și Jones se uitară după el cum intră în casă, apoi își îndreptară atenția spre elicopterul care tot survola zona. La început, crezură că este elicopterul poliției pus să protejeze perimetrul. Apoi, le trecu prin cap că erau ziariști, posibil chiar paparazzi care încercau să obțină o fotografie cu locul crimei. Continuară să creadă astfel până când Jones îi arătă ceva. Elicopterul zbura fără să fi aprins luminile. Nici urmă de far. Nici un bec pe coadă. Nici un fel de semnalizare luminoasă. Pentru un anumit motiv, încerca să se piardă pe fundalul cerului întunecat. Se străduia să rămână nevăzut.

– Doar nu crezi că...

Jones dădu din cap că da. Știa la ce se gândea Payne.

– Poate fi al doilea elicopter de la Viena.

Înainte ca Dante să plece de la cariera de marmură, le dăduse ordine oamenilor lui să aștepte până când cerul se limpezea și apoi să încarce în cel de-al doilea elicopter ce descoperise la Viena. După aceea, urmau să zboare până la vila unde intenționa să-l întâlnească pe tatăl lui.

Brusc, conștientizară că elicopterul acela nu sosise sau, cel puțin, nu aterizase. Dacă teoria lor era corectă, pilotul încă survola zona, neștiind ce avea de făcut în continuare. Jones rânji.

– Ia să vedem dacă vrea să ni se alăture.

Payne se înclină în direcția lui.

– După tine, prietene șiret!

Elicopterul personal al lui Dante se afla încă pe heliportul din spatele moșiei. Era suficient loc să aterizeze și un al doilea în curte. Mai rămânea doar să-l convingă pe pilot că asta trebuia să facă. Payne sugeră să folosească o lumină pentru a-i semnaliza în Morse, dar Jones se gândi la ceva mai bun. Urcă în elicopterul lui Dante și își puse casca. După ce apăsă câteva butoane, începu să-i dea ordine prin stație, pe un ton răstit:

– Ce mai aștepți? zbieră Jones în italiană. Coboară acum!

Pilotul răspunse după vreo 30 de secunde.

– Și poliția?

– Nu pe voi vă așteaptă. Au fost împușcături în casă. Dante se ocupă de asta.

Pilotul se gândi o clipă înainte de a aprinde luminile. După câteva minute, ateriză în mijlocul curții din spate.

– Și acum? întrebă pilotul.

– Descarcă marfa și apoi pleacă de aici! Te chem eu când am nevoie de tine.

Ca prin minune, o echipă de șase soldați scoase relicva din elicopter și o așeză pe iarbă. Payne și Jones nu puteau risca să fie văzuți, așa că stătură ascunși în primul elicopter, deși probabil că nu era necesar. Bărbații erau prea speriați de poliție, încât nici nu se uitau în jur. Un minut mai târziu, se ridicau iarăși în aer, retrăgându-se rapid spre Roma. Sau

Viena. Sau cine știe încotro. Payne urmărea scena și nu-i venea să creadă.

– A mers ca la carte, se amuză Jones. Sper că nu e vreo bombă.

Cei doi traversară peluza, neștiind ce o să găsească. Cerul era întunecat și luna era parțial ascunsă după nori. În partea aceea de curte erau câteva becuri, dar nu voiau să le aprindă. Nu doreau să folosească nici măcar o lanternă. Payne însă aproape că se răzgândi când văzu sarcofagul. Era din marmură albă și avea o serie de crestături ornamentale care-i aminteau de cele văzute pe caseta Mariei. Din prima clipă, știu că scobiturile în piatră spuneau o poveste – își dădea seama din înșiruirea lor –, dar nu le putea interpreta semnificația pe întuneric.

Pe moment, Payne se întrebă în sinea lui dacă nu cumva acesta era motivul pentru care Dante îi adusese aici pe Boyd și Maria. Să-l ajute să le înțeleagă semnificația. Poate chiar să-l ajute să decidă ce avea de făcut mai departe. Apoi însă își îndreptă toată atenția asupra artefactului din piatră.

Payne reacționă ciudat, își trecu degetele peste crestăturile acelea antice ca un orb care vrea să descifreze în Braille o poveste. Chiar atunci, luna se iți de după nori și putu să distingă imaginea lui Hristos pe cruce și *Omul care râde* undeva în apropiere. Un grup de centurioni ducea un trup într-o peșteră. Apoi, văzu un om care ieșea din ea. Între timp, Jones, aflat pe cealaltă latură a lăzii, descrise cu voce tare imaginile pe care le vedea și el.

Erau soldați. O barcă mare. Un lanț muntos. Vârful unei săbii.

Nici unul dintre cei doi nu pricepea exact povestea scrisă în piatră. Și și-au dat seama că vor afla doar dacă apelează la ajutorul lui Boyd și al Mariei. Dar nu mai avea haz așa.

Și atunci s-au hotărât să încerce singuri, examinând conținutul lăzii. În fond, nu stricau nimic. Voiau doar să arunce o privire înăuntru, numai un pic. Dădeau capacul deoparte,

se uitau repede înăuntru și apoi trăgeau capacul la loc. N-ar ști nimeni. Ar fi secretul *lor*.

Studiară construcția cutiei și hotărâră să împingă capacul din partea în care se afla Payne. Zâmbind, numărară până la trei și împinseră cu toată puterea. Capacul de piatră scoase un scrâșnet puternic, se cutremură, apoi alunecă vreo 15 centimetri spre dreapta. Un iz de aer stătut le umplu nările lor, dar nu le păsa. Deloc.

Erau prea amețiți de ceea ce descoperiseră înăuntru.

76

Luni, 31 iulie
Küsendorf, Elveția

Elicopterul survola arhivele de câteva secunde bune, timp suficient ca Payne și Jones să vadă reconstrucția din aer. Trecuseră mai puțin de trei săptămâni de la incendiu, dar șantierul era în plină activitate. Buldozerele arau pământul. Camioanele zbârnâiau. Muncitorii tăiau panouri și băteau cuie. Lucrurile arătau minunat, cel puțin pentru niște necunoscători ca ei.

Din păcate însă, nu puteau afirma același lucru și despre creștinism.

Payne și Jones petrecuseră două săptămâni căutând informații despre această temă, mai mult ca să-și domolească toată curiozitatea dacă nu din alt motiv. Au citit cărți. Au vorbit cu experți. Au făcut tot ce le-a stat în putință ca să găsească răspunsuri la întrebările care-i chinuiau. Unele răspunsuri i-au lăsat cu gura căscată.

De exemplu, nu știuseră că Biblia islamului, Coranul, susține că povestea cu crucificarea lui Hristos este falsă. Da, contrafăcută. Musulmanii îl consideră pe Hristos un profet, cineva care ar trebui venerat în același fel ca și Abraham, Moise și Mohamed, așa că Payne și Jones au fost uimiți când li s-a spus cum Coranul pune sub semnul întrebării integritatea lui Hristos. Totuși, consemnează că *nu* a fost crucificat. Versetul zice:

[4:157] *Și ei au spus: Cu siguranță, l-am ucis pe Mesia, Iisus, fiul Mariei, apostolul lui Allah; și ei nu l-au ucis și nici nu l-au crucificat, ci așa li s-a părut lor...*

Surprinzător, acest verset nu era dosit în vreun pergament ascuns sau închis printr-o pivniță a Vaticanului. Este cunoscut de un miliard de musulmani din toată lumea. Însă nici Payne, nici Jones nu mai auziseră de crucificarea trucată până când nu i-au întâlnit pe Boyd și Pelati.

Cum se poate așa ceva?

Cum se poate ca un fapt de o asemenea importanță să fie ignorat de Occident?

Indiferent dacă este sau nu adevărat. Payne nu putea înțelege de ce acest verset nu fusese niciodată discutat într-un forum public. De ce nu era nimeni destul de curios să-l cerceteze. Payne făcu o glumă spunând că era un păcat că Oliver Stone n-a regizat filmul *Patimile lui Hristos.* Deoarece el ar fi închipuit un altfel de final – ceva cu o întorsătură conspirațională.

Ei, poate Mel Gibson are în plan vreo continuare?

Schimbând subiectul, au mai găsit câteva chestii interesante despre Ponțiu Pilat. Cea mai surprinzătoare era prietenia lui strânsă cu Iosif din Arimateea, care a avut un rol important la momentul răstignirii și la aflarea locului de înhumare a lui Hristos. Toate cele patru Evanghelii susțin că trupul lui Hristos a fost închis într-un mormânt de pe pământurile lui Iosif, chiar dacă legea romană interzicea înmormântarea celor răstigniți. În acele vremuri, victimele erau lăsate pe cruce și, în cele din urmă, sfârșeau prin a fi mâncate de păsări. Mai mult chiar, romanii erau atât de stricți cu privire la această lege, încât practic puneau soldați de pază ca să fie siguri că prietenii sau rudele victimelor nu se atingeau de leșuri.

Și totuși Pilat a fost dispus să treacă peste acest cod și să-i dea trupul lui Iisus lui Iosif din Arimateea, deși acesta nu avea nici un drept să-l pretindă. Doar dacă, desigur, se întâmpla ceva ce nimeni altcineva nu știa, iar Pilat și Iosif erau cei doi conspiratori.

Și mai ciudată este alegerea cuvintelor folosite în Evanghelia după Marcu. În versiunea grecească originală, când Iosif i-a cerut lui Pilat să-i dea trupul lui Hristos, a folosit cuvântul *soma,* prin care se face referință la „un trup viu", nu *ptoma,* ce înseamnă „cadavru". Cu alte cuvinte, Iosif i-a cerut lui Pilat să-i dea pe cineva care era încă în viață. În cele din urmă, acest verset a fost schimbat în traducerile în latină și engleză ale *Bibliei,* deoarece traducătorii au folosit cuvinte nespecifice, care nu au reușit să explice dacă Hristos era viu sau mort când a fost coborât de pe cruce. Totuși, în versiunea originală, chiar și Marcu spune că Hristos era viu când i-a fost încredințat lui Iosif.

Payne și Jones au dat peste nenumărate amănunte similare, frânturi de informații despre care nu s-a discutat în nici o biserică, deși fuseseră verificate de cercetători. Payne nu era sigur de ce toată aceasta – conspirație? ignoranță? sau altceva? –, dar intenționau să sape în continuare până când vor fi mulțumiți. De fapt, acesta era unul dintre motivele pentru care se întorseră la arhive.

Să găsească răspunsurile pe care le căutau.

De îndată ce Payne și Jones aterizară, Petr Ulster îi întâmpină cu o îmbrățișare. Stresul care era atât de evident la Viena dispăruse, acum avea o strălucire în priviri și un zâmbet cald. Una peste alta, arăta mai fericit decât atunci când l-au întâlnit prima dată. Și asta spunea multe, deoarece Ulster era unul dintre cei mai fericiți oameni pe care Payne îi întâlnise vreodată.

– Jonathon! D.J.! E minunat să vă revăd! Mă bucur atât de mult că v-ați întors!

– N-aș fi ratat așa o întâlnire pentru nimic în lume, răspunse Jones.

Payne confirmă din cap.

– Se pare că ai fost ocupat.

– Foarte! zise Ulster. Dar a fost minunat. Mereu m-a tentat ideea de a extinde arhivele și așa am găsit pretextul

perfect. Dacă donațiile continuă să vină, vom putea să facem construcția de două ori mai mare.

Payne fluieră impresionat.

– Și cu artefactele cum rămâne? Ai pierdut ceva în incendiu?

– Nimic neprețuit, doar câteva lucruri personale, lucruri cu valoare sentimentală, pe care nu le-am putut salva. Cum ar fi colecția de fotografii a bunicului meu.

Payne oftă auzind asta.

– Te referi la acelea de pe hol? Aoleu, îmi plăceau la nebunie pozele alea!

– Și mie. Dar, mulțumită ție, mi-a mai rămas una dintre ele.

– Serios?

Dădu din cap afirmativ.

– Cea cu armăsarii lipițani. Știi c-ai dat-o jos de pe perete ca să ni-l arăți pe *Omul care râde?* În felul ăsta, fotografia a scăpat de incendiu.

– Ca un american veritabil, spuse o voce groasă din spatele lui. Iarăși ne-ați salvat caii!

Payne se întoarse și-l văzu pe Franz, care continuă:

– *Ja! Ja!* E adevărat! Voi, soldații, mereu vă dați grozavi.

Payne zâmbi și-l salută cu o strângere de mână.

– Ce mai faci, Franz? Încă te refaci după aventura prin care am trecut?

– Aventură? Asta n-a fost nimic! Ultima mea excursie la Amsterdam, *aia* da aventură!

Payne și Jones se amuzară dezgustați de posibila imagine a lui Franz gol.

Acesta reluă:

– Așadar, de ce vă aflați aici? Ați venit să dați o mână de ajutor? Ne-ar fi de folos niște brațe puternice.

– Franz! îl certă Ulster râzând. Sunt oaspeții noștri. Și ar trebui tratați ca atare.

Franz ridică mâna, oprindu-l nerăbdător.

– Nu mă lua așa, Petr! Până și femeia muncește.

– Care femeie? întrebă Jones.

– Femeia *ta,* răspunse Fran. *Ja, ja!* A ajuns aici ieri, cu doctorul Boyd.

– Femeia mea? Vrei să spui Maria? E aici?

Lui Payne i se păru grozavă expresia de pe fața lui Jones. Un amestec de extaz, confuzie și șoc total.

– Opa! exclamă el. Oare-am uitat să-ți zic asta? Scuză-mă! Cred că mi-a scăpat.

– Stai puțin! Tu *știai?*

– Daaa! Doar așa am putut să planific venirea, nu?

– Dar am crezut că e în Italia și are grijă de fratele ei și de moșia familiei.

– Până acum, spuse Payne. Apropo, când a devenit Maria femeia *ta?* Ea știe treaba asta?

– Nu, dar...

– Dar ce? Femeile nu-s proprietăți, știi doar! Nu poți să strigi în gura mare că sunt ale tale.

– Înțeleg, dar...

– Poate că ai avea ceva mai mult noroc la doamne dacă le-ai trata cu respectul pe care-l merită. Și, în plus, înainte să dai năvală să-ți înfigi steagul în Maria sau *orice* ai de gând să faci pentru a o revendica, noi avem o treabă de care trebuie să ne ocupăm.

– Treabă?

Se uită la Payne încurcat, până când înțelese ce voia să spună.

– A, corect! Treaba noastră. Aproape că uitasem de asta.

Ulster și Franz se holbau la Payne și Jones ca la doi nebuni. Ceea ce, desigur, erau. Doar nu li se zicea MANIACi de pomană.

Payne îi explică lui Ulster:

– Când eu și D.J. am fost în Italia, am dat peste un obiect care credem noi ar arăta minunat în arhive. Este unul dintre acele lucruri pe care toată lumea ar trebui să aibă șansa să-l studieze, nu doar o mână de preoți în vârstă de la Vatican.

Jones adăugă:

– Dacă nu-l vreți, noi vă înțelegem. Adică, e cam masiv, ocupă mult spațiu. Dar, din moment ce construiți o aripă nouă, ne-am gândit că s-ar găsi loc și pentru el.

– Ce este? întrebă Ulster.

– Ți-l putem arăta dacă vrei. L-am adus cu noi.

– Serios?

Payne dădu din cap afirmativ în timp ce deschidea ușa din spate a elicopterului. Ulster și Franz aruncară o privire înăuntru și văzură sarcofagul închis ermetic în plastic foarte rezistent.

– N-am vrut să fie expus la mediu, așa că doctorul Boyd ne-a arătat cum să-l protejăm. Sper că voi puteți să găsiți o soluție pe termen lung pentru a-l conserva.

Străduindu-se să vadă prin plastic, Ulster se încruntă.

– Sunt sigur că aș putea dacă aș ști ce se află înăuntru... Spune-mi, te rog, că nu e un corp înăuntru!

Jones râse.

– Și eu îmi făceam aceleași probleme când l-am deschis. Dar, spre norocul nostru, am găsit ceva mult mai, brrr, șocant.

– Șocant? se miră Ulster.

În loc să-i răspundă, Payne scoase câteva fotografii din buzunarul de la cămașă și i le dădu lui Ulster. Fuseseră făcute din mai multe unghiuri și arătau sarcofagul atât deschis, cât și închis. Ultimele câteva poze erau focalizate pe un obiect dinăuntru, un artefact ce supraviețuise intact de 2 000 de ani. Dovada salvată de Pilat pentru a putea spune povestea din punctul lui de vedere. Sau cel puțin o parte din poveste. Cealaltă parte va fi explicată într-un document separat.

Ulster icni când văzu obiectul.

– Bârnele alea sunt dintr-o cruce?

Cei doi confirmară. Bârna verticală fusese tăiată în două cu ferăstrăul, însă cea orizontală era întreagă. Important era că oameni de știință din Pittsburgh au testat o așchie din lemn și au stabilit că este stejar african din secolul întâi.

Exact așa cum trebuia să fie.

– Vrei să spuneți, se bâlbâi Ulster, că asta este crucea *Lui?*

Payne ridică din umeri.

– Asta sperăm noi să poți dovedi tu! Adică, doar dacă ai timp.

– Da, răspunse el cu respirația tăiată. Am timp!

– Și asta nu-i tot. Payne intră în elicopter și scoase o cutiuță. Apoi, explică: Mai era un obiect în sarcofag, unul pe care noi încă nu l-am deschis. Ne-am gândit că ar fi cel mai bine dacă l-am lăsa pentru tine, Boyd și Maria.

Cu mâinile tremurânde, Ulster deschise cutia și văzu un cilindru de bronz asemănător cu cel din catacombe. Însă, în loc de sigiliul lui Tiberius, cilindrul era imprimat cu însemnul oficial al lui Ponțiu Pilat, o emblemă ce nu mai fusese folosită încă din zilele lui Hristos.

– Habar n-am ce-i înăuntru, dar, dacă avem noroc, s-ar putea să ne spună exact ce s-a întâmplat.

Și din fericire, chiar le-a spus.

Din perspectiva lui Payne, doar ei șase (Dante, Maria, Boyd, Ulster, Jones și el) știau totul. Și prin *totul* Payne se referea la adevărul despre catacombe și identitatea *Omului care râde.* Alți câțiva – toți de la Franz, la Nick Dial sau Randy Raskin, fără să-i mai numărăm pe cei de la Pentagon care monitorizau apelurile lui Raskin – știau doar frânturi din poveste. Iar Payne era convins că ar fi fost greu pentru oricare dintre aceștia să le pună cap la cap și să afle totul, doar pentru faptul că nici unul dintre ei nu avea suficiente informații pentru a avansa pe firul dovezilor pe care le avea.

Nu, după el, doar cinci dintre ei cunoșteau secretul pe care cardinalul Rose a crezut că l-a îngropat pe veci în clipa când l-a omorât pe Benito Pelati. Din fericire, Rose, ca detectiv, a eșuat lamentabil, altfel Payne s-ar fi așteptat să fi fost căutat între timp de superiorii acestuia.

Că tot veni vorba, Payne nu prea era sigur cât știa (sau nu aflase) Vaticanul despre aventura lor. Și cei doi nu aveau nici o intenție să-i întrebe. Vreodată.

De ce? Există o zicală veche care spune că nu există întrebări stupide. Ei bine, poate că așa e, dar Payne știa prea bine că *existau* întrebări periculoase.

Mai ales dacă răspunsul era căutat de cine nu trebuia.

Sau de cineva care voia să-l țină secret.

EPILOG

Era remarcabil faptul că pergamentul se afla în stare bună, ținând cont că fusese scris de Ponțiu Pilat pe patul de moarte, apoi îngropat în dealul din Vindobona, unde a rămas neatins vreme de aproximativ 2 000 de ani, protejat de un cilindru din bronz, un sarcofag de piatră și o familie cu un trecut secret.

Una după alta, generațiile de bărbați Pelati au murit considerând că strămoșul lor, Ponțiu Pilat, a fost un erou. Că el era adevăratul fondator al credinței creștine. Că Tiberius l-a chemat pe nobilul lui servitor și i-a cerut să falsifice moartea lui Hristos pentru binele romanilor. Că Tiberius a fost atât de impresionat de eroismul lui, încât i-a onorat realizările în piatră, imortalizând chipul și faptele uimitoare ale lui Pilat în Catacombele din Orvieto. Și totuși nici unul din neamul Pelati – nici Benito, Roberto, Dante sau oricare dintre predecesorii lor, cu excepția lui Pilat – nu știa toată povestea răstignirii, până când Maria n-a rupt sigiliul de pe cilindru.

În timp ce traducea ultimele cuvinte ale lui Pilat, fata inspiră înfiorată la aflarea sensului celor citite, pentru că ținea în mână un document care demonstra adevărul convingerii ei că: Misterioase sunt căile Domnului.

Ponțiu Pilat către fiii și moștenitorii mei.

> Mă aflu pe patul de moarte, pregătit să fiu judecat pentru tot ce am făcut și am sperat să fac, dar, cu toate astea, nu înseamnă că nu am cunoscut deja slava lui Dumnezeu,

pentru că mi-a fost dat să o văd cu ochii mei, și măreția ei m-a schimbat în omul care sunt astăzi.

Îl știam pe Nazarinean cu mult înainte să îl văd în fața mea, vestea despre cei care-l urmau și minunile lui se răspândiseră ca o ciumă pe tot cuprinsul deșertului, una care amenința pacea și prosperitatea ținutului aflat în administrarea mea. Știam că, în timp, zvonul o să ajungă și dincolo de mare, cum e dat să se întâmple, și că mi se va cere să-l suprim pe Nazarinean înainte ca adepții lui să se formeze într-o mulțime pe care Roma să se zbată s-o strivească. Însă se întâmplă exact pe dos, când am fost înștiințat în taină de stăpânul meu să întrețin vâlvătaia acelui foc până când vom putea să-i folosim căldura în favoarea noastră. Nu știam ce vrea să spună, dar am îngăduit focului să ardă până a ajuns la zidurile Ierusalimului, moment în care am fost îndrumat de însuși Tiberius ce aveam de făcut și cum trebuia să acționez. Urma să-l urc pe Nazarinean pe un piedestal, cu mult deasupra falșilor Mesia care apăruseră înaintea lui, și să le dau iudeilor dovada de care aveau nevoie că acesta era Dumnezeul lor adevărat și că într-adevăr El era.

Se hotărâse că acest lucru nu se putea face decât prin moarte sau prin ceva care să aducă a moarte, pentru că moartea este un miracol ce nu poate fi înscenat și care-i stinge chiar și pe necredincioși. Nazarineanul a fost adus în fața judecătorilor neamului lui și, pentru o sumă derizorie, am putut să decid deznodământul, încheind vicleșugul prin gestul spălării mâinilor de evenimentele respective, ca și când n-avusesem nici un rol în verdict. Asta a enervat-o pe Claudia mea, care ar fi vrut să-mi exercit autoritatea și să-l protejez pe omul sfânt pe care îl văzuse în vis, însă nu puteam face una ca asta de teamă să nu-l enervez pe cel de pe tronul roman, cel care îmi șoptise și încurajase șiretlicul.

Pentru a garanta iluzia renașterii, Nazarineanul a fost obligat să îndure expunerea la brutalitate în văzul tuturor, încât la sfârșitul zilei să nu fie nici o îndoială că acest om a trecut prin chinurile iadului și totuși a supraviețuit numai prin originea sa cerească. Am ținut totul sub observație de la distanță, pentru că n-aveam ce căuta aproape de cruce, unui om cu statutul meu nu s-ar fi putut să-i pese de un infractor

de drept comun, unul dintre cei mulți reduși la tăcere în fiecare zi din ordinul meu. În schimb, am pus să-L păzească oameni din garda mea de elită, cărora le-am cerut să ducă la îndeplinire sarcina ce îmi fusese comunicată și pentru care le-am promis proprietăți într-o țară îndepărtată. De recompensa aceea însă nu vor apuca să se bucure vreodată pentru că tăcerea lor putea fi garantată numai cu tăișul sabiei mele. Lui Hristos i s-a dat un drog care să-i inducă o stare de moarte aparentă, trecându-L doar într-un somn adânc, din care să se poată trezi mult mai târziu. Dar doza a fost prea mare sau era mult prea slăbit, așa încât am fost anunțat că Nazarineanul, bărbatul pe care îl alesesem să fie Cel Ales, murise. M-am dus imediat la El să mă conving, sperând că este doar într-un somn adânc și e o stare trecătoare, dar nu era așa, întocmai cum mi se spusese, osânditul plecase dintre cei vii.

Departe de ochii lui Tiberius, însă suficient de aproape să m-ajungă pedeapsa lui, știam ce trebuie să fac ca să nu am soarta lui Hristos, numai că, în cazul meu, viața mi-ar fi fost curmată fără pacea mătrăgunii sau gloria unei morți în luptă. Aveam puțini aliați și opțiuni limitate, astfel că, după o noapte de nesomn, am hotărât că trebuie să fug ca să-mi salvez viața. Am început să mă pregătesc în grabă, fără să spun nimănui, nici măcar Claudiei, ca să nu umble zvonul și să nu fiu luat la întrebări de cei care apărau funcția pe care intenționam s-o abandonez. În felul ăsta, am dus-o până în a treia zi, ziua în care trebuia să plec, când am fost anunțat de unul dintre oamenii mei, unul de încredere, pe care mă puteam bizui în momente de restriște și care mi-a dat de știre ceva inexplicabil, veste ce m-a forțat să deschid ochii spre un nou drum în viață: Nazarineanul înviase și ieșise viu din mormânt!

Știam că una ca asta nu era cu putință, pentru că nici un om nu s-a trezit dintr-un somn de moarte la care am fost martor: i-am simțit răceala pielii, am văzut că din răni nu-i mai curge sânge, n-am auzit nici un sunet când mi-am lipit urechea de pieptul lui. Și totuși, două zile mai târziu, omul sfânt din Nazaret, cel pe care L-am ucis pentru bunăstarea

Romei, a găsit putere din ceruri să scape din ghearele morții și să iasă din mormântul în care fusese închis pe veci.

Gândindu-mă înapoi cu înțelepciunea vârstei înaintate la care am ajuns, mi-am petrecut ultimii ani din viață căindu-mă în acest loc îndepărtat, trăind din averea romană ce mi-a fost dată pentru misiunea secretă pe care nu am îndeplinit-o. Regret amarnic că, după ieșirea Lui din peșteră, nu L-am căutat pe străzile Ierusalimului să-I cad la picioare și să-I cer iertare pentru ce făcusem. Mă disprețuiesc că nu m-am alăturat credincioșilor Lui și să-I propovăduiesc cuvântul, pentru că, prin prezența mea ca roman, martor la moartea din care a înviat, aș fi ajutat cauza Lui și aș fi salvat viețile multora dintre discipolii Lui. În schimb, am făcut cum era mai rău și cel mai laș lucru posibil: am trimis vorbă la Roma că totul fusese dus la îndeplinire, că moartea Lui fusese trucată și revenirea Lui dezvăluită membrilor din turma Lui – deși evenimente neprevăzute n-au lăsat să se petreacă în public, așa cum sperase Tiberius, fiindcă, dacă s-ar fi procedat cum fusese plănuit, religia lui Hristos ar fi pus imediat stăpânire pe toți, iar iudeii ar fi cântat Lumii Slava Lui, iar lumea cu siguranță ar fi ascultat, crezând că Mesia s-a întors cum este profețit. Și toți din toate ținuturile romane și-ar fi dat mâinile în unitate, iar beneficiile imperiului ar fi fost imense.

Uitându-mă în urmă, unii poate că vă întrebați de ce scriu asta acum, de ce mi-a luat atât de mult să-mi împărtășesc povestea cu cei care trebuie s-o audă, și de asta răspunsul meu nu-mi dă nici o satisfacție pentru că înseamnă că mi-am trăit viața ca un laș și nu ca un erou, cum l-am lăsat pe Tiberius să creadă: fiind pe moarte, am curaj cum n-am avut în viață și totodată cu acest curaj îi rog pe fiii mei și la fel pe fiii lor să cinstească viața lui Hristos, pentru că El a fost adevăratul Mesia.

NOTA AUTORULUI

(**AVERTISMENT:** În secțiunea aceasta se vor prezenta anumite aprecieri esențiale despre subiect. Dacă n-ați citit cartea, **n-ar trebui** să citiți această notă. Rataţi efectul unor răsturnări de situație importante.)

Ideea pentru *Semnul crucii* mi-a venit în minte în 1998. La vremea aceea, predam engleză la liceu și abia începusem să creionez structura primului meu roman publicat, *Plantația.* Îmi plăceau la fel de mult ambele proiecte, dar am ales s-o las pe cea de față „la dospit", știind că pentru ea se impune genul de documentare pe care nu o puteam face într-o comunitate rurală.

Analizând retrospectiv, consider că a fost cea mai bună decizie pe care aș fi putut-o lua vreodată ca scriitor. Nu doar pentru faptul că am avut acces la câteva biblioteci de talie internațională când m-am mutat iarăși în Pittsburgh, ci și datorită exploziei internetului. Asta mi-a permis să consult documente de la Vatican, să văd Manuscrisele de la Marea Moartă din Biblioteca Qumran și să citesc scrisorile care au fost scrise chiar de mâna lui Tiberius. Toate acestea mi-au permis să-mi extind povestea dincolo de conceptul plănuit inițial.

Cartea *Semnul crucii* ar fi putut să aibă o mie de pagini. Agentul meu mi-a impus să închei manuscrisul needitat la 711 pagini, deși mai aveam destul material documentar să continui. Privind în urmă, mă bucur că m-a oprit. Altfel, pentru apariția ei, s-ar fi distrus jumătate din pădurea tropicală.

Mă întristează însă că am salvat parte din ce era mai bun în documentarea mea pentru sfârșitul variantei originale și n-am mai putut s-o folosesc în versiunea aceasta mai scurtă. Ei, dacă o să se facă și un film, pot include tot ce am consultat în materialul-bonus de pe DVD.

Între timp, dacă vă interesează istoria neconvențională a creștinismului, sunt multe cărți non-ficțiune care explorează ultimii ani ai lui Hristos. Cea mai controversată este *Sângele Sfânt, Sfântul Graal,* de Michael Baigent, Richard Leigh și Henry Lincoln. Publicată în 1983, dezvăluie multe teorii despre răstignirea lui Hristos pe care am hotărât să nu le includ în povestea mea. Alte cărți pe care le-am menționat în căutările mele (dar pe care nu înseamnă neapărat că le-am citit) sunt: *Misterul Templierilor,* de Lynn Picknett și Clive Prince, *Rosslyn: Guardians of the Secret of the Holy Grail,* de Tim Wallace-Murphy și Marilyn Hopkins, *Jesus and the Lost Goddess: the Secret Teachings of the Original Christians,* de Timothy Freke și Peter Gandy.

O listă completă de cărți poate fi găsită pe site-ul meu: www.chriskuzneski.com

Schimbând subiectul, aș dori să fac referire la un ultim aspect. După lectura cărții, câțiva m-au rugat să le indic ce părți sunt reale și care sunt ficțiune. Evident, am luat-o ca pe cel mai frumos compliment, pentru că sugerează că am amestecat lucrurile suficient de bine, încât să creez o lume plauzibilă. Acestea fiind zise, n-am nici o intenție să spun cuiva (nici măcar mamei mele) care detalii sunt adevărate și care sunt inventate. Adică, acesta este unul dintre motivele pentru care am ales să devin autor. Tânjeam să am posibilitatea de a anula linia care desparte realitatea de ficțiune fără să fie nevoie vreodată să dau explicații.

Cu alte cuvinte, tot ce-ați citit este *realmente* în felul în care s-au petrecut în universul meu.

Și-apoi, Jonathon Payne nu mai vrea să-mi zică mai multe, ticălosul!

Mulțumiri

Scrierea unui roman e o treabă dificilă, dar nu chiar atât de grea, comparativ cu creșterea unui fiu care vrea să devină scriitor. Prin urmare, aș vrea să încep prin a mulțumi mamei și tatălui meu. Sub nici o formă nu aș fi fost scriitor fără ei. Ei au fost cheia a tot și a toate. Într-un fel sau altul, ei și-au dat seama întotdeauna de ce am avut nevoie (dragoste, sprijin, mâncare gratis, etc.) și mi le-au dăruit. Sunt cei mai buni părinți pe care i-aș fi putut avea.

Din punct de vedere profesional, aș vrea să îi mulțumesc lui Scott Miller, agentului meu de la Trident Media. Cum am ajuns noi doi să lucrăm împreună e o poveste remarcabilă. El este cel care a cumpărat cartea *Plantația* (primul roman care îi avea ca protagoniști pe Payne și Jones), pe care am publicat-o pe propria cheltuială, dintr-o librărie din Philadelphia și i-a plăcut atât de mult încât mi-a scris un e-mail. În acel moment aveam mai mult de 100 de scrisori de respingere de la diverși agenți literari, dar cel mai tânăr și mai bun dintre agenți mi-a cumpărat cartea și m-a contactat. Nu doar că am primit bani pe cartea pe care el a cumpărat-o, dar m-am ales și cu cel mai bun agent. Uimitor!

Desigur, Scott nu muncește de unul singur. De asemenea, aș dori să îi mulțumesc lui Claire Roberts, care s-a ocupat de vânzarea drepturilor de publicare în străinătate, și întregii echipe de la Trident Media. Ați făcut o treabă excelentă!

Apropo de „treburi“, aș vrea să îi mulțumesc lui Berkley că m-a plătit să fac ceea ce îmi place. Nu, nu să mă uit la fotbal îmbrăcat doar în boxeri, ci să scriu cărți. Îi mulțumesc din suflet lui Natalee Rosenstein, pentru că mi-a acordat o șansă. Sunt atât de norocos să lucrez cu un redactor care vede lucrurile în ansamblul lor și speră să îmi construiască o carieră.

Michelle Vega este cea cu care am lucrat zi de zi, și e un superstar în domeniu. Din punctul meu de vedere, s-ar pricepe de minune să prezinte concursuri, pentru că a știut să îmi răspundă la toate întrebările. Dar din nou, nu ar trebui să fiu surprins, deoarece toți cei de la Berkley au fost minunați.

În continuare, as dori să îi mulțumesc lui Pat LoBrutto, Joyce Kuzneski și Joe Golden pentru expertiza editorială. M-au ajutat să scurtez prima variantă de 711 pagini în ceva ce poate fi citit. Of , și o să fiu considerat neglijent dacă nu îl menționez pe Ian Harper pentru ca mi-a răspuns la întrebări chiar și în toiul nopții și lui Randy Rakin pentru experiența în domeniul calculatoarelor. Sunteți niște prieteni minunați!

În cele din urmă, aș vrea să le mulțumesc fanilor mei. Prima versiune a *Plantației* a fost publicată cu mult timp în urmă, și de atunci am primit vești de la mulți dintre voi, în special mi-ați cerut să pun mâna și să scriu o altă carte până nu mor de bătrânețe Payne & Jones. Aș vrea să fie așa de ușor! Din nefericire, lumea editorilor e una în care pătrunzi cu greu. De-a lungul timpului, am învățat câteva *lecții,* dar am și dat vreo câteva. Sper că *Semnul crucii* a meritat așteptarea...

La Editura RAO
va apărea

ELIZABETH PETERS

MORMÂNTUL PĂSĂRII DE AUR

Romanul se desfășoară în jurul marii descoperiri a mormântului lui Tutankhamon din Valea Regilor, în 1922. Soțul Ameliei Peabody (eroina unei serii de romane de succes ale autoarei) a reușit să-i convingă pe lordul Carnarvon și pe Howard Carter să-i permită să efectueze săpături în zona Văii Regilor, ceea ce i-a făcut pe concurenții acestuia să înțeleagă că acolo s-ar putea afla relicve valoroase. Ulterioara descoperire a camerei mortuare a regelui Tutankhamon, cu minunatele artefacte găsite acolo, a atras o mulțime de curatori de muzee, de specialiști în antichități, de oficiali guvernamentali, de reporteri și de hoți.

Intriga se complică și implică atacuri asupra familiei Ameliei, politica în Orientul Mijlociu, conspirații și povești de iubire. Un amestec irezistibil de crime, răpiri, arheologie, acțiune, umor și mister, pe care nu-l poate rezolva decât renumita Amelia Peabody.

CLUBUL CĂRȚII

Rao clasic

EMILY BRONTË	*La răscruce de vânturi*
GUSTAVE FLAUBERT	*Ispitirea Sfântului Anton*
HARRIET BEECHER-STOWE	*Coliba unchiului Tom*
HENRYCK SIENKIEWICZ	*Prin foc și sabie* (2 vol.)
LAURENCE STERNE	*O călătorie sentimentală / Jurnalul pentru Eliza*
SEI SHONAGON	*Însemnări de căpătâi*
THOMAS HARDY	*Doi ochi albaștri*
WILLIAM THACKEREY	*Bâlciul deșertăciunilor* (2 vol.)

Opere XX / Clasici contemporani

ALBERT CAMUS	*Fața și reversul / Nunta / Mitul lui Sisif / Omul revoltat / Vara ◆ Străinul / Ciuma / Căderea / Exilul și împărăția*
ANDRÉ MALRAUX	*Antimemorii*, vol. 1 – *Oglinda limburilor ◆ Condiția umană*
ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY	*Citadela*
ERNESTO SÁBATO	*Înainte de tăcere*
HENRY DE MONTHERLANT	*Fetele ◆ Demonul binelui ◆ Leproasele ◆ Visul*
HERMANN HESSE	*Gertrude/ Rosshalde / Ultima vară a lui Klingsor*
JEAN-PAUL SARTRE	*Teatru (Mustele / Cu ușile închise / Morți fără îngropăciune / Diavolul și bunul Dumnezeu / Sechestrații din Altona)*
JOSEP PLA	*Noapte de primăvară / Strada îngustă*
JUAN RULFO	*Pedro Páramo ◆ Câmpia în flăcări*
KAFKA	*Castelul / Procesul ◆ Jurnal*
LOUIS GUILLOUX	*Sângele negru*
MARIO VARGAS LLOSA	*Războiul sfârșitului lumii*
MICHEL TOURNIER	*Fecioara și căpcăunul ◆ Gaspar, Melhior & Baltazar*
MIGUEL DELIBES	*Doamna în roșu pe fundal cenușiu ◆ Cinci ore cu Mario*
RAFAEL CHIRTES	*Împușcăturile vânătorului*
ROMAIN GARY	*Prima dragoste, ultima dragoste ◆ Rădăcinile cerului*
VIRGINIA WOOLF	*Jurnalul unei scriitoare ◆ Camera lui Jacob ◆ Anii ◆ Eseuri alese. Arta lecturii ◆ Între acte ◆ Valurile ◆ Eseuri alese. Portrete în oglindă ◆ Schițe ◆ Doamna Dalloway*

Literatură contemporană

ADOLF MUSCHG	*Pot merge și singur și alte povestiri de dragoste*
ALI SMITH	*Accidental*
ANDREA DE CARLO	*O mare de adevăruri*
ANDRZEJ STASIUK	*Călătorind spre Babadag ◆ Fado ◆ Nouă*
ANGELÁ VALLVEY	*Micile neajunsuri ale fericirii*
ANTONIO ALAMO	*Incendierea paradisului*
ANTONIO SKÁRMETA	*Poștașul lui Neruda ◆ Neruda văzut de Skármeta*
ARTURO BAREA	*Copilăria unui răzvrătit*
BANANA YOSHIMOTO	*N.P.*
CARLOS MARÍA DOMINGUEZ	*Casa de hârtie*
CARMEN COVITO	*Urâțica*
DIMITRÉ DINEV	*O lumină deasupra capului*
DOMINIQUE FERNANDEZ	*Îngerul destinului*
DON DELILLO	*Mao II*
E.L. DOCTOROW	*Labirintul apelor*
ENRIQUE VILA-MATAS	*Bartleby & Co ◆ Parisul nu are sfârșit ◆ Asasina cultivată*
FEDERICO ANDAHAZI	*Secretul culorii pure ◆ Anatomistul ◆ Mironosițele ◆ Conchistadorul*
FELIPE BENÍTEZ REYES	*Caruselul iluziilor*
GERHARD MEIER	*Tărâmul vânturilor*

Iuri Andruhovyci	*Douăsprezece inele*
Javier Marías	*Inimă atât de albă*
Jean-Daniel Baltassat	*Tainele donei Isabel*
Joseph Heller	*Catch-22* ◆ *Ora închiderii*
Juan Carlos Somoza	*Clara și penumbra*
Juan Manuel de Prada	*Păsărici*
Julia Kristeva	*Samuraii* ◆ *Moarte la Bizanț*
Julian Barnes	*Privind în soare*
Kazuo Ishiguro	*Nemângâiații*
Kenzaburō Ōe	*O experiență personală* ◆ *Strigătul înăbușit*
Luis García Jambrina	*Vise paralele*
M. Vazquez Montalban	*Pianistul*
Margaret Drabble	*Drumul strălucitor*
Marguerite Duras	*Amanta engleză* ◆ *Hiroshima dragostea mea* ◆ *India Song*
Martin Gülich	*Îmbrățișarea* ◆ *Bellinzona, noaptea*
Paolo Giordano	*Singurătatea numerelor prime*
Patrick Modiano	*Dora Bruder*
Philippe Sollers	*Steaua amanților*
Regis Jauffret	*Case de nebuni*
Richard Wagner	*Miss București*
Robert Finley	*Indiile accidentale*
Romano Battaglia	*O inimă curată*
Rosa Montero	*Ziua Inocenților* ◆ *Stăpân iubit* ◆ *Povestea regelui străveziu* *În inima infernului*
Rose Tremain	*Restaurația*
Sandro Veronesi	*Haos calm* ◆ *Forța trecutului*
Tonino Benacquista	*Alter ego*
Yann Queffélec	*Nuntă nemiloasă*

Autori români contemporani

Alex Mihai Stoenescu	*Misiunea Dominicană*
Ana Calina Garaș	*Masca norocului* ◆ *Jocul de-a viața* ◆ *Taina* ◆ *Broderii în vid*
Nicolae Rotaru	*Îngeri de oțel* ◆ *Trilogia de lut* ◆ *Trilogia de apă*

Thriller, aventuri, acțiune, roman istoric

Agatha Christie	*Crăciunul lui Poirot* ◆ *Întâlnire cu moartea* ◆ *Ucigașul ABC* ◆ *Mâna ascunsă* ◆ *Cei cinci purceluși* ◆ *Crimă la vicariat* ◆ *Moarte pe Nil* ◆ *Crima din Mesopotamia* ◆ *Misterul Trenului Albastru* ◆ *Martorul mut* ◆ *Muncile lui Hercule* ◆ *Nemesis* ◆ *Cadavrul din bibliotecă* ◆ *Misterul din Caraibe* ◆ *Doamna McGinty a murit* ◆ *Zece negri mititei* ◆ *13 la cină* ◆ *Pisica printre porumbei* ◆ *O supradoză de moarte* ◆ *Triunghiul etern* ◆ *Hotel Bertram* ◆ *Oglinda spartă* ◆ *Petrecerea de Halloween* ◆ *Cu cărțile pe masă* ◆ *Trenul de Paddington*
A.J. Zerries	*Taina lui Van Gogh*
Andreas Albes	*Comoara*
Andreas Eschbach	*Filmul Isus* ◆ *Premiul Nobel*
Andy McNab	*Misiune specială*
Anne Rice	*Interviu cu un vampir* ◆ *Vampirul Lestat* ◆ *Regina damnaților* ◆ *Ora vrăjitoarelor* ◆ *Vampirul Vittorio* ◆ *Povestea hoțului de trupuri* ◆ *Lasher* ◆ *Mumia* ◆ *Plecarea din Egipt* ◆ *Vampirul Armand* ◆ *Taltos*
Antoine B. Daniel	*Prințesa soarelui* ◆ *Aurul din Cuzco* ◆ *Machu Picchu, Cetatea Secretă* *Dansul zeilor* ◆ *Lanțurile de aur*
Anthony Durham	*Mândria Cartaginei*
Antony Horowitz	*Un banc criminal*
Barbara Victor	*Coriander*
Ben Elton	*Popcorn* ◆ *Crimă în direct* ◆ *Prima victimă*
Bernard Cornwell	*Harlequin* ◆ *Vagabond* ◆ *Eretic*
Bernard Knight	*Dincolo de liman* ◆ *Potirul otrăvit* ◆ *Căutările coronerului John* ◆ *Înfricoșătoarea taină* ◆ *Cadavrul meșterului făurar*
Bill Naprier	*Tripticul*
Brian Lowry	*Nu vă încredeți*

Cameron West	*Pumnalul Medici*
Candance Bushnell	*Totul despre sex* ◆ *Frumusețe de vânzare*
Chris Carter	*Francezul* ◆ *Gheena* ◆ *Înfruntă viitorul*
Christian Jacq	*Nefer cel Tăcut* ◆ *Femeia înțeleaptă* ◆ *Paneb cel Zelos* ◆ *Locașul Adevărului* ◆ *Arborele Vieții* ◆ *Uneltirile Răului* ◆ *Calea de Foc Marele Secret* ◆ *Afacerea Tutankhamon* ◆ *Ce dulce e viața la umbra palmierilor!* ◆ *Marele Magician, Fiul Luminii* ◆ *Din dragoste pentru Philae*
Christoph Ramsmayr	*Ultima lume*
Chuck Hogan	*Încercuirea*
Clive Barker	*Cabal* ◆ *Everville*
Clive Cussler	*Sahara* ◆ *Aurul incașilor* ◆ *Vântul negru*
Colin Forbes	*Fără cruțare* ◆ *Furia sângelui* ◆ *Rinocerul* ◆ *Înfruntarea* *Pe muchie de cuțit* ◆ *Abis* ◆ *Navele fantomă* ◆ *Operațiunea Shockwave*
Claudia Cross	*Maestra Runelor*
Conn Iggulden	*La porțile Romei*
Cristina Bajo	*Grădina otrăvurilor*
Dan Brown	*Conspirația* ◆ *Codul lui da Vinci* ◆ *Îngeri și demoni* ◆ *Fortăreața digitală*
Daniel Easterman	*Ziua mâniei*
Daphné du Maurier	*Rebecca* ◆ *Verișoara mea Rachel* ◆ *Hanul Jamaica*
David Baldacci	*Ultima secundă* ◆ *Ultimul supraviețuitor* ◆ *Putere absolută*
David Copperfield	*La limita imposibilului*
David Gibbins	*Atlantida*
David Morrell	*Cărtițe*
Dean Koontz	*Unicul supraviețuitor*
Didier Convard	*Lacrimile papei* ◆ *Cei cinci templieri ai lui Iisus*
Dominick Dunne	*Un anotimp în purgatoriu*
Douglas Preston	*Codicele*
Emili Rosales	*Orașul invizibil*
Ernest Volkman	*Spionaj*
Francisco M. Guerrero	*Colinele Edenului*
Franco Limardi	*Doar o lacrimă*
Frederick Forsyth	*Fantoma din Manhattan* ◆ *Dosarul Odessa* ◆ *Răzbunătorul* *Alternativa diavolului* ◆ *Ziua Șacalului* ◆ *Afganul* ◆ *Al 4-lea protocol*
Fréderic Lenoir & Violette Cabessos	*Promisiunea îngerilor*
Frédéric Lenoir	*Oracolul Lunei*
George Pelecanos	*Grădinarul nopții*
Gerhard Meier	*Tărâmul vânturilor*
Giorgio Faletti	*Eu ucid* ◆ *Cu ochii altuia* ◆ *Dincolo de un destin evident*
Guillaume Musso	*Și după...*
Ian Caldwell & Dustin Thomason	*Misterul manuscrisului*
Ian Fleming	*Bărbatul cu pistolul de aur* ◆ *Doar pentru ochii tăi* ◆ *Operațiunea Thunderball* ◆ *Spionul care m-a iubit* ◆ *Trăiești numai de două ori* ◆ *Caracatița și alte povestiri*
Ignacio García-Valiño	*Cele două morți ale lui Socrate*
Jack Ross	*Recviem*
James Patterson	*1-ul pe lista morții* ◆ *A 2-a șansă* ◆ *Al 3-lea caz* ◆ *4 Iulie* ◆ *Al cincilea călăreț* ◆ *Salvamarul* ◆ *Bikini* ◆ *De-a v-ați ascunselea*
James Patterson & John Twelve Hawks	*Casa de pe plajă* *Râul întunecat*
Peter de Jonge	
J.M. Guelbenzu	*Moartea vine de departe*
James Grady	*Câini turbați*
James Twining	*Vulturul cu două capete* ◆ *Soarele negru*
James Rollins	*Harta oaselor* ◆ *Furtuna de nisip*
Jeffrey Archer	*Nici un ban în plus, nici un ban în minus* ◆ *O duzină de tertipuri* ◆ *În linie dreaptă* ◆ *Primul între egali* ◆ *O chestiune de onoare*
Jeffrey Deaver	*Scaunul gol* ◆ *Maimuța de piatră*
John Case	*Întâiul călăreț al Apocalipsei* ◆ *A opta zi* ◆ *Codul genetic* ◆ *Sindromul*
John Brunner	*Rețelele infinitului*
John Grisham	*Ultimul jurat* ◆ *Moștenitorii* ◆ *Avocatul străzii* ◆ *Maestrul* ◆ *... Și vreme e ca să ucizi* ◆ *Firma* ◆ *Cazul Pelican* ◆ *Clientul* ◆ *Maestrul* *Camera morții* ◆ *Un altfel de Crăciun* ◆ *Juriul* ◆ *Omul care aduce*

	ploaia ◆ *Ultimul jurat* ◆ *Campionul din Arkansas* ◆ *Apelul* ◆ *Partenerul* ◆ *Frăția* ◆ *Testamentul*
JOHN KATZENBACH	*Omul din umbră* ◆ *Războiul lui Hart* ◆ *Ziua răfuielii* ◆ *Analistul* ◆ *Povestea unui nebun*
JOHN LE CARRÉ	*Experiment secret* ◆ *Omul nostru din Panama* ◆ *Spionul care a ieșit din joc* ◆ *Casa Rusia* ◆ *Cărțița* ◆ *Premiantul* ◆ *Oamenii lui Smiley* ◆ *Managerul nopții*
JOHN LESCROART	*Audierea* ◆ *Justiție exemplară* ◆ *Vinovăția* ◆ *Jurământul* ◆ *Al treisprezecelea jurat*
JOHN O'FARRELL	*Perfect bărbătesc*
JOHN SAUL	*Umbra* ◆ *Creatura* ◆ *Mâna dreaptă a diavolului* ◆ *Prezența* *Chinuiește-i pe copii* ◆ *Întuneric* ◆ *Somnambulii*
JOHN TRENHAILE	*Legile sângelui* ◆ *Unealta răului*
JOSEPH FINDER	*Puteri excepționale*
JOSEPH KONAN	*Misterele Berlinului*
JORGE MOLIST	*Întoarcerea catarilor*
J.R.R. TOLKIEN	Trilogia *Stăpânul inelelor*
KARIN ALVTEGEN	*Rușinea*
KARIN SLAUGHTER	*Obsesia*
KATHERINE NEVILLE	*Opt*
KATHY REICHS	*Oase încrucișate*
KEN FOLLETT	*Alb infinit* ◆ *Prin urechile acului* ◆ *O avere periculoasă*
KENNETH ROYCE	*Președintele a murit*
KEVIN J. ANDERSON	*Anticorpii*
KEVIN GUILFOILE	*Joc de umbre*
LINO ALDANI	*Crucea de gheață*
MARA VOLKERS	*Mireasa magului*
MARC DUGAIN	*Blestemul lui Edgar* ◆ *O execuție obișnuită*
MARCO BETTINI	*Culoarea sângelui*
MARIE PHILLIPS	*Zeii puși pe rele*
MARGARET MITCHELL	*Insula pierdută*
MARKUS C. SHULTE VON DRACH	*Furor*
MARIO PUZO	*Nașul* ◆ *Omerta* ◆ *Ultimul don*
MARK BURNELL	*A treia femeie*
MARTIN CAPPAROS	*Enigma Valfierno*
MAUDA SCOTT	*Boudica*
MAX GALLO	*Întru acest semn vei învinge* ◆ *Parisul în rugăciune* ◆ *Spartacus. Revolta sclavilor* ◆ *Nero. Domnia Antihristului* ◆ *Titus. Martiriul evreilor*
MICHAEL BADEN & LINDA KENNEY	*Tăcerea*
MICHAEL CORDY	*Lucifer*
MICHAEL HARVEY	*Crima în Chicago*
MICHAEL LAWSON	*Cercul interior*
MICHAEL REILLY	*Stația polară*
MICHAEL TEITELBAUM	*Bărbații în negru II* ◆ *Aventurile Omului-Păianjen*
MICHAEL TOLKIN	*Printre morți*
MIREILLE CALMEL	*Camera blestemată* ◆ *Răzbunarea lui Isabeau* ◆ *Slujitorii regelui* ◆ *Jocul umbrelor* ◆ *Patul lui Aliénor*
MIKE HORN	*Luptând cu imposibilul*
MISHA DEFONSECA	*Printre lupi*
MO HAYDER	*Tokio* ◆ *Omul-pasăre*
NATSUO KIRINO	*Afară*
NELSON DEMILLE	*Plum Island* ◆ *Fabrica de spioni* ◆ *Spencerville* ◆ *Fiica generalului* ◆ *Coasta de Aur* ◆ *Căderea nopții* ◆ *Odiseea lui Talbot*
NICHOLAS SPARKS	*Nopți în Rodanthe* ◆ *Nunta* ◆ *O plimbare de neuitat* ◆ *Miracolul* ◆ *Accidentul* ◆ *Dragă John* ◆ *Ultimul cântec*
NEREA RIESCO	*Ars Magica*
NOEL BARBER	*Plâns și râs*
PATRICIO STURLESE	*Taina inchizitorului*
PAUL ERDMAN	*Panica din '89* ◆ *Filiera elvețiană* ◆ *Ultimele zile ale Americii* ◆ *Sub semnul riscului*
PAUL LEVINE	*Solomon* vs. *Lord*
P.D. JAMES	*Fiul omului* ◆ *Moarte în Sfântul Ordin* ◆ *Gustul morții* ◆ *Păcatul originar* ◆ *Farul*
PETER MAYLE	*Viață de câine* ◆ *Un an în Provence* ◆ *Din nou în Provence* ◆ *Un an bun* ◆ *Lecții de franceză* ◆ *Hotel Pastis*

Peter Spiegelman	*Pisica roșie*
Philip le Roy	*Ultima armă*
P.J. Tracy	*Operațiunea Monkeywrench*
Ralph Peters	*Flăcări din cer*
Ray Bradbury	*Fahrenheit 451*
Raymond Benson	*Să nu mori azi*
Richard Doetsch	*Hoții paradisului*
Richard Dübell	*Biblia diavolului*
Robert Dugoni	*Stăpânul juriului*
Robert Ferrigno	*Rugă pentru asasin*
Robert Finn	*Inițiatul*
Robert Jordan	*Ochiul lumii* ◆ *În căutarea Cornului* ◆ *Dragonul renăscut* ◆ *Umbra se întinde*
Robert Rosenberg	*Camera de montaj*
Robin Cook	*Răpirea* ◆ *Risc asumat* ◆ *Marker*
Scott Smith	*Un plan simplu* ◆ *Ruinele*
Scott Turow	*Erori judiciare* ◆ *Prejudicii morale*
Sebastian Faulks	*Jocul cu diavolul*
Serdar Ozkan	*Trandafirul dispărut*
Stephen Booth	*Sălașul morții* ◆ *Câinele negru*
Stephen Clarke	*Un an în Merde* ◆ *În ce Merde te bagă dragostea*
Sue Grafton	*A de la Alibi* ◆ *B de la Bandit* ◆ *C de la Cadavru*
Sue Monk Kidd	*Viața secretă a albinelor* ◆ *Jilțul sirenei*
Ted Allbeury	*De o parte și de alta a frontierei*
Terry Pratchett	*Stranii surate* ◆ *Piramide* ◆ *Gărzi! Gărzi!* ◆ *Eric* ◆ *Imagini mișcătoare* ◆ *Domnul cu coasa* ◆ *Prin cele străinătăți* ◆ *Zei mărunți*
Tess Stimson	*Clubul infidelilor*
Tess Gerritsen	*Ucenicul* ◆ *Păcătoasa*
Thomas Gifford	*Puterea destinului* ◆ *Assassini* ◆ *Operațiunea Praetorian*
Thomas Harris	*Hannibal – în spatele măștii* ◆ *Tăcerea mieilor* ◆ *Hannibal* ◆ *Dragonul roșu*
Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins	*Supraviețuitorii* ◆ *Armata pătimirilor* ◆ *Nicolae*◆ *Pecetluirea sfinților* *Apollyon* ◆ *Cavalerii Apocalipsei* ◆ *Posedatul* ◆ *Semnul*
Timothy Watts	*Marele jaf*
Tom Clancy	*Centrul de comandă V – Echilibru de forțe* ◆ *Furtuna roșie* ◆ *Vânătoarea lui Octombrie Roșu* ◆ *Centrul de comandă VI – Stare de asediu* ◆ *Dezbină și cucerește* ◆ *Linia de demarcație*
Tom Gabbay	*Conspirația din Berlin*
Tom Martin	*Piramida*
Travis Holland	*Povestea arhivarului*
Valérie Tasso	*Insațiabilă*
Walter M. Miller jr.	*Cantică pentru Leibowitz*
Wilbur Smith	*Festinul leilor* ◆ *Sunetul tunetului* ◆ *Sanctuarul* ◆ *Tărmul în flăcări* ◆ *Războinicii Nilului* ◆ *Ultimul papirus* ◆ *Magul* ◆ *Puterea sabiei* ◆ *Fuga* ◆ *Căutarea*
William Diehl	*Domnie în iad* ◆ *Eureka* ◆ *27* ◆ *Cameleonul*
William C. Gordon	*Vasele chinezești*
William Gibson	*Chrome* ◆ *Contele Zero*
William Kotzwinkle	*E.T. Extraterestrul*
Wolfgang Hohlbein	*Anubis*
Wolfram zu Mondfeld, Barbara zu Wertheim	*Școala gladiatorilor*

Dramă, romance, saga, umor

Barbara Quick	*Fecioarele lui Vivaldi*
Biba Merlo	*12 luni*
Gianni Riotta	*Alborada* ◆ *Prințul norilor*
Janet Fitch	*Leandrul alb*
Nicholas Sparks	*Nopți în Rodanthe* ◆ *Nunta* ◆ *O plimbare de neuitat* ◆ *Miracolul* ◆ *Accidentul* ◆ *Jurnalul unei iubiri* ◆ *Dragoste la prima vedere* ◆ *Dragă John*
Rosamunde Pilcher	*Septembrie* ◆ *Căutătorii de scoici*
Tony Parsons	*Copil și bărbat* ◆ *Bărbat și soție* ◆ *Spiritul familiei* ◆ *Lecții de viață*

Istorie, sociologie, filozofie, politică, religie

ALEX M. STOENESCU	*Eșecul democrației române (Istoria loviturilor de stat în România, II)* ◆ *Cele trei dictaturi (Istoria loviturilor de stat în România, III)* ◆ *Armata, mareșalul și evreii*
ANTONY BEEVOR	*Stalingrad*
AUNG SAN SUN KYI & ALAN CLEMENTS	*Vocea speranței*
BERND INGMAR GRUTBERLET	*50 de mari minciuni și legende ale lumii*
CARLOS CASTANEDA	*Călătorie la Ixtlan* ◆ *Învățăturile lui Don Juan* ◆ *Povestiri despre putere* ◆ *Cealaltă realitate* ◆ *Al doilea cerc de putere* ◆ *Pase magice* *Darul vulturului*
ERNEST VOLKMAN	*Spionaj*
J.F. FOGEL, B. ROSENTHAL	*Sfârșit de secol la Havana*
JOSE FRECHES	*Eu, Buddha*
LYNN PICKNET, CLIVE PRINCE	*Conspirația Stargate*
LAWRENCE GARDNER	*Stirpea Sfântului Graal*
MARIE-FRANCE ETCHEGOIN & FREDERIC LENOIR	*Ancheta*
MAURIZIO FERRARIS	*Alo? Unde ești?*
MIHAI RETEGAN	*1968 – Din primăvară până în toamnă*

Seria Top Secret

ANDY STERN	*Cine a câștigat războaiele petrolului?*
JOHN GIBB	*Cine te urmărește?*
LINDSAY PORTER	*Cine sunt Illuminati?*
NOAM FRIEDLANDER	*Ce este Opus Dei?*
THOM BURNETT	*Cine a câștigat, de fapt, cursa spațială?*
THOM BURNETT, ALEX GAMES	*Cine conduce, de fapt, lumea?*

Memorii, jurnale, biografii

BILL CLINTON	*Viața mea*
FARAH PAHLAVI	*Memorii*
HILLARY RODHAM CLINTON	*Istorie trăită*
ILIE NĂSTASE	*Mr Năstase*
MADELEINE ALBRIGHT	*Doamna secretar de stat*
NICHOLAS SARKOZY	*Martor*
REGINA NOOR	*Calea spre credință*
ROLAND JOSEQMAROL	*În numele lui Osama bin Laden*
SUAD	*Arsă de vie*
ZLATA FILIPOVIC	*Jurnalul Zlatei*

CLUBUL CĂRȚII RAO

CLUBUL CĂRȚII RAO are un regulament de funcționare mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa: CPCE–CP 23 București
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:

www.raobooks.com; www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
București, România